EPICA

MAI PUTERNICI ÎMPREUNĂ

Katie McGarry

O PROVOCARE NEDREAPTĂ, O DRAGOSTE SFÂȘIETOARE

Haley, campioană națională la kick-boxing, renunță la pasiunea ei pentru artele marțiale mixte în urma unei întâmplări dureroase. Iubitul ei de la acea vreme a lovit-o, dar ea nu vrea să ajungă nimănui, de teamă că familia ei lua măsuri. Așa că decide să stea departe de ringul de box și de băieții cărora le place lupta.

Dar într-o seară este atacată de doi inși drogați. Totuși, nu ea încasează loviturile, ci un băiat de vârsta ei, complet necunoscut, care se aruncă în luptă pentru a o apăra.

Numele lui e West. Câteva zile mai târziu, ea îl reîntâlnește la liceu, iar neplăcerile nu se lasă așteptate: orbit de ură, fostul iubit al lui Haley, Matt, îi lansează o provocare lui West: peste două luni, să se întâlnească pentru o luptă în ringul de box.

Haley e îngrozită, știe că împotriva lui Matt, membru al echipei de box thailandez, West n-are nicio șansă. Așa că decide să-l antreneze pe West Young, un băiat infatuat și impulsiv, întrucât promisiunea a tot ceea ce ea și-a promis c-o să evite. West îi ascunde însă un mare secret: cine este el cu adevărat. Pentru el, Haley este șansa de a se mântui, așa că se încăpățânează să o ajute, să lupte pentru ea. Știe că nu-și poate schimba trecutul, dar poate va reuși să schimbe viitorul lui Haley.

Împreună au convenit să-și mențină relația strict în limitele ringului. Dar între ei se creează legături surprinzătoare și atracția reciprocă le dă peste cap bunele intenții, făcându-i să-și înfrunte cele mai negre temeri și să descopere că merită să lupți pentru dragoste.

Photo Credit: Glamour Shots

KATIE McGARRY

este o autoare americană foarte îndrăgită de cititorii din România, cărțile ei, ***Destine la limită***, ***Îndrăznește să iubești*** și ***Cu el pentru totdeauna***, câștigându-și numeroși admiratori printre tineri și adolescenți. Cărțile ei sunt traduse în peste șaptesprezece limbi și vândute în zeci de mii de exemplare.

„Îmi place să creionez personaje care se confruntă cu probleme grave, dar care pe parcurs descoperă că, oricât de grea este situația, există întotdeauna o urmă de speranță. Iubirea și speranța sunt cele mai puternice sentimente de pe pământ.” **— Katie McGarry**

EPICA

„– *Împreună* suntem puternici, Haley. Mai puternici decât atunci când suntem departe unul de celălalt.
– Nu mă simt deloc așa, șoptesc eu.
– Atunci voi fi eu suficient de puternic pentru amândoi.
Îmi înfig degetele în umerii lui și rămân agățată de el.
– Te iubesc."

NU RATA CELELALTE ROMANE DIN SERIA
„DESTINE LA LIMITĂ"

Ficțiune contemporană pentru tineri.
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-48-2

MAI PUTERNICI ÎMPREUNĂ

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

Take me on, Katie McGarry
TAKE ME ON © 2014 by Katie McGarry
Translation copyright © 2018 by Editura Epica.
„All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.
This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental."

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-48-2

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McGARRY, KATIE
Mai puternici împreună / Katie McGarry; trad. din lb. engleză: Gabriela Stoica. - București : Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-48-2
I. Stoica, Gabriela (trad.)
821.111-31 = 135.1

MAI PUTERNICI ÎMPREUNĂ

Katie McGarry

Traducere din limba engleză
GABRIELA STOICA

EPICA
București, 2018

HALEY

O ușă se deschide scârțâind în celălalt capăt al holului pustiu și țăcănitul tocurilor cui răsună cu ecou de-a lungul cutiilor poștale metalice. Încerc să par dezinvoltă în timp ce răsfoiesc corespondența. Nimic altceva decât rămășițe din existența noastră anterioară: revista de arte marțiale mixte a fratelui meu, un catalog cu păpuși *American Girl* pentru sora mea, încă un catalog cu semințe și idei pentru grădină pentru mama mea.

Somații de plată pentru tatăl meu.

Și alte solicitări de plată. Mă întreb dacă ar fi cazul să i le dau tatei sau să le pasez fie mamei, fie bunicului. Poate că ar trebui să ne scutesc pe noi toți de aceste aduceri-aminte și să le dau foc. Dar asta nu înseamnă că mâine n-ar urma un alt teanc.

Jonglez cu câteva dintre ele ca să nu le scap pe toate pe jos. Dincolo de ferestre, cerul se întunecă odată cu lăsarea amurgului. Trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc adrenalina care-mi pompează în vene. Prea multe de făcut în prea puțin timp: corespondența, lista de cumpărături pe care mi-a dat-o mătușa mea, să-l conving pe bunicul care mă urăște să-mi scrie o scrisoare de recomandare, să mă duc să iau de la farmacie medicamentele împotriva anxietății și să i le duc tatălui meu. Este vineri seara și mai am două ore la dispoziție până când unchiul meu dă stingerea și, dacă nu mă conformez, îmi voi petrece noaptea pe străzi.

Femeia cu tocuri zgomotoase își continuă drumul de-a lungul holului și nu-mi remarcă prezența în timp ce se îndreaptă spre intrarea angajaților. Spre deosebire de mine, poartă un palton gros

de iarnă. Părul ei are aceeași nuanță castanie ca al meu, dar părul meu este mai lung. Îmi imaginez că obrajii mei sunt îmbujorați, ca și ai ei, din pricina vântului rece de februarie.

Clădirea aceasta este absolut normală pentru ea. Dar nimic din ceea ce se află aici nu mai este ceva normal pentru mine. Eu și familia mea nu mai avem efectiv o adresă de corespondență în Louisville. Nu mai avem o casă.

Fac o pauză, zăbovind asupra ultimei scrisori din teanc, dar fără să mă luminez la față. Nu, este aceeași pauză pe care am făcut-o atunci când tata ne-a anunțat că și-a pierdut slujba. Aceeași pauză pe care am făcut-o în ziua când prefectul ne-a lipit somația de evacuare pe ușa de la intrare. Este un plic alb și subțire. La vederea lui, nimănui altcuiva nu i-ar fugi pământul de sub picioare. Mie însă, da. Este de la Universitatea Notre Dame și, în mod cert, nu este o scrisoare de acceptare.

Trântesc cu putere ușița cutiei poștale. Astăzi e o zi de tot rahatul.

Pe când intru în sala de sport a bunicului meu, mă simt ușor amețită, pe de-o parte, fiindcă mă amăgesc cu speranța și, pe de altă parte, fiindcă am vaga senzație că merg la spânzurătoare. După ce am primit scrisoarea de refuz de la Notre Dame am rămas cu un gol în suflet, iar gândul de a obține o scrisoare de recomandare pentru oricare altă universitate este în mod categoric precum un vin tare. Alcoolul nu ar trebui consumat pe stomacul gol, dar, în momentul de față, mă simt plină de îndrăzneală.

— Oh, Doamne, nu se poate, mușchii trag la rahat, îmi strigă vărul meu Jax din interiorul cuștii octogonale.

E acoperit din cap până în picioare de broboane de transpirație. Poartă mănuși de box în mâini și o cască de protecție pe cap. Nu scot o vorbă, deoarece tocmai mi-a pierit orice replică.

Un grup de luptători nou-veniți se încălzesc sărind coarda pe fundalul vocii vehemente a lui Dr. Dre, care bubuie în difuzoare.

Întorcându-mă aici, simt că am mai puțin de optsprezece ani, dar mai mult de șase și, preț de câteva secunde, mă simt ca acasă.

Sala de sport este o clădire metalică, mai sus cu o treaptă decât un depozit și cu câteva trepte mai jos decât acele lanțuri de săli de sport de fițe. Saci negri de box atârnă din cadre metalice și un perete întreg este acoperit cu fotografii ale diverșilor luptători medaliați în competiții, antrenați de bunicul meu. O combinație dulceagă de înălbitor și iz tropical îmi invadează nările.

Într-un colț, doi tipi se antrenează pe un ring de box, iar în celălalt colț, alți tipi, inclusiv Jax, urmăresc o demonstrație de punere la podea într-o cușcă octogonală.

Foșnetul pantalonilor sport din nailon îmi atrage atenția în vreme ce bunicul meu își proptește un șold de cadrul ușii biroului său. Îl cheamă John și pretinde ca noi toți să-i spunem pe nume. Ca de obicei, poartă un tricou alb având inscripționat pe el logoul negru al sălii lui de sport: Luptători pentru libertate. Ca orice alt tip de aici, John are un corp bine tonifiat, fiind o adevărată mașină de luptă. Cei șaizeci și doi de ani ai săi nu l-au încetinit. De fapt, moartea bunicii mele, survenită cu câțiva ani în urmă, l-a întărit și mai mult.

— E cam răcoare, afirmă el. Dar nu suficient de frig încât să fi înghețat de tot iadul.

Ridic bărbia în chip de răspuns.

— Ai spus că sunt întotdeauna bine-venită.

— Parcă ai zis că mai degrabă ai înghiți otravă decât să-ți mai calce piciorul vreodată pe aici.

Așa am zis. Și a reușit să mă aducă exact acolo unde voia, dar eu refuz să-mi mut privirea de la el. Ne privim ochi în ochi atât de mult, încât mi se pare că trece un an. Bunicul meu are o înfățișare ofilită: un chip ferm dăltuit în piatră, riduri în formă de laba gâștei în jurul ochilor și cute adânci ce îi desenează paranteze în jurul gurii. Se întâmplă uneori ca bunicul meu să zâmbească, dar n-am

mai văzut asta de când am plecat de la sala lui de sport, cu un an în urmă.

— Te calcă unchi-tu pe bătături? mă întreabă el.

Unchiul meu. Tatăl lui Jax. Fratele vitreg al tatălui meu. Tipul în a cărui casă am locuit de când banca a pus sechestru pe locuința noastră și ne-am mutat din adăpost. Sunt convinsă că în rândul unor cercuri teroriste este cunoscut drept Dictatorul. Răspunsul la întrebarea lui John este „da", dar eu îi spun că „nu".

— E vorba de maică-ta?

Fiica lui.

— Ea e bine.

Oarecum.

— E ceva în neregulă la școală?

Absolut totul este în neregulă la școală.

— Nu.

— Haley, mi se adresează el extrem de exasperat. Am de antrenat luptători. Orice ar fi, deșartă sacul odată.

Îmi feresc privirea, concentrându-mă asupra luptătorilor care-și fac încălzirea, neștiind prea bine ce să spun. Ei cască ochii la mine în vreme ce coardele trec peste capetele lor, apoi pe sub picioare. Poc. Poc. Poc. De parcă acum ar sări coarda la unison. Pe unii dintre ei îi știu de la școală. Pe alții, nu-i cunosc deloc. Fratele meu mai mare, cel care îi conduce, este singurul care se uită în altă parte.

Bunicul meu oftează și se dezlipește de tocul ușii ca să se ducă la luptători.

— Nu pot să-i dau somațiile de plată, nu din nou, îi șoptesc eu repede. Eu... nu pot...

Nu asta am vrut să spun. Voiam de fapt să-i cer o recomandare, dar intenția mea s-a transformat cumva într-un ninja trădător. Odată cu ruperea barajului, cuvintele au năvălit în cascadă, prăvălindu-se tocmai de sus, din vârful muntelui.

— Nu știu ce să fac. Mama lucrează tot timpul și este foarte obosită și nu știe ce să se mai facă cu tata, iar când duc somațiile de plată acasă...

Ezit. Nu acasă. Gaura aia de iad nu este acasă.

— În acea casă și — nemernicul și libidinosul de unchi-miu — *el* le vede, atunci situația se înrăutățește și mai mult și nu pot să fac asta, bine? Nu astăzi.

Nu astăzi, când mi s-a spulberat visul. Nu astăzi, când totul în mine este atât de contorsionat, încât mă doare chiar și să respir. Nu astăzi, când nu știu dacă voi fi vreodată acceptată la universitate sau, în caz că voi fi, nu știu dacă voi putea să plătesc taxele.

Expresia dură de pe chipul lui John se topește și privirea lui întunecată se înmoaie. Mama are ochii lui. Și eu. Bunica adora ochii noștri. Din doi pași gigantici bunicul ajunge la mine și se poziționează în așa fel încât să mă ferească de privirile iscoditoare ale luptătorilor. În momentul în care sunt cu totul ascunsă vederii, umerii mi se încovoaie și închid ochii.

— E în regulă, îmi șușotește el.

Nu este în regulă. Nu va mai fi niciodată în regulă. El își pune o mână pe brațul meu, strângându-mă ușor, și această manifestare de simpatie, de sprijin moral îmi zdruncină fundația fragilă pe care mă aflu. Lacrimile izvorăsc în spatele pleoapelor mele închise. Clatin din cap, dorindu-mi ca el să se poarte din nou ca un bunic afurisit.

— Dă-mi-le mie, îmi cere el. Mă voi ocupa eu de treaba asta.

Scot iute teancul și-i dau noile somații de plată.

— Ce-ai de gând să faci cu ele?

— Ceva.

John de-abia are bani ca să-și mențină sala deschisă.

— Nu-ți face griji.

Îmi dau părul după ureche și-mi masez ceafa cu mâna. Jax a renunțat să mai urmărească demonstrația și se sprijină de cușcă, ținându-și mâinile înmănușate pe gardul de deasupra capului său.

Îl fluieră pe fratele meu, Kaden, ca să-i atragă atenția, și-și mișcă bărbia spre mine.

Jax nu e rudă cu John, dar după primii câțiva ani de reuniuni familiale în care a fost martor la felul cum tatăl lui Jax își tratează propriul fiu ca pe un gunoi, John a devenit bunicul adoptiv al lui Jax. Bunicul meu face tot ce-i stă în putință ca să contracareze răul pe care-l reprezintă tatăl lui Jax.

Acum, pe lângă toată atenția pe care mi-o acordă bunicul meu, am parte și de cea a vărului și a fratelui meu. Faptul că mă aflu aici după o absență de un an — în primele șase luni m-am dus să mă antrenez la sala de sport rivală, Black Fire, iar următoarele șase luni le-am petrecut protestând pe deplin împotriva kickboxingului ca sport de performanță — constituie un motiv suficient pentru ca Jax și Kaden să-și bage nasul unde nu le fierbe oala. Faptul că eu și bunicul am stat de vorbă fără să ne atacăm reciproc este un motiv suficient ca ei să moară de curiozitate.

— Mai este și altceva la mijloc, Haley?

Și momentul plăcut, ușor amețitor, pe care l-am petrecut împreună dispare ca prin farmec.

Scot la iveală cererea pentru bursă pe care am găsit-o azi-dimineață în biroul consilierei de orientare școlară și profesională. Oferta constă în plata manualelor de curs timp de patru ani. Nu este cine știe ce, dar este ceva, iar uneori în viață ai nevoie pur și simplu de ceva, nu contează cât de mic.

— M-am gândit că ai putea să mă ajuți cu chestia asta.

Îmi smulge hârtiile din mâini destul de repede încât una dintre marginile unei foi să mă taie la deget. Încep să respir agitat din cauza durerii ascuțite, iar lui îi scapă un oftat de nemulțumire de pe buze. Ce repede am uitat că nu suportă slăbiciunea umană!

Parcurge pagina în viteză, pentru ca apoi să-și țintească privirea asupra mea.

— Nu pricep.

— Este o cerere pentru bursă.

— Atâta lucru pot să citesc și eu.

— Pentru chineziologie.

Neavând chef să repete ce-a zis, el înclină capul într-o parte destul de agasat, încât trebuie să fac eforturi pentru a nu mă lăsa intimidată.

— Întrunesc toate cerințele.

Am *fost* o elevă și o atletă cu abilități de lider, am obținut medii mari și mă voi specializa în chineziologie dacă mi se va acorda bursa. M-aș specializa și în stomatologia dinozaurilor dacă cineva mi-ar da banii necesari.

— Am nevoie de o scrisoare de recomandare din partea cuiva care știe de ce sunt în stare și nimeni nu știe ce pot să fac mai bine decât tine.

Nu este adevărat. Tatăl meu era expertul experților în privința mea. El este cel care m-a învățat cum să lupt. El m-a făcut să îndrăgesc kickboxingul, dar este necesară o recomandare din partea unui antrenor de calibrul bunicului meu, nu o scrisoare din partea cuiva care nu a luptat și nici nu a antrenat luptători de ani buni.

— Antrenorul de la Black Fire te-a expediat?

Deși mă așteptam la întrebarea asta, numai la auzul numelui sălii de sport ce aparține fostului meu iubit, Matt, mă simt stoarsă de energie, așa cum storci apa dintr-un burete.

— Nu vreau să mă mai duc la ei.

— Cu alte cuvinte, spui că ai nevoie de o recomandare pentru faptul că ți-ai trădat coechipierii? Familia? Pentru că ești o dezertoare?

Mă cutremur de-a dreptul, deoarece cuțitul pe care mi l-a implântat în inimă doare al naibii de tare.

John răsfoiește documentele.

— Chineziologie. Studiul mișcării umane. Un studiu pentru persoanele interesate de terapia fizică sau să devină antrenori. O diplomă pentru persoanele sportive.

John îmi trânteşte hârtiile înapoi în braţe.

— Nu-i de tine.

Şi pleacă. Îmi întoarce spatele de parcă nu aş conta deloc în ochii lui. Nu. N-am de gând să accept asta. Un acces brusc de furie mă împinge de la spate.

— Deţin un titlu naţional.

— L-ai deţinut.

John se strecoară printre sacii de box, iar eu îl urmez. De două ori trebuie să sar ca să mă feresc din calea unui sac izbit de cineva cu prea multă putere.

— Aşa este, îl aprob eu. L-am deţinut.

Un sac îmi zboară drept în faţă şi îl împing înapoi.

— Dă-te la o parte! zbiară luptătorul din spatele lui.

— Du-te dracului, îi trântesc eu, ca apoi să mă adresez lui John: Este mult mai mult decât deţin majoritatea oamenilor care se antrenează aici.

John se întoarce brusc şi se năpusteşte asupra mea cu atâta repeziciune, încât mă împiedic de un sac.

— Oamenii de aici sunt devotaţi. Nu mi-au întors spatele şi au plecat. Nu au lăsat totul baltă şi nici nu i-au părăsit pe toţi cei care au ţinut la ei.

Mai fac o încercare, scrâşnind din dinţi.

— Chiar am nevoie de asta.

— Scriu scrisori de recomandare doar pentru cei care le merită. Dacă vrei una, atunci mişcă-ţi fundul în vestiar şi apucă-te să tragi din greu pe ringul meu. Sau tot o dezertoare ai rămas?

Faţa lui este lipită de a mea şi, dacă nu izbucnesc în lacrimi, e doar datorită încăpăţânării mele de catâr. Un val de greaţă mă ia prin surprindere, dezorientându-mă. John nu are de gând să mă ajute şi, ca să-i protejez pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult pe lumea asta, nu pot să mă antrenez din nou în această sală.

Cu toţi ochii aţintiţi asupra mea, mă răsucesc pe călcâie, mă îndepărtez de bunicul meu şi ies afară.

WEST

Cer mai mult decât ar trebui, în unele zile regret deciziile pe care le iau și aproape în fiecare dimineață mă trezesc pe marginea prăpastiei. Aceste trei lucruri nu se combină prea des, dar azi mi-a ieșit totul perfect, la puterea a treia.

Stau sprijinit de o cabină telefonică ce dă semne de bătrânețe și scot plicul din buzunarul paltonului, ignorând adierea răcoroasă a vântului de seară. Logoul universității din Louisville este inscripționat cu roșu în partea de sus. Am șterpelit plicul ieri, înainte ca părinții mei să-și fi dat seama că a sosit. Dădeau întruna târcoale cutiei poștale, așteptând cu disperare vești bune.

Degetele mele cu încheieturi vinete și pline de tăieturi urlă în semn de protest în timp ce despăturesc foaia. Fiecare articulație a degetelor mele pulsează odată cu mușchii din maxilarul meu. Acum câteva ore am fost exmatriculat de la școală pentru că m-am bătut.

Tata și mama ar trebui să știe mai bine decât oricine că nu au de ce să se aștepte la vești bune din partea mea. Mama încă se agață de o speranță. Tata, pe de altă parte...

Nu sunt un geniu și nici nu trebuie să fiu ca să știu că plicurile subțiri nu aduc nimic bun. Capul îmi zvâcnește pur și simplu în timp ce citesc cuvintele. Înjur încetișor și mă sprijin și mai tare de geamul cabinei telefonice. Suntem de-abia în februarie, iar primăvara asta nu-mi va aduce decât alte refuzuri.

Mototolesc hârtia și o azvârl în scrumiera din fața ușilor spălătoriei automate. Un chiștoc de țigară ce arde mocnit carbonizează

marginile scrisorii. Ce ironie! Și restul vieții mele se risipește ca fumul.

Îmi sună mobilul și-l scot din buzunarul hainei.

— Da.

— Tatăl tău mi-a spus că nu ai venit la spital.

E mama, iar eu mijesc ochii ca să cercetez cu atenție intrarea în barul acela deocheat din capătul galeriilor comerciale dărăpănate. Ea iese din bar pe trotuar, cu părul ei blond ascuns sub o eșarfă neagră. Ochelarii imenși de firmă îi acoperă chipul precum o mască și poartă un palton făcut la comandă care costă mai mult decât orice mașină parcată în groapa asta de gunoi. Mama este o femeie foarte sofisticată, foarte stilată și foarte îngrijită. Și depozitul ăsta de deșeuri? Arunc o privire prin parcarea cenușie. Nu se zărește pe aici nicio mașină fabricată în ultimul deceniu. O spălătorie automată, un magazin în care orice produs costă un dolar, o alimentară, o farmacie cu zăbrele la ferestre și, mai jos, înspre capăt, barul.

Și ea se află acolo. Mă încadrez perfect în peisaj cu jeanșii mei căzuți pe șolduri și cu șapca pusă invers, ceea ce este bine, deoarece ea nu știe că eu sunt aici. Mama este mignonă, iar eu o domin cu înălțimea mea de un metru optzeci și trei. Am moștenit aspectul mamei: părul ei blond și ochii albaștri. La nevoie, pot să mă apăr singur, dar mama n-are ce căuta aici. Și, cu toate astea, își face apariția în acest loc o dată pe lună. Exact la aceeași oră afurisită. Exact în aceeași zi afurisită. Chiar și acum, când mezina ei, Rachel, este în spital la secția de terapie intensivă.

— N-ai rămas cu Rachel? o întreb eu.

Mama habar n-are că am urmărit-o în mod constant în ultimele zece luni. Am venit în văgăuna asta primăvara trecută să cumpăr marijuana de la un potențial nou dealer, care vindea mai ieftin decât tipii de la școală. Școala privată atrage după sine, în mod implicit, prețuri mai mari.

— Nu, îmi răspunde ea.

Cuvântul „șocat" nu descrie pe deplin reacția pe care am avut-o când am văzut-o pentru prima oară pe mama intrând în acel bar. După ce aproape că am dat nas în nas cu ea, am ținut-o sub strictă supraveghere. Este de datoria mea să-mi protejez familia. Am dat greș cu Rachel și n-am de gând să mai repet greșeala.

— A venit tata, continuă mama. Mi-a spus să iau o pauză și să mănânc.

Să ia o pauză. Să mănânce. Și să și-o tragă cu bărbatul ăla cu care se tot întâlnește.

Cu un an în urmă, aș fi râs dacă cineva mi-ar fi sugerat că mama ar avea o aventură, dar ce altă explicație ar putea să existe pentru faptul că soția unuia dintre cei mai bogați oameni din stat frecventează zona rău famată a orașului? Nu pot spune că o învinovățesc. Tatăl meu are obiceiul de a-și ignora familia.

Mama îngheață de frig lângă portiera mașinii ei și o îndemn în gând să urce. Un individ aflat la câțiva pași distanță de mine a început să devină mult prea interesat de ea, de mașina ei marca Mercedes sau de amândouă.

— West.

Oftează în receptor și umerii i se gârbovesc.

— Trebuie să o vizitezi pe Rachel. Întreabă de tine când e trează. Starea ei este gravă și trebuie să vii la spital.

Îndepărtez ușor telefonul de la gură. Mă dor toate mărunțaiele, de parcă loviturile pe care le-am primit azi la școală mi-ar fi provocat leziuni interne. Picioarele lui Rachel au fost zdrobite în accident și nu e nevoie să-mi spună cineva că nu va mai putea merge niciodată. Accidentul ei s-a produs din vina mea, iar eu nu pot să dau ochii cu ea.

— Directorul școlii mi-a spus că încăierarea de azi a pornit de la o glumă pe seama ei.

O glumă, pe dracu'! Un nenorocit din clasa a unsprezecea a spus că sora mea este o handicapată. Nimeni nu vorbește urât despre Rachel. Deși i-am luat apărarea lui Rachel, tot am fost exmatriculat.

După cum mi-a explicat directorul școlii, cu fața lui palidă, au fost prea multe suspendări, prea multe avertismente și, cu toate că regreta situația creată în jurul surorii mele, nu mai avea de ales — pur și simplu nu mă ridicam la standardele instituției Worthington Private.

— Cum se simte? o întreb schimbând subiectul.

— Vino la spital și întreab-o personal.

Asta nu o să se întâmple. Cum nu spun nimic, mama continuă:

— Are dureri cumplite și are nevoie de tine.

— Îl are pe Ethan.

Geamănul ei.

— Și pe Jack.

Fratele nostru mai mare. Gavin, cel mai în vârstă dintre cei cinci frați, a fost și el acolo, dar nu-i pomenesc numele. Mamei încă îi vine greu să accepte faptul că el este dependent de jocurile de noroc. Toată lumea crede că suntem o familie perfectă, dar de fapt suntem un adevărat dezastru.

— Rachel te vrea pe tine.

Nu-i adevărat. Ultimele cuvinte ni le-am adresat la mânie. La naiba, toate cuvintele din ultima lună au fost adresate la mânie. Cum poate să mă ierte din moment ce eu nu pot?

Mama așterne tăcerea între noi în timp ce se strecoară în mașină și pornește motorul. Mușchii gâtului mi se detensionează când ea bagă mașina în marșarier. Activează Bluetooth-ul și mă trece pe difuzor.

— Tatăl tău este supărat. De fapt, nu l-am mai văzut niciodată până acum așa de nervos. A zis să te duci de la școală direct la spital.

Probabil că asta a lăsat-o pe mama fără apărare. În plus, nu mai am de gând să mă supun ordinelor lui. Joaca de-a tata între întrunirile lui de afaceri nu-l face să fie cu adevărat tatăl meu.

— O să stau de vorbă cu el acasă.

Mama iese din parcare și își îndulcește tonul vocii.

— După cele întâmplate cu Rachel și cu Gavin...

Îmi schimb poziția corpului. Am încercat să preîntâmpin toată tărășenia asta cu Gavin, dar apoi Rachel mi-a spus că avea nevoie de banii pe care îi luasem de la ea ca să-l ajut pe Gavin și... Nu pot să-mi continui șirul gândurilor.

— Acum nu e momentul să porți discuții în contradictoriu cu tatăl tău. A spus clar și răspicat cu câteva luni în urmă că nu te va mai ajuta dacă vei fi exmatriculat. Am încercat să stau de vorbă cu el, să-i explic că i-ai luat apărarea surorii tale, dar e de neclintit în privința asta. Vrea să vii la spital diseară. Vorbește cât se poate de serios. Nu e momentul să forțezi limitele.

De câteva luni bune, eu și tata am fost precum o vâlvătaie lângă un rezervor cu benzină. El nu înțelege problemele cu care se confruntă familia noastră. Nu înțelege tot ce am făcut ca să-i protejez pe toți. Își concentrează întreaga atenție numai și numai asupra afacerii lui și abia apoi asupra mamei. În concluzie, tata nu-mi respectă frații, nici sora, nu mă respectă nici pe mine.

— Se va rezolva cumva, îi zic.

Deoarece în niciun caz nu i-ar permite fiului său să nu termine clasa a douăsprezecea. Tata nu o fi având cine știe ce așteptări legate de mine, dar n-ar permite nimănui să aibă o părere proastă despre familia lui. Ticălosul ăsta nu se gândește decât la reputație.

— O să trec pe acolo mai pe seară.

— Fă-o cât mai repede... chiar acum. Și du-te s-o vizitezi pe Rachel.

— O să mă duc să-l văd pe tata.

Închid telefonul și mă îndrept spre mașina mea. I-am spus mamei că lucrurile se vor rezolva de la sine, dar un gând nu-mi dă pace: mă întreb dacă tata a vorbit serios.

HALEY

Pe când ies din farmacie, după o oră de mers cu autobuzul până acasă la unchiul meu și după ce am așteptat patruzeci de minute să iau rețeta tatei, constat că tot nu mi-a venit în minte vreo replică cât de cât inteligentă pe care să i-o trântesc lui Jax când îmi va arunca o privire pe deasupra mesei din sufragerie și îmi va schița din buze ultimul cuvânt pe care mi l-a adresat John: „Dezertoareo!"

„Nu sunt!" nu se potrivește deloc.

Mai ales că Jax nu va ține cont că are șaptesprezece ani și va da un răspuns pe măsura maturității sale de șase ani:

— Ba ești prea.

Și, cu excepția cazului în care i-aș trage una în testicule pe sub masă, nu văd cum altfel aș putea avea câștig de cauză când cineva spune: „Ba ești prea". Ca să nu mai vorbim despre faptul că Jax a învățat să-și protejeze testiculele când stă vizavi de mine.

Și, colac peste pupăză, am mai fost și respinsă de către Universitatea Notre Dame. Ochii mă înțeapă și clipesc des. Aș putea să dau vina pe vânt, dar ar fi o minciună. Mă pricep să-i mint pe toți ceilalți, dar mai trebuie să-mi perfecționez arta de a mă minți pe mine însămi.

Încercând să ignor frigul, îmi îndes mâinile în buzunarele jeanșilor și-mi croiesc drum prin mulțimea îngrămădită pe trotuarul acoperit. Sacoșele din plastic de la farmacie și de la magazinul alimentar foșnesc când mi se răsucesc pe încheietura mâinii. Întunericul serii de iarnă învăluie chipurile îngropate sub căciuli și

paltoane, ceea ce face ca oamenii pe lângă care trec să nu fie decât niște fantome lipsite de orice expresie.

Soarele a apus acum o jumătate de oră și mai am la dispoziție mai puțin de un sfert de oră până când se dă stingerea. Dictatorul este strict în privința plecărilor și venirilor oricărei persoane care locuiește în casa lui.

Diseară avem veveriță la cină.

Veveriță.

Adică rozătoarea aia cu coadă stufoasă care-și găsește obștescul sfârșit printre liniile de înaltă tensiune.

Veveriță.

Și este rândul meu să rostesc rugăciunea. Pe lângă faptul că nu am cum să ajung la timp, n-am reușit nici să găsesc o cale de a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru darul lui întruchipat într-o veveriță. Sunt sigură că ceva de genul: „Bunul meu Dumnezeu, îți mulțumesc pentru șobolanul stufos pe care ni l-ai oferit la cină și, te rog, nu mă lăsa să mor de ciumă după ce-l voi digera. Ce-i ăsta, un zgârci? Amin" va fi pe placul unchiului meu.

Când zece persoane locuiesc într-o casă cu două dormitoare e normal să existe conflicte sau, în cazul meu și al unchiului meu, un nou Război Rece. Dacă stau bine să mă gândesc, Rusia și Statele Unite s-au agreat un pic mai mult. El are o problemă cu fetele care gândesc, iar eu sunt o adeptă înrăită a folosirii propriului creier.

Chiar când cotesc pe lângă centrul comercial, două siluete mătăhăloase își fac apariția din spatele clădirii. Par mai degrabă niște masculi musculoși cu aer amenințător decât niște trecători prietenoși. Instinctul meu de apărare reacționează imediat. Simțurile mele intră în alertă. Nu aș fi prima fată atacată în acest cartier.

Încremenesc și arunc o privire peste umăr. În spatele meu, fantomele dispar treptat-treptat în magazine, lăsându-mă singură, cu opțiuni limitate. Dacă merg mai departe, sunt obligată să trec prin dreptul celor două umbre, dar acesta este singurul drum care duce

în cartier. Dacă mă întorc la magazine, voi întârzia și i-am promis mamei că nu voi depăși niciodată ora când se dă stingerea. Respirația mi se transformă într-un norișor de abur, reamintindu-mi că a dormi sub cerul liber înseamnă să deger.

Cu șase luni în urmă, aș fi înfruntat umbrele amenințătoare fără pic de teamă. De fapt, probabil chiar le-aș fi tachinat, dar faptul că am încasat o bătaie zdravănă în urma căreia m-am ales cu oase rupte pare a fi un motiv suficient de bun ca să-mi dispară tot curajul.

— N-am niciun ban, strig eu la ei.

Și nu mint. O voce se face auzită dinspre umbrele întunecate.

— Ne mulțumim și cu pastilele.

Clatin din cap. Mama a economisit două luni pentru medicamentele astea. Ne-am pierdut asigurarea de sănătate. Am pierdut totul și tata suferă. Cu toții suferim. Și tata trebuie să se facă bine. Trebuie să-și găsească o slujbă. Trebuie să plecăm din locul acesta groaznic.

Umbrele se apropie amenințător de mine, iar eu dau înapoi, împiedicându-mă de bordură. Inima îmi bubuie în piept în vreme ce-mi eliberez mâinile din buzunare și plasele îmi alunecă pe încheietură. Nu mâinile-mi sunt letale. Ci picioarele. Labele picioarelor. Am fost antrenată să lovesc cu picioarele. Instinctul de fugă învinge însă instinctul de luptă.

Se aude un claxon. Întorc brusc capul spre dreapta. Farurile mă orbesc. Îmi duc mâna la față, ca să mă apăr, și-mi simt stomacul în gât. Un urlet îmi țâșnește din gât.

WEST

— Isuse Hristoase!

Practic, apăs pedala de frână până în podea ca să opresc SUV-ul. Cauciucurile scrâșnesc și trupul mi se zdruncină în timp ce mașina se oprește brusc. În lumina farurilor se vede o fată. Își protejează fața cu brațele și încerc să-mi dau seama dacă mai e în picioare.

Da, stă în picioare. Nu e întinsă pe jos.

Nu e moartă.

Ceva tot a mers bine azi.

Un val de ușurare îmi inundă corpul, urmat imediat de un acces puternic de mânie. A sărit în fața mea, fără să arunce măcar o privire. A țâșnit, pur și simplu.

Ea își coboară brațele și niște ochi mari și negri mi se înfățișează privirii. Coama ei sălbatică de păr castaniu îi biciuiește fața pe măsură ce vântul se întețește. Ea clipește, iar eu fac la fel.

Fata aruncă o privire peste umăr, iar eu îi urmăresc traiectoria privirii în umbrele nopții. Chipul ei este cuprins de panică și se împiedică, părând dezorientată. Ei drăcia dracului, dacă am lovit-o?

Trag frâna de mână, parcând mașina, și, în timp ce deschid portiera, ea arată cu degetul spre mine.

— Ai grijă!

Să am grijă? Ea s-a repezit în fața mea și apoi a înlemnit ca o afurisită de căprioară. Ies afară din mașină.

— Pe trotuar, puștoaico. Acolo te oprești. Nu în mijlocul străzii!

Dintr-o mișcare a capului, își dă părul peste umăr și vine direct spre mine. Dacă ar fi fost altcineva, un asemenea gest mi-ar fi provocat un val de furie ce m-ar fi răscolit din vârfurile degetelor de la picioare până în pumni, în schimb, mă pomenesc mustăcind și încrucișându-mi brațele la piept. O fi ea înaltă, dar în comparație cu mine este mititică și, pentru prima dată pe ziua de azi, găsesc un motiv de amuzament. Am văzut genul acesta de flacără arzând în ochii oamenilor de un milion de ori în viața mea. Dar niciodată la o fată și niciodată în asemenea ochi superbi, absolut devastatori.

— Tu ești cel care nu a fost atent! îmi strigă fata. Și, pe deasupra, aici este o parcare, imbecilule! Nu o pistă de curse. Cât aveai, ei? Optzeci la oră?

Cuvântul „imbecil" mi se strecoară pe sub piele și mușchii mi se încordează. Dar mă are la mână. Aveam viteză.

— Ești rănită? mă interesez eu.

— Ce?

— Te-am lovit cu mașina?

Flacăra din ochii ei pâlpâie și ea scrutează din nou întunericul cu privirea.

— Nu.

Două siluete zgribulite se furișează spre partea din spate a clădirii. Îmi concentrez din nou atenția asupra calamității mergătoare și vorbitoare din fața mea și, în ciuda părerii proaste a profesorului meu de matematică despre inteligența mea, sunt în stare să fac socoteli.

— Ai dat de bucluc?

Privirea rapidă pe care mi-o aruncă strigă „da", dar având în vedere că fetele vorbesc fără noimă, răspunsul ei este „nu".

Un foșnet îmi atrage atenția. Colțurile unei punguțe din hârtie se ivesc dintr-o sacoșă de plastic. În ea este o rețetă medicală. O examinez rapid, apoi îmi îndrept atenția spre indivizii care stau pitiți în preajma clădirii. La naiba. Până și tocilarii de la școala mea, care nu-și ridică niciodată nasul din playstation-urile lor, au

auzit de legendele urbane legate de acest cartier. Ea poate să nege cât o vrea, dar e clar că are probleme.

— Urcă în mașina mea.

Flacăra i se aprinde din nou în priviri.

— La naiba. Nici gând.

Ea îmi inspectează vânătăile ce se conturează de-a lungul maxilarului meu, apoi încheieturile degetelor zgâriate și umflate.

— Uite cum stă treaba: ori eu, ori ei.

Fac un semn din bărbie către răufăcători.

— Și, crede-mă pe cuvânt, nu eu sunt băiatul cel rău din povestea asta.

Ea izbucnește în râs. Și, dacă râsul ei nu ar fi atât de plăcut, m-aș simți insultat.

— Asta fiindcă un tip care conduce un Cadillac Escalade în cartierul ăsta este echivalentul unui cercetaș.

Zâmbesc cu jumătate de gură. Tocmai m-a făcut traficant de droguri?

— După cum arăți — aruncă din nou o privire spre încheieturile degetelor mele —, ei bine, aș spune că ai și tu problemele tale, iar eu nu sunt genul de fată care să te ajute să ți le rezolvi.

— Nu, ești genul de fată care se năpustește în mijlocul străzii.

Zâmbește și îmi place asta la ea. Mânia care m-a cuprins mai devreme se evaporă cu totul. Îmi masez falca, apoi îmi sprijin mâna de portiera deschisă a mașinii mele. Păr lung castaniu și ondulat, ochi închiși la culoare ce mă fascinează când scânteiază, un corp bine lucrat și o atitudine de luptătoare. Ca să spun drept, nu doar zâmbetul îmi place la ea. Păcat că era cât pe-aci să o omor dând cu mașina peste ea. Ar suna ciudat să o invit la o întâlnire acum.

— Urcă în mașină și te duc acasă.

Ridic ambele mâini.

— Jur. Nu fac niciun ocol pe drum.

Zâmbetul îi piere de pe chip când pomenesc cuvântul „acasă" și ochii ei își pierd strălucirea. Simt un gol în adâncul ființei mele.

Ea se apropie atât de mult, încât hainele ei le ating în treacăt pe ale mele. Se poziționează între mine și portiera mașinii mele. Căldura corpului ei mă învăluie și degetele mele tânjesc să o atingă. Trag adânc aer în piept și sunt copleșit de mireasma dulceagă a florilor sălbatice.

Își ridică fața spre mine și îmi spune în șoaptă:

— Să merg cu tine în mașina aia ar fi la fel de riscant cum ar fi să traversez viaductul acela. Dacă chiar vrei să mă ajuți, atunci fă-mi o favoare.

— Ce anume? răspund eu dintr-o suflare.

— Stai aici și prefă-te că vorbești în continuare cu mine. Suficient de convingător, astfel încât să pot câștiga timp.

Și, înainte de a apuca să scot o vorbă, ea trece prin fața mea, se ghemuiește pe lângă mașină, se fiurișează în spatele vehiculului și dispare în noapte.

— Hei!

Umbrele apar din spatele clădirii. Doi indivizi o iau la goană în lumina farurilor mele, îndreptându-se spre cartierul de locuințe. Picioarele lor tropăie pe asfalt.

În depărtare, în loc de două umbre alergând în noapte, se văd trei — iar prima nu are un avans suficient de mare. Sar în mașină și pornesc în trombă după ei.

HALEY

Plămânii îmi ard și îmi forțez la maximum brațele și picioarele. Grafitti-ul de pe zidurile din ciment ale viaductului se contopesc într-o pată de culoare înceţoşată. Mi-am ieşit din formă. În urmă cu şase luni aş fi putut să alerg mai repede decât ei, însă nu şi acum. Picioarele mele lovesc cu putere asfaltul şi zgomotul reverberează în tunel. Izul de mucegai şi putreziciune îmi invadează nările.

Se aude un pleoscăit, ca şi cum cineva ar călca apăsat într-o băltoacă, urmat de zgomotul altor pantofi ce tropăie pe stradă. Respir precipitat şi îmi forțez mușchii să se miște mai repede.

Corpul meu degajă căldură şi nasul începe să-mi curgă în aerul rece al nopții. Nu vreau ca ei să-mi facă rău şi simt o strângere de inimă la simplul gând că un bărbat ar putea să-şi pună mâinile pe trupul meu. Îmi încleştez pumnul pe sacoşa cu medicamentele tatălui meu. Nu vreau să le pierd. Trebuie să alerg mai repede, dar, dacă mă prind, nu voi avea încotro decât să mă lupt cu ei.

Paşii lor răsună mai aproape de urechile mele şi fosta rutină a antrenamentului îmi năvăleşte în minte. Trebuie să mă întorc cu fața spre ei, să-i înfrunt şi să iau o poziție defensivă. Nu pot să mă las trasă de păr şi doborâtă.

Luminile din spatele meu îmi dau o rază de speranță. Judecând după zgomotul paşilor, urmăritorii mei îşi continuă vânătoarea, dar se opresc la intrarea în tunel, ascunzându-se de maşina care se apropie. Prind viteză. Încă două intersecții şi voi fi în casă. În siguranță.

Frânele scrâșnesc și o portieră se deschide brusc. Voci. Strigăte. Zgomotul unui pumn izbind în carne. Continuându-mi drumul, arunc o privire peste umăr și mi se taie respirația când văd Cadillacul Escalade.

Nu.

Te rog, Doamne, nu.

Trupul mi se clatină când picioarele mele se opresc brusc. E tipul de la galeriile comerciale. Se luptă cu ei. Trei umbre se înfruntă în lumina farurilor; e încăierarea dracului — o încrengătură de brațe, pumni, picioare, mormăieli și mârâituri. Toți au aceeași înălțime, dar știu care este el. Este mai masiv. Mai musculos. Este bătăios din fire, dar va pierde lupta.

Doi contra unu.

Gâfâind din pricina efortului, arunc o privire de-a lungul străzii spre locuința unchiului meu, unde mă așteaptă o siguranță relativă. Mai sunt doar câteva minute până când se dă stingerea, țin strâns în mână punga cu medicamentele tatălui meu, dar să-l las singur pe tipul acela... nu așa am fost educată.

Știind că s-ar putea ca toată situația asta să se sfârșească extrem de rău pentru mine, mă întorc din drum ca să intru în luptă.

WEST

Nemernicul dracului!

Capul îmi zboară într-o parte când nemernicul îmbrăcat în hanorac cu glugă îmi arde un pumn în falcă. Sângele îmi țâșnește din buză, dar îl ignor, la fel și durerea, în timp ce-l lovesc tare cu pumnul în stomac. Cade la pământ, dar nu el mă îngrijorează.

Mă răsucesc repede spre stânga, dar e prea târziu. Ticălosul îmbrăcat în palton, tipul care știe să lupte, e din nou în picioare, după ce l-am lovit mai devreme în testicule. Psihopatul rânjește în timp ce se apropie de mine. Își masează fruntea și își îndepărtează picioarele exact așa cum am văzut la televizor că procedează boxerii în ring.

Îmi ridic pumnii, dar mușchii îmi atârnă greu. Două lupte într-o zi, ca să nu mai zic că acum trebuie să mă bat cu doi tipi deodată. Aproape că mă umflă râsul. Presupun că am ajuns să-mi cunosc limitele rezistenței în cel mai dur mod cu putință. Ne învârtim unul în jurul celuilalt, iar eu încerc să fiu atent, cu un ochi, și la tipul care stă în continuare culcat la pământ.

Ne rotim.

Încet.

Rahat. Puștiul ăsta e un luptător. Unul adevărat. Și ceva îmi spune că nu o să mai facă greșeala de a mă lăsa să-l lovesc din nou în testicule.

Se repede asupra mea cu viteza fulgerului. Două croșee rapide de stânga. Trupul mi se clatină și vederea mi se încețoșează. Lovesc cu pumnii în aer, simțind că este în apropiere, dar îl ratez.

Un upercut de dreapta — o durere care îmi zdruncină creierii și mă orbește — și cad la pământ. Pietrele ascuțite mi se înfig în genunchi și simt o căldură în zona ochiului. Totul se clatină. Gândurile mele. Vederea. Un gust metalic îmi inundă gura și mă agăț de un singur gând.

— Ea a plecat? întreb eu. A scăpat?

Nu se poate ca totul să fi fost în zadar.

N-am putut s-o ocrotesc pe Rachel. N-am reușit să-l fac pe Gavin să renunțe la dependența lui. N-am putut să-l determin pe tata să pună familia mai presus de orice altceva. N-am reușit să o împiedic pe mama să aibă o aventură, să o aduc pe calea cea bună. Dar pot să fac asta. Să o apăr pe ea. Am nevoie de izbăvire.

El stă aplecat deasupra mea și cu un singur ochi zăresc un păr blond și o pereche de ochi negri ațintiți asupra mea.

— Nu-ți face griji, mă liniștește el. Știu unde să o găsesc pe Haley.

Haley. Un nume drăguț pentru o fată drăguță. Încerc să trag aer în piept, dar plămânii mă strâng ca o menghină. Îi mai arunc o ultimă privire puștiului, convins fiind că nu știe ce înseamnă mila.

— Poți să-mi lași mașina, te rog?

— Sigur că da.

Mda. Va dispărea în trombă înainte să apuc să mă adun de pe jos. Pun un picior în pământ și lumea se învârte în jurul meu. Ei, am dat de dracu'. Ridic capul și râd pe înfundate când văd cum i se prelinge sângele pe la colțul gurii.

— L-am țintuit la pământ pe luptător.

El își retrage brațul și lumea se întunecă.

— Respiră, te rog!

O voce familiară mă strigă prin întuneric. O voce feminină. O voce frumoasă. Degete delicate mă mângâie pe frunte și trag aer în piept. Simt un junghi în piept și respir greu.

— Te rog, trezește-te. N-am trecut prin toate astea ca tu să mori.

— E în regulă, Rachel, mormăi eu.

Tonul ei, un amestec de tortură și agonie, îmi rănește sufletul. Este același ton cu care Rachel mi-a vorbit când și-a dat seama că am trădat-o.

— Îmi pare rău.

Degetele reci încetează să-mi mai mângâie fruntea. De ce nu este caldă?

— Oh, slavă Domnului că ești în viață!

Vocea îmi este familiară, dar nu-i aparține lui Rachel. Mă lupt cu negura minții și mă sforțez să-mi recapăt cunoștința, iar când mă întind, fiecare mușchi protestează.

— Sunt treaz.

Nu asta am vrut să spun. Voiam să o întreb dacă este teafără. Dar momentan mintea și gura mea nu se sincronizează. În mintea mea este un talmeș-balmeș; o harababură prin care scormonesc, încercând să-mi dau seama de ce am adormit, de ce am dureri, de ce este frig, de ce patul meu e tare...

— M-ai speriat al dracului de tare. Credeam că ai murit.

... de ce în patul meu este o fată care se întreabă dacă am murit. Mă forțez să-mi dezlipesc pleoapele și reușesc să deschid un ochi. La început, văd trei fete gemene, dar după ce clipesc de câteva ori, se contopesc într-una singură.

— Te cunosc.

Haley stă în genunchi, aplecată deasupra mea. În spatele ei se află mașina mea, cu motorul încă pornit. Lumina farurilor dezvăluie câteva șuvițe blonde din părul ei castaniu.

— De ce m-ai urmărit? întreabă ea pe un ton autoritar. Nu trebuia decât să te prefaci că stăteam de vorbă în continuare. Dar nu, tu te-ai apucat să strigi după mine, apoi te-ai uitat în direcția în care am pornit-o. De ce n-ai scris cu litere mari pe cer că am luat-o la goană spre cartierul de locuințe?

Tremură toată. Întind o mână și mi-o pun pe încheietura mâinii ei. Pielea ei e rece ca gheața.

— Ești rece.

— Și tu. Ești probabil în stare de șoc.

Îmi trec ușor degetul mare peste brațul ei, ca și cum mișcarea asta ar putea să o încălzească. Să o protejeze.

— E în regulă.

— Nu, nu este în regulă. Nimic nu este în regulă în toată povestea asta.

Ea își îndepărtează brațul și deodată mă simt gol pe dinăuntru.

Are o lacrimă pe obraz. Una singură. Și și-o șterge repede. Gestul ei îmi provoacă o durere mai profundă decât pulsația din trupul și din capul meu. Ceva nu este în regulă. Arunc o privire în jur și pun repede lucrurile cap la cap. Nu sunt în pat. Aproape că am dat peste ea cu mașina, ne-am înfruntat verbal, am descoperit că avea probleme, am urmărit-o până aici și apoi am fost bătut măr. Ridic capul, dar imediat îmi regret mișcarea, scoțând un geamăt profund.

— Ești bine?

— Ar fi trebuit să mă asculți!

Acesta nu este un răspuns, iar eu mi-am pierdut deja răbdarea acolo, la centrul comercial.

— Ești. Bine?

— Sunt bine, se răstește ea la mine. Foarte bine. Al dracului de fantastic de bine. Întâlnirea mea cu tine a fost apogeul existenței mele.

— Unele persoane ar spune mulțumesc când un simplu străin ar sări pe doi indivizi deodată ca să le ia apărarea.

Haley se prăbușește pe bara de protecție a mașinii și răsuflă din toți rărunchii.

— Scuze și mulțumesc. E, spune dând din mână a lehamite, încurcătura dracului, dar nu este vina ta, ci a mea.

O mașină trece încet pe lângă noi. Mă aștept să oprească, dar își continuă drumul. Halal cartier!

— Mi-au lăsat mașina.

— Mda.

Își ferește privirea de mine.

— Au plecat.

Deschid ochii mai mult ca să-i privesc chipul mai bine, dar ea își trage părul în față astfel încât să-i acopere obrazul și maxilarul. Mi se încețoșează vederea și clipesc de mai multe ori. Ceva nu iese la socoteală. Normal era să-mi fi furat mașina...

— Trebuie să mă ridic în picioare.

Dar corpul meu nu reacționează deloc.

— S-ar putea întoarce.

— Nu se mai întorc.

Haley își oblojește mâna dreaptă.

— Crede-mă pe cuvânt. Nu se mai întorc. Cel puțin, nu astă-seară. Mâine poate, dar astă-seară nu.

Mâine? Cum adică? Mă ridic în coate, dar mă ia cu amețeală și cu greață, așa că-mi las din nou capul pe pământ. O să-mi fie al dracului de greu să conduc.

— Potolește-te. Trebuie să stai nemișcat. De fapt, ai nevoie de o ambulanță.

— Nici să n-aud de spitale.

Să mă prezint la urgență în halul ăsta ar însemna să-l fac pe tata s-o ia razna.

— Prietenul tău mi-a spus același lucru. De aceea n-am sunat la 911. Poate că e o decizie proastă din partea mea.

Durerea pulsatilă încetează brusc.

— Ce prieten?

— Haley l-a sunat pe Isaiah, se aude o voce feminină în stânga mea.

Eu și Haley ne întoarcem repede capetele spre zona întunecată. Haley se năpustește asupra mea să mă acopere cu trupul ei, de parcă ar vrea să mă protejeze.

Visez. Totul nu e decât un vis urât. Mâine mă voi trezi și mă voi gândi cât de nefiresc de reală mi s-a părut toată nebunia asta, fiindcă cea mai bună prietenă a surorii mele mai mici n-are cum să se afle aici.

— Eu sunt Abby, i se adresează lui Haley, vocea auzindu-se acum mai aproape de noi. Suntem colege la Eastwick.

Precum o versiune uluitoare, dar sadică a lui Jack Spintecătorul, Abby iese la lumină cu părul ei lung și negru, îmbrăcată cu un hanorac cu glugă închis la culoare și cu blugi skinny.

— Nu, nu-i adevărat, mormăi eu. Eastwick este o școală publică. Abby merge la o școală particulară. Nu la aceeași cu mine... la una dintre școlile acelea religioase.

Sfânta Maria. Sfânta Marta. Dracu' știe care sfântă. Așa i-a spus Rachel mamei mele. E un vis. Doar un vis.

Haley își plimbă rapid privirea de la mine la Abby și înapoi la mine. Nu se relaxează deloc, ci își menține mușchii încordați, iar mintea mi se blochează. Să mă ia dracu' — Haley a luat exact poziția unui luptător.

— Te-am mai văzut pe aici, îi spune Haley lui Abby. Îl cunoști?

— Mda. Dar tu?

— Să zicem că am dat unul peste altul.

Izbucnesc în râs și amândouă se holbează la mine de parcă aș fi luat-o razna.

— El e West.

Abby îmi stâlcește numele.

— I-a creat probleme unei prietene de-ale mele.

Haley se strecoară între mine și Abby, de parcă ar vrea să facă o partidă de box cu fata asta pentru mine.

Abby chicotește.

— Relaxează-te. Tu l-ai sunat pe Isaiah, iar Isaiah m-a sunat pe mine. Deocamdată, eu joc rolul îngerului păzitor.

Isaiah?

— La naiba, nu se poate.

Încerc să mă ridic, dar nu reușesc decât să-mi proptesc brațele pe genunchi. Nu mi-a plăcut niciodată s-o iau pe ocolite și nici nu mi-am schimbat recent părerea. Închid ochii strâns.

— N-am nevoie de ajutorul jigodiei ăleia.

— Dar îl primești, subliniază Abby.

Când deschid din nou ochii, o văd pe Abby surâzând cu superioritate.

— Și se pare că ai nevoie de el.

— Pe dracu', bombăn și scuip sângele care mi-a țâșnit iar din tăietura de la buză.

Isaiah este iubitul lui Rachel și tocmai din cauza lui ea se află acum în spital. Tata a găsit-o pe Rachel împreună cu el pe o pistă de dragstere și exact acolo ea și tata au avut accidentul. Mai degrabă aș arde în flăcările iadului și l-aș târî pe Isaiah după mine decât să-i accept ajutorul.

— Cum a aflat el de treaba asta?

Haley se trânțește pe jos lângă mine.

— Zăceai aici inconștient. Erai rece. Ți-am găsit telefonul și am căutat cu disperare pe cineva care te cunoaște, ca să aflu la ce spital trebuia să fii dus, așa că am apelat primul număr pe care l-am găsit...

— Și *el* a răspuns, i-o retez eu.

Probabil că Haley a sunat-o pe Rachel. Fratele meu mi-a spus că, exceptând câteva ore pe ici, pe colo, Isaiah nu se dezlipește de patul de spital al lui Rachel. Zi și noapte. Și că telefonul ei este la el, deoarece l-a descoperit în mormanul de fiare după ce echipa de descarcerare a scos-o din mașină. Noi am presupus că s-a făcut praf. Cine să fi crezut că telefonul ar putea scăpa teafăr și nevătămat din moment ce viața lui Rachel atârna de un fir de ață?

— West.

Haley îmi cercetează rănile de pe față, de pe mâini și de pe corp.

— Îmi pare rău, pe bune.

Dumnezeule, sunt surescitat fiindcă mă doare tot corpul și nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la ochii ei întunecați și frumoși.

— Nu-i nimic.

Ea înșfacă o geantă de pe jos și se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Am întârziat deja.

Abby își înclină capul într-o parte în timp ce o cântărește pe Haley din priviri.

— Știi cine sunt?

Haley se îndreaptă de spate de parcă ar saluta un asasin.

— Da.

În momentul ăsta îmi lipsesc o grămadă de piese din puzzle. Nimic de aici nu este ceea ce pare a fi și urăsc faptul că mă simt în plus.

Abby face un semn din bărbie spre mine.

— Sora lui mai mică este cea mai bună prietenă a mea. Te pot ajuta... oricare ar fi situația.

— Nu, se repede Haley să spună. Sunt bine. Uite ce e, chiar trebuie să plec.

Face un pas spre zona întunecată.

— Despre ce naiba vorbiți voi două acolo?

Ele nu mă bagă în seamă, dar de ce ar face-o? Nici măcar nu pot să mă ridic și să le oblig să mă asculte.

Abby ridică din umeri.

— Dacă te răzgândești...

— Nu mă voi răzgândi.

Haley își îndreaptă în cele din urmă atenția asupra mea.

— Mulțumesc, West. Dar data viitoare când o fată îți va spune să faci ceva, ascult-o, bine?

Aș zice că atitudinea ei este teatrală, dacă glasul ei n-ar exprima frustrare.

— Haley...

Nu mai stă să asculte ce-am de spus; în schimb, o ia la fugă în josul străzii. Al dracului de încâlcit mai e și visul ăsta. Mă frec la ochi și mă bate gândul să mă ridic în picioare.

Adidașii lui Abby scârțâie pe asfaltul zgrunțuros și se opresc la picioarele mele.

— Alegerea îți aparține: acasă, la spital sau într-un loc unde să stai până când vei fi pregătit pentru una din primele două opțiuni. Varianta C vine la pachet cu un premiu ce constă într-un duș și haine de schimb.

Renunț la răspunsul meu inițial, și anume „nu", când dau cu ochii de sângele de pe cămașa mea. Nu pot să mă duc nici acasă, nici la spital în halul ăsta. Nu pot să-i fac mamei una ca asta.

Proptindu-mă de bara de protecție a mașinii, mă chinuiesc să mă ridic și șchiopătez până la locul din dreapta șoferului în timp ce o urmăresc pe Abby cum se urcă la volan. Mă mișc foarte încet și greu, dar să fiu al dracului dacă-i cer ajutorul.

Luminile din interiorul mașinii se estompează când închid portiera. Abby își fixează centura de siguranță și își înfășoară degetele pe volan.

— Nu am permisul la mine.

— Știi să conduci?

— Bineînțeles.

Răspunsul ei nu mi s-a părut prea convingător.

— Dă-i drumul atunci.

Nu pornește.

— Ar trebui să cumperi un peștișor de aur.

— Ce?

— Pentru mașina ta. Adică să pui un acvariu între scaunul din față și bancheta din spate. Ar fi ceva deosebit, iar mie îmi plac chestiile deosebite.

Dacă așa voi ajunge mai repede sub duș...

— Bine, fie.

Ea îmi zâmbește.

— Pe bune?

— Desigur.

Abby bagă mașina în viteză.

— Și... West?

Întorc capul spre ea.

— Știu secretul mamei tale.

HALEY

Am întârziat.

Tălpile mele izbesc ritmic asfaltul. Oare unchiul meu mă așteaptă în pragul ușii? Se va milostivi de mine având în vedere că sunt la prima abatere? Habar n-am cum o să reacționeze și, trebuie să recunosc, unchiul meu mă înspăimântă.

Sunt încă în stare de șoc. Știu asta. Sunt calmă. Prea calmă. Și nu mă doare nimic. După tot ce s-a întâmplat... O iau pe după colț și văd lumina strecurându-se prin despicătura draperiilor, dar veranda este cufundată în întuneric. Noaptea, căsuța asta emană o strălucire albă sinistră. Picioarele mele încetinesc pe măsură ce mă apropii. Chiar că am dat de dracu'.

— Psst. Haley!

Chemarea șoptită se aude de undeva de deasupra mea. Vărul meu Jax stă aplecat peste fereastra mansardei. Părul lui de un blond spălăcit strălucește în razele lunii.

— Pe aici.

Ferindu-mă de priviri indiscrete, mă strecor prin curtea vecinului și mă apropii de partea laterală a casei, la adăpostul umbrelor. Fratele meu, Kaden, țopăie în spatele lui Jax. Probabil că mama este un pachet de nervi, iar tata... Tata are nevoie de medicația lui.

Înainte de a mă apropia și mai mult de casă, mai privesc o dată fereastra camerei de zi cu ochi cercetători. Dacă cei doi sunt prinși că mă ajută, vor fi și ei dați afară din casă în noaptea asta. Fiindcă are șaptesprezece ani și certurile lor aprinse au devenit de-a dreptul

incendiare, tatăl lui Jax s-ar putea să-și dea fiul afară din casă o dată pentru totdeauna.

— Haide, mișcă-te mai repede, mă îndeamnă Jax. E frig.

— Prinde-o!

Îmi azvârl geanta în sus, spre Jax. Primul indiciu că tocmai am fost implicată într-o luptă este că mușchii îmi tremură și geanta de-abia sare jumătate de metru în aer. O prind și mă cuprinde brusc un val de panică. Dacă nu sunt în stare să arunc o geantă, cum o să mă cațăr până sus?

— Din nou, îmi poruncește Jax.

Arunc din nou geanta. Inima îmi zvâcnește în piept când îl văd pe Jax plonjând în gol peste pervaz ca să o prindă. Îmi înăbuș un strigăt când dau cu ochii de Kaden, care îl ține de picioare. Jax aruncă geanta înăuntru pe fereastră, apoi dă din cap și îmi face semne cu mâinile.

— Haide.

Trag în piept două guri zdravene de aer atât de rece, încât îmi arde gâtlejul și fac câțiva pași înapoi, împiedicându-mă prin întuneric. Pământul înghețat scrâșnește sub tălpile mele. Înghit în sec, îmi umezesc buzele și mijesc ochii. Pot să fac asta. Sunt campioană la kickboxing. Dacă am reușit așa ceva, pot să fac și treaba asta. Dacă aș putea face ceea ce am făcut cu câteva minute în urmă...

Gândurile mele o iau razna. Nu mai vreau să mă gândesc la asta acum.

Sau vreodată.

Din nou.

Nu sunt o luptătoare. Nu mai sunt.

Mai trag o dată adânc aer în piept, alerg spre casă și caut pe bâjbâite zăbrelele. Mă cațăr până când palma mea se lovește de a lui Jax. Cu cealaltă mână mă înșfacă de încheietura învinețită și, câteva secunde mai târziu, atât el, cât și Kaden mă trag înăuntru pe fereastră.

În momentul când dau cu fundul de podea Jax închide geamul și aruncă o pătură peste mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am întârziat.

Da, în mod categoric, sunt în stare de șoc.

— Am observat.

Kaden se apleacă să-și ferească creștetul de grinzile din tavanul boltit în timp ce traversează spațiul compact al mansardei. Aceasta este camera mea. Mai bine zis, ceea ce a rămas din viața mea: o saltea gonflabilă înghesuită printre cutii cu haine vechi, rame de tablouri, pânze de păianjen și miros de mucegai.

Kaden întredeschide ușa mansardei și privește cercetător prin fanta de doi centimetri. Sonorul de la televizor se amestecă cu vocile mamei și mătușii mele. Se aude o bufnitură urmată de un geamăt. Probabil că frații lui Jax s-au luat la trântă în camera de dedesubt.

— Haley, mi se adresează Kaden.

Eu și fratele meu eram foarte apropiați pe vremuri. Îmi este dor de el, la fel cum mi-e dor de tot ce-a făcut parte din viața mea. Cum nu spun nimic, el zornăie sacoșa în mâini.

— Unde sunt pastilele tatei?

— În sacoșă.

— Nu, nu sunt.

— Cum?

— Este niște salată aici, dar niciun medicament.

Nu mai am aer și mă apuc de gulerul cămășii.

— Ba nu, sunt acolo. Trebuie să fie.

— Nu sunt aici.

Kaden scutură din nou sacoșa, care foșnește.

— I-au trebuit mamei două luni ca să strângă suficienți bani pentru pastile. Cum de ai putut să le pierzi? Tata are nevoie de ele.

— Știu, mă răstesc la el și-mi duc mâinile la ochi. Știu.

Mă lovesc de perete cu partea din spate a capului. Am pierdut medicamentele tatei. Singura speranță a familiei mele de a scăpa din locul ăsta uitat de Dumnezeu. De aceea au plecat indivizii ăia. N-am pierdut medicamentele. Le-au furat ei. Mușchii obrazului drept încep să-mi zvâcnească. Lacrimile îmi ard ochii și mi se pune o greutate în piept. Am jurat să nu mă mai bat niciodată și totuși am făcut-o. Am jurat că nu voi mai fi lovită niciodată. Și am fost. Aceasta este pedeapsa mea pentru încălcarea acelei promisiuni. Doamne, sunt o ființă lipsită de orice valoare.

— Las-o baltă, Kaden, ne consolează Jax. Ce-a fost a fost și n-avem cum să îndreptăm lucrurile.

Kaden dispare în jos pe scări și Jax se ghemuiește lângă mine. Îmi simt obrajii amorțiți, în ciuda căldurii din casă. Pielea de pe obraji mă furnică, la fel și degetele. Jax le înșfacă și începe să mi le maseze.

— Trebuie să-ți facem rost de o jachetă.

— N-ai nicio jachetă, mormăi pe un ton lipsit de orice expresie, ca apoi să mă înfior din pricina regretului care mă cuprinde.

Mâinile lui Jax se opresc peste ale mele și ne uităm unul la altul preț de o clipă.

— Îmi cer scuze.

Am încălcat o regulă de bază. Eu și Kaden nu aducem niciodată vorba despre ceea ce nu are Jax.

— Nu-i mimic.

Începe să-mi maseze din nou degetele ca să mi le încălzească.

— Nu suport degerăturile. Nici tu.

Schițez un zâmbet.

— Sunt mai puternică decât par.

— Mda, răspunde el în barbă, după care îmi dă drumul la mâini. Ești.

— Am pierdut medicamentele, îl anunț eu, de parcă nu ar fi asistat mai devreme la discuție. Am pierdut medicamentele tatei.

De ce se tot alege praful de ceea ce fac?

— Ai avut de făcut o grămadă de comisioane și n-ai avut destul timp. Ai alergat înapoi acasă și probabil că ți-au căzut din sacoșă. I s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi. Dacă ai de gând să locuiești în continuare aici, trebuie să înveți să lași lucrurile să-și urmeze cursul. Altfel o vei lua razna.

Îmi încrucișez privirea cu a lui în clipa în care rostește cuvântul „razna". Dacă am luat-o deja razna? Dacă nu mai pot să suport toată tensiunea asta? Nu rostesc cu glas tare aceste întrebări deoarece îl privesc în ochi și văd cum aceleași întrebări prind contur în mintea lui.

Vărul meu își întoarce privirea de la mine.

— Te-am acoperit. I-am zis că ai intrat pe ușa din spate și că ai urcat direct aici.

— Mulțumesc. Și cum de a înghițit gălușca asta?

De obicei, trebuie să ne prezentăm personal în fața Dictatorului, precum soldații la raport, în acest simulacru de război al său.

Jax își scarpină cicatricea subțire și lungă de aproape zece centimetri care i se întinde pe frunte. Astăzi a ales o frizură de skater, cu părul lins.

— I-am spus că ai avut un accident.

Simt un gol în stomac. N-o să-mi placă deloc treaba asta.

— Un accident?

Evită contactul vizual cu mine în timp ce face gesturi absente cu mâna.

— Probleme feminine. Sânge... pete... pe haine.

Jax sare în picioare.

— Gata cu discuția asta. Te-am acoperit. A înghițit gălușca. Asta e tot ce trebuie să știi.

Căldura începe în sfârșit să-mi urce vertiginos în obraji. O să mă omoare de-a dreptul acum.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Jax îmi aruncă din nou o privire și atunci mă observă cu adevărat. Și îi sare mușchiul când mă vede.

— Ce mama dracului?

Îmi duc instinctiv degetele la obraz și regret gestul în momentul în care pumnul lui Jax se încleștează.

— Ai fost atacată? Așa ai pierdut medicamentele?

— Jax! zbiară tatăl lui de la baza scării. Vino încoace!

— Haley, continuă Jax, ignorându-l pe tatăl său.

— Jax!

De data asta, geamul ferestrei vechi se zguduie din pricina vocii puternice a unchiului meu, iar eu mă cutremur.

— Du-te! îl îndemn, preferând să nu fiu eu motivul unui scandal monstru între ei doi. Te rog!

El arată cu degetul spre mine.

— N-am terminat cu tine încă.

Jax se întoarce cu spatele și, la fel ca și Kaden, se apleacă în timp ce traversează încăperea.

Îmi trec degetele peste obrazul sensibil la durere.

— Jax.

El ezită lângă ușă.

— Nu pot să cobor la masă în halul ăsta, iar trusa mea cu farduri este jos. Poți să mă ajuți?

Jax încuviințează dând din cap.

— S-a făcut.

WEST

— Cred că ești mort.

Deschid imediat ochii și mă chinuiesc să mă ridic în capul oaselor când dau nas în nas cu o pereche de ochi căprui și un păr lung și negru. Cercetez repede încăperea cu privirea și-mi dau seama că stau întins pe o canapea dintr-un subsol gri din ciment, nefinisat. Un singur bec luminează încăperea. În spatele meu se află o mașină de spălat și un uscător de rufe. În fața mea există un pat și, în lateral, un televizor. Ieri-seară am făcut un duș și am căzut ca secerat.

Îmi pipăi fața cu mâinile. Nu e bine deloc. Întâmplările de aseară chiar s-au petrecut. Nu a fost un coșmar.

— Ei drăcie, m-am înșelat. Trăiești.

Aproape de locul unde mai devreme a fost capul meu, Abby se lasă pe spate, căzând din genunchi cu fundul pe călcâie.

— Nu-mi dau seama dacă asta-i o veste bună sau proastă.

— Du-te dracului.

Îmi simt mușchii înțepeniți. Mă dor. Cu mișcări șovăielnice, încerc să-mi întind oasele ca să-mi dau seama dacă mi-am rupt ceva.

Abby își duce mâna la gură și se preface că i se taie respirația.

— Mama ta ar fi îngrozită de proastele tale maniere. Cred că ar fi bine-venite cuvintele „te rog" și „mulțumesc".

Își pierde falsa blândețe din glas.

— Chiar dacă acum te complaci în mahala, Bogătașule.

Îmi arde una în fluierul piciorului când se ridică.

— Hai, sus cu tine. Am treburi de făcut și să-ți fiu dădacă nu e pe lista mea.

Amintirile din seara trecută îmi năvălesc în minte. În special cele legate de fata care probabil m-a salvat din ghearele morții, nelăsându-mă să zac în frig, sub cerul liber.

— Haley e bine?

Ieri-seară, fiind un prăpădit învins în luptă, nu am avut nici energia necesară, nici suficient respect față de propria persoană ca să o conduc acasă.

— Era bine când am văzut-o ultima oară. Sunteți împreună?

— Nu.

— O regulezi?

Mă uit urât la Abby, dar nu-mi pot permite să mă înfurii prea tare. Și ea mi-a salvat fiindul, la urma urmei. Îmi răsucesc gâtul într-o parte, încercând să alung incertitudinea enervantă în legătură cu siguranța lui Haley.

— Bine. Are faimă de fată decentă. Merită ceva mai bun.

Probabil că da. Haley e probabil genul acela de fată pe care trebuie să o duci la restaurant, la un film, să-i cumperi trandafiri și durează o lună ca să-i furi primul sărut. În ceea ce mă privește, nu e stilul meu.

— Cât e ceasul?

— Prea devreme ca să se fi trezit clienții mei, dar o vor face în curând.

Abby își scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate.

— Mișcă-ți fundul odată. Aici nu ești la un hotel de cinci stele.

Sunt curios în proporție de treizeci la sută în privința semnificației cuvântului „clienți", ca apoi să-mi dau seama că nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată.

— Nu e cu mic dejun continental?

— Ce-ar fi să mă pupi în fund?

Chiar mă pomenesc râzând pe înfundate. Apoi îmi răsucesc iar gâtul și-mi rotesc brațele. Cum naiba a ajuns sora mea să aibă de-a

face cu tipa asta? Cercetându-mă, constat că sunt plin de vânătăi. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Unde mă aflu?

— În casa părinților adoptivi ai lui Isaiah.

Fir-ar a dracului de treabă! Cercetez din nou camera cu privirea, în căutarea jigodiei.

— Nu-ți face griji, mă liniștește ea în timp ce atinge ecranul telefonului. A stat cu Rachel la spital azi-noapte, din moment ce azi el nu se duce la școală.

Așa e. Astăzi e sâmbătă.

— Noi.

— Ce?

— Ai spus „el", de parcă tu n-ai merge la școală. Sau ai mințit când ai spus că ești într-a unsprezecea?

— Pfui, consider că școala este opțională, dar sunt, într-adevăr, într-a unsprezecea.

— Așadar, tot ce i-ai spus lui Rachel, cu excepția clasei în care ești, a fost o minciună?

Buzele lui Abby schițează un zâmbet sfidător.

— Nu o mint pe Rachel. Dar așa e, poți să presupui că orice-mi iese pe gură față de oricine altcineva în afară de ea sau de Isaiah este o reinterpretare a adevărului. Poate și față de prietenul lui Isaiah, Logan. Îmi place de Logan. Îmi aduce aminte de *queso*[1], iar mie-mi pace *queso*.

Venele de sub scalp încep să-mi pulseze.

— Așadar, ai mințit în privința mamei mele.

— Nu, am spus adevărul. Chiar știu de ce se duce la barul ăla o dată pe lună. A treia vineri din lună, mai precis. Ajunge acolo pe la șapte seara. Îți sună familiar?

Umerii mi se gârbovesc. Rahat, Abby chiar știe.

— De ce se duce acolo?

[1] Sos picant cu brânză de capră (n. tr.)

— Fiindcă acolo se vinde cel mai bun sorbet. Cel roșu a câștigat premiul pentru cel mai bun desert la bâlciul de anul trecut.

Pulsațiile se întețesc. Fata asta e ca o nenorocită de muscă ce mișună cu bâzâitul ei enervant prin mintea și prin mâncarea ta.

— Lasă-mă să ghicesc: minți.

Ea îmi face cu ochiul.

— Te prinzi repede, iar eu tocmai te-am luat de prost.

Îmi zvâcnește un mușchi din falcă. Nu pot s-o suport pe fata asta, dar ea mi-a oferit un adăpost peste noapte, așa că-mi stăpânesc nervii și schimb subiectul.

— *El* ți-a spus să mă aduci aici?

Te pomenești că jigodia vrea să mă aibă cu ceva la mână: îmi oferă ajutorul când sunt la ananghie, ca apoi să stoarcă ceva de la mine. Bani, droguri. Cu genul ăsta de momeală cred că a ademenit-o pe Rachel. Pentru ce altceva ar umbla ea cu unul de teapa lui?

— Răspunsul inițial al lui Isaiah a fost să te las să sângerezi până mori în mijlocul străzii, dar apoi a devenit sentimental și s-a gândit că Rachel ar fi foarte tristă dacă ai muri, așa că m-a sunat și m-a rugat să am grijă de tine. I-am spus că Rachel va trece până la urmă peste moartea ta și că am putea s-o facem fericită cumpărându-i un iepuraș, dar el a fost al dracului de insistent. Vezi tu, eu și Isaiah avem un trecut împreună. Îl știu de când lumea, fiindcă ne-am cunoscut pe un maidan de gunoaie...

— De ce aici? o întrerup, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de povestea ei tragică.

Cu toții avem o poveste care ne face să plângem. Și bogații, și săracii.

Abby se uită la mine cu niște ochi cât cepele.

— Pentru că, dacă te-aș fi dus la mine acasă, aș fi dat prilej de bârfă. Pe bune, West. Sunt o fată nemăritată. Trebuie să-mi protejez imaginea. Doar nu vrem ca oamenii să creadă că noi doi am făcut ceva indecent.

Să stai de vorbă cu ea e ca și cum ai privi o pisică ce-și vânează coada.

— Altă minciună.

— Pot pretinde că acesta e răspunsul meu. Îmi place să pretind tot felul de lucruri. Poți transforma lumea asta în ce vrei tu.

— Probabil ești cea mai trăsnită persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu-mi spui nimic nou.

Abby își strecoară telefonul la loc în buzunar.

— Ei bine, iar acum, dacă tot am terminat cu „pretinsul" că purtăm o conversație, aș vrea să mă duc s-o văd pe cea mai bună prietenă a mea. Și nu, asta nu e o minciună.

Se răsucește pe călcâie și se îndreaptă spre scări.

— Abby, strig eu după ea în timp ce-mi îndes picioarele în adidași.

Ea ezită puțin când ajunge pe palier și mă așteaptă s-o ajung din urmă.

— Spune-mi de ce se duce mama la bar.

Un zâmbet răutăcios îi străbate chipul.

— Aș putea să-ți spun, dar n-ar fi deloc amuzant.

Și apoi urcă treptele.

HALEY

De fiecare dată când inspir, mă izbește mirosul de praf, benzină și ulei de motor. Podeaua rece din beton a garajului este acoperită cu straturi de murdărie și obrazul mi-a amorțit în contact cu ea. De cât timp m-a abandonat Matt aici? De câteva secunde, de câteva ore, de câteva zile? La început am presupus că s-a dus după ajutor, revenindu-și în fire după toată nebunia asta, dar nu... a plecat. A plecat pur și simplu.

— Haley!

Vocea se aude în depărtare, dar ceva dinlăuntrul meu îmi spune că este undeva aproape.

Am mâinile scăldate în sânge. Este sângele lui Matt — cred. Poate chiar al meu. Nu știu. Ne-am certat. Asta e tot ce mai facem noi doi... ne certăm. La asta ne pricepem cel mai bine, dar acum se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. El m-a lovit. L-am lovit și eu. Și nu știu cum, dar niciunul din noi nu s-a oprit.

— E rece, constată Jax. Și uită-te la ochii ei. Cred că e în stare de șoc.

Fac un efort ca să-mi întorc capul spre Jax. Părul lui blond spălăcit e aranjat cu o creastă. Își scoate tricoul, apoi îl întinde peste brațele și pieptul meu, dar nu și peste mâini. Nu, n-ar permite ca mâinile mele pline de sânge să-i atingă tricoul alb.

— Haley!

Jax își apropie mâinile de mine, fără să mă atingă, doar le ține acolo... fremătând de parcă n-ar ști cu ce să mă ajute mai întâi sau

temându-se că, intrând în contact cu mine, se va îmbolnăvi sau va fi blestemat, ca mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Nu-mi recunosc vocea. Sunt diferită acum. Schimbată.

Mă ridic în capul oaselor și fratele meu mai mare, Kaden, îmi sprijină toată greutatea pe pieptul lui. Îmi ridică încheieturile mâinilor.

— Sângerezi?

Clatin din cap.

— Nu.

Nu cred.

Încăperea se învârte și eu mă învârt odată cu ea. Kaden îmi dă drumul la mâini ca să mă prindă de umeri.

— Ușurel, Haley. E rănită?

Îmi înclin capul într-o parte și îi arunc o privire gânditoare lui Jax. Sunt rănită? Matt m-a pocnit peste față. Așa a început bătaia. Există vreo vânătaie vizibilă? Propria literă stacojie care mă etichetează drept o învinsă?

Ochii lui Jax zboară în toate părțile.

— Pare întreagă, dar nu se comportă normal. Are încheieturile degetelor julite. În mod categoric, s-a bătut cu cineva.

— A fost sânge.

Acest lucru pare important de spus.

— Eu și Matt am fost împreună un an.

Pentru că și lucrul ăsta pare important. Ne-am împrietenit la o lună după ce am terminat clasa a zecea. Iar acum sunt la sfârșitul clasei a unsprezecea, iar eu și Matt ne-am despărțit.

Dau din cap. Da, am terminat-o unul cu altul. Nu mai există cale de întoarcere de-acum.

— Da, repet eu. A fost sânge.

— Cui i-a dat sângele? întreabă Jax. Lui Matt?

Eu și Matt ne-am certat, iar el era furios, foarte furios. M-a pocnit peste față, m-a izbit cu pumnii în stomac, apoi a vrut să mă lovească în cap, dar eu l-am împiedicat. L-am nimerit de câteva ori până când el m-a prins cu garda jos și am primit o lovitură în spatele urechii. M-am prăbușit, iar după aceea el a plecat.

— L-am lovit.

I-am parat atacul inițial și l-am lovit până când i-a dat sângele.

— Matt ți-a făcut asta?

Vocea lui Kaden este gâtuită, dar amenințătoare, un legământ de violență.

Mă cutremur din pricina avertismentului său nerostit. Nu pot permite ca ei să se ducă după Matt. Nu. I-am făcut și-așa prea mult rău.

— Am văzut-o plecând cu el de la petrecere, continuă Kaden.

Jax sare ca ars de pe podea.

— E om mort.

— Nu poți să faci asta.

Ignorând palmele lui Kaden, care mă apasă cu putere, îmi înfig bine picioarele pe podea în timp ce-l plesnesc peste mâini pe fratele meu. Îmi dă drumul și Jack mă înșfacă de braț în momentul în care mă dezechilibrez.

Jax se proptește în mine ca să mă ajute să stau pe picioare.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Deschid ochii și cuvintele pe care le-a strigat Jax îmi răsună în minte.

Nu m-am mai simțit niciodată atât de ușurată la vederea cuielor ce străpung acoperișul casei unchiului meu. Trag o gură de aer în piept ca să-mi domolesc zvâcnetul sângelui ce-mi pompează în tâmple. Am avut în mod frecvent coșmaruri după ce am terminat-o cu Matt vara trecută și-mi închipui că le voi avea din nou după cele întâmplate aseară. Mai ales că fratele lui mai mic a fost cel care s-a dat la mine. Partea nasoală este că nu e vorba doar despre un simplu coșmar. Este trecutul care reînvie în visele mele.

Mă ridic în capul oaselor și mă ia cu fiori din pricina aerului rece din mansardă. Nu, nu aerul rece care pătrunde prin crăpătura ferestrei este cel care îmi provoacă fiori. Ci faptul că viața mea a devenit complicată. Îmi adun părul lung la ceafă. Complicată. Când va deveni viața mea ușoară?

Vara trecută i-am mințit pe Jax și pe Kaden. Le-am spus că eu și Matt am avut un schimb aprins de replici și că ne-am despărțit, iar după ce Matt a plecat, o persoană pe care nu am văzut-o m-a atacat pe la spate.

Familia mea mă urăște acum pentru ceea ce am făcut, dar mint ca să-i protejez pe ei. Am lăsat totul baltă ca să-i protejez.

Dacă le-aș fi spus lui Jax și lui Kaden adevărul despre ce mi s-a întâmplat cu Matt, s-ar fi dus după el, și atunci Matt și prietenii lui ar fi ripostat. Și totul s-ar fi petrecut pe stradă. Și totul ar fi fost pur și simplu din ură. Luptele nu s-ar mai fi sfârșit niciodată.

Și noaptea trecută... aș fi putut să distrug tot ce am clădit ca să-i protejez pe Jax și pe Kaden. Am încălcat o regulă. M-am implicat. L-am lovit pe fratele mai mic al lui Matt, iar Matt va căuta răzbunare.

Cu toate că Jax și Kaden îmi lipsesc, am luat hotărârea corectă. Oftez adânc. Așa este. E decizia corectă și am trăit prea mult timp cu această minciună ca să-l las pe fratele lui Matt să strice totul.

Ochii îmi cad asupra pantofilor mei și trag o înjurătură în gând. Dacă unchiul meu află că am umblat încălțată prin casă, o să-l apuce pandaliile.

Mă descalț repede, apoi cobor scările în vârful picioarelor, doar în șosete. De două ori mi se agață tălpile șosetelor de câte un cui ieșit în afară. Când ajung la baza scărilor mă bucur că am reușit să cobor fără să scot vreun geamăt puternic care să-mi trădeze prezența.

Fac o pauză, apoi îmi încordez auzul ca să percep respirațiile ușoare ale celorlalte nouă persoane care dorm în această casă. În fața mea este baia. În partea dreaptă a băii, sforăiturile puternice

ale unchiului meu pot fi auzite dincolo de ușa din lemn închisă, iar în camera din stânga băii, sora mea strangulează păpușa American Girl, zvârcolindu-se în somn pe podea. Cu ochii închiși, mama întinde o mână și atinge căpșorul lui Maggie plin de cârlionți castanii.

O cotesc imediat la dreapta și îl ocolesc cu grijă pe Jax, al cărui pat este acum covorul din camera de zi. Brațele și picioarele lungi ale lui Kaden atârnă de pe canapea. Chiar dinainte de a ne muta noi aici, camera de zi era a lui Jax. Părinții mei au pus stăpânire pe camera fraților lui mai mici, gonindu-i de acolo. Dictatorul i-a exilat în subsolul neterminat. M-am oferit să le cedez mansarda. Jax i-a amenințat că le va tăbăci fundurile dacă acceptă.

Cu mișcări dureros de încete, îmi las pantofii lângă intrarea principală. Presupun că printre minciunile pe care le-au tras Jax și Kaden a existat și o explicație plauzibilă pentru lipsa pantofilor mei, dar pentru orice eventualitate...

Lumina care strălucește în partea din spate a casei mă ia prin surprindere și îmi croiesc drum printre pături, perne, tricouri, șosete, brațe și picioare ca să ajung la bucătăria zugrăvită în nuanța lămâilor verzi, suficient de mare încât să încapă în ea un aragaz, un frigider, o chiuvetă și câteva dulapuri suspendate. Ceea ce nu se potrivește deloc acolo este masa ovală pentru zece persoane. Ocupă toată bucătăria și, cu toate că taburetele desperecheate din lemn și scaunele metalice pliante sunt înghesuite sub ea, abia dacă te poți mișca în jurul ei.

Îmi vâr capul înăuntru ezitând, ca apoi să zâmbesc.

Tata: cu părul lui blond spălăcit, la fel de înalt precum Kaden. Stă în capul mesei, citind ziarul în timp ce mâzgălește ceva într-un carnet. Mi se umple sufletul de bucurie. E ca și cum aș coborî în fugă scările în dimineața de Crăciun. Nu-mi mai amintesc când am stat ultima oară de vorbă doar noi doi.

— Bună.

Mă sprijin de tocul ușii, prea tulburată ca să intru înăuntru. Urmând varianta pe care Jax a pretins-o inițial, le-am spus părinților mei că, fiind în întârziere, am alergat spre casă și medicamentele tatălui meu mi-au căzut din sacoșă fără să-mi dau seama. Indiferent cum s-au petrecut lucrurile, cert e că am pierdut medicamentele. Mai sunt oare bine-venită?

Ochii îi strălucesc când își ridică privirea spre mine.

— Haley... cum de ești trează la ora asta?

— Uite-așa.

Vorbim aproape în șoaptă. Rareori e liniște în casa asta; și mai rare sunt momentele în care cineva își poate găsi liniștea.

— Dar tu?

Cearcănele adânci de sub ochi sunt dovada faptului că se luptă din nou cu insomnia. Mama spune că-și face fel de fel de gânduri în legătură cu tot ce s-a întâmplat, încercând să afle unde a greșit sau storcându-și creierii să descopere o modalitate de a îndrepta lucrurile.

— La fel ca și tine. Uite-așa.

— Ce faci? mă interesez eu.

Tata îmi arată ziarul.

— Caut de muncă.

Dau din cap, neștiind prea bine ce să spun. Înainte îmi venea ușor să stau de vorbă cu tata. Foarte ușor.

Pe când era mai tânăr, obișnuia să se antreneze cu bunicul. Așa s-au întâlnit părinții mei. Este atât de romantic, ca într-un *love story*, iar eu ador fiecare moment din povestea lor siropoasă de dragoste. El a fost luptător de kickboxing, ca și mine, și a făcut-o pe mama, fiica antrenorului, să se îndrăgostească nebunește de el.

Tata practic ne-a crescut pe Kaden și pe mine în sala de sport. Kaden s-a îndrăgostit de box, apoi de lupte libere și, după aceea, de arte marțiale mixte. Iar eu? Am rămas fidelă kickboxingului, iar tata a admirat chestia asta la mine până când am părăsit sala bunicului

meu. Apoi și-a pierdut și mai mult respectul față de mine când am renunțat cu totul la acest sport.

Îmi mușc interiorul buzei și mă strecor în bucătărie, cu ochii pironiți asupra linoleumului zgâriat de pe jos, în timp ce mă apropii de tatăl meu.

— Ai avut ceva noroc până acum?

Clatină din cap și închide ziarul.

— Aproape totul este on-line acum.

Mă trântesc pe scaunul de lângă el și-mi ridic genunchii la piept, cuprinzându-i cu mâinile.

— Ce-ar fi să mergi la bibliotecă, atunci?

Unchiul meu nu crede în accesul la internet.

— Mda.

Tata bate darabana cu degetele pe masă. În cele din urmă, pierde ritmul și rămâne doar o sâcâială insistentă. Oare i-o fi greu să poarte o conversație cu mine sau în general?

— Kaden are meci peste trei luni, îi spun eu. Trece la profesioniști.

Fratele meu se va zgâi la mine timp de o săptămână fiindcă i-am spus tatei chestia asta. Se presupunea că eu nu știu. L-am auzit din întâmplare vorbind despre meci cu Jax în autobuz. Dintr-un motiv sau altul, voia să țină totul în secret, dar eu îmi doresc cu disperare să rup tăcerea.

— Sunt șanse să ajungă să se lupte cu vreunul dintre tipii de la Black Fire și știi că ăia domină când e vorba de lupta în picioare.

Dar Kaden este o adevărată forță a naturii în ceea ce privește lupta pe saltea.

— Are de gând să se apuce să lupte pentru bani?

— Mda.

Ar fi fost mai bine dacă fratele meu ar mai fi putut lupta în liga amatorilor încă câțiva ani, ca să capete experiență, dar, în lipsa banilor, tentația unui premiu este mult prea mare.

Neputând să stea locului, tata rostogolește creionul pe masă cu palma și nu se uită deloc la mine.

— Cu alte cuvinte, se va lupta cu Matt?

Roșesc. Toată. Căldura îmi urcă în obraji și pe ceafă. Voi fi iertată vreodată? De către cineva, oricine ar fi acela?

— Poate. Dacă Matt a intrat și el la profesioniști.

— Știm amândoi că a făcut-o în momentul când a împlinit optsprezece ani.

Probabil că are dreptate, așa că nu spun nimic.

— Partea proastă e că tu l-ai învățat cum să-l învingă pe Kaden.

Mi se pune un nod în gât și trag de o gaură din jeanșii mei aflată chiar deasupra genunchiului, lărgind-o și mai mult.

— Știu.

Sunt pe deplin conștientă de alegerile nenorocite pe care le-am făcut. Îmi dreg glasul și fac o nouă încercare.

— Mă gândeam că poate ai vrea să-l ajuți pe Kaden la antrenamente.

Mă gândeam că tata ar putea ieși astfel din casă. Am citit cândva că exercițiile fizice produc o explozie de endorfine. Poate că, dacă ar face ceva ce-i place, ceva la care se pricepe foarte bine, s-ar înzdrăveni.

— Sunt sigur că bunicul tău se ocupă deja de asta.

Tata reușește să schițeze un zâmbet cu jumătate de gură când se uită la mine.

— Dar tu? Ai de gând să te întorci?

Simt că-mi fuge brusc pământul de sub picioare în timp ce clatin din cap. S-ar bucura dacă m-aș întoarce? În ceea ce privește sala, mi-am tăiat singură craca de sub picioare, așa că mi-ar fi imposibil să mă întorc acolo, chiar dacă mi-aș dori.

Motorul frigiderului prinde viață, cu un zumzăit puternic, semn că e pe ducă.

— Mama ta a vorbit cu mătușa ei de-a doua din California. S-a oferit să ne primească la ea acasă.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ea stă într-un azil de bătrâni. Adică acolo nu e nicio persoană sub șaizeci și cinci de ani.

— A obținut permisiunea să locuim cu ea.

Măsor cu privirea bucătăria. Casa asta este lăcașul secret, întunecos și mizerabil al iadului pe pământ, dar, la gândul să plec din Kentucky, efectiv mi se rupe sufletul. Să părăsim acest stat înseamnă că ne-am pierdut orice speranță și abia acum îmi dau seama că până în momentul de față m-am tot agățat de un fir de pai. Oricât de bătut de vânt și de ploi ar fi acel fir de pai, încă are un strop de viață în el, rugându-se ca tata să obțină o slujbă și să ne ducă acasă.

— Plecăm?

— Vom încerca să rezistăm până când tu și Kaden terminați școala. Vom pleca dacă situația nu se va fi îmbunătățit până atunci.

— Vei găsi ceva. Știu eu că vei reuși.

— Cum merge treaba cu găsirea unei universități? mă întreabă dintr-odată tata.

Încremenesc, pentru că nu știu prea bine ce să-i răspund. Am ținut vestea respingerii doar pentru mine, deși tânjesc să i-o împărtășesc tatei. Pe vremuri, ar fi fost prima persoană pe care aș fi abordat-o în orice problemă, deoarece avea întotdeauna o replică potrivită pentru orice. El obișnuia să-și pună un braț pe după umerii mei, să mă sărute pe tâmplă și să mă aline spunându-mi: „Ghinion. Le arătăm noi data viitoare".

Am numai răni pe dinăuntru, ca și cum cineva m-ar fi crestat cu o lamă zimțată, știind că l-am dezamăgit în privința sălii și a kickboxingului, iar acum și în privința universității.

— Grozav de bine.

— Ai vreo perspectivă de bursă?

Nu.

— Mda. O mulțime.

— Bine.

Urmează o pauză.

— Bine. Cel puțin, Kaden a rămas cu antrenamentele la sală.

Glasul i se frânge și chipul său devine cenușiu. Expresia asta de pe fața lui dispare ori de câte ori îmi amintesc ce luptător curajos era. L-am urmărit pe tatăl meu cum se lupta în ring cu adversari mai puternici decât el și cum câștiga. Cum de a ajuns o asemenea epavă?

Mă uit la el îngrozită și mâinile îmi tremură din pricină că-mi doresc cu ardoare să-mi acopăr ochii cu ele. E cumplit să văd cum se autodistruge, știind că o parte din vină îmi aparține. Dacă i-aș fi adus medicamentele, nu l-ar mai fi obsedat greșelile din trecut și ar fi început să doarmă din nou noaptea.

— Kaden va continua antrenamentele la sală, dar am sperat să-ți pot oferi ceva pentru facultate. Am avut niște bani puși deoparte, nu mulți, dar suficienți cât să te ajut, însă după aceea am avut nevoie de ei pentru ipotecă...

Un zgomot ciudat îi iese din gâtlej în timp ce pune scaunul la loc sub masă.

— La bibliotecă cu mine.

Deși se deschide de-abia peste câteva ore. Tata se strecoară între perete și masă și se pregătește să iasă din bucătărie. Deschid gura să spun:

— Tati...

Tata își înfige o mână în tocul ușii, iar încheieturile degetelor lui se albesc când strânge din ce în ce mai tare. Nu i-am mai spus așa de ani întregi. Mă privește peste umăr cu ochi cercetători.

— Da?

— Îmi pare rău.

— Știu, Hays. Știu.

WEST

În secția de terapie intensivă a spitalului este o liniște ca într-un film de groază. Ca în momentul de dinaintea celui în care psihopatul sare din spatele unei tejghele și ciopârțește pe toată lumea. Dinspre sala de așteptare destinată rudelor se aud câte un bip ocazional emis de vreun monitor, foșnetul hârtiilor și murmurul conversațiilor purtate în șoaptă de asistentele medicale. Detest locul acesta. Este rece, steril, miroase a alcool și moartea plutește în aer.

Rachel nu ar trebui să fie aici. Locul acesta este exact opusul ei. Nu mai am stare, așa că sar ca ars de pe scaun. Tipul din celălalt capăt al sălii își ridică privirea spre mine. Ne uităm lung unul la altul. Soția lui este pe moarte. L-am auzit din întâmplare spunând asta cuiva acum câteva minute.

Pe moarte.

Așa cum am mai spus, Rachel n-are ce căuta aici.

Îmi mut privirea în altă parte și mă îndrept spre ferestre. Mă doare maxilarul. Încheieturile de la degetele ambelor mâini sunt foarte julite și îmi zvâcnesc al dracului de tare. Am condus până aici cu câteva ore în urmă. Abby a vizitat-o pe Rachel și apoi a plecat. I-am trimis un mesaj tatălui meu ca să-l anunț că sunt aici.

Liniște — din partea întregii mele familii. Începând cu frații mei mai mari, Jack și Gavin, continuând cu Ethan, geamănul lui Rachel, și sfârșind cu tata și cu mama. Ei vor ca eu să o vizitez pe Rachel, dar nu pot. Nu aici, știind-o înconjurată de oameni care mor.

I-am înșelat așteptările. Inima îmi bubuie cu putere în piept și durerea ascuțită îmi produce o stare de nervozitate. Închid ochii, dorindu-mi să plec.

— West.

Mă întorc la auzul vocii mamei mele. Lacrimile i-au stricat machiajul și i-a curs rimelul în jurul ochilor.

Mă cuprinde o senzație de greață.

— Ce face Rachel?

— Am stat de vorbă cu medicul specialist al spitalului. Leziunile de la nivelul picioarelor sunt grave și...

Mama se înăbușă cu propriile cuvinte și apoi își duce o mână la gură. Expiră și-și recapătă stăpânirea de sine.

— A fost o veste neașteptată.

Rămân stană de piatră și totuși pătrund înțelesul cuvintelor, cu toate că sunt în stare de șoc. Și mai multe operații. Și mai mult timp petrecut în spital.

— Va putea merge din nou?

— Nu știu.

Mă frec la ochi ca să-mi recapăt echilibrul. Este vina mea. Dacă aș fi găsit o altă modalitate de a rezolva problemele, Rachel nu s-ar afla în acest spital. Nu s-ar lupta pentru propria viață.

Tocurile mamei răsună pe podeaua din lemn, apropiindu-se de mine. Când își ridică mâna spre mine, eu îmi înclin capul într-o parte, ferindu-mă de ea. Nu merit nici iertarea mamei, nici alinarea ei. Mama însă nu se lasă cu una, cu două și își pune mâna cu blândețe pe obrazul meu, mângâindu-mă ușor cu degetul, de parcă atingerea ei ar putea să șteargă vânătăile.

— De ce-ți faci singur una ca asta? De ce trebuie să te lupți tot timpul?

— Nu știu.

Fac un pas înapoi, obligând-o astfel să-și lase mâna în jos.

Mama se îndepărtează de mine și-și toarnă cafea într-o cană.

— Ai vizitat-o pe Rachel?

— Nu.

În salonul alăturat se face curățenie, semn că tipul cu soția lui muribundă au eliberat patul. Nu-i de mirare că mama este atât de deschisă în privința chestiunilor de familie.

Cineva își drege glasul răgușit, atrăgându-ne atenția. Tata, cu silueta lui de un metru optzeci, își face apariția în cadrul ușii și mă fixează cu ochii lui întunecați și scăpărând de mânie.

— Miriam.

Își înmoaie glasul când i se adresează mamei.

— Asistentele au nevoie de tine.

Mama încuviințează dând din cap și, în timp ce se îndreaptă în grabă spre ieșire, tata își înfășoară cu blândețe degetele pe încheietura mâinii ei. Ea își ridică privirea spre el, iar el se apleacă să o sărute pe buze. Ei doi fac asta tot timpul. Părinții mei se iubesc. Tata o venerează și, de aceea, ne controlează pe noi la sânge. Afacerile sunt, în mod categoric, pe primul loc pentru el, dar după aceea urmează fericirea mamei mele.

Când tata îi dă drumul, ea pleacă. Fără să arunce măcar o privire în direcția mea.

Când tata intră în sala de așteptare mă îndrept de spate, de parcă m-aș pregăti pentru o luptă psihică. Încă nu am ajuns la pumni în mijlocul vreunei discuții aprinse, dar vâlvătaia din ochii lui îmi spune că va veni și ziua aceea. Mai bine mai devreme decât mai târziu, dar urăsc chestia asta. În copilăria mea, eu și tata eram apropiați.

— Nu ai venit aseară așa cum te-am rugat.

Păstrez tăcerea. Adevărul nu va ajuta cu nimic. Am fost pedepsit mai mult decât orice alt elev de la școală și am fost suspendat mai multe zile decât am avut libere. Tata, în felul lui, îmi înghite tot rahatul ăsta, dar mi-a dat clar de înțeles, cu luni în urmă, că o va termina cu mine dacă voi fi exmatriculat definitiv.

— Te-ai dus acasă sau ți-ai pierdut cunoștința pe la vreo petrecere? mă întreabă el.

— Mai contează?

I-am mai văzut expresia asta pe chip. S-a hotărât deja ce să facă în privința mea.

— Nu, răspunde el. Te-au exmatriculat definitiv.

Rostesc ceva ce nu i-am mai spus niciodată.

— Îmi pare rău.

Chiar îmi pare rău. Pentru Rachel. Pentru bătaia de la școală. Pentru că am complicat și mai mult această situație și-așa îngrozitoare.

Chipul lui rămâne impasibil.

— Nu-mi pasă.

Clipesc și umerii mi se lasă ușor.

— Vorbesc serios. Îmi pare rău. Le voi cere scuze directorului, băiatului pe care l-am rănit, familiei lui, cui vrei tu. Am făcut-o lată de data asta.

El întinde un deget acuzator spre mine.

— Bineînțeles că ai făcut-o lată. Dar nu numai de data asta. Asta este doar una dintre nenumăratele tale greșeli, iar eu unul m-am săturat până peste cap. Te-am avertizat acum două luni că voi trage linie dacă se va ajunge la exmatriculare. Tot ce trebuia să faci era să te ții departe de încăierări și să nu intri în vreun bucluc până la absolvire, dar n-ai putut să faci nici măcar atâta lucru. Și, mai rău de-atât, ai ales să întreci măsura cu sora ta, care e în spital. Ce înseamnă asta? Un strigăt disperat după atenție? Nu crezi că mama ta s-a săturat și ea până peste cap de treaba asta?

— Bine. Spune-mi ce-am de făcut și așa voi face.

— Sora ta e în agonie și, din câte am înțeles, ai contribuit și tu la tot acest coșmar.

Privirea îmi zboară spre el.

— Am încercat să o țin departe de Isaiah.

Și tocmai în privința asta am dat greș, dar nu-mi pasă că el ține să-mi reamintească.

— În primul rând, nici măcar nu te-ai obosit să-mi pomenești vreodată că se vedea cu el! Eu sunt tatăl ei, nu tu! Eu sunt cel care trebuie să ia asemenea decizii.

Îmi las brațele pe lângă corp.

— Pentru asta trebuia să fii acasă, nu la afurisitul tău de serviciu!

Îi zvâcnește un mușchi din falcă. Am tăiat în carne vie, dar să fiu al dracului dacă-mi pasă.

— Catadicsești măcar să-mi spui despre banii pe care i-ai luat de la sora ta?

Nu-mi place felul în care mă pătrund ochii lui, de parcă ar înfige o lamă de cuțit în mine și s-ar delecta văzând cum sângerez.

— I-am zis lui Rachel că-i voi da înapoi.

— Povestește-mi despre banii pe care i-ai luat de la sora ta.

— Ți-am spus deja. Gavin datora bani unui agent de pariuri, iar eu i-am făcut rost de suma de care avea nevoie.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai furat banii respectivi de la Rachel.

— Nu i-am furat. I-am împrumutat.

Fără știrea sau consimțământul ei, dar jur că am promis să-i pun la loc.

Dar asta nu mai constituie o noutate încă din zilele premergătoare accidentului lui Rachel. Fără să știe că aveam situația sub control, Jack a cedat nervos și i-a mărturisit totul tatei: cum el, eu și Ethan îl acoperiserăm pe Gavin în privința problemelor pe care le avea cu pariurile, deoarece mama nu putea accepta faptul că primul ei născut era dependent de jocurile de noroc.

Dar când Jack s-a dus să se plângă tăticului, a uitat să menționeze că Gavin a încercat de trei ori să discute despre problemele lui cu tata, dar, de fiecare dată, tata l-a expediat rapid, fie pentru că avea o ședință de serviciu, fie că urma să se întâlnească cu mama. Așadar, din moment ce tata nu și-a făcut timp pentru el, Gavin a făcut ceea ce trebuia: a venit la mine.

— Știai că Rachel avea probleme? mă întreabă tata pe un ton autoritar. Că a pierdut la niște curse ilegale de mașini și că datora bani unui ticălos? Că prietenii tăi au fost cei care au dus-o la curse? Că ei au introdus-o în lumea aia?

— Rachel n-are de-a face cu prietenii mei.

Și ar fi de-ajuns doar să le treacă prin cap ceva legat de Rachel, că le-aș tăbăci imediat fundurile.

— S-a dus la pista de curse în noaptea accidentului fiindcă ai furat banii câștigați de ea ca să-și plătească datoria. A fost acolo din cauza ta, fiindcă, pentru a mia oară, ai luat problema în propriile mâini și, în loc să stai să te gândești măcar treizeci de secunde la consecințele deciziilor tale, ai acționat din instinct. Accidentul a fost din vina ta.

— Asta e o minciună.

Toată lumea știe că tata era cel care conducea când a plecat de la pista de curse cu Rachel pe locul din dreapta șoferului și că i s-a blocat motorul. Toată lumea știe că șoferul TIR-ului a pierdut controlul asupra volanului și i-a izbit din plin.

— Cine ți-a spus asta?

Tata înaintează un pas spre mine și, dacă ar fi oricine altcineva, aș putea să jur că-l mănâncă palma să-mi tragă una.

— Isaiah.

Numele acesta mă face să fierb de mânie.

— E un mincinos.

— Dacă e un mincinos, atunci e unul mai bun decât tine, rostește tata pe un ton malițios. Dar nu cred că Isaiah minte. El a fost singurul care a stat la căpătâiul surorii tale câtă vreme tu te-ai băgat în lupte.

Fac un pas înapoi și încăperea se învârte cu mine din pricina acestei nebunii. Da, am crezut că am eșuat deoarece n-am reușit să o țin pe Rachel departe de Isaiah, dar ultima conversație pe care am avut-o cu ea îmi izbește mintea ca un ciocan. Dracu' să mă ia! Ar putea fi adevărat ce mi-a zis tata.

— Nu înțelegi. Rachel nu vrea să mă vadă.

Nu vrea, pentru că, dacă ceea ce spune tata e adevărat... dacă ultimele cuvinte pe care Rachel mi le-a adresat în noaptea accidentului sunt adevărate... I-am furat banii de care avea nevoie și, din această cauză, am lăsat-o să se expună pericolului.

— Tu nu vrei s-o vezi!

Fruntea tatălui meu se încruntă de parcă el ar fi căzut pradă exasperării.

— Ea nu-și dorește nimic altceva decât să-și vadă familia. Când ai de gând să încetezi să te gândești doar la propria persoană? Ar fi cazul să te maturizezi și să devii un bărbat în toată firea!

Senzația de spaimă și de haos îmi urcă din stomac în gât. Clatin din cap, încercând să neg cuvintele lui. Nu — vina nu este doar a mea. Nu poate fi.

— Ești oaia neagră și egoistă a familiei noastre.

Nu eu. Tata este cel care-i rănește pe oamenii pe care eu îi iubesc. Acesta e rolul lui. Nu al meu.

Tata se apropie foarte mult de mine și îi simt respirația fierbinte pe față.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit bine.

Adrenalina îmi pulsează în vene. În acest moment îmi doresc foarte mult să-l lovesc. Și el e mânat de o dorință arzătoare de a-mi trage una. Atmosfera este grea, încărcată de violență.

— M-am săturat să mă tot lupt cu tine și cu temperamentul tău.

Tata face un pas înapoi, roșu la față.

— Te-am înscris la Eastwick. Luni începi cursurile și vei termina clasa a douăsprezecea acolo. După aceea nu-mi mai pasă ce faci. E timpul să înveți să-ți cureți singur propria mizerie.

Așa este. Tata se pricepe foarte bine la jocul ăsta. Se supără foc pe mine, se pune cu mine, mă face să explodez de furie și tot eu sunt acela care are probleme în continuare, dar nu și de data asta. Dacă e agresiv cu mine, îi răspund cu aceeași monedă.

— Ai găsit ceva ce nu poți rezolva cu banii tăi? N-ai putut să mituiești consiliul de administrație de la școală ca să nu mă exmatriculeze? Sau te-ai hotărât, în sfârșit, să scoți gunoiul afară din casă?

O venă de pe frunte îi pulsează ritmic.

— Ai măcar idee câte șanse ți-a oferit școala aceea? Câte șanse ți-am oferit eu? Sora ta este aici și agonizează, iar tu te duci la petreceri, te iei la bătaie și ești exmatriculat! Nu te înțeleg! Nu te înțeleg deloc.

— Nu! strig eu. Nu mă înțelegi.

De ani întregi nu mi-a văzut adevărata față. Dar eu văd clar linia de demarcație. La naiba cu ea, o calc în picioare și, fiindcă îl urăsc pe omul din fața mea, trec peste ea.

— Sunt absolut impresionat că te afli aici. Nu cumva asta era după-amiaza pe care o petreci de obicei pe terenul de golf? Sau partenerilor tăi de afaceri li s-a făcut milă de Rachel și au anulat ei înșiși întrunirile?

Buzele lui se subțiază.

— Nu face asta, West.

Avertismentul este clar și ar trebui să-l ascult, dar, în mod ciudat, simt cum îmi crește inima când îl văd cum se agită.

— Nu ai asistat la meciurile mele din liga juniorilor, nici la festivitățile de premiere, fir-ar a dracului de treabă... nici măcar n-ai habar dacă sunt acasă în cea mai mare parte a timpului. Cine ar fi știut că, pentru a-ți atrage atenția, trebuia să ne izbim mașina de un TIR?

Tata își trece o mână prin păr și dă să se îndrepte spre ușă, dar încă n-am terminat cu el.

— Când ai blocat motorul mașinii lui Rachel, vorbeai la telefon? Pentru că, hai să fim cinstiți, pentru tine afacerile au fost întotdeauna pe primul loc.

Privirea de gheață pe care mi-o aruncă îmi omoară o parte din suflet. Am atins o coardă sensibilă care chiar există în el. E a naibii

de adevărată. Am vrut doar să-l necăjesc. Am vrut să-l fac să renunțe la sfidarea lui cum că „eu sunt mai bun decât tine". Nici nu mi-a trecut prin cap că aș putea avea dreptate.

— Tată, încep să spun. Nu am vrut...

— Du-te acasă, fă-ți bagajul și pleacă din casa mea.

Din gură îi țâșnește salivă pe când îmi arată cu degetul ușa.

— Dispari din ochii mei. Dispari din viața mea. Dacă peste două ore ești tot acolo, voi chema poliția și le voi spune să te ducă la un centru de plasament.

Tata pleacă și eu îl urmez, trecând pe lângă primele două saloane de terapie intensivă. Nu poate să mă dea afară. Nu se poate să fi vorbit serios. Vederea mi se îngustează și urechile încep să-mi țiuie. Nu vorbește serios — nu se poate așa ceva.

— Nostimă treabă. Adică, sunt pedepsit? Două săptămâni? Trei?

Tata își continuă drumul neabătut.

— Nu glumesc deloc. Pleacă de aici. E clar că nu simți că locul tău e aici.

La naiba, vorbește serios.

— Și unde să mă duc?

Nici măcar nu-mi aruncă o privire când îmi răspunde:

— Nu-mi pasă. Asta e soarta gunoaielor, West. De îndată ce le arunci, nu-ți mai pasă ce se întâmplă cu ele.

Mă cuprind fiori de gheață și nu mai pot să judec limpede. Toate gândurile mi se risipesc, pierzându-se în neant.

— Isaiah!

Tresar la auzul glasului înspăimântat al surorii mele și mâna mea se ridică de parcă ar vrea să ascundă vederii imaginea din salonul din dreapta mea. Rachel. Este mai rău decât mi-au descris-o ei: e plină de vânătăi pe față și pe brațe, are pielea julită și acoperită de răni, iar picioarele paralizate. Ca într-un film științifico-fantastic prost, sora mea e conectată prin fire și tuburi la un aparat care emite permanent bipuri.

Mintea mi se cutremură și podeaua mi se clatină sub picioare. De când am intrat în spital n-am trecut deloc dincolo de sala de așteptare. Deloc. Pentru că nu pot face față acestei situații. Nu pot să suport s-o văd pe Rachel atât de rănită.

Jigodia care a împins-o pe Rachel pe calea pierzaniei sare de pe scaunul său și o ia de mână. Îi șterge lacrimile de pe obraji și îi șușotește ceva la ureche. Are brațele acoperite cu tatuaje. Tipul nici măcar nu s-a bărbierit. Stă aplecat deasupra ei, strângându-i degetele cu o mână, iar cu cealaltă netezindu-i părul. Simt cum mi se încleștează pumnii de-o parte și de alta a corpului. O atinge pe sora mea.

— Are coșmaruri, îmi explică Ethan, care se află în spatele meu.

Îi arunc o privire fratelui meu, apoi mă îndepărtez de fereastră, pentru că nu vreau ca Rachel să dea cu ochii de mine. Pe cine dracu' vreau să păcălesc? Nu suport s-o văd în halul ăsta.

Mintea mea nu poate să proceseze ceea ce se întâmplă. Este mult prea mult: să o văd pe Rachel, să aflu că tata vrea să mă arunce în stradă, să fiu la câțiva metri de jigodia care e de vină pentru tot dezastrul ăsta.

— Ce caută el aici?

— Ea vrea să-l știe aici, iar pe mama și pe tata nu-i lasă inima să o contrazică.

Ethan se prăbușește cu spatele de un perete.

— Isaiah o poate convinge să doarmă, iar ea se forțează să rămână trează dacă el nu este lângă ea.

Ethan seamănă cu tata, cu părul lui ca pana corbului și cu ochii lui negri, ceea ce înseamnă că nu avem nimic în comun, cu excepția înălțimii. Dacă m-aș întreba vreodată cum ar arăta iadul pe pământ, Ethan ar fi primul exemplu care mi-ar veni în minte. Mai multe zile fără somn pot transforma pe oricine într-un zombi. Cel puțin, nu mai plânge în hohote ca noaptea trecută. Cu iadul, mă mai descurc eu, dar cu plânsul, nu pot.

Nu pot să-l îmbrățișez din nou și să-i spun că totul va fi bine. Pentru asta ar trebui să fiu echilibrat, dar echilibrul nu este unul dintre atuurile mele. Mă trece un fior și dau înapoi... mă retrag. E un vis. Totul nu e decât un vis urât.

În spatele meu aud un târșâit constant, pașii oamenilor care intră în salonul lui Rachel. Nu pot intra acolo. Nu pot. Mă simt atras de gravitație, dar nu în direcția dorită de familia mea. Mă îndrept spre ieșire când Ethan își pune o mână pe umărul meu.

— Vrea să te vadă.

Mă smucesc din strânsoarea lui Ethan.

— Nu, nu vrea.

E mai sigur să afirm că nimeni de aici nu-și dorește prezența mea.

Fratele meu nu mai spune nimic pe când mă îndrept spre lift. Și, cum am zis și mai înainte, Rachel merită ceva mai bun... chiar ceva mai bun decât mine.

HALEY

— Haley Williams alege, din nou, un alt formular. Să fie acesta cel norocos, doamnelor și domnilor? șușotește Jax în derâdere lângă mine. Se lasă tăcerea peste mulțime în timp ce domnișoara Williams aruncă o privire peste formular. Ea se încruntă. Să fie acesta lozul câștigător?

În dimineața asta, vărul meu și-a făcut o creastă din părul lui blond spălăcit, ceea ce înseamnă că e în toane proaste. Dacă mai comentează mult, o să afle cât de prost dispusă pot fi și eu.

Îi arunc o privire ucigătoare lui Jax pe deasupra sertarului de jos deschis al fișetului.

— Nu ai altceva mai bun de făcut?

Eu și Jax stăm pe jos, ascunși într-un colț al secretariatului principal. Suntem aici de o oră și recepționerele au uitat de prezența noastră, așa că bârfesc în voie. Miasma cafelei de la bufet îmi învăluie hainele. Mă cutremur la gândul că voi mirosi așa tot restul zilei.

Un rânjet i se lățește pe față.

— Mda. Dacă-mi spui care-i șpilul, atunci pot să-mi văd și eu de treabă.

Dacă ar fi să traduc expresia lui de ghetou „care-i șpilul", ar suna cam așa: ce tot ascund în legătură cu noaptea de vineri. N-am divulgat secretul în weekendul ăsta și n-am de gând s-o fac acum.

E luni dimineață, m-am trezit devreme și am luat autobuzul spre școală, ca să verific din nou fișetul plin cu solicitări pentru burse de studii. Am folosit internetul de la bibliotecă, dar să încerci

să găsești burse viabile acolo e ca și cum ai încerca să cauți un inel pierdut în Sahara.

— Nu e niciun șpil, așa că vezi-ți de *treaba* ta.

Mișc din sprâncene și îi arunc un zâmbet viclean.

— Trebuie să fie pe-aici vreo fată căreia nu i-ai făcut încă niciun rău.

— Așa ai crede, dar e evident că fetele vorbesc între ele. Mai mare rușinea.

— Mai mare rușinea, îl îngân.

Pun la loc în dosar o altă solicitare inutilă, după care scot repede încă una.

— Crezi că aș putea trece drept originară din Alaska?

— Sigur că da.

Mușcă dintr-un măr pe care l-a șterpelit de la cantină și flutură o hârtie.

— Pun pariu că ai putea trece și drept un tip din clasamentul celor mai buni jucători de tenis.

Îi smulg cererea din mâini și o îndes la loc în sertar.

— Ce amuzant! Așteaptă numai până la anul și să vezi cum o să faci și tu dansul ăsta disperat.

— Nu, n-o să-l fac. Mă mulțumesc cu liceul.

Jax e cu un an mai mic decât mine, adică are șaptesprezece ani și este într-a unsprezecea. Când eram mai mici, eram nedespărțiți, dar apoi el a crescut în înălțime, mie mi-au crescut sânii, pe el au început să-l intereseze fetele, iar pe mine a început să mă intereseze orice altceva în afară de ceea ce mi-a plăcut pe când aveam zece ani.

— O să-mi găsesc o slujbă, mă anunță el. Cât mai departe de tata.

Amin pentru treaba asta. Cred că semănăm mai mult decât am presupus la început.

Un ciocănit în fereastra care dă spre holul principal ne atrage atenția. Kaden ne arată degetul mijlociu și schițează din buze: „Rataților!"

Jax pufnește în râs și îi arată și el degetul mijlociu. Chicotesc când Kaden clatină din cap și pleacă mândru nevoie mare.

— Nu i-ai spus lui Kaden că azi ai devenit umbra mea?

— Nee, știe, dar nu l-am trezit când te-am auzit cum te pregăteai de plecare, sus, în mansardă. S-a antrenat la greu ieri și avea nevoie de somn. Kaden e ofticat că a trebuit să vină de unul singur cu autobuzul și că n-am fost cu el, ca să-i slujesc drept scut împotriva cățelandrului ăluia dintr-a noua care latră la el.

Kaden este cu un an mai mare decât mine, dar a repetat clasa întâi. Din această cauză, suntem amândoi elevi într-a douăsprezecea la liceul Eastwick. Lui Kaden nu-i pică deloc bine, deoarece toată lumea știe că este în aceeași clasă cu sora lui mai mică. Cel puțin, eu știu că așa este. Mai demult, când eram apropiați, mi-a mărturisit acest lucru. Faptul că a repetat clasa l-a determinat să muncească pe brânci la antrenamentele de la sală și să fie tăcut în public.

— Mai e ceva timp până când încep orele, constat eu. De ce nu te duci să-l bați pe el la cap?

— Pentru că te bat pe tine la cap.

Mai mușcă o dată din mărul lui.

De ce nu m-oi fi apucat eu să cânt la un instrument din orchestră? Există o întreagă categorie de burse pentru chestia asta.

— N-am de gând să-mi schimb povestea.

— Nici nu mă așteptam, dar, dacă am dreptate — și, hai să fim cinstiți, doar mă știi prea bine și n-am cum să greșesc —, mă aștept ca adevărul să iasă singur la iveală. Astăzi. La școală.

Îmi întorc iute capul spre el. Jax mă privește cu ochii lui verzi și gânditori. Când face asta îmi amintește de o bufniță și mă face să mă simt ca un șoricel, ceea ce nu-i deloc bine. Familia lui Jax e în stare să distrugă orice de dragul distracției.

— Locuiesc în cartierul ăsta de mai mult timp decât tine, adaugă el. Frățiorul ăla narcoman al fostului tău iubit s-a dat la tine vineri noaptea și tu-l acoperi, nu-i așa?

— Nu.

Da.

Jax se apleacă spre mine, iar atitudinea lui jucăușă se risipește.

— Credeam că ai terminat-o cu Matt.

— Da, am terminat-o cu el.

Ăsta-i cel mai adevărat lucru pe care i l-am spus lui Jax în ultimele șase luni. Ceea ce s-a întâmplat între mine și Matt nu se poate reda în cuvinte.

— Și atunci de ce-l acoperi pe fratele lui?

„Pentru că ei nu joacă deloc corect." Cuvintele se învălmășesc în capul meu, ciocnindu-se unele de altele. Chiar și pe vremea când mă întâlneam cu Matt, fratele lui mai mic era întotdeauna înarmat cu un cuțit. Au trecut șase luni. Mă trec fiorii când mă gândesc că și Conner este expert în artele marțiale. Jax și Kaden îi urăsc pe Matt și pe Conner. Sunt rivali de când mă știu.

— I-am tăbăcit fundul lui Conner în timpul campionatului trecut, Hays, dar tu n-ai de unde să știi, fiindcă n-ai fost acolo. Pot să-mi port singur de grijă, Kaden la fel, iar treaba noastră este să avem grijă de tine. Dacă Conner are impresia că ești o pradă ușoară, se va da la tine din nou. Acum nu mai aparții clasei de mijloc. Asta este strada și astea sunt regulile ei.

Iar eu am fost cea agresată.

— Crezi că nu știu asta?

— Aveți vreo problemă?

Tresar când dau cu ochii de asistenta socială de la școala noastră, doamna Collins, care s-a oprit chiar lângă noi. Este blondă și suplă, de vârstă mijlocie și, cu excepția momentului de față, e toată numai un zâmbet. Bunicul meu a asistat luna trecută la ședința cu părinții, în locul părinților mei, și a vorbit cu ea mult prea mult despre sala lui de sport.

— Eu și Haley ne ciondănim, răspunde Jax.

Stomacul mi se face ghem. „Taci din gură, cretinule."

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea pe un ton vesel. Să vă mediez, poate?

— Nu, spun eu în vreme ce Jax îi răspunde:

— Da.

Îmi întorc instantaneu capul spre el și lovesc covorul cu palmele.

— Pe bune?

— De ce nu?

Și mușcă din nou din măr.

— Dacă are cineva nevoie de terapie, aceasta e familia noastră.

Îmi face cu ochiul, apoi își îndreaptă din nou privirea spre doamna Collins.

— Glumeam. Scopul meu în viață este să o tachinez pe Haley și asta am și făcut.

Jax îmi întinde mâna, o accept, iar el mă trage și ne ridicăm amândoi de pe jos. Se apleacă să-mi ia ghiozdanul, plus câteva dintre solicitările care au căzut din dosarele lor, și închide sertarul fișetului lovindu-l cu piciorul. Agită cotorul de măr prin aer.

— E vreun coș de gunoi pe aici?

Cu capul aplecat într-o parte, de parcă ar urmări fascinată un reality show, ea îi indică o cutiuță aflată lângă picioarele ei.

— Spune-i bunicului tău că încă lucrez la voluntariatul acela.

— Sigur că da.

Jax aruncă mărul și mă târăște după el, trecând amândoi prin dreptul ei.

— Pe curând.

De parcă aș avea șapte ani, îi fac cu mâna și îi zâmbesc înainte de a ieși în holul principal, împiedicându-mă în propriile picioare. Eu și Jax suntem înconjurați de mulțimea de elevi care se îndreaptă spre prima oră de curs. Jax îmi trânțește în brațe ghiozdanul, cu tot cu solicitările pentru bursă. Grozav, acum va trebui să le duc înapoi.

— Ce-a vrut să-nsemne asta? îl iau eu la rost. Vrei să implicăm un asistent social? De parcă n-am avea și-așa destule probleme!

Jax se postează în fața mea, făcându-mă să tresar și să mă opresc brusc.

— Dați-vă la o parte din drum! țipă un individ care trece pe lângă noi.

— Du-te dracului, nenorocitule! zbiară Jax la el.

După ce-l fixează cu privirea pe individ până când acesta cedează și-și vede de drum, Jax se aplecă amenințător asupra mea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat vineri.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am căzut. Medicamentele s-au rostogolit din sacoșă. Asta-i tot.

— Cine dracu' ești acum? Adică, sunt momente când te văd pe tine, așa cum te știam. Ca acum câteva minute în birou. Fata cu care am crescut. Fata care vorbea urât. Fata care se lupta cu și pentru familia ei. Ca pe urmă să te îmbrobodească Matt...

Încercând să se controleze, Jax inspiră adânc și-și întoarce privirea de la mine.

— Am crezut că atunci când ai terminat-o cu el... De ce îi păzești spatele? Mi-e dor de tine, Haley. Și, dacă o vezi vreodată pe fata de care mi-a plăcut cândva, spune-i asta din partea mea. Spune-i că familiei ei îi este dor de ea.

Și mă lasă acolo... de una singură în holul aglomerat. Solicitările pentru bursă îmi fosnesc în mâini. Cum să-i spun că l-am protejat pe el de Matt și de Conner? Cum să-i spun că m-am luptat pentru el în tot acest timp?

WEST

Din cealaltă parte a biroului, secretara îmi oferă orarul.

— O să-ți placă la nebunie aici.

Îi confirm dând din cap și privirile ni se încrucișează. Ce-ar zice dacă i-aș spune că în ultimele două nopți am parcat mașina undeva departe, într-o parcare locală, și am dormit acolo, iar apoi am făcut un duș într-un loc de popas pentru camionagii?

Mândria m-a împiedicat să întreb pe careva dacă-mi poate oferi adăpost peste noapte. Pe frații mei, pe prietenii mei, pe oricine altcineva. Mi-ar oferi un pat, dar n-aș putea suporta privirile lor dezamăgite.

După ce s-a dus vestea că am fost exmatriculat în mod oficial de la școală, am primit o avalanșă de mesaje și, la gândul că m-am mai ales și cu compătimirea lor, am oftat adeseori din toți rărunchii. Sunt West Young și, cu toate că am fost renegat de familie și dezmoștenit de averea acesteia, nu accept actele de caritate... nici mila.

Secretara își înclină capul într-o parte.

— Ești bine?

Nu. Nu sunt. Îndur frigul de două nopți încoace și a trebuit să pornesc motorul mașinii din oră în oră ca să mă încălzesc puțin. Oboseala mă stoarce de vlagă, dar liniștea e cea care mă omoară.

— Sunt bine.

Fără să mai aștept să văd dacă ia de bun răspunsul meu, ies din birou. Nu-mi pasă dacă merg în direcția bună pentru prima oră de curs. Școală... ore... normalitatea pare inutilă și un pic aiurea.

Am venit la noua mea școală sperând că părinții mei vor fi aici. Sâmbătă m-am dus acasă, mi-am împachetat niște rahaturi, apoi am plecat și dus am fost. Azi-noapte, pe la ora trei, m-am amăgit singur cu iluzia că mama ar putea fi îngrijorată din pricina mea și că tatei s-ar putea să-i pară rău. Motivul pentru care telefonul meu nu lua foc din pricina mesajelor și a apelurilor era că a murit sâmbătă noaptea și mi-am uitat încărcătorul acasă. Prin fața ochilor îmi apărea iar și iar imaginea în care eu mergeam țanțoș nevoie mare la școală și ei mă așteptau acolo, implorându-mă să mă întorc acasă.

Dacă frații mei m-ar fi sunat sau mi-ar fi trimis vreun mesaj, probabil că aș fi luat deja legătura cu părinții mei, dar nu au făcut-o. Nu mă surprinde faptul că tata nu mă caută, dar nici mama să nu o facă? Mă doare stomacul și-mi masez ceafa în timp ce înaintez pe culoar cu pași mari și apăsați. Bănuiesc că tata avea dreptate în ceea ce privește familia mea: eu nu fac parte din ea.

Părul lung, de un șaten nisipiu, mă face să mă opresc din reverie. Nu cred în fantome, dar văd una chiar acum. Cu ochi mari și cu o expresie identică cu aceea pe care a avut-o când aproape că am dat cu mașina peste ea, Haley stă în mijlocul coridorului. Cu un ghiozdan atârnat pe umăr și cu o hârtie pe care o ține strâns în mână. Oamenii o ocolesc când trec pe lângă ea, de parcă ar fi o insulă în mijlocul unei ape.

Nu sunt timid. N-am fost niciodată. Mă simt în elementul meu în mijlocul oamenilor, al petrecerilor, al mulțimii: așa sunt eu. Dar acum, când mă aflu din nou aproape de Haley... îmi dau seama că mi-am găsit punctul vulnerabil.

Jeanșii i se mulează perfect pe coapse, iar cămașă albastră din bumbac îi cade perfect peste formele generoase și are cei mai întunecați ochi pe care i-am văzut vreodată. Orice bărbat s-ar putea pierde în ochii aceia.

Clipește de câteva ori, împăturește hârtia din mâna ei și se întoarce, îndreptându-se în direcție opusă față de mine. Mă scutur ca să-mi revin și-mi croiesc drum spre ea prin mulțime.

— Haley!

Chiar când urcă pe scară, aruncă o privire peste umăr, încruntându-și sprâncenele.

„Da, corect, te strig."

— Haley!

Privirile noastre se întâlnesc și ea își duce automat mâna la inimă. Trec printre două fete ca să ajung la ea. Una din ele țipă la mine, dar nu o bag în seamă.

— West?

Haley își amintește numele meu. E un punct în plus.

— De ce trebuie să fugi de fiecare dată când te văd?

Buzele ei vor să schițeze un zâmbet.

— Nu fugeam.

Își ridică degetul mare și arată peste umăr.

— Mergeam spre sala de curs.

Nu mă mulțumesc cu jumătăți de măsură. Îmi doresc să o văd zâmbind cu gura până la urechi pe fata asta.

— Trebuie să recunoști că a fost o replică simpatică.

Dumnezeule, ce zâmbet uluitor are! Cu asemenea ochi strălucitori, ar putea oferi propriul spectacol de artificii.

— Replica a fost idioată. Prefer mai degrabă tipii care-mi dau flori.

Am consemnat și am înregistrat asta pentru mai târziu.

— Ți-am atras atenția.

— Mie?

Își înclină capul într-o parte, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva îngrozitor; probabil că rememorează întâmplările de vineri seară.

Mă străbate un fior în clipa în care Haley mă apucă de braț și mă târăște într-un colț al scării, lângă extinctor. Degetele ei sunt reci pe pielea mea fierbinte.

Vorbește cu glas scăzut:

— Mi-ai tot atras atenția de trei zile încoace. Ultima oară când te-am văzut sângerai pe stradă lângă o traficantă de droguri care se oferea să te dădăcească. Știi de câte ori m-am uitat în ziar ca să văd dacă nu cumva este vreun articol care relatează moartea ta?

Ridic nedumerit din umeri.

— Traficantă de droguri?

Haley dă drumul încheieturii mâinii mele și face un pas înapoi.

— Da. Abby. Toată lumea știe că vinde droguri. Adică, ea e prietena ta, corect? Spune-mi, te rog, că te-am lăsat în grija unei prietene. Oh, Doamne Dumnezeule, nu e prietena ta, nu-i așa? Rahat. Of, la naiba! Ești bine?

Ochii ei mă cercetează peste tot, căutând urme de abuz fizic. Le va găsi: rămășițele celor două lupte cu pumnii de vineri. Ceea ce nu poate să vadă este faptul că sufletul îmi sângerează din pricina controversei avute cu tata. Haley își întinde mâna să-mi atingă vânătaia gălbuie de pe falcă, dar apoi rămâne cu ea în aer, ezitând.

Inspir aroma îmbătătoare a lui Haley: flori sălbatice de curând înflorite. Imaginile și sunetele lumii înconjurătoare se estompează, dispar cu totul, cu excepția acelor minunați ochi întunecați.

— Vorbesc serios, chiar ești bine?

Haley își lasă mâna să cadă, iar eu întorc capul să inspir un aer care nu este impregnat de mireasma ei.

— Sunt bine, o asigur. Dar *tu* ești bine? Tipii ăia ți-au făcut vreun rău?

— Sunt bine.

Nu pare prea sigură, așa că-mi încrucișez brațele la piept.

— Sunt bine, spune ea din nou. Pe bune. Dar tu ce cauți aici?

Ignor întrebarea ei.

— Ce s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoștința? De ce mi-au lăsat mașina?

— N-are importanță. Spune-mi, de ce ai venit aici? Să o vezi pe Abby? Să mă vezi pe mine? Școala asta nu tolerează persoane din afara ei. Dacă te descoperă cineva aici, cheamă poliția.

— Sunt elev la școala asta acum.

Scot din buzunarul de la spate orarul pe care l-am luat cu câteva minute în urmă de la secretariat.

— West...

Privirea lui Haley are toate atributele unui pluton de execuție.

— Cum adică „acum"?

— Am fost exmatriculat de la fosta mea școală.

— De ce?

— Pentru că m-am bătut cu un tip.

Pentru prima oară în viața mea, simt cum mă lovește vinovăția în moalele capului. Doamne, ce părere grozavă trebuie să aibă despre mine acum! Și care-i problema? Ar avea dreptate, dar faptul că-mi pasă e de-a dreptul ciudat.

Ea își mișcă mâinile în aer.

— Desigur. De ce nu? Atrag ca un magnet oamenii ordinari. De ce să nu fiu înconjurată de și mai mulți?

Își lasă capul pe spate, ațintindu-și privirea în tavan.

— Hei, Doamne! Sunt eu, Haley. Și nu e amuzant deloc.

— Ce?

— Bine. În regulă. Această situație poate fi gestionată. Desigur. Pot rezolva treaba asta. Țin totul sub control. Pot fi stăpână pe această situație.

— N-am nevoie să fiu ținut sub control.

Haley îmi aruncă o privire ce vrea să-nsemne „glumești?", iar părul îi cade peste umăr. Este strălucitor și pot să pun pariu că firele ei de păr sunt mătăsoase la atingere, asta dacă mi-aș putea trece degetele prin ele. Îmi place un asemenea păr. Îmi place să sărut fetele care au un păr ca al ei. Ochii îmi zboară la buzele ei și amintirea felului în care s-a năpustit asupra mea vineri noaptea îmi sfredelește mintea ca un fier roșu: parcă s-ar fi dezlănțuit iadul

pe pământ. Să o sărut pe Haley ar fi ca o experiență înfricoșătoare într-un parc de distracții.

— West?

Haley îmi face semn cu mâna să mă uit în ochii ei.

— Vrei să fii atent aici, te rog?

— Nu-ți studiam formele. Deși, dacă tot ai adus vorba...

— Încearcă numai și jur pe ce am mai sfânt că vei fi nevoit să bifezi căsuța „altă categorie" din orice chestionar atunci când va trebui să răspunzi dacă ești de sex masculin sau feminin.

Râd pe înfundate și mă sprijin cu palma de peretele rece, prinzând-o la înghesuială. Haley se foiește și efectiv se face mică în acel colț. Este mai scundă decât mine, dar nu cu mult. Aș zice că-i este frică, dar felul în care îmi studiază bicepșii mă face să-mi schimb părerea.

— Haley?

Ea își îndreaptă din nou atenția asupra chipului meu.

— Ochii sus, aici, te rog.

A rămas efectiv cu gura căscată.

— Ei bine, uite ce e. Noi doi. Avem probleme.

Sunt de acord. Ea vrea să mă sărute. Eu vreau să-i simt trupul sub al meu. Nu e ceva ce nu s-ar putea rezolva foarte simplu, pe un pat dintr-o cameră întunecată.

— Ce faci după ore?

— Ce? Nu. Nu-mi spune. Nu-mi pasă. Înapoi la problemele noastre. Ți-i amintești pe tipii ăia care ne-au atacat vineri noaptea?

Mâna îmi alunecă de pe zid și mă îndrept de spate.

— Aha?

— Și ei învață la școala asta și n-aș putea spune că sunt cea mai bună prietenă a lor.

Mușchii mi se încordează și trebuie să fac eforturi ca să nu rânjesc de satisfacție. Cât de dulce va fi răzbunarea pe ticăloșii ăia!

— Știi unde sunt acum?

— Ține-te departe de ei. Sunt periculoși.

Nu-mi pasă deloc nici dacă joacă pocher cu diavolul. M-au doborât. Nu pot accepta una ca asta și n-o să-i las să aibă ultimul cuvânt, cu atât mai puțin acum, că ne vom petrece următoarele patru luni în aceeași gaură de iad.

Haley își încleștează mâna pe brațul meu de parcă ne-am pregăti să valsăm pe un câmp minat.

— Nu!

Mă aplec spre ea — capetele noastre sunt la mai puțin de trei centimetri distanță. Vorbele nenorocitului ăluia îmi răsună în minte: „Știu unde să o găsesc pe Haley".

— Te-au amenințat?

Unghiile ei încearcă să sape șanțuri în brațul meu.

— Există lucruri în viața mea pe care nu le poți înțelege, bine? Știu că ai avut intenții bune vineri, dar, ca să fiu sinceră, mai rău ai stricat lucrurile, așa că te implor să mă asculți de data asta. Stai departe de ei, stai departe de mine și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pomeni nimănui despre ce s-a întâmplat vineri.

Avertismentul ei sună a semnal de alarmă. Haley îmi dă drumul la braț și urcă în fugă scările. Ce naiba?

HALEY

Dumnezeu mă urăște. Este singura explicație pentru care West își face apariția la prima mea oră de curs. Cea mai bună prietenă a mea, probabil singura mea prietenă, Marissa Long, își ridică ochii din cartea de care era absorbită când am intrat și m-am așezat la masa din laboratorul de științe.

„Uau" este cuvântul care-i scapă de pe buze.

Din păcate, trebuie să fiu de acord cu ea. Băiatul acesta e fantastic de drăguț, asta-i clar. Părul lui de un blond-auriu este tuns scurt și cu stil. E la modă și nu prea. Exact ca și restul persoanei lui. O combinație de pericol și atracție fatală.

Poartă jeanși, din aceia sexy. Cu turul lăsat, dar nu exagerat de mult. Suficient cât să-i iasă ușor la iveală boxerii negri când merge. Și, mulțumită cămășii lui mulate pe corp, i se vede fiecare mușchi tonifiat într-un mod absolut delicios.

Închid ochii și trag aer în piept. „Oprește-te." West nu este sexy. Este un luptător. E o adevărată pacoste. Am mai trecut prin asta, am mai avut parte de asemenea mușchi și de suferința ce vine la pachet cu ei.

Marissa mă atinge pe brat și, când deschid ochii, văd că ea mi-a invadat spațiul personal.

— Se uită fix la tine.

Bineînțeles că, în timp ce profesorul de biologie răscolește prin sertarele din biroul lui, West îmi aruncă zâmbetul acela minunat, care mă face să mă topesc toată. La naiba! Mă *simt* atrasă de el. Nu este bine. Nu e bine deloc.

— Îl cunoști? vrea să știe Marissa.

Da.

— Nu.

Și o să-i fie greu oricui să creadă răspunsul meu atât timp cât el continuă să mă fixeze cu privirea de parcă m-ar fi văzut dezbrăcată. Îmi trec un deget pe sub gulerul bluzei, ca să eliberez o parte din căldura care m-a învăluit. Dacă West nu se poate stăpâni, suntem morți amândoi.

— Ești *sigură*?

I-am spus lui West să se țină departe de mine, fiindcă doar așa va putea evita să intre în conflict cu Conner și cu Matt. Ar fi o minune să rămân teafără și nevătămată până la masa de prânz.

Profesorul nostru îi face un semn cu mâna lui West să se așeze.

— Oriunde vrei.

Ochii lui West se îndreaptă spre locul de lângă mine, iar eu o apuc pe Marissa de mână.

— Nu te ridica de pe scaun. Nici măcar ca să-ți ascuți creionul. Nici măcar să te duci la toaletă. Nici măcar să-ți iei ghiozdanul.

— Biiineee, bombăne Marissa vârându-și nasul înapoi în cartea ei.

West înaintează cu pași mari și apăsați prin spațiul îngust dintre mese. Eu rămân cu privirea ațintită drept înainte, ignorând faptul că există, ignorând faptul că vineri aproape că m-a strivit cu mașina lui, că s-a comportat ca un kamikaze cu Conner și că a trebuit să intervin ca să-i salvez pielea.

Ignor toate astea și, ceea ce este mai important, ignor felul cum mi se ascut simțurile atunci când West se oprește lângă masa mea, pune o palmă pe suprafața acesteia și se apleacă spre mine. Pot să jur că mă învăluie cu căldura trupului său. Un miros de mosc extrem de ispititor îmi pătrunde în plămâni când inspir. Oh, Doamne Dumnezeule, tipul acesta mă face să-mi lase gura apă!

Toată lumea se întoarce și se uită la noi, căci cel mai frumos băiat care a călcat vreodată în școala asta stă lângă fata pe

care nimeni altcineva în afară de Matt nu a vrut vreodată să o curteze.

— Bună, Haley, mi se adresează el cu vocea aceea profundă care-mi dă fiori, făcându-mă să mă simt de parcă aș fi în filmul acela, *Jurnalul.*

Nu pot să mă uit la el. Nu pot. Unu la mână, deoarece el n-ar trebui să vorbească cu mine. Doi la mână, fiindcă arată splendid și aș prefera ca West să rămână în conul acela de umbră din care eu mă gândesc la el.

— Avem o înțelegere.

West râde în barbă.

— Tu ai spus ceva. Eu nu am fost de acord. Mai târziu, vom ajunge noi cumva la o înțelegere.

Domnul Rice le cere tuturor să se așeze la locurile lor, iar West își continuă drumul spre partea din spate a clasei, dar nu înainte de a-și trece un deget de-a lungul brațului meu. Las să-mi scape un oftat în timp ce pielea de pe brat mi se face ca de găină la atingerea lui. West nu luptă cinstit.

Îmi întorc privirea spre partea din față a clasei, iar inima îmi bubuie în piept când dau peste o pereche de ochi duri ca piatra. Matt intră în clasă în momentul în care sună clopoțelul și, fără nicio îndoială, a văzut o parte din spectacol.

Înaintează țanțoș pe culoarul dintre mese, iar eu îmi doresc să mă fac una cu scaunul. Fără să-și încetinească ritmul, mormăie când trece prin dreptul meu:

— Stăm noi de vorbă azi.

Îmi apăs o palmă pe gât, de parcă asta m-ar ajuta să eliberez aerul care mi-a rămas blocat în gâtlej. Fie că vrea să-mi vorbească despre faptul că West m-a atins sau despre faptul că fratele lui i-o fi spus ce s-a întâmplat între noi, fie că vrea doar să reluăm luptele din relația noastră apusă, nu știu ce să zic, dar, în ceea ce mă privește, n-am niciun motiv să mai stau de vorbă cu Matt — asta în caz că pot să evit așa ceva.

WEST

Mă trântesc pe un scaun liber de la o masă goală din spatele clasei și o tipă cu părul vopsit în nuanța blond murdar se strecoară pe scaunul alăturat.

— Tu ești West Young, îmi spune ea.

— Da.

Mă îndepărtez de ea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca reputația mea în privința fetelor sau a bătăilor să mă urmărească până aici. Ar trebui să iasă ceva bun din toată treaba asta.

— De unde știi?

— Am fost la câteva petreceri acasă la Brian Miller împreună cu verișoara mea. Ea învață la Worthington Private.

Rahat. O studiez din priviri, rugându-mă în gând să nu mă fi încurcat cu ea. Nu regulez fetele. Nu fac de-astea. Am văzut cum băieții se aruncă cu capul înainte și se frig din cauza unei sarcini nedorite, devenind mult prea afectați din punct de vedere emoțional după aceea sau după vreo boală cu transmitere sexuală. Mulțumesc, dar mai bine nu. S-ar putea spune că nu dau lovitura în această direcție, dar mă pricep foarte bine la alte chestii, iar fetele îmi apreciază creativitatea.

Blonda își răsucește șuvițele de păr pe degete, privindu-mă drept în ochi, și îmi zâmbește de parcă ar vrea să-mi dea de înțeles că o să sară în curând pe mine — toate aceste semnale indicându-mi că am fost apropiați din punct de vedere fizic.

— Eu sunt Jessica, se prezintă ea. Am vrut să fac cunoștință cu tine încă de când te-am văzut la petrecere acum un an, dar până să fac asta, tu erai deja un pic amețit.

Mulțumescu-ți ție, Doamne, că m-ai salvat de întrebarea plină de reproș: „De ce nu m-ai sunat?", care îmi trezește un oarecare sentiment de vinovăție.

Profesorul face liniște în clasă, iar eu îmi deschid singurul caiet pe care-l am. Cu cei douăzeci de dolari pe care i-am avut în buzunar am cumpărat caietul ăsta și un pix, iar restul de bani i-am cheltuit pe benzină. Mâncarea nu a fost trecută pe lista mea de priorități de azi-dimineață, așa că acum, când îmi chiorăie mațele de foame, încep să regret decizia luată. N-am mai pus gura pe o mâncare ca lumea de joi seara.

Mi-e groază să-mi folosesc cardul și să aflu că nu este acceptat. Există o limită pe care stabilitatea mea mintală o poate accepta. Dincolo de care nu poate trece.

Câteva mese mai încolo, Haley stă dreaptă ca un par. „Haide, oferă-mi ceva. Orice." Am fost snopit în bătaie pentru ea, ca să nu mai vorbesc de atracția ei față de mine, pe care am sesizat-o licărindu-i în priviri când eram lângă scări. Ei drăcia dracului, fata a și roșit când am intrat în sala de clasă. „Uită-te la mine. Uită-te la mine, doar atât."

Pixul saltă pe masă ca o minge în momentul când îl scap din mână, apoi încremenește brusc când Haley aruncă o privire peste umăr. Cu o mișcare rapidă, de iepure speriat, ea își întoarce privirea înapoi spre catedră, dar asta nu înseamnă că poate șterge cu buretele faptul că s-a uitat în spate.

Habar n-am de ce chestia asta este atât de importantă pentru mine. Poate fiindcă totul în viața mea este vraiște și simt nevoia să știu că măcar unei persoane îi pasă de mine. Poate... dar cine știe? În clipa asta totul pare posibil.

— O cunoști pe Haley?

Cutele ce încep să brăzdeze fruntea Jessicăi îi trădează gelozia.

Ce mi-a spus Haley? Să stau departe de ea? Așa ceva n-o să se întâmple.

— Mda. Dar tu?

— Suntem prietene.

Profesorul ne împarte planul pentru un viitor proiect și mormăie ceva despre faptul că trebuie să plece o clipă ca să dea ceva de lucru clasei de vizavi, dar că e cu ochii pe noi, așa că se așteaptă să ne uităm la documentarul pe care ni-l proiectează pe tabla interactivă. Cu luminile stinse și cu ușa închizându-se după el, elevii se destind și încep să poarte conversații pe un ton scăzut.

Jessica se întoarce cu fața la mine, își proptește un cot pe masă și își sprijină capul în palmă.

— De unde o cunoști pe Haley? De la lupte?

Lupte?

— Mda.

Un zâmbet de ușurare i se lățește pe față. Dacă îi fac jocul, s-ar putea să aflu care-i treaba cu Haley.

— Mi-am închipuit eu, afirmă ea. După ce ea și Matt s-au despărțit vara trecută, a jurat că n-o să mai aibă de-a face cu tipii duri, dar știam eu că n-o să reziste. Haley a fost un băieței încă de la grădiniță.

Un băieței? Vorbim despre aceeași persoană? Haley emană numai și numai feminitate. O fi ea la liceu, dar a trecut de mult de faza de adolescentă nedefinită.

Scaunul Jessicăi zgârie podeaua, scoțând un hârșâit disonant, pe când ea îl trage tot mai aproape de mine. Un cor de înjurături răsună în tot laboratorul. Aproape toți își întorc privirile spre noi, inclusiv Haley. Naiba să mă ia! Și ea vede exact ceea ce nu vreau să vadă: pe mine în compania altei fete.

— Și, ia spune-mi, continuă Jessica într-o manieră care-mi dă de înțeles că noi doi suntem în faza în care ne împărtășim secretele. Se luptă din nou? N-o să spun nimănui. Jur.

Adică n-o să spună nimănui până când iese din clasă.

Stând cu capul sprijinit pe un braț întins pe masă, Haley desenează cercuri pe o foaie de hârtie. Îi place să mâzgălească, la fel ca și fratelui meu Ethan. Când încearcă să-și limpezească mintea, să pună lucrurile cap la cap, Ethan începe să mâzgălească pe orice hârtie găsește la îndemână.

Haley este mai scundă decât mine. E înaltă pentru o fată și totuși nu prea. Și foarte, foarte feminină. Jessica cred că glumește. Haley n-are cum să fie o luptătoare.

— N-am văzut-o luptând.

— Ah. Bine. Atunci presupun că i-ai văzut luptând pe fratele și pe vărul ei.

— Mda.

Haley face parte dintr-o familie de luptători. Răsucesc cuvintele în minte de parcă le-aș degusta. Au un gust ciudat. Dar după aceea mă gândesc la felul cum m-a înfruntat în seara când aproape c-am dat cu mașina peste ea.

Haley este o luptătoare. Interesant. Ca și în privința florilor, am consemnat și acest detaliu și l-am pus bine, pentru a-l folosi în viitor. „Ce alte secrete mai ascunzi, Haley?"

— Cine este tipul ăla, Matt, de care ai pomenit mai devreme?

— El e Matt.

Jessica arată cu degetul spre un ticălos masiv care stă la masa din spatele lui Haley. Părul lui negru este tuns foarte scurt și are urechile ușor deformate. Am văzut la televizor o asemenea diformitate, ajunsă însă la extreme. Urechi conopidă. Asta se întâmplă după ce un luptător încasează prea multe lovituri și cartilajele nu se mai vindecă așa cum ar trebui.

Mult mai important însă este felul în care tipul o urmărește cu privirea pe Haley, ochii lui înregistrând fiecare mișcare a ei. L-a informat Haley despre despărțirea lor sau el încă își face iluzii?

— Care-i treaba cu ei doi?

— S-au împrietenit într-a zecea și s-au despărțit la o săptămână după ce Haley s-a mutat într-un centru pentru persoane

fără adăpost, vara trecută. N-am nicio îndoială că, până la urmă, Matt o va face să se întoarcă la el. Este de-a dreptul obsedat de ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Îmi mișc brusc capul spre Jessica și inima îmi bubuie în piept pe când mă întreb dacă am auzit-o bine. S-a referit la Haley, nu-i așa? Nu la mine. Dar apoi uimirea mea se transformă în spaimă. Nu se poate ca Haley să trăiască într-un asemenea stabiliment.

— Că Matt este obsedat de ea în ultimul hal? Ei bine, nu într-un mod ciudat, ci mai degrabă romantic, știi tu...

— Nu la asta mă refeream, i-o retez eu. La partea cu adăpostul.

Ea își duce o mână la gură.

— Ups. Nu trebuia să-mi scape treaba asta. Nu-i spune lui Haley că ai aflat-o de la mine. S-ar simți vexată.

— N-o să-i spun.

Ea ar trebui să se simtă vexată însă, pentru faptul a luat-o gura pe dinainte. Făcând abstracție de gestul fals cu mâna dusă la gură, Jessica arată destul de bine. La fosta mea școală, fetele se războiau și-și anihilau adversarele cu puterea cuvintelor. Această „scăpare" era de fapt un glonț îndreptat direct spre capul lui Haley.

— Bine.

O urmărește cu privirea pe Haley, de parcă și-ar fi dat brusc seama de prezența ei, dar apoi renunță și vorbește mai încet:

— Tatăl lui Haley a fost dat afară de la serviciu acum un an și au pierdut absolut tot. Nu i-a fost deloc ușor, dar cu toții am încercat să fim alături de ea. Știi tu, să fim prieteni buni.

Mai degrabă aș bea arsenic decât să mă bucur de prietenia unei tipe ca Jessica.

— Încă locuiește în adăpost?

Ea clatină din cap.

— S-au mutat cu toții la familia vărului ei. Vorbesc serios, să nu-i zici că ți-am spus. E o chestiune oarecum personală.

Într-un final, obrajii Jessicăi se îmbujorează. Poate că mai are o mică șansă să-și îndrepte comportamentul.

— Uite ce e, dacă tu păstrezi secretul că eu sunt un Young, o să-mi țin și eu gura în privința lui Haley.

N-am nicio problemă în ceea ce privește șantajul. Numele meu de familie, Young, este destul de comun. Sper că nimeni nu-l va asocia cu cea mai bogată familie din oraș.

— De ce să nu știe nimeni că ești un Young? Oh, Doamne Dumnezeule, eu aș fi scris numele cu litere mari pe cer.

— Pur și simplu nu vreau, de acord?

— Bine, consimte ea.

Ușa clasei se deschide și murmurul conversațiilor încetează. Mă relaxez pe scaun, îmi întind picioarele sub masă și îmi încrucișez brațele la piept. Când îi arunc din nou o privire lui Haley, o văd stând tot cu capul sprijinit de braț, dar de data asta îi surprind și ochii aceia negri și minunați.

În mod surprinzător, ea îmi susține privirea. O secundă. Două. Se fac deja trei. O fi auzit ce-am vorbit cu Jessica?

Haley întrerupe conexiunea dintre noi și-și îndreaptă atenția asupra documentarului. Noile informații pe care le-am aflat despre ea nu-mi dau pace, stârnindu-mi și mai mult curiozitatea.

HALEY

Am reușit să-l evit pe Matt de dimineață până acum și pun pariu că, refugiindu-mă la cantină, voi scăpa de el cel puțin încă vreo douăzeci de minute de-acum încolo. Nu are cum să mă prindă la înghesuială de față cu Jax, Kaden și ceilalți luptători de la sala de sport a bunicului, nu-i așa? Adică, nimeni n-are chiar atât de mult curaj.

Îmi mușc buza și încep să-mi reevaluez planul. Chiar dacă presupun că Matt nu se va apropia de mine, asta nu înseamnă că nici Conner n-ar putea încerca. Mintea lui nu mai judecă limpede de când a început să se drogheze.

Destul de enervantă este și toată agitația de la masa mea, provocată de băiatul cel nou, West. Îmi tai pizza din farfuria mea. Băiatul ăsta mi-ar putea aduce moartea. Literalmente. West... tipul superb, arogant, agasant, cavalerul în armură strălucitoare care nu ascultă de nimeni și de nimic și care asistă la trei dintre cursurile mele... și mai sunt încă două cursuri înainte de terminarea orelor. Pot să pun pariu pe banii pe care nu-i am că va fi prezent și la acestea.

West.

West, West, West. Numele de familie — Young. Și chiar în acest moment își face țanțos intrarea în cantină, afișându-și zâmbetul minunat și tulburător.

— Ia te uită la băiatul cel nou.

Stând vizavi de mine la masa din cantină, Jessicăi îi curg balele după el.

— În mod categoric, este o operă de artă ambulantă.

— Cu asemenea brațe, intervine o altă fată, te face să te întrebi cum ar arăta fără cămașă.

Da, într-adevăr.

Alte câteva fete încuviințează cu glas tare, iar eu mă concentrez asupra tăvii cu mâncare de care nici măcar nu m-am atins. În primul meu an aici, obișnuiam să stau la masă împreună cu Kaden și cu ceilalți băieți de la sală. M-am îndrăgostit ca proasta de Matt într-a zecea și am ajuns să stau la masă împreună cu el și cu băieții de la Black Fire. M-am văzut obligată să-mi caut o altă masă atunci când relația mea cu Matt a explodat precum o bombă cu hidrogen.

Până în acel moment nu avusesem niciodată de-a face cu fetele. Nu e rău deloc, dacă nu te deranjează să te plimbi pe un câmp cu mine terestre nemarcate.

— Am auzit că tu și Jax v-ați omorât timpul prin secretariat de dimineață.

Marissa stă la pândă, cu un ochi atent la celelalte fete cărora încă li se scurg ochii după West, și șterpelește un cartof prăjit de pe tava mea în momentul în care presupune că nu o vede nimeni. Marissa e tot timpul la cură de slăbire. Nu pentru că ar fi grasă, ci pentru că Marissa are impresia că e grasă, iar celelalte fete îi alimentează temerile.

— Jessica v-a văzut și mi-a spus.

Marissei i se aprinseseră călcâiele după Jax de când a ajutat-o atunci când ea a călcat strâmb și s-a împiedicat în școala primară. Din fericire și din nefericire pentru ea, Jax habar n-avea de existența elevilor eminenți aproape muți. Pentru Marissa, asta era și rău, dar și bine. Jax ar fi devorat-o în loc de aperitiv.

— Mi-a ținut companie cât am căutat burse.

Agitată, Marissa își dă părul pe după ureche de trei ori.

— A pomenit de mine? Am fost împreună săptămâna trecută la sală. Eram patru în grupă, dar el se afla chiar lângă mine, așa că... știi tu... poate și-a amintit de mine... sau cam așa ceva.

Tocmai pentru astfel de conversații sunt bine-venită la această masă. După cum a afirmat și Jessica pe un ton plin de afecțiune: „Ea este fata care îi cunoaște pe tipii sexy". Mda. Eu sunt aceea. Wikipedia în carne și oase a tipilor sexy din Eastwick. Țin doar pentru mine faptul că la ora actuală cu toții mă urăsc atât de tare, încât nu suportă nici să mă vadă în fața ochilor.

— Știi cum e Jax.

Deși nu știe.

— Nu vorbește despre fete cu mine.

Obișnuia să facă asta mai demult, dar apoi eu și Jax ne-am pierdut abilitatea de a comunica cu ușurință. Nici el, nici Kaden nu mă pot ierta pentru că am părăsit sala de sport a bunicului.

Ea încuviințează cu o aplecare a capului.

— Ai dreptate.

O mișcare în dreapta mea îmi atrage atenția și mă transform într-o pasăre din acelea sufocate în petrol și care nu pot să se miște. Conner, fratele mai mic al lui Matt, intră în cantină, cu încheietura mâinii susținută de o orteză. Fața lui este plină de vânătăi care s-au îngălbenit deja și în jurul unui ochi se văd urmele unei echimoze.

Îmi dau scaunul în spate, gata s-o iau la fugă. Conner este cu un an mai mic decât mine, așa că am putut să-l evit... până acum.

Câteva mese mai încolo, Kaden și Jax se ridică încet în picioare. Jax se sprijină cu un umăr de perete, ținând brațele pe lângă corp și pumnii strânși. Mă sfredelește cu privirea. Kaden, pe de altă parte, pășește ca un tigru în cușcă în spatele lui Jax, cu ochii ațintiți asupra lui Conner.

— Oh, Doamne Dumnezeule, șoptește Marissa. Vine.

— Cine?

Așteptându-mă să-l văd pe Conner la masa noastră, îmi întorc privirea atât de repede, încât părul îmi plesnește fața. Nu, nu este Conner, dar e cineva la fel de rău.

— Pe bune?

— Domnișoarelor, ni se adresează West. Vă deranjează dacă mă așez și eu cu voi la masă?

Le întreabă pe fetele de la masă, dar privirea lui este ațintită asupra mea.

Băiatul ăsta ascultă vreodată ce i se spune? Țâșnesc în picioare și scaunul face zgomot pe podea.

— Poți să stai în locul meu.

Zâmbetul i se lățește.

— N-am probleme cu invadarea spațiului personal, așa că poți să stai în poala mea.

Rămân cu gura căscată. Tocmai a spus...

— Ești...

N-am cuvinte.

— Ești un...

West îmi face semn cu mâna să continui. Oh, Doamne Dumnezeule, pentru el este doar un joc.

— Băiat frumos? Irezistibil?

Trântesc scaunul, care se lovește de masă, și mă îndrept spre coada de la autoservire, sperând să mă pierd printre cei întârziați. Singura modalitate de a ajunge la ușă este să trec pe lângă Conner. Sunt în stare să-mi mai cumpăr o porție de mâncare doar pentru ca el să nu-mi descopere prezența aici. Trag cu ochiul spre ușa de la intrare și răsuflu ușurată. Conner este adâncit într-o conversație cu Reggie, cel care-i furnizează iarbă. Am scăpat de el — cel puțin pe ziua de azi.

— Noi doi, Haley.

Vocea gravă și familiară a lui Matt mă străbate ca o undă de șoc până în străfundurile sufletului.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Familia mea e cu ochii pe mine.

Trebuie să mă forțez să-mi ridic privirea și, în timp ce mă blestem singură pentru asta, încep să tremur. Nu vreau să-i arăt că-mi este frică, dar el mă sperie. Matt este un adevărat coșmar.

— Tu decizi dacă Jax și Kaden se implică sau nu. Dacă alegi calea grea, o vor face. Dacă te mulțumești cu calea ușoară, nu o vor face.

Întrevăd doar o vagă asemănare cu tipul drăguț de care m-am îndrăgostit într-a zecea: înalt, cu părul negru și ochi căprui. Acum se rade în cap, urechile lui sunt ușor deformate din pricina luptelor și are un fel de asprime, de irascibilitate, pe care nu le avea când l-am cunoscut.

Matt se întoarce și se îndreaptă spre colțul din dreapta al cantinei. Spre locul unde stau ceilalți luptători de la Black Fire și exact în direcție opusă față de Kaden și de Jax. Matt nu se uită înapoi să vadă dacă-l urmez, fiindcă știe că o voi face. M-a controlat atunci — chiar și când mâinile-i erau acoperite de sânge și ale mele la fel. Orice urmă de respect față de propria persoană și de încredere în mine, pe care credeam că le-am căpătat, se risipește. Acum el deține controlul asupra mea.

Nu sunt în stare să arunc vreo privire fratelui sau vărului meu. Îmi ard obrajii și merg cu ochii ațintiți asupra pantofilor mei sport. Acum șase luni, Jax și Kaden m-au găsit abandonată într-un garaj, la o petrecere; eram o masă amorfă de carne. Trupul mi se zguduia convulsiv, dinții îmi clănțăneau și nu mă puteam gândi decât la faptul că Matt era mai puternic decât Jax și Kaden.

Cu trupul încă tremurându-mi spasmodic din cauza celor întâmplate, am mințit. Ca să-i protejez pe cei pe care îi iubeam: pe Jax și pe Kaden. Și apoi am părăsit ringul de luptă. O decizie din pricina căreia încă-mi sângerează sufletul.

După un schimb de cuvinte adresate în șoaptă, băieții care stăteau la masa lui Matt se risipesc, lăsându-ne pe mine și pe el relativ singuri în cantina aglomerată. Niciunul dintre ei nu mă privește

drept în ochi, deoarece fiecare este pe deplin conștient de faptul că și-a adus contribuția la cele întâmplate. Ei sunt cei care mi-au dezvăluit că fratele lui Matt, Conner, se droga. Ei sunt cei care m-au implorat să vorbesc cu Matt, fiindcă el nu voia să vadă realitatea.

„Pe tine te va asculta, Haley. Tu ești singura pe care o ascultă."

Nu, nu m-a ascultat și mi-am dat repede seama de ce nimeni altcineva nu a avut curajul să-l vorbească de rău pe Conner în fața lui Matt. Un croșeu bun de dreapta descurajează pe oricine.

Matt își încrucișează brațele la piept.

— Nu accept ca cineva să le facă vreun rău alor mei.

Nu, doar el are voie să facă rău altora.

Matt obișnuia să mă țină în brațe. Obișnuia să mă mângâie pe obraji, pe trup. Mi-am dat seama prea târziu că ne aflam în iad și că eu eram legată cu lanțuri de stâlpul rugului. Mă atingea. Mă săruta. Îmi spunea cuvinte pe care nu mi le mai adresase nimeni niciodată. Mă făcea să mă simt specială.

După ce am fost cu Matt, nu-mi pasă dacă mă voi mai simți vreodată specială.

— Având în vedere ce am însemnat unul pentru celălalt, îmi spune el, îți dau ocazia să-mi oferi o explicație.

Râcâi cu degetul mare de la picior o pată uscată de ketchup de pe podeaua din gresie portocalie. Când i-am spus adevărul vara trecută, i-a sărit țandăra. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Face un pas spre mine și o sudoare rece începe să mi se prelingă pe gât.

— Uram când nu-mi vorbeai, îmi șoptește el.

În vremurile bune îmi șoptea „te iubesc" la ureche, iar eu îl sărutam în chip de răspuns. Durerea sufletească și regretul pot omorî încetul cu încetul o persoană din interior spre exterior.

— N-ai vrut niciodată să asculți ce-aveam de zis, îi dau eu replica.

— Nu, ripostează el. Nu este adevărat.

Ba este și, undeva în adâncul ființei sale, știe și el asta.

— Ce ți-a spus Conner?

În caz că nu mă afectează prea tare, voi merge pe versiunea de adevăr a lui Conner, deoarece adevărul adevărat nu există. Există doar percepțiile altor oameni despre realitate.

Își lasă brațele să cadă și umerii i se încovoaie. Tocmai asta m-a atras la început la Matt: talentul lui de a părea vulnerabil când din punct de vedere fizic este exact contrariul.

— A venit acasă bătut măr și a spus că tu erai acolo, dar știu că nu poate fi adevărat. N-ai putea să mă trădezi în halul ăsta.

Mincinosul ăla mic chiar a spus adevărul, pentru prima oară în viața lui. Unde era minciuna când aveam nevoie de ea?

— Conner ți-a spus că eu am făcut-o?

— A început să-mi spună ce s-a întâmplat. A zis că tu erai acolo. Apoi și-a dat seama că tipii erau în camera cealaltă.

„Tipii", adică ceilalți luptători de la Black Fire. Conner n-ar recunoaște niciodată în fața lor ceea ce s-a întâmplat între noi. Matt continuă:

— Din moment ce Conner nu a mai vrut să vorbească despre asta, am tras în mod firesc concluzia: Jax și/sau Kaden au sărit pe Conner. Din respect pentru tine, i-am împiedicat pe ceilalți să se răzbune pe familia ta în seara aceea.

— Din respect pentru mine? repet eu.

Îi tresare un mușchi de sub ochi.

— Tu m-ai acoperit o dată. Consideră că ți-am plătit datoria.

Mă trec fiori pe șira spinării. Nu a mai pomenit până acum despre chestiunea asta. Doar auzindu-l că recunoaște asta...

— Spune-mi cine a făcut-o, îmi cere Matt. Și vom rezolva problema pe ringul de luptă.

Îmi strâng părul în pumn. Nu vreau ca Jax și Kaden să plătească pentru păcatele mele, dar ei se confruntă în mod constant cu tipii de la Black Fire în meciurile lor. Mai bine în cușcă și cu un arbitru decât pe stradă cu arme, aceasta din urmă fiind cea mai mare temere a mea.

— Când va avea loc meciul?

— Nu va fi niciun meci și nici vreun arbitru. Conner și-a luxat încheietura mâinii. Nu se va aplica „regula clemenței" de data asta.

Fără „regula clemenței" înseamnă că nu e vorba despre niciun meci. Nu va fi un eveniment public cu reguli sau arbitri. Nu va exista nicio posibilitate de a opri meciul dacă bătaia devine periculoasă sau acerbă sau prea de tot. O asemenea luptă e ca o încăierare pe stradă și ar putea conduce la leziuni grave... ar putea însemna moartea, iar eu tocmai asta am încercat cu disperare să evit de luni întregi.

— Nu. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Îmi mușc limba, de teamă să nu mă ia gura pe dinainte și să-i spun lui Matt că, dacă Conner n-ar fi încercat să mă târască pe jos trăgându-mă de păr, n-ar avea acum încheietura mâinii luxată. Dacă Matt s-ar uita la mine, adică dacă m-ar privi cu adevărat, ar vedea vânătăile din spatele machiajului, mi-ar vedea încheieturile înroșite ale degetelor, ar vedea adevărul, dar Matt, ca de obicei... la fel ca majoritatea oamenilor, vede doar ceea ce vrea să vadă.

— Atunci îi luăm în vizor pe amândoi, mă amenință el. Îi atacăm oricând și oriunde vrem.

Dă să treacă pe lângă mine, dar eu îl apuc de braț.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că tocmai Conner a fost cel care a atacat primul?

— De ce ar face una ca asta? Ne luptăm cu Kaden și cu Jax în ring. Nu e nevoie să ne încăierăm pe stradă ca să ne impunem punctul de vedere.

— Deoarece Conner are probleme cu drogurile.

— Rahat, Haley.

Matt își smulge brațul din strânsoarea mea.

— Iar începi cu asta? Minciunile tale ne-au omorât ultima oară. Crezi că este înțelept să ne întoarcem din nou la asta?

— Ascultă-mă!

Sunt destul de disperată ca să-mi permit să dezvălui adevărul.

— Eu am făcut-o. Eu l-am rănit pe Conner. Aveam la mine medicamentele pentru tatăl meu și Conner m-a atacat.

— Tu n-aveai cum să provoci atâta rău.

O venă de la gât i se umflă, pulsând spasmodic.

— Acoperi pe cineva. Zi-mi cine a fost... chiar acum.

Închid ochii în momentul în care aud vocea care ar trebui să stea cât mai departe de mine. Îl aud pe West.

— Eu am fost. Eu am făcut asta.

WEST

Îl cântăresc din priviri pe individul din fața mea: este la fel de voinic ca mine, la fel de înalt și are aceeași problemă. De fapt, tipul acela este problema mea și, după ce am tras cu urechea la discuția aprinsă dintre Haley și ticălosul ăsta, toate par să se lege.

— Cine dracu' ești tu? mă întreabă tipul care o domină pe Haley cu înălțimea lui.

— West. Aceeași întrebare e valabilă și pentru tine.

Căci, teoretic vorbind, eu n-ar trebui să am habar cine este.

— Matt Spencer, răspunde Haley în locul lui, apoi face un semn din mână către tipul care m-a bătut de mi-a sunat apa în cap vineri noaptea. El este Conner, fratele lui mai mic. West este nou pe aici, Matt, și am impresia că ori s-a îndopat la greu cu medicamente, ori este drogat și habar n-are ce spune.

Râd pe înfundate. Îndopat la greu cu medicamente. Bună faza.

Haley îmi schițează din buze: „Pleacă".

Scutur discret din cap. Eu și Conner nu ne-am încheiat încă socotelile și nu mă impresionează câtuși de puțin direcția pe care a luat-o conversația dintre ea și fratele mai mare.

— Recunosc că în majoritatea weekendurilor s-ar putea să fie adevărat ce zici, dar îmi amintesc destul de clar seara de vinerea trecută.

Tipul care a stat ascuns până acum se alătură găștii.

— Îmi amintesc cum pumnul meu te-a făcut să-ți pierzi pe moment cunoștința.

— Mie însă nu-mi vine deloc să cred că-ți mai amintești măcar cum te cheamă.

Toate simptomele unui consumator înrăit de droguri sunt evidente: chipul palid, cearcăne adânci sub ochii goliți de orice expresie și cât se poate de nervos. Am mai văzut din ăștia la fosta mea școală. Drogurile fac parte din acele lucruri care te împing dincolo de limita petrecerilor și a banilor.

Conner se repede spre mine, dar Haley se strecoară drept pavăză în fața mea chiar în timp ce Matt îl ia la rost pe fratele lui mai mic, cerându-i pe un ton autoritar să stea în banca lui și reamintindu-i, totodată, că nu-și poate permite încă o exmatriculare.

— Chiar vrei să te sinucizi?

Haley se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă la aceeași înălțime cu mine. Nu reușește.

— Asta e problema ta? Poți apela la cele o mie opt sute de persoane cu gânduri sinucigașe, care te pot ajuta.

S-a dezlănțuit din nou iadul pe pământ și mie-mi place treaba asta.

— După cum arătai, păreai să ai nevoie de întăriri. M-ai ajutat vineri, așa că te ajut și eu acum.

Ea se lasă înapoi pe călcâie.

— *N-am nevoie* de ajutorul tău. *Am nevoie* să asculți ce-ți spun și să stai dracului departe de mine! Ești surd? Poate că ai o mică problemă cu auzul și ți-e rușine să recunoști? Fiindcă știu că ți-am spus clar și răspicat să te ții deoparte.

— Tu ai făcut-o? vrea să știe Matt.

Băiatul care s-a ținut ascuns stă acum lângă fratele cel mare, cu mâinile înfundate în buzunare, dar mutra lui îmi dă de înțeles că este la fel de nerăbdător ca și mine să mai facă o rundă de box.

— Tu l-ai atacat pe Conner?

Mai apar câțiva tipi în peisaj. Stau deoparte, așezându-se la masă sau sprijinindu-se de pervazurile ferestrelor. De ce soarta este întotdeauna împotriva mea?

Haley își întoarce capul spre mine astfel încât ei să nu vadă când îmi șoptește:

— Spune *nu* și lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta.

Fac ochii mari de uimire când mă uit la Conner. Adică, chiar mă uit la el. Eu i-am făcut pata gălbuie care începe să se vindece de pe falca lui. Dar ochiul vânăt... încheietura mâinii... Nu poate fi posibil. Eu am fost singura persoană prezentă acolo, dar când m-am trezit era și Haley lângă mine.

— Frumoasă brățară!

— Du-te dracului, latră Conner la mine.

— Pleacă, West, șușotește Haley. Nu faci decât să înrăutățești situația.

— Cine-i băiatu' nou?

Își face apariția un tip cu o creastă.

Haley își lasă capul pe spate.

— Pe bune?

Îi aruncă o privire ucigătoare băiatului cu creastă.

— Vreau să spun: chiar pe bune, Jax?

Jax îi face cu ochiul pe când un alt tip se furișează lângă el.

— E cam greu să tragi cu urechea atunci când te afli în celălalt capăt al încăperii, dar am senzația că pe toți ne interesează aceeași conversație. Îi voi da o prăjiturică aceluia, oricare ar fi el, care-mi va spune cine a bătut-o pe Haley și apoi vom hotărî, ca niște adevărați gentlemani ce suntem, în ce fel de luptă ne vom confrunta.

O discuție aprinsă, dar purtată cu glas scăzut se iscă între Jax și Matt. Stomacul mi se strânge. Doamne Dumnezeule, cum de n-am observat încheieturile învinețite ale degetelor ei și nici faptul că machiajul de-abia îi acoperă pata decolorată de lângă ochi? Conner e un om mort.

Îmi ridic mâna și o țin deasupra ochiului ei, aproape atingându-i pielea cu palma. Simt cum căldura invadează spațiul dintre noi în timp ce tânjesc să-i iau durerea cu mâna. Haley își

întoarce capul într-o parte, iar eu îmi las mâna să cadă, rămânând înmărmurit și simțindu-mă respins.

— Spune-mi că nu te-ai încăierat cu ei pentru mine, îi șoptesc eu.

Ea își lasă privirea în pământ.

— Conner nu s-ar fi oprit. Chiar și atunci când ai leșinat, tot nu s-ar fi oprit.

— Haley...

Rămân fără cuvinte. Fără niciun cuvânt. Nu e deloc în regulă ca ea să aibă vânătăi din cauza mea. E de-a dreptul josnic ca un tip să lovească o fată. Chiar dacă ea l-a lovit prima. Chiar dacă ea apăra pe altcineva. Indiferent de situație.

— Pleacă odată, îmi cere ea. Lupta asta nu te privește și trebuie să mă asigur că nu-mi implic nici familia în răfuiala asta.

Cei doi tipi trebuie să fie vărul și fratele la care s-a referit Jessica mai devreme. Doar jumătate de metru îi desparte pe membrii familiei lui Haley de clanul lui Matt. Sunt cu toții pe poziție, gata de atac, plini de îndrăzneală, și totuși rămân neutri în colțurile lor. Preț de câteva secunde, îi respect. Sunt suficient de isteți încât să lase răfuiala dincolo de zidurile școlii.

— Eu am făcut-o, îi anunț.

Băiatului cu creastă îi dispare mina jucăușă și demonii lui interiori pun stăpânire pe el în timp ce se îndreaptă spre mine.

— Tu ai lovit-o pe Haley?

— Nu. Am apărat-o.

— Am căzut.

Haley mă înșfacă de încheietura mâinii și degetele ei subțiri îmi apasă pe piele.

— Am căzut.

„Nu știu cum să te ajut." Asta vreau să urlu în gura mare. În schimb, îmi pun mâna peste a ei și o mângâi cu degetul mare peste încheieturile zdrelite ale degetelor sale. Mâna ei este înghețată, fără pic de vlagă. Face o încercare să se smulgă din strânsoarea mea, dar nu o las. Nu sunt genul de om care face promisiuni cu

ușurință, dar chiar în clipa asta jur că voi avea grijă de ea și de problemele ei.

După ce dau drumul mâinii lui Haley, mă întorc să-i înfrunt pe băieți.

— A căzut. Eu am ieșit din magazin, i-ani văzut pe Haley pe jos și pe Conner aplecat deasupra ei. Am făcut o presupunere greșită. E vina mea.

Rânjetul de pe chipul lui Conner aproape compensează faptul că mi-am pierdut cunoștința.

— Aiurea.

— Bine. Explică-mi tu atunci cum a fost. Ne-am luptat. Eu am câștigat. Asta dacă nu cumva vrei să recunoști că ai fost bătut de o fată.

Rânjesc pentru efectul artistic și ticălosul tresare. Câțiva tipi din gașca lui râd pe seama „glumei".

— Așa s-a întâmplat? îl întreabă Matt pe Conner.

Lupta lui interioară i se citește pe față. Nu știu ce e mai rău. Aș putea să recunosc că m-a lovit o fată? La dracu', e și-așa destul de nasol să știu că o fată a ciomăgit un tip ca să mă apere. Ticălosul dă din cap.

Matt se scarpină la tâmplă și își plimbă privirea de la mine la Haley și Conner, ca apoi să și-o oprească asupra mea.

— Cine ești tu și de ce te-ai băgat ca musca în lapte în treburile lui Haley?

— Este un străin, răspunde Haley exact în același timp în care eu spun:

— Ieșim împreună.

Haley se răsucește pe călcâie spre mine, ca o furtună într-un lan de porumb.

— Ce facem?

— Suntem îndrăgostiți, declar eu sus și tare.

Fiindcă nici Matt, nici familia ei n-o să înghită tot rahatul care-mi iese pe gură... asta dacă nu cumva le oferim o motivație.

— În taină. Dar e în regulă, *Haley*.

Îi rostesc cu emfază numele, în speranța de a-i capta atenția.

— Dar acum, fiindcă m-am transferat la școala asta, le putem împărtăși tuturor secretul nostru.

Ea se transformă într-un zombi din noaptea morților vii și clipește de mai multe ori. Îmi poziționez mâna sub cotul ei ca să o susțin în caz că leșină. Îmi iau din nou notițe: intră cu ușurință în panică.

Guri căscate. Câțiva tipi încremenesc de uimire. Și apoi parcă-mi dă cineva una-n cap: vreunul dintre tipii ăștia o fi iubitul ei? Jessica a pomenit ceva despre o relație eșuată cu Matt, dar Haley s-ar putea să fie cu altcineva. Prostii. Prostii și nimic mai mult.

— Te vezi cu Haley?

Amenințarea clară din vocea lui Matt îmi dă de înțeles că l-am călcat rău de tot pe bătături.

— Cu iubita mea? Te vezi cu Haley?

Haley își revine brusc la viață.

— Sunt *fosta* ta iubită.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri și afurisitului de iepuraș de Paște, fiindcă acesta era exact darul de care aveam nevoie. Nu există altcineva în viața lui Haley și Jessica a avut dreptate: tipul este obsedat în ultimul hal de Haley.

Matt este, în mod evident, masculul alfa al acestei haite de lupi, așa că mă adresez lui:

— Este vreun păcat pe-aici, pe la voi, să-ți protejezi iubita?

Nu și-a dezlipit ochii de la Haley de când am anunțat neașteptata noastră relație. În cele din urmă, răspunde:

— Nu.

— E adevărat?

Jax își strânge nasul cu degetele, de parcă i-ar puți a rahat.

— Te-ai întâlnit cu tipul ăsta în secret?

— Eu...

Nimic altceva nu mai scapă de pe buzele lui Haley.

— Și toate minciunile pe care mi le-ai turnat de vineri încoace... și prin câte am trecut acasă ca să te acopăr... Pentru un tip? Din nou? Pentru numele lui Dumnezeu, Haley!

Face o pauză, după care trage aer în piept.

— Am terminat-o cu tine.

— Jax! strigă Haley, dar el pleacă pășind țanțoș.

Celălalt membru al familiei ei are aceeași mină ca a mamei mele când vorbește despre fiica ei care a murit imediat după ce m-am născut eu. El îl urmează pe Jax în tăcere.

Umerii ei se gârbovesc. Expresia de pe chipul ei... e ca și cum cineva i-ar fi sfârtecat inima în timp ce încă bătea. Trebuie să o scot de aici.

— Uite ce-i, omule, mă adresez direct lui Conner, a fost o neînțelegere. Te-am văzut aplecat deasupra lui Haley, am vrut să o protejez și lucrurile au luat-o razna. Să lăsăm lucrurile așa. Fără supărare.

Cuprind cu un braț umerii lui Haley și ea se încordează sub atingerea mea. Îi întind cealaltă mână lui Conner, fiind pe deplin conștient că s-a produs un rău destul de mare și că *fără supărare* este o expresie mult prea blândă ca să descriu animozitatea dintre noi.

— Du-te dracului, îmi dă Conner replica.

Îmi retrag mâna și ridic din umeri. Hei, măcar am încercat.

— Atunci vă las să vă luați în continuare prânzul.

Încerc să o ghidez pe Haley spre ieșire, dar este greu să fac asta din moment ce a prins rădăcini și nu mai vrea să se urnească.

— Se pare că a fost o luptă nedreaptă, constată Matt. Fratele meu s-a purtat ca un cavaler ajutând-o pe Haley după ce ea a căzut, iar tu i-ai sărit lui în spinare. E ușor să dobori pe cineva pe la spate. O simplă scuză nu este suficientă.

— Este suficientă, pledează Haley. Te rog, Matt, las-o baltă.

Matt imită rânjetul smintit pe care l-a afișat dementul de frate-său chiar înainte de a mă doborî.

— Vrei să știi minciunile pe care mi le-a turnat *iubita* ta înainte ca tu să-ți faci apariția? Ascultând-o pe Haley cum cerșește iertarea ta mă face să mă întreb dacă poți încasa chiar și o lovitură.

Mă scarpin în bărbie, îi dau drumul lui Haley și mă îndrept spre Matt. Scaunele hârșâie și scârțâie pe podea pe când băieții țâșnesc în picioare. Matt îi oprește ridicând un deget.

— Ai ceva de spus?

— Mda. Credeam că știi că am fost dat afară de la fosta mea școală pentru că mă băteam cu colegii. N-am probleme când vine vorba să încasez lovituri.

— Atunci dovedește-o.

— Întoarce-te cu fața spre mine, ticălosule.

Nu vreau să fiu acuzat că am atacat un om pe la spate.

Aerul vibrează de energii negative. Matt își umflă pieptul și ridică brațele, gata de atac, dar imediat un tip ne avertizează:

— Șase, directorul.

Matt bate în retragere, iar eu îi urmez exemplul. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, ne urmărește cu privirea în timp ce se îndreaptă spre coada de la cantină.

— Băiatu' nou, mi se adresează Matt. Nu ne luptăm în școală, dar când o să sune clopoțelul, va fi vai de fundul tău.

Haley se transformă într-un scut uman, postându-se în fața mea.

— Nu.

— Haley.

Îmi fierbe sângele în vine când o aud cum se tot roagă de ticălosul ăsta. Chiar mă crede atât de nevolnic?

— Mă descurc singur.

— Ascult-o, Matt, intervine Conner.

— Ce? întreabă Matt.

— Unul dintre noi ar trebui să se lupte cu el în cușcă. Știi tu, să-l umilim în mod public. Cel mai bun câștigă și așa mai departe.

Haley își înfige mâinile în păr și se agață de el de parcă ar vrea să și-l smulgă din cap.

— El nu este un luptător. Nu-i corect.

— Pot să mă lupt, spun eu repede, dar nimeni nu mă bagă în seamă.

— Dacă nu poate să încaseze lovituri, atunci n-ar fi trebuit să se încurce cu vreunul dintre noi, decretează Matt.

— Matthew — disperarea pură din tonul ei îi face pe toți să încremenească —, îți jur că nu știa.

Privirile acelea, ochii aceia holbați. Toți îndoindu-se de mine, deoarece Haley practic a scris cu litere de sânge că sunt incapabil să mă apăr. Am de stat patru luni la școala asta și să fiu al dracului dacă o voi lăsa să mă protejeze tot timpul.

— Stabilește ziua și ora.

Conner îi face semn lui Matt cu mâna lui luxată, de parcă ar trebui să se decidă dacă să pună sau nu brânză topită pe un burger.

— Campionatul este peste două luni. Până atunci mi se vindecă mâna și apoi intrăm amândoi în luptă.

Matt aprobă dând din cap.

— Foarte bine. Te bagi, băiatu' nou, sau ești un laș?

Zâmbesc. Simt un val de adrenalină pulsându-mi în vene. Probabil că acesta este cel mai nebunesc moment al vieții mele și niciodată nu m-am simțit mai plin de viață ca acum.

— Abia aștept.

Sună clopoțelul și pauza de masă se încheie. Matt părăsește masa împreună cu haita lui de lupi.

Haley închide ochii și-și lasă capul pe mâini. Nu mă așteptam la o asemenea reacție din partea ei.

HALEY

Aștept al doilea autobuz. Pe când locuiam în vechea noastră casă, în căminul meu, mergeam doar cu unul. Asta pe vremea când lucrurile erau mult mai simple. Cu mult înainte de a începe să ies cu Matt, când eu, Jax și Kaden nu săream unul la beregata celuilalt. Pe vremea când cel puțin ei se puteau uita la mine... spre deosebire de acum. Astăzi, când au plecat să ia autobuzul ca să se ducă la antrenament la sală, nici măcar n-au mormăit un la revedere.

Mă țin departe de toată lumea. După despărțirea mea de Matt, pot să spun cu mâna pe inimă că nu mă deranjează să fiu singură. Modul lui de a-mi acorda atenție s-a lăsat cu cicatrice. Trag o gură de aer în piept, simțind lipsa legăturii pe care o aveam cu Jax și cu Kaden. Și, mai rău decât atât, mi-e dor de persoana care am fost odinioară.

Ambii genunchi îmi dârdâie în timp ce aștept pe banca din stația de autobuz. Degeaba îmi suflu aer cald în palme. Au înghețat bocnă. După atâtea zile în care nu vezi soarele în timpul iernii, nu-i deloc greu să crezi că nu mai există.

— Haley.

Inima mi se oprește la auzul vocii lui West. Bunule Dumnezeu, arată chiar tot timpul atât de grozav? Mai ales acum, cu șapca întoarsă cu cozorocul la spate și privindu-mă cu ochii lui scânteietori și albaștri ca marea. Simt fluturi micuți în piept când el se trântește pe bancă lângă mine. Este aproape de mine. Foarte aproape. Jeanșii lui aproape că-i ating pe ai mei. Corpul lui emană căldură, iar eu tânjesc să mă cuibăresc lângă el și să-i fur căldura.

— West, răspund eu.

Fii cuminte. Poartă-te normal.

Ar trebui să mă îndepărtez de el. Măcar doi centimetri. Să dovedesc amândurora că mai am o vagă urmă de respect față de propria persoană. Dar nu o fac. Emană atâta căldură și... ei bine... la naiba... e drăguț. Îmi frec palmele, întrebându-mă dacă s-ar cuveni să îi mulțumesc pentru ceea ce s-a petrecut în pauza de masă ori ar trebui să-i trag un pumn pentru că s-a băgat ca musca-n lapte sau dacă n-ar fi mai bine să-mi lipesc degetele de fața lui ca să scap de amputarea acestora provocată de degerare. La modul cel mai serios, îmi doresc să le fac pe toate trei.

— Vrei să te duc acasă cu mașina? mă întreabă el.

— Tu chiar nu asculți ce ți se spune, nu-i așa?

Încerc să-mi îndoi degetele, dar sunt atât de înghețate, încât s-au umflat.

— Ți-am spus vineri că nu urc în mașină cu necunoscuți.

— Păi, acum ești iubita mea.

Mă înec cu hohotul de râs care-mi inundă gâtul. West zâmbește și trebuie să recunosc că e o priveliște plăcută.

— Îți dai seama, remarc eu, că după ceea ce s-a întâmplat la prânz am dat amândoi de dracu', și asta fără nicio îndoială.

— A fost o primă zi de școală de-a dreptul interesantă.

Se ridică și îmi întinde mâna.

— Dă-mi mâna, hai să te duc acasă.

Accept oferta și urăsc felul cum palpită toată ființa mea când degetele lui le cuprind pe ale mele.

— Dumnezeule, mâinile tale sunt ca niște cuburi de gheață!

Mâna lui West tresare și bate în retragere, iar eu îmi retrag mâna înroșindu-mă toată, dar West nu este de acord cu treaba asta și pune din nou stăpânire pe degetele mele.

— Nu face asta. E în regulă.

Îmi smucesc mâna ca să mi-o eliberez, fără succes însă.

— Mi-e frig, atâta tot.

— Ei, nu mai spune! Pentru asta sunt făcute mănușile.

Nu am mănuși. Dacă aș avea, le-aș purta, dar le-am pierdut când am rămas fără boxa unde ne țineam lucrurile. Supărată din cauza acestei amintiri, nici nu apuc bine să-i dau indicații lui West cu privire la traseul spre iad pe care să-l urmeze, căci el îmi și duce pe neașteptate mâna la buzele lui.

Lumea se oprește când el deschide gura și suflă aer cald pe pielea mea. Fac ochii mari de uimire, degetele de la picioare mi se chircesc și sângele începe să-mi fiarbă. Fir-ar ea de treabă!

Privindu-mă drept în ochi, el îmi suflă din nou aer cald pe mână. Degetele mă furnică din cauza căldurii, din cauza atingerii lui. Îmi mângâie pielea cu degetul mare și inima mea uită să mai bată.

— Ai o piele fină, murmură el.

— Mda, șoptesc eu. Mda.

Ăăă... ce? Clipesc des. Suntem extrem de aproape unul de celălalt și, dacă unul din noi ar face o mișcare, hainele noastre s-ar lipi unele de altele și mă încântă ideea ca trupul lui să se atingă de al meu mai mult decât ar trebui. Îmi retrag mâna dintr-a lui.

— Nu mă deranjează mâinile reci.

El mustăcește.

— Nu te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează.

Mă îndrept spre mașina lui și mă împiedic ca proasta de un stâlp de parcare. Și apoi, mai mare râsul, mă împiedic în propriile picioare. Cel puțin n-am căzut — măcar atât.

— Mereu le am reci, chiar și vara.

West nu mai spune nimic în timp ce merge alături de mine, dar mă urmărește din priviri, cu un zâmbet amuzat. De două ori mâna îi zboară să mă sprijine ca să nu cad. Îl urăsc. Îmi place de el. Mi-aș dori să nu mai fiu atât de patetică.

— Sunt obișnuită cu asta.

Arunc o privire în jur, dorindu-mi ca Marissa să apară din senin, fiindcă o prietenă n-ar trebui să te lase să umbli creanga de una singură și să te împiedici la tot pasul. Îmi masez mâna pe care el mi-a suflat aer cald. Am impresia că pielea este hipersensibilă în locul acela.

— Nu e mare scofală din moment ce e ceva normal.

Fiindcă nu pot să-mi pun lacăt la gură, ca o idioată ce sunt, continui:

— Mâinile mele sunt întotdeauna reci. E ceva genetic. Mama are întotdeauna mâinile reci și mama ei la fel le-a avut. Circulație proastă sau cam așa ceva.

„Taci dracului din gură odată, Haley!"

West apasă un buton de pe o cheie din brelocul lui și luminile mașinii clipesc. Ca un gentleman, îmi deschide portiera din dreapta șoferului.

— E bine de știut.

Scânteierea din ochii lui se potrivește cu zâmbetul lui afectat.

— Ce anume?

Zâmbetul i se lățește și mai mult.

— Chestia cu mâinile reci. Cu genetica. Toate lucrurile astea sunt bine de știut.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fiindcă nu știu ce altceva să fac. Să mor eu dacă știu. West îmi închide portiera și eu mă lovesc de trei ori cu capul de spetează scaunului. El urcă la volan, iar eu zâmbesc din nou fals. El râde pe înfundate, iar eu mor de rușine.

Când pornește motorul, ritmul de rap țâșnește din difuzoare, făcând caroseria să vibreze. El oprește radioul, pornește căldura și îndreaptă gurile de ventilație spre mine.

Mirosul plăcut de piele plutește în aer și fiecare gadget computerizat încastrat în bordul mașinii mă intimidează.

— Mașina asta e silențioasă. De parcă nici n-ar merge motorul.

— Sora mea Rachel...

El face o pauză și schimbă mâna cu care conduce. În scurtul răstimp în care l-am cunoscut pe West, este pentru prima oară când pare nesigur pe el.

— E foarte pricepută la mașini. Tot ce are bun mașina asta ei i se datorează.

— Ce chestie grozavă!

Și, totodată, ieșită din comun. N-am auzit niciodată de o femeie mecanic, dar, pe de altă parte, cine a auzit vreodată de o femeie boxer?

West capătă o mină tristă și între noi se așterne o tăcere stânjenitoare. Probabil că sora lui constituie un subiect dureros de discuție și, gândindu-mă la Kaden și la Jax, îmi dau seama prea bine ce poate să însemne asta.

Conform legilor lui Murphy, prindem toate semafoarele pe roșu. După ce stăm excesiv de mult la un stop, încep să bat darabana cu degetele în portieră și să reiau în minte firul evenimentelor de la cantină. Ar trebui să fiu furioasă pe West sau ar trebui să-i fiu recunoscătoare? Ca să spun drept, sunt și una, și alta, și totuși nu-mi dă pace gândul că, dacă aș fi urmat planul inițial...

— De ce nu m-ai ascultat? Nici vineri noaptea și nici la cantină? Dacă m-ai fi ascultat măcar o dată, nu te-ai fi băgat în beleaua asta și eu n-aș mai fi fost nevoită să te scot acum.

Capul îi tresare brusc.

— Să mă scoți?

— Dap. Să te ajut.

— Nee. Ai înțeles greșit.

West își potrivește mai bine șapca pe cap și maxilarul lui se încleștează ca o menghină din oțel.

— Ție nu-ți place să accepți ajutorul meu.

— *N-am nevoie* de ajutorul tău. *Am nevoie* doar să mă asculți.

Privirea incredulă pe care mi-o aruncă cu coada ochiului îmi provoacă furnicături pe piele. Ticălos înfumurat!

— Dacă ai fi acționat așa cum te-am rugat, prefăcându-te că vorbeai cu mine, continui eu, aș fi reușit să scap și nu am mai fi fost în situația asta.

— N-ai de unde să știi.

Apasă puternic pedala de accelerație când lumina semaforului se face verde.

Încetez să mai bat darabana și lovesc cu mâna în portieră.

— Oricum am fost agresată. Am fost bătută și am pierdut medicamentele tatălui meu și a trebuit să lovesc și eu pe cineva. Ceva ce jurasem să nu mai fac niciodată. Acum tatăl meu este o epavă, vărul și fratele meu mă urăsc mai mult decât ar fi normal și, pe deasupra, mai trebuie să-mi fac griji și pentru că tu o să mori în următoarele două luni.

— Nu sunt un luptător slab!

Frânează brusc la următorul semafor pe roșu.

Trupul meu se înclină peste centura de siguranță, apoi se izbește de speteaza scaunului.

— N-am afirmat niciodată că ai fi un luptător slab.

— Ba da.

Îmi aruncă săgeți cu privirea.

— Ai spus-o. În momentul în care l-ai implorat pe Matt să renunțe, ai anunțat cu surle și trâmbițe în fața întregii lumi că sunt un luptător slab.

Un geamăt plin de dezgust îmi scapă din gâtlej. Băieți. Băieții ăștia idioți, cu egoul lor și mai idiot.

— Ești furios fiindcă *eu* am fost cea care te-a salvat.

Pentru că l-a salvat *o fată*. Revoltată, îmi încrucișez brațele la piept. Dumnezeule, am văzut de nenumărate ori aceeași privire pe fețele băieților de la școală. Eu sunt luptătoarea — fata care poate să împartă pumni în stânga și-n dreapta. Sigur că da, cu toții afirmă că este grozav, dar egourile lor le dictează că ei trebuie să fie protectorii.

Culoarea semaforului se schimbă în verde și West apasă din nou pedala de accelerație până în podea, făcând motorul să urle ca turbat.

— Chiar dacă aș fi pretins că stăteam de vorbă cu tine, ei tot ar fi pornit-o pe urmele tale.

— Ar fi funcționat.

— Tu chiar le știi pe toate? izbucnește el. Dacă nu te-aș fi urmat, atunci m-aș fi gândit la cum te-ar fi bătut măr și cum toată vina ar fi fost a mea... m-aș fi gândit că am eșuat. Din nou!

Sunt furioasă. Clocotesc de furie. Sunt atât de furioasă încât n-ar trebui să deschid gura, dar nu mă pot abține și urlu cât mă țin plămânii:

— În mod evident, pot să-mi port singură de grijă.

— De unde mama dracului era să știu eu asta?

Mașina din spatele nostru claxonează nervos când West îi taie calea.

— Te urăsc, mormăi eu.

— Și eu la fel.

Se oprește în cartier și în fața ochilor îmi apare locul unde lumile noastre s-au ciocnit. Cu o secundă mai devreme sau mai târziu poate că i-aș fi putut evita pe Conner și pe prietenul lui. Un pas într-altă direcție și poate că West n-ar fi fost cât pe ce să mă calce cu mașina.

Nu înțeleg de ce mi se face greață și îmi apăs o palmă pe stomac. Asta e tot ce suntem? Acțiuni și reacțiuni permanente? Fără niciun control asupra viitorului nostru? O decizie de concediere și ne pierdem casa, ca apoi să-l pierd și pe tata? O decizie de a ieși cu tipul nepotrivit și-i pierd pe Jax și pe Kaden? Un pas greșit pe stradă și viața mea se intersectează cu a unui străin?

Dacă așa stau lucrurile, atunci viața este un joc patetic și macabru.

West intră cu mașina în parcarea centrului comercial și se oprește.

— Nu putem să lăsăm lucrurile așa.

— Știu.

Fac o pauză.

— Nu te urăsc.

Îmi fac de lucru cu singura mea unghie mai lungă. N-am reușit niciodată să le las să crească și nici să le dau cu ojă ca lumea. Sunt o catastrofă la tot ce ține de cochetăria feminină.

— A fost meschin din partea mea să spun asta.

— Nici eu nu te urăsc și, crede-mă, mi s-au spus lucruri și mai rele.

El expiră prelung.

— Sunt băgat în treaba asta, Haley, fie că accepți sau nu.

Atmosfera cenușie dă un aspect și mai deprimant centrului comercial. O femeie mult prea slabă și mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată o smucește pe micuța ei, care plânge, aproape smulgându-i brațul din încheietură. Copila se împiedică de o bordură și femeia o târăște pe asfalt. Urăsc locul acesta. Nu pe West. Doar viața mea.

— Tot caut o modalitate de a te scoate basma curată din situația asta, dar nu-mi vine nimic în minte.

Nu atâta vreme cât el insistă să se implice.

— Nu caut din nou motiv de ceartă, dar poți să-mi spui, te rog, de ce? Sunt o străină. Aș putea fi o criminală în serie sau o persoană care strânge de pe șosea animale moarte ca să le împăieze sau care are două milioane de păpuși din porțelan ale căror scăfârlii decapitate le atârnă de tavan...

— Păpușile m-ar înspăimânta.

Ridic o sprânceană.

— Doar păpușile?

West zâmbește din nou, la fel cum a făcut-o în fața școlii, și, văzând cât de dulce este, zâmbesc și eu.

— Am un grad ridicat de rezistență pentru tot ce este înfiorător.

Izbucnesc în râs, dar buna dispoziție îmi piere brusc atunci când încerc să-mi amintesc când am râs ultima oară. Luna trecută? Acum șase luni? Cu ani în urmă?

— Ceea ce vreau să subliniez este că tu nu mă cunoști deloc și, cu toate astea, te-ai oferit să te transformi într-un gladiator modern, deși nu ai făcut niciun pic de antrenament.

— Grozav! Asta înseamnă că voi primi și o sabie?

— Vorbesc foarte serios! Întreaga situație este cât se poate de serioasă!

— Trebuie să înveți să te calmezi.

West expiră prelung, apoi își lasă mâna să alunece pe volan.

— Nu știu de ce fac asta.

— Poftim?

Rămâne tăcut, dar e genul acela de tăcere care-mi dă de înțeles că-și pune gândurile în ordine. Tatăl meu, înainte de a fi concediat, avea aceeași expresie întipărită pe chip când purtam vreo discuție serioasă. Tata îmi răspundea întotdeauna și sunt convinsă că și West îmi va răspunde... dacă îi las timp de gândire.

— Sunt implicat în treaba asta fiindcă puștiul ăla, Conner, te-a lovit.

Simt un gol în stomac.

— West...

Dumnezeule, urăsc să recunosc asta cu glas tare.

— Eu l-am lovit prima.

Pentru că el nu avea de gând să o lase mai moale cu West.

West ridică o mână în aer.

— El te-a lovit. Nu mă interesează nici dacă mai înainte ai dat cu mașina mea peste el de două sute de ori. Nu este în regulă să lovești o fată. Mai mult chiar, îmi păzeai spatele. Eu nu uit astfel de lucruri.

Își arcuiește buzele.

— Ei bine, chestia asta o spun de obicei unui tip.

Dar e mai mult de atât. Îi văd durerea întipărită pe chip... în ochi.

— Ai afirmat mai devreme că nu ai putea trăi cu ideea eșecului. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Cu toții avem propriii demoni.

Privește țintă la barul aflat la capătul centrului comercial.

— Ce-ar fi s-o lăsăm așa cum a picat?

— Ai măcar idee în ce te-ai băgat?

— Peste două luni voi participa la un fel de campionat. Din câte știu, voi arunca cu cuțite în puștiul ăla, iar el s-ar putea să arunce cu ele înapoi în mine.

— Nu cu cuțite. Cu toate că așa ar fi mai rapid și mai puțin dureros.

— E bine de știut.

Autobuzul școlii huruie pe stradă în spatele nostru.

— Trebuie să ajung acasă. Vrei să-ți explic totul mâine la masa de prânz? Și după aceea putem să ne gândim la un plan care să te țină în viață.

— Sună a întâlnire amoroasă.

West pornește mașina și îi dau indicații cum să ajungă acasă la unchiul meu. El se sprijină de portieră în timp ce conduce și pare atent la drum. Ceva îmi spune însă că nu este atât de concentrat asupra drumului pe cât încearcă să digere problema în care el singur s-a vârât.

West oprește în fața căsuței.

— Pentru ce fel de lupte te-ai antrenat?

Instinctul îmi spune să nu-i divulg nimic, deoarece vremurile în care mă luptam sunt demult apuse.

— Am văzut ce i-ai făcut lui Conner. Trebuie să te fi antrenat pentru vreun fel de luptă.

Pentru ca West să supraviețuiască, va trebui să-mi croiesc drum printre ruinele carbonizate ale punților de legătură pe care le-am ars și să găsesc o cale de a le reconstrui. Așa că cel mai bine ar fi să încep cu adevărul.

— Muay Thai.

— Și cum se traduce chestia asta?

— Kickboxing.

West îmi aruncă un zâmbet care mă paralizează.

— Ei drăcia dracului, iubita mea e luptătoare de kickboxing!

Încerc să chicotesc, dar fără nicio tragere de inimă, astfel încât râsul îmi dispare din față. Nici în cele mai nebunești vise ale mele nu mi-am imaginat că voi sta într-o asemenea mașină scumpă, cu un tip așa de grozav. Imitând-o pe Marissa, îmi dau părul pe după ureche și, dintr-odată, începe să-mi pese cum arăt.

Mi-ar fi plăcut să fi fost îmbrăcată cu ceva mai drăguț. Cu altceva decât blugii rupți și tricoul din bumbac cu mânecă lungă. Ceva care să se ridice la nivelul „iubitei" unui tip precum West.

— Uite ce e, întreaga poveste cu relația noastră...

— Mda, mi-o retează el, scuze. Nimeni n-a crezut o iotă din gogoșile pe care le-am turnat noi, așa că am improvizat. Putem să păstrăm aparențele măcar pentru o vreme? Ne putem „despărți" peste vreo două săptămâni, după ce vor ajunge să creadă că m-am dat la Conner fiindcă noi doi eram împreună.

Privirea ucigașă pe care i-o arunc îl face să-și ridice brațele în chip defensiv.

— Jur pe Dumnezeu că o să-mi țin mâinile acasă. Tot respectul pentru iubita mea care poate să care pumni.

Acesta este și motivul pentru care singurul băiat cu care am ieșit sau pe care l-am sărutat vreodată a fost Matt. Băieții dau înapoi în fața fetelor puternice.

— Te-ai gândit să te transferi la altă școală? Asta a fost prima ta zi aici. Ai putea să o iei de la capăt în altă parte. Pot să fac pe proasta și să spun că habar n-am unde locuiești, fiindcă așa și este. Dacă pleci acum, bomba s-ar dezamorsa.

— Te referi la faptul că bomba s-ar dezamorsa pentru mine.

Încuviințez dând din cap.

— Și să te las pe tine în aer? Așa ceva n-o să se întâmple.

Văd la el aceeași expresie nebunească de bravadă pe care o văd adeseori pe chipurile lui Jax și Kaden și, dintr-odată, nu-mi mai

pasă deloc cum arăt. Nu mă interesează să mă implic într-o relație cu un alt luptător.

— Nu sunt genul care să dea bir cu fugiții când e vorba de o luptă, afirmă el. Și, mai mult decât atât, nu știu sigur dacă ai auzit sau nu, dar noua mea iubită mă va învăța câteva dintre loviturile ei numai bune de tăbăcit funduri.

— Nu presupui cam multe?

— Nu-ți spun nimic nou, la care să nu te fi gândit și tu deja.

Corect. Întind mâna să deschid portiera și îi mai pun o ultimă întrebare.

— Așa, de curiozitate. Noul meu iubit este cumva traficant de droguri?

West bufnește în râs. Un râs profund și plăcut, care-mi provoacă fiori de plăcere.

— Nu.

Face o pauză.

— Am ajuns să fiu un fel de neica nimeni.

Durerea de mai devreme îi reapare în privire, reflectând în oglindă rana ascunsă în străfundurile ființei mele.

— Prin orice ai trece acum, vreau să știi că-mi pare rău, îl asigur eu.

— Sunt bine.

Se încruntă și privește în gol prin parbriz.

E evident că nu este bine, iar eu îmi mușc buza de jos. Pentru a fi niște străini, eu și West am devenit stânjenitor de familiari într-un timp foarte scurt. Lumile noastre nu doar că s-au ciocnit; au fuzionat precum cutiile de vopsea vărsate pe trotuar și se pare că niciunul din noi nu va mai reveni la culoarea inițială.

— Poți să-mi spui; firește, doar dacă vrei. Și nu trebuie să-ți faci griji, nu duc vorba de colo colo, fiindcă nu sunt tocmai — desenez ghilimele cu degetele în aer — „populară".

West deschide și închide gura de câteva ori, iar eu îmi țin respirația. Orice ar avea de spus este ceva important și, cumva, îi face bine să mi se destăinuie.

— Familia mea m-a dat afară din casă sâmbătă.

Aerul îmi țâșnește din plămâni de parcă cineva mi-ar fi aplicat o lovitură cu piciorul drept în piept.

— Și ai unde să stai?

— Mda.

Dar nu prea îmi vine să-l cred. Luni întregi am fost regina haosului. Sunt o ceață, un abur. Fără să aparțin vreunui loc și totuși împrăștiată peste tot.

Iar băiatul acesta pică din senin în viața mea, cu niște haine, o mașină și o atitudine care sugerează că este bogat și puternic, că este regele lumii. Și cu o propoziție simplă, dar covârșitoare, prăpastia dintre noi dispare. Îmi las mâna să alunece în despărțitura dintre scaune și îi strâng degetele cât pot de tare.

— Te înțeleg, West, îi șoptesc eu secretul meu. Știu cum este să nu ai o casă a ta.

WEST

Sunt obișnuit cu oamenii care vorbesc, care rostesc cuvintele cu glas tare ca să-mi demonstreze că știu mai multe decât mine, că sunt mai buni decât mine. Dar nu sunt decât cuvinte goale. Silabe înșiruite între două respirații pentru a umple tăcerile stânjenitoare.

Cuvinte lipsite de conținut.

Haley, pe de altă parte, spune totul doar cu o simplă atingere. Prin felul în care mâna ei o ține strâns pe a mea îmi smulge inima din piept și mi-o aruncă pe o farfurie.

În acest moment, totul e mult prea recent. Mult prea real. Și instinctul îmi spune să-mi smulg mâna din strânsoarea ei și să trântesc ușa în nas nevoii de a împărtăși ceva cu cineva, dar o altă parte din mine — partea aceea care simte că rămășițele sănătății mele mintale reprezintă un cadou ce urmează să fie returnat — se agață de ea.

Îmi împletesc degetele cu ale lui Haley și îmi întorc capul astfel încât să-mi pot concentra privirea asupra geamului lateral de pe partea mea, evitându-i ochii. Dacă m-aș uita acum la Haley, aș fi pur și simplu îngrozit de ceea ce aș putea să spun, de ceea ce aș putea să simt. Și, dracu' să mă ia, am spus și-așa prea multe.

Dacă ea înțelege ce înseamnă treaba asta, să nu ai un acoperiș deasupra capului, va înțelege oare și refuzul meu? Va înțelege sentimentul devastator care te cuprinde atunci când îți dai seama că toți cei pe care i-ai iubit nu te iubesc și ei, la rândul lor? Și, pentru că nu pot face față acestor temeri, nu sunt în stare să-i fac față nici lui Haley.

Ea mă strânge de mână și am senzația că vocea ei îmi dezmiardă mintea: „Sunt aici. Te înțeleg."

Îi răspund tot printr-o strângere de mână.

Secundele se transformă în clipe. Clipele în minute. Fără cuvinte. Fără conversații goale. Fără contact vizual. Doar mâinile noastre împletite una într-alta.

Simt cum mi se umflă gâtlejul. Haley este singura verigă care mă susține.

— West, îmi spune ea cu glas șoptit, de parcă am aprinde o lumânare pentru cineva drag într-o biserică.

— Da.

Vocea mea e spartă, aspră.

„Nu spune asta, Haley. Nu spune că trebuie să pleci."

— Trebuie să respect ora de stingere.

Cu toate acestea, degetele ei se strâng și mai tare în jurul alor mele.

— În regulă.

Ar trebui să-i dau drumul din strânsoare, dar mi-e greu. Nu mi-am dat niciodată seama că aș putea pierde totul. Acum nu mai vreau să pierd nimic, cu atât mai puțin pe ea. Nici măcar pentru o scurtă perioadă.

Haley își slăbește strânsoarea, iar eu îmi retrag mâna, punându-mi-o în poală. Mi s-a părut că m-am simțit singur și izolat atunci când am încercat să dorm în mașină pe întuneric, dar golul rece pe care l-a lăsat Haley în urma ei după ce și-a retras mâna îmi arată că n-am știut până acum ce înseamnă cu adevărat singurătatea.

Portiera se întredeschide și aerul rece năvălește în mașină.

— Să-mi spui dacă se întâmplă să nu mai ai unde să stai, îmi zice ea, ca apoi portiera să se închidă în urma ei.

Cu ghiozdanul atârnându-i pe umăr, Haley își îndeasă mâinile în buzunare și se îndreaptă agale spre ușa de la intrare. Aș vrea să rămân să văd dacă întoarce capul spre mine înainte de a intra în casă, dar dacă nu o va face? Așa că plec.

HALEY

West nu are un acoperiș deasupra capului. Îmi doresc, într-o oarecare măsură, să mă strecor în poala lui, să-mi îngrop capul în umărul lui și să plâng pentru el, fiindcă atunci când tu ești acela care trece prin niște lucruri oribile, e prea greu să-ți plângi singur de milă. Uneori stau să mă întreb dacă agonia mea interioară ar dispărea în caz că cineva ar vărsa lacrimi pentru mine. Nu sunt sigură că aș putea supraviețui dacă aș da glas întregii mele dureri.

Inima mă doare în proporție de un milion la sută pentru West, iar asta îmi creează probleme. Mă simt atrasă de el, mă doare sufletul pentru el și, una peste alta, îmi place de el, dar am nevoie de complicații suplimentare tot așa cum am nevoie de un glonț în cap.

Unchiul meu stă pe tronul lui din sufragerie, cu ochii în televizor. Este mai prejos decât orice om, ceea ce îl face cel mai josnic om dintr-o companie de exterminare în masă. De la șase dimineața până la trei după-amiaza omoară tot felul de chestii ca să-și câștige existența. Niște chestii la vederea cărora toată lumea se cutremură de scârbă.

Îmi scot ușor adidașii și îi așez cu grijă lângă ușa de la intrare, apoi îmi atârn ghiozdanul de unul dintre nenumăratele cârlige ale cuierului. Simțindu-mă ca o gheișă timidă, îmi plec fruntea și mă așez lângă fotoliul unchiului meu. Am învățat cândva, la școala de duminică, faptul că atunci când îți dorești ca cineva să moară, când dorești ca cineva să fie omorât, este un act la fel de păcătos ca și

cum l-ai comite tu însuți. Și, stând aici, sunt animată de același gând în fiecare zi: când voi muri voi ajunge direct în iad.

El mă întreabă, fără să-și ia ochii de la televizor:

— Unde sunt Jax și Kaden?

În camera de zi înghesuită, sora mea mai mică stă întinsă pe burtă pe jos și colorează un desen cu o casă: două etaje, jaluzele albastre, tufe de trandafiri lângă ușa de la intrare. Soarele strălucește și membrii unei familii zâmbesc. Este vechea noastră casă. Este ceea ce am fost noi odată.

— La sală.

Știe asta, dar îi face plăcere să mă întrebe. Îi face plăcere fiindcă știe ce o să-i răspund.

— De ce nu ești la muncă?

— E luni. Sunt liberă.

Știe și asta. Sunt chelneriță, ca și mama. Cu excepția faptului că lucrez la o pizzerie pentru bacșișuri mizerabile, iar ea lucrează în tură dublă la Roadhouse pentru bacșișuri mizerabile ceva mai mari decât ale mele. Lucrează atât de mult încât nu mai apuc să o văd. Deloc.

Unchiul meu evită să mă privească în ochi. Ca să-mi amintească faptul că nu merit să se uite cineva la mine. Soarbe din doza lui rece de Cola. Alcoolul, spune el, este diavolul împielițat.

Dacă n-aș crede că este Satana reincarnat, ar putea fi considerat un bărbat chipeș, chiar și în salopeta lui albastră de lucru și cu tot izul de pesticid aducător de moarte pe care îl emană. Este fratele vitreg al tatălui meu și o copie identică de treizeci și opt de ani a lui Jax: păr blond spălăcit, ochi albaștri și conformație robustă.

Cealaltă jumătate a familiei face diferența dintre tatăl meu și el. Diferența dintre faptul că eu trăiesc în această închisoare de câteva luni, iar Jax trăiește aici dintotdeauna.

Unchiul meu își termină Cola și îmi întinde doza.

— Taie legumele, pune carnea la făcut și mai adu-mi încă una.

Tata iese din dormitor, iar eu îi surprind privirea obosită. „Spune-i să zică *te rog*. Spune-i că nu sunt sclava lui." Când ne-am mutat aici le-am promis atât lui, cât și mamei că-mi voi ține gura și că voi face așa cum mi se va spune.

Am făcut o promisiune.

O promisiune pe care mândria mea preferă să nu o respecte. Nu sunt o sclavă. Nu sunt. Faptul că sunt săracă, fără adăpost, că sunt o fată, toate astea nu mă fac să fiu cu nimic mai prejos.

— Parcă ți-am zis ceva, fato, spune unchiul meu.

— Haley, mormăie tata cu greu.

Tresar ca atunci când Conner mi-a cărat pumni în stomac. Cu mult prea multă furie, îi smulg Dictatorului doza din mână și plec tropăind spre bucătărie. Trec pe lângă tata, fără să-i întâlnesc privirea nici măcar o dată.

Ochiul de aragaz zdrăngăne când trântesc oala pe el și câțiva magneți de pe frigider zboară când dau de perete ușa frigiderului.

— Nu-i mai da satisfacție enervându-te.

Tata strânge magneții de pe jos și îi pune la loc pe ușa deschisă a frigiderului. Vorbește pe un ton scăzut, de parcă n-am avea dreptul la opinie în casa asta. Nimeni nu are voie să gândească în casa asta.

— Ăsta-i felul lui.

Îmi vine să urlu la tata să-și găsească o slujbă. Să ne salveze. Dar nu o fac. N-ar fi cinstit din partea mea și nici viața nu a fost cinstită cu el. Mă cuprinde amărăciunea și mai am puțin și răbufnesc, dar alte cuvinte îmi ies pe gură:

— Nu te deranjează felul în care îmi vorbește?

Fiindcă bărbații n-ar trebui să le vorbească așa fetelor. Pentru că tatăl meu nu-mi vorbește așa. Merit să fiu tratată mai bine. Cel puțin, așa cred. Ochii mă ard și clipesc des. Viața mea este atât de încâlcită, încât acum nu mai știu sigur ce este corect.

Am stat prea mult timp cu capul în jos și o îndoială îngrozitoare mi se strecoară în minte, făcându-mă să mă întreb: „Este normală

situația asta? Este corect ce se întâmplă?" Și partea cea mai îngrozitoare este că aud o voce firavă răspunzând: „Da".

Tata mă apucă brusc de umăr și eu icnesc. Mă întoarce cu fața spre el, obligându-mă să-l privesc în ochi. Scapără flăcări din priviri.

— Nimeni n-ar trebui să-ți vorbească așa. Mă auzi, Haley?

— Dar el o face.

Simt cum fiecare cuvânt pe care îl rostesc îmi strânge din ce în ce mai tare gâtul.

— Și tu îl lași.

Tata îmi dă imediat drumul, de parcă pielea mea l-ar înțepa.

— Îmi pare rău, bâlmăjește el. Sunt tatăl tău... ar trebui...

Se răsucește ușor, rămânând pe jumătate întors spre camera de zi, pe jumătate spre mine. Nuanța cenușie a pielii lui mă îngrijorează și mă face să-l apuc de încheietura mâinii, ca să-l împiedic să decidă între a lupta pentru fiica lui și a asigura familiei un acoperiș deasupra capului.

— Este în regulă.

Nu este. Niciodată nu mi-am dorit nimic mai mult decât ca tatăl meu să-mi spună că merit să fiu salvată, că merit să fiu apărată. Îmi apăs degetele pe obrazul lui până când îl fac să-și ridice privirea spre mine.

— Este în regulă.

Partea lucidă a creierului meu știe că este un act de egoism din partea mea chiar și să vreau să mă apere, fiindcă unchiul meu ne-ar da afară și n-am avea unde să locuim. Dar, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, dacă aș sta să analizez bine monștrii negri care sălășluiesc în sufletul meu, aș descoperi că-l opresc fiindcă, dacă i s-ar oferi ocazia, chiar și fără repercusiuni, mă îndoiesc că el ar considera că valorez mai mult decât crede unchiul meu că valorez și nu știu sigur dacă aș putea suporta adevărul.

Tata dă din cap și își mișcă brațul astfel încât să nu ne mai atingem. Își trece o mână prin păr, apoi își drege glasul.

— Mă duc la bibliotecă.

— Ia-o măcar pe Maggie cu tine.

„Salveaz-o, cel puțin, pe ea."

Cu mișcări deliberate ce imită o marionetă mânuită cu ajutorul sforilor, mă îndepărtez de el, scot legumele din frigider și închid ușa. Până să mă întorc din nou cu fața la el, a și plecat.

Tai un cartof și aud cum îi spune unchiului meu unde se duce, cum îi zice lui Maggie să-și ia haina și închide ușa de la intrare.

Corpul meu este cuprins de amorțeală. Tai un cartof, apoi altul. Aceeași mișcare iar și iar. Ajungi la un anumit grad de conștientizare atunci când locuiești împreună cu diavolul. Simți o prezență. Șoapte care te secătuiesc de energie. Singurul lucru care te ajută să-ți păstrezi echilibrul mintal, singurul lucru care te ajută să dormi noaptea este faptul că ești înconjurat de ceilalți. Că, într-un fel, împreună puteți fi protejați. Mă îndrept de spate și simt fiori reci pe șira spinării.

Sunt singură.

WEST

La câteva străzi distanță de locuința lui Haley, mă sprijin de tejgheaua din sticlă a unei case de amanet și număr teancul de bani pe care escrocul de proprietar tocmai mi i-a dat. Tipul seamănă cu un porc îngrășat special pentru Crăciun, iar picioarele taburetului pe care stă scârțâie sub greutatea lui.

— N-ai încredere în mine, remarcă el.

— Nu.

M-am păcălit amanetându-mi ceasul, chiar dacă am negociat un preț mult mai mare decât cel pe care mi l-a oferit el inițial. Acum am bani de mâncare, de benzină și de câteva lucruri necesare pentru școală. Tentația de a închiria o cameră de hotel îmi tot dă târcoale, dar trebuie să gândesc în perspectivă.

— Bun, conchide el. Înseamnă că ești isteț.

În vitrinele de pe perete sunt etalate arme și aparate electronice. Prin vitrina tejghelei, un cuplu de veterani ai baseballului mă fixează cu privirea din cărțile lor de joc. După ce număr cele trei sute de dolari pentru a doua oară, îndes teancul în buzunarul din față al pantalonilor. Unui ticălos de hoț de buzunare i-ar fi greu să pescuiască mălaiul de acolo.

— Sunt ceva oferte de muncă prin zonă?

În clipa de față, aș fi în stare să car și rahat cu lopata ca să am un acoperiș deasupra capului.

Un rotocol de fum îi învăluie straturile de grăsime.

— Toată lumea caută de lucru, băiete.

Da, cred și eu. Problema cu găsitul unei slujbe se pune în felul următor: am nevoie de un telefon și, în cazul în care nu mă întorc acasă cu coada între picioare ca să-mi recuperez încărcătorul sau să-l implor pe tata să mă primească înapoi, sunt terminat.

Mă scarpin în cap în timp ce ies din casa de amanet și mă opresc lângă zidul de afară. Doi tipi pe role trec în zbor pe lângă mine. Stomacul îmi chiorăie și mă săgetează un junghi, făcându-mă aproape să mă îndoi de durere. Foamea. E absolut incredibil că acum câteva zile stăteam aici, pândind-o pe mama.

Tâmplele îmi pulsează și dau cu ochii de un individ care iese dintr-o brutărie cu o pâine în mâini. Îmi înăbuș în față dorința de a i-o smulge din mâini. Am bani acum și pot să-mi cumpăr o pâine. Poate și niște carne.

De fiecare dată când veneam aici după iarbă, îi bodogăneam pe amărâții care cerșeau, spunându-le să-și caute o slujbă. Inima începe să-mi bubuie și mai tare. Mi-aș lua o slujbă dacă aș putea. Cu câteva zile în urmă vedeam lumea doar în alb și negru, dar acum totul mi se pare gri.

La capătul trotuarului îngust, doi tipi ies împleticindu-se din bar, beți morți. Obișnuiam să vin aici să o protejez pe mama. De fiecare dată când mă gândesc la ea mi se rupe inima în două. Ar trebui să găsesc un telefon public ca să o sun.

Gravitatea sau simpla curiozitate mă atrage ca un magnet spre bar. Sunt trei afișe pe ușă și unul dintre ele îmi captează atenția. Nu cel pe care scrie că persoanele sub douăzeci și unu de ani nu au acces în bar și nici acela care interzice accesul găștilor de motocicliști. Mă interesează afișul cu oferte de muncă: barman și meșter priceput la toate. Dacă aș lucra aici, aș putea încasa niște bani și s-ar putea să obțin și unele informații despre mama.

Înăuntru, pereții sunt îmbibați cu un iz puternic de bere stătută. În dreapta mea, un tip îmbrăcat într-un maiou se războiește cu bilele de la masa de biliard. Din difuzoarele care pârâie, date la maximum, se aude vocea lui Hank Williams. Reclame luminoase

pentru diverse soiuri de bere atârnă pe pereți, iluminând spelunca întunecată.

Pantofii mi se lipesc de podeaua din beton și, pe când avansez spre bar, încerc să găsesc un motiv plauzibil pentru care mama mea frecventează maghernița asta, chiar dacă ar face-o pentru sex. Mama are cincizeci și ceva de ani, dar bărbații încă întorc capetele după ea pe la balurile alea de caritate. Nu are motive să se înjosească sau să se desconsidere.

— Hei, îl strig eu pe barmanul care seamănă leit cu Vin Diesel și stă aplecat deasupra unui laptop micuț.

Este un hăndrălău uriaș, cu capul complet ras.

— Am auzit că aveți nevoie de o mână de ajutor.

— Ești barman? mă întreabă el fără să-și ridice privirea.

Am preparat câteva cocktailuri pe la petreceri și nu a murit nimeni din asta.

— Nu.

— Atunci n-am nevoie de tine.

— Ar trebui să-l ai în vedere, Denny, intervine aceeași voce afurisită de fată care-și tot face apariția în cele mai nepotrivite momente.

La fel ca începutul unei glume proaste, Abby intră în bar cu pași de vals. Ea se strecoară pe lângă mine, atingându-mă în treacăt, și-mi amintește de o pisică leneșă în momentul în care se suie pe un scaun înalt de la bar.

— Care-i treaba, West?

— Mă urmărești?

Ea izbucnește în râs.

— Ai vrea tu. Tocmai am terminat o treabă alături și te-am văzut intrând în acest stabiliment frumos.

Abby se apleacă peste bar.

— Unde sunt cireșele?

Denny trântește capacul laptopului.

— Nu scrie cămară de provizii pe fruntea mea, Abby.

— Hei, îmi procur de aici două dintre cele patru grupe de alimente.

Abby ridică bolul cu alune și-l rotește în mână.

— Grupa de proteine și cireșele fac parte din categoria desertului. Te-ai simți prost dacă aș muri de malnutriție.

Îmi lasă gura apă la vederea alunelor și stomacul îmi chiorăie destul de tare încât să o facă pe Abby să ridice dintr-o sprânceană.

Sosia lui Vin Diesel chiar schițează un zâmbet. Ia un recipient din plastic de sub tejghea și zâmbetul îi piere de pe chip când privirea i se oprește asupra mea.

— Ce mama naibii cauți tu aici?

Cuvintele lui sunt agresive, dar nu și tonul. Habar n-am cum să interpretez asta.

Abby înșfacă un pumn de alune și își vâră una câte una în gură. Mă uit cum fiecare îi dispare în spatele buzelor și aproape că simt gustul lor sărat pe limbă. Privirea ei zboară de la mine la barman și încerc să mă concentrez asupra acestui lucru, și nu asupra alimentelor. Un singur gând îmi trece prin minte: Abby cunoaște secretul mamei mele. Ăsta o fi tipul cu care se culcă mama?

— Am venit pentru slujbă, declar eu.

Denny îi azvârle casoleta lui Abby, iar ea o prinde din zbor și îi deschide imediat capacul ca să scoată la iveală un sandvici pe jumătate mâncat și o porție de cartofi prăjiți. Mi se înmoaie genunchii în fața unei asemenea priveliști. Apoi el se apleacă sub tejghea, scoate un bol cu cireșe, ni se alătură la capătul barului și îl lasă să alunece pe tejghea în direcția lui Abby. Ea se înfige în ele și își îndeasă o cireașă în gură de parcă ar fi moartă de foame.

Cu mișcări lente, deliberate, pe care nu sunt sigur dacă le observă și altcineva în afară de mine, ea împinge bolul cu alune în direcția mea. Încerc să mă apropii cu dezinvoltură de bar, dar la cât îmi e de foame, probabil că am dat fuga până acolo. După ce mă reped să iau un pumn de alune, mi le îndes în gură. Închid ochii în

timp ce le mestec, pe de o parte simțindu-mă ușurat, pe de alta, devastat. Cum de am ajuns în ultimul hal de disperare?

Când deschid ochii, îl văd pe Denny holbându-se la mine.

— Ești minor.

— Și ea este.

Înclin capul spre Abby.

— Pe ea o hrănesc doar.

— E adevărat.

Ea rupe o bucată din sandvici.

— Vezi tu, dacă îmi ascultai până la capăt povestea sâmbătă dimineață, în loc să mă întrerupi, ai fi știut treaba asta. Apropo, spune ea aruncându-i o privire lui Denny, el este West Young. Suntem colegi de școală.

Se încruntă în timp ce mestecă.

— Cred. Azi n-am fost la școală.

Denny își încrucișează brațele la piept.

— Abby...

Ea îi face un semn să tacă.

— Da, bine. Am înțeles. Oricum o să fiu moartă și gravidă înainte de a împlini optsprezece ani. Și apoi mă voi pricopsi cu treizeci de boli venerice și voi rămâne din nou gravidă înainte de a muri într-un accident de mașină. Mai ai covrigei din ăia micuți? Nu? La naiba.

El o lasă în plata Domnului, se sprijină într-un șold de bar și mă cântărește din priviri.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Ești nou prin zonă?

Nu știu de ce, dar sunt oarecum dezamăgit. După reacția lui inițială, am sperat că știe cine sunt și, drept urmare, el ar fi motivul pentru care mama mea frecventează barul ăsta, dar nici vorbă. Ar putea să fie totuși armăsarul, dar să nu știe nimic despre copiii ei.

— Mda.

— Am vorbit serios mai devreme. Caut un barman — unul cu acte în regulă.

— Dar un meșter bun la toate?

Mai fur un pumn de alune.

— Am optsprezece ani. Nu chiar, dar îi voi împlini în curând. Și atâta vreme cât nu servesc băuturi, pot să lucrez aici.

— Caut pe cineva care să se priceapă la reparații și la curățenie. Poți să faci asta?

Este o sfidare evidentă în tonul lui.

Săptămâna trecută în niciun caz nu puteam. Dar astăzi?

— Sunt priceput.

Este adevărat. Rachel este înnebunită după mașini, dar eu sunt cel care repară diverse lucruri prin casă: clanțe deșurubate, robinete care picură, toalete care curg. Am învățat toate astea de când eram copil, fiindcă tata nu era niciodată acasă și meșterii pe care mama îi chema nu făceau niciodată lucrurile cum trebuie.

— Cât e salariul?

— Zece dolari pe oră.

Abby se îneacă și se lovește cu pumnul în piept.

— Eu sunt de vină. Continuați.

Denny își scarpină falca.

— Nu știu ce să zic.

— Garantez eu pentru el, se bagă Abby. E un adolescent idiot care habar n-are de nimic și își caută o slujbă. Îi este, în mod evident, foame și e la fel de naiv ca în ziua în care s-a născut. Cred că merită cu prisosință slujba.

Îmi întorc rapid capul spre Abby, dar înainte să apuc să-i spun unde să-și bage recomandarea, ea îmi face cu ochiul.

— Denny are o slăbiciune pentru cățelușii rătăciți. Ai încredere în mine... nimeni nu ți-ar putea da o recomandare mai bună.

Denny mă studiază din nou din cap până în picioare și apoi face același lucru cu Abby. Îndoiala i se citește pe chip și mă bate gândul să-i cerșesc slujba asta. Mintea mea stă în cumpănă între chibzuință și nebunie, iar nebunia o ia la goană spre linia de sosire, câștigând un avans considerabil și îndreptându-se spre victorie.

Cum pot să supraviețuiesc fără mâncare?

Mâncarea înseamnă bani și banii înseamnă o slujbă, iar o cerere de angajare presupune un telefon și o adresă. Este un cerc vicios în care, dacă nu am una, nu am nici alta.

— Aș putea să-l angajez eu, spune Abby vârându-și un chips în gură. Mă gândesc să-mi extind afacerea.

Ce? Haley mi-a spus că Abby este o traficantă de droguri. Nemaifiind în stare să mă țin pe picioare, mă trântesc pe un scaun de bar. Să cumperi e una. Să vinzi...

— Nu ești în stare nici măcar să-ți asiguri mâncarea, îi reamintește Denny.

Privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Abby îmi zbârlește părul de pe ceafă.

— Capitalul meu este în continuare limitat, dar știu oameni care îl pot plăti pe el.

Denny face o pauză înainte de a mi se adresa.

— Nu funcționează un WC din toaleta bărbaților. Dacă îl poți repara, slujba este a ta.

— Dă-mi scule și arată-mi drumul.

Fratele meu mai mare, Jack, înfunda tot timpul toaleta.

— Mâine, îmi răspunde el.

— Acum că facem cu toții parte din aceeași familie, mă gândesc să vă cer o taxă de intermediere.

Un zâmbet diavolesc apare pe fața lui Abby.

— N-ai auzit niciodată până acum că nu trebuie să muști mâna care te hrănește?

— Nu, pentru asta ar fi trebuit să merg la școală în mod regulat. Dar, după cum văd eu lucrurile, tu căutai ceva, iar eu te-am ajutat să găsești acel ceva. Merit o oarecare apreciere.

Se uită fix unul în ochii celuilalt, de parcă amândoi ar avea de gând să apese pe butonul care ar declanșa un război nuclear. E înspăimântător că niciunul din ei nu clipește măcar.

— Nu ai găsit nimic, intervin eu. Am venit aici de unul singur.

Denny își scoate portofelul din buzunarul de la spate și trântește în fața lui Abby câteva bancnote care includ și zerouri. Ea își îndeasă banii în sân și continuă să mănânce, ca și cum întregul schimb de priviri și de replici nici nu ar fi avut loc.

— Mâine după școală, îmi spune Denny.

După ce el dispare în partea din spate a barului, fur restul de alune.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce a fost vorba?

— Nu, răspunde ea între două îmbucături.

— El este motivul pentru care mama mea vine aici?

Ea își înfulecă sandviciul și se scutură pe mâini de firimituri. E ca și cum s-ar lăsa o perdea peste o fereastră deschisă și țesătura ei ar dezvălui un model complicat și trist. Preț de câteva secunde, Abby nu mai este fata pe care o urăsc. Este fata al cărei exterior oglindește interiorul meu.

— Ai aflat vreodată în viața ta ceva ce apoi ți-ai fi dorit să nu fi aflat deloc?

O durere ascuțită îmi săgetează stomacul, o durere mai acută decât cea provocată de foame. Mina severă cu care tata mi-a spus să plec dracului de acasă, frigul mușcător și singurătatea pe care am simțit-o la trei dimineața în mașină sunt amintiri de care m-aș lipsi bucuros.

— Da.

— Acesta este unul dintre acele lucruri, bine? Muncește aici, dar lasă curiozitatea deoparte. Dacă nu poți, atunci du-te la spălătoria automată. Am auzit că au nevoie de un supraveghetor.

Este o mărturisire uimitoare. Să fie adevărul chiar atât de urât?

— Mama are o aventură cu cineva de aici. Poate chiar cu tipul ăla. Pot să mă împac cu chestia asta.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, eu însămi te-aș fi târât aici sâmbăta trecută și te-aș fi pus față în față cu problema respectivă. Mai bine las-o baltă.

Abby sare de pe taburetul de bar și vine spre mine. Nu e nimic seducător la ea, asta doar dacă nu cumva ești masochist.

— Dacă spui cuiva că Denny îmi dă de mâncare, jur pe toți sfinții că o să te fac să țipi ca o fetiță.

Zâmbesc, fiindcă îmi dau seama că nu spune vorbe goale.

— Și eu care credeam că începuserăm să ne împrietenim.

— Sunt letală. Să nu uiți asta nicio clipă.

Abby pleacă cu același aplomb cu care și-a făcut intrarea aici mai devreme. Cine știe dacă i-a ieșit pe gură vreun dram de adevăr, dar ultima ei afirmație... probabil că Abby n-a rostit în viața ei cuvinte mai adevărate.

HALEY

Masa de seară s-a terminat. Vasele sunt spălate și puse la loc și, într-una dintre rarele ei nopți libere, mama s-a transformat într-o anarhistă. Merg cu pași vioi alături de ea și de Maggie pe strada întunecoasă. Suntem cu toții înfășurați în mai multe straturi de haine ca să ne apărăm de frig. În spatele nostru, Jax și Kaden își dau ghionturi, râd, apoi unul dintre frații lui Jax zbiară: „Pe locuri, fiți gata, start!"

Într-o clipită, fratele meu și toți verii mei trec în fugă pe lângă noi, dând vârtos din mâini, ca să vadă cine ajunge primul la parcul din vecinătate.

Grație gândirii abile a mamei mele, astăzi suntem cu toții niște rebeli care încalcă ora de stingere. Uneori, puțină rebeliune este bună pentru suflet.

Maggie își strecoară mâna într-a mea și face același lucru și cu mama. Se trage înapoi pe când noi mergem înainte și apoi se folosește de brațele noastre ca să se balanseze în aer. E deja cam mare pentru așa ceva, dar nu pot să o învinuiesc că-și găsește o fărâmă de fericire în acest fel.

— Nu am niciun proiect de făcut pentru școală, spune Maggie, dar, din fericire, a fost destul de isteață să-și țină gura atunci când mama i-a spus unchiului Paul că acesta era motivul pentru care trebuia să plecăm de acasă.

— Ba da, ai, răspunde mama. În programul tău săptămânal scrie că trebuie să dai o probă de rezistență fizică săptămâna

viitoare. Trebuie să exersezi și cine te poate antrena mai bine decât familia ta?

Încerc să-mi înăbuș un zâmbet, dar nu reușesc. Unchiului Paul nu i-a picat bine când mama l-a informat că urma să ne ducă pe toți în parc ca să o ajutăm pe Maggie cu „proiectul", dar fiindcă mama l-a rugat frumos, ne-a lăsat. Cred că a făcut-o fiindcă ea s-a oferit să-i scoată pe copiii mai mici din casă. Devine irascibil când aceștia fac prea mult zgomot.

Ora de stingere este variabilă pentru unchiul meu. Se poate schimba de la o zi la alta, de la o clipă la alta. Este creată ca să-i satisfacă toate capriciile, iar capriciul lui de astă-seară a fost să o lase pe mama să-i golească locuința.

Mama dă drumul mâinii lui Maggie și o împinge ușurel înainte.

— Haide, du-te. Ajunge-i pe băieți din urmă. Asta e prima ta sarcină în pregătirea probei de rezistență: alergarea.

Maggie dă să o ia la goană după băieți, dar eu o țin strâns de mână. Parcul se află în raza noastră vizuală și întunericul de februarie este alungat de numeroasele lumini stradale, dar de-a lungul drumului sunt presărate case întuncoase.

Am fost atacată acum câteva zile și, dintr-odată, cartierul acesta nu mi se mai pare deloc sigur.

— Ar fi mai bine dacă ar merge cu noi...

Mamei îi apar câteva cute pe frunte în timp ce mă studiază din priviri.

— N-o să pățească nimic. O văd de aici, iar Jax și Kaden sunt deja în parc și stau cu ochii pe noi.

Bineînțeles că cei doi s-au cățărat pe labirintul modular de la locul de joacă și se comportă ca niște santinele scrutând cu privirea împrejurimile.

— Du-te, Maggie. Vreau să stau de vorbă cu Haley.

Mi se pune un nod în stomac pe când îmi dau seama de ceea ce se petrece. Ce aiurea! Maggie se smulge din mâna mea și o ia la

goană spre parc. Îmi tresaltă inima de bucurie când îi aud pe Jax și pe Kaden încurajând-o să alerge mai repede.

— Așadar, începe mama.

— Așadar, repet eu, simțind nevoia să-mi ascund vânătăile de pe față, pe care credeam că le-am mascat foarte bine cu machiajul.

— Am auzit că ai stat de vorbă cu tatăl tău azi de dimineață.

— Dap.

— Și am mai auzit că ai vorbit cu John despre o bursă.

Se pare că John m-a turnat, dar ignor scânteia de mânie datorită speranței care prinde aripi în mine. Poate că nu e vorba despre vânătăile mele. Poate că machiajul a funcționat.

— Da.

— Fiul lui Alice Johnson a primit vești de la Notre Dame.

Mă opresc, fiindcă durerea provocată de faptul că am fost respinsă este încă destul de recentă. Mama se oprește lângă mine și își pune o mână pe brațul meu ca să mă consoleze.

— Ai fost admisă?

Scutur din cap, fiindcă nu pot să vorbesc fără să izbucnesc în plâns.

Mama își pune un braț pe umărul meu și își reazemă tâmpla de a mea.

— De ce nu ne-ai spus, Haley? Eu și tatăl tău vrem să-ți fim alături. Și nu doar în privința căutării unei universități, ci în toate privințele. Numai că tu ții mereu totul în tine.

Îmi schimb poziția, obligând-o astfel pe mama să-și coboare brațul.

— Aveam de gând să-ți spun, o mint eu. Numai că lucrurile s-au precipitat.

— Haley, începe mama, dar nu o las să continue.

— I-am spus lui Maggie că ne vom lua la întrecere pe escalada din parc.

Fruntea mamei se încruntă, dar dă din cap aprobator, acceptând faptul că am pus capăt conversației.

— Orice-ar fi, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Dacă am nevoie de ea.

Am nevoie cu disperare de ea și de tata, dar, de când ne-am pierdut casa, totul s-a distorsionat.

— În regulă.

— Crede-mă pe cuvânt, insistă ea.

— Te cred.

Nu o cred și, pe când ne continuăm drumul de-a lungul străzii, niciuna din noi nu lasă impresia că ar crede-o pe cealaltă.

WEST

O doză de nebunie își face loc în mintea mea, devenind astfel imposibil să fac distincția între realitate și fantezie. Frigul mi se strecoară pe sub piele și îmi pătrunde adânc în oase. Membrele îmi sunt amorțite. În special degetele de la mâini și de la picioare. Suflu aer cald pe ele, dar nu mai simt deloc căldura.

Stau prost cu banii și cu benzina, dar nu mai suport frigul deloc.

Răsucesc cheile, pornesc motorul și dau radiatorul la maximum. Aceasta este a treia noapte de când dorm în mașină. Cred că este a treia. Stomacul îmi roade în gol. Este ora două dimineața, am înghețat bocnă și mi-e al naibii de foame. Nu știu ce dracului să mai fac.

Acasă mi-ar fi cald. Aș sta într-o pereche de boxeri sub o grămadă de pături. Cu burta plină.

Aș putea să mă duc înapoi. Să trag mașina în fața casei și să intru pe ușă, dar îmi alung gândul. Tata m-a dat afară și, dacă m-aș întoarce, m-ar da din nou afară.

Mă întorc într-o parte pe scaunul șoferului, pe care l-am rabatat, căutând o poziție confortabilă. În fiecare seară adorm, apoi mă trezesc din cauza frigului. Și, dacă temperaturile în scădere nu mă fac să mă trezesc tresărind, atunci o fac demonii care mă bântuie.

Din pricina epuizării am privirea încețoșată, dar mă forțez să rămân lucid. Nu pot să adorm cu motorul pornit. Aș rămâne fără benzină până dimineață. Exact în asemenea momente, când nu

mai sesizezi granița dintre vis și realitate, e periculos să adormi în mașină.

„Trezește-te!"

Deschid brusc ochii și întregul meu corp e cuprins de un tremur. Am visat. Îmi izbesc mâna înghețată de volan. Am visat din nou că am dat drumul la motor. Răsuflarea mea se înalță într-un nor de abur și degetele mă dor când le îndoi. Mă ciupesc, după care pornesc motorul. Sunt treaz de data asta.

Treaz.

Primul val de aer care iese prin gurile de ventilație este rece, dar în câteva minute aerul cald îmi dezgheață degetele. Apăs pe un buton, dând drumul la radio. Nu prea tare, ca să nu atrag atenția asupra mea, dar suficient cât să mă țină treaz.

Acesta este cântecul care se auzea ultima oară când am stat de vorbă cu Rachel — în noaptea accidentului. Ea tocmai își făcea intrarea în sala de conferințe în rochia ei aurie de bal. Era o copie a afurisitelor acelora de basme cu prinți și prințese de care fusese dependentă în copilărie. Numai că Cenușăreasa nu era o elevă de șaptesprezece ani cu probleme grave de anxietate.

— Îmi pare rău, Rachel, îi spun eu de parcă m-ar putea auzi acum, de parcă amintirea ei ar fi putut să mă audă atunci.

— M-ai jefuit, West.

Rochia se mișca elegant în vreme ce ea se rotea la nesfârșit în încăperea micuță.

— Și te aștepți să-ți mai vorbesc după treaba asta?

— Îl ajutam pe Gavin.

Fratele nostru mai mare. Respirația mea se transformă într-un norișor de fum în aerul rece.

— Am furat banii din camera ta fiindcă el avea datorii mult prea mari la jocurile de noroc. Nu știam că tu aveai nevoie de ei. Trebuia să-mi fi spus că aveai nevoie de ajutor.

Cu o mișcare extrem de îndrăzneață și atipică pentru ea, Rachel și-a ridicat poalele rochiei ca să nu se împiedice și mi-a invadat spațiul personal.

— Eu și Isaiah aveam nevoie de ei. Dacă i se întâmplă ceva lui...

A făcut o pauză, după care și-a apăsat mâna pe stomac, de parcă ar fi durut-o.

La dracu'. Mă frec la ochi. Ea chiar *are* dureri. Noaptea în care am stat de vorbă pentru ultima oară a fost noaptea când ea s-a dus după Isaiah. S-a dus după el ca să-l salveze și a ajuns să fie victima unui accident. A ajuns să aibă dureri.

Și Rachel mi-a spus clar și răspicat: dacă se va întâmpla ceva, eu voi fi vinovatul.

Se aude o sonerie și eu sar ca ars de pe scaun. Inima îmi bubuie cu putere în piept în vreme ce dau brusc drumul aerului din plămâni. Tâmpitul ăla de ceas deșteptător ieftin continuă să urle pe locul din dreapta șoferului, pe când prima geană de lumină apare la răsărit.

Gâtul mi-a înțepenit fiindcă am adormit cu capul rezemat de portiera mașinii. Unghiile îmi sunt vinete. Îmi întind picioarele și genunchii îmi înțepenesc automat.

Opresc alarma și mă uit lung la cheile care mi-au săpat șanțuri în palmă. Fir-ar a dracului de treabă, n-am pornit deloc mașina azi-noapte! Toată tortura aia n-a fost decât un vis.

Nemaiputând să stau în mașină, cobor din ea împleticindu-mă și aerul rece îmi izbește plămânii. Sprijinindu-mă de capota mașinii, încerc să-mi scutur pânzele de păianjen din minte.

Tata a avut dreptate să mă dea afară. Sunt un nenorocit fiindcă am dezamăgit-o pe sora mea. Am decepționat-o. Am dezamăgit-o atât de tare, încât ea a văzut avertismentul scris cu litere mari pe zid. A știut că întreaga ei lume se prăbușea și a știut exact pe cine să dea vina: pe mine.

HALEY

Cu mâinile îndesate în buzunare și cu nasul vârât în gulerul vechiului hanorac pe care tata îl purta în armată, o iau la fugă ca să țin pasul cu Jax și Kaden. S-au ofticat când au dat de mine în stația de autobuz din vecinătate azi de dimineață la ora patru, iar starea lor de spirit nu s-a îmbunătățit cu nimic în vreme ce ba mergem, ba alergăm de la stația noastră de autobuz până la sală, traversând două intersecții. Autobuzul a întârziat și John urăște întârzierile.

În momentul în care intrăm înăuntru, Jax și Kaden o tulesc spre vestiare, iar eu cercetez sala cu privirea, în căutarea lui John. Doar cei devotați trup și suflet și cei săriți de pe fix își fac apariția atât de devreme aici, fiind acum în mijlocul unui exercițiu de trei minute de sărituri cu coarda. Se aude un fluierat și toți se lasă pe podea și încep să facă flotări. Încă cinci astfel de combinații de exerciții îi așteaptă pe băieții ăștia duri înainte de a începe să facă abdomene.

— Nu-ți dau nicio scrisoare.

John stă în spatele unei mese mici din biroul lui înghesuit și dezordonat, lovind cu degetele pe tastatura laptopului.

Mă sprijin cu un șold de tocul ușii, făcându-mi singură curaj. Trebuie să fiu tenace de data asta. Să-l fac să creadă că dețin controlul.

— Nu de-asta am venit aici. Vreau ca tu să antrenezi pe cineva.

John își ridică instantaneu privirea spre mine și degetele îi încremenesc pe tastatură.

— Și cu ce mă aleg din toată treaba asta?

— Cu un luptător pe cinste.

West chiar l-a pus la pământ pe micuțul prieten al lui Conner și i-a învinețit fața ca naiba lui Conner însuși. Este clar ca bună ziua că West are un talent brut.

— Are cu ce să plătească?

Mușchii feței mi se încordează când încerc să zâmbesc.

— Probabil că nu, dar am auzit că ești în căutarea unui voluntar care să facă curățenie la sală și sunt convinsă că va face.

— Nu este suficient. Ce altceva mai ai pentru mine?

— Mă voi întoarce la sală și mă voi antrena.

Înghit în sec ca să-mi alung uscăciunea din gât, dar simt furnicături în tot capul și cred că m-am înverzit la față. Numai când mă gândesc la luptă și mi se face rău.

John se trage de lobul urechii de parcă treaba asta l-ar ajuta să audă mai bine ceea ce tocmai i-am spus. Când acceptă ideea că iadul nu a contractat utilaje de deszăpezire și că porcii nu au început să zboare, îmi spune:

— Stai jos.

Împing la o parte cu laba piciorului o cutie plină cu acte și mă trântesc pe scaunul aflat în fața bunicului meu. Începe din nou să tasteze nervos, ignorându-mă. Pe un raft din spatele lui, printre dosare, este o poză cu mine și cu el după ultimul meu meci. Are un braț în jurul taliei mele și amândoi ținem de câte un capăt al centurii pe care am câștigat-o. Abia-mi mai amintesc senzația pe care mi-o oferea zâmbetul din poză.

Din cauza penuriei de luptătoare de kickboxing în zonă, m-am antrenat cu băieții de la sală și a trebuit să călătorim ca să găsim campionate pentru mine, ceea ce a însemnat o grămadă de timp petrecut *tête-à-tête* cu bunicul meu. Amândoi eram apropiați, foarte apropiați. Acum suntem la fel de reci ca doi străini.

John dă un click pe mouse.

— Care-i treaba?

Stau și cuget al cui adevăr să i-l spun.

— Am un prieten care va lupta într-un meci peste două luni și are nevoie de cineva care să-l antreneze.

Scaunul lui John scârțâie sub el când acesta se lasă pe spate, relaxându-se, și își înlănțuie degetele peste abdomen. Rânjetul lui îmi spune că am dat de dracu', dar chicotitul lui este cel care mă calcă pe nervi.

— Este vorba cumva despre noul tău iubit, cel care l-a atacat pe Conner?

În mod oficial, îi urăsc pe Jax și pe Kaden.

— Da.

El chicotește din nou, dar zâmbetul îi piere de pe chip.

— Luptă pentru mine, Haley.

Scutur din cap înainte ca el să apuce să termine ce are de spus.

— Nu.

— Vreau mai mult decât să ne onorezi cu prezența ta în sala de antrenament. Ai rămas cea mai talentată luptătoare pe care am văzut-o în ultimii ani...

Îl întrerup.

— Îi ai pe Kaden și pe Jax.

— În ultimii ani, repetă el. Și ai azvârlit totul pe fereastră. Vrei bursa aia la facultate? Vei obține mai mult decât o recomandare din partea mea. Vei avea titlurile de campioană. Ce altceva ți-ar mai trebui?

— Nu.

— Haley...

John își trece degetele prin părul lui grizonant.

— Nu!

— Cel puțin, spune-mi de ce. Spune-mi adevărul. Spune-mi de ce ai plecat.

Mă aplec în față, din dorința de a o lua la sănătoasa din biroul înghesuit. Respirația mea devine precipitată și îmi șterg palmele asudate pe jeanși.

— De-aia.

— Pe dracu'.

Palmele lui aterizează zgomotos pe birou, iar eu tresar din pricina impactului.

— Ce mama naibii ți s-a întâmplat?

Pulsul îmi bubuie în urechi. Au lăsat Jax și Kaden să le scape ceva despre noaptea când m-au găsit în garaj? Îmi șterg din nou palmele pe jeanși, numai că de data asta nu încerc să alung transpirația, ci amintirea sângelui care mi-a pătat mâinile.

— Mă voi antrena din nou aici, dar fără să particip la vreo luptă. Nu pot să fac asta, bine? Acceptă sau las-o baltă.

Se lasă tăcerea în timp ce el mă scrutează. Încerc să-mi număr bătăile inimii, dar este aproape imposibil.

— Atunci nu avem ce discuta.

John se preface că este singur în birou și scrie ceva pe o foaie.

— Are nevoie de ajutor.

Și eu am nevoie de ajutor, dar nu pot să recunosc asta. Dintotdeauna, o parte din mine a tânjit să-și rezeme capul de umărul tatălui sau al bunicului meu și să le spună adevărul. Dar atunci m-ar vedea așa cum sunt cu adevărat și la ce ar putea ajuta treaba asta? Și-așa ei mă urăsc pentru ceea ce cred că sunt eu. N-am niciun motiv să-i fac să mă disprețuiască și mai mult.

— Știi prețul pe care-l cer.

Îmi proptesc cotul de brațul scaunului și îmi acopăr ochii cu mâna.

— Atunci o să-l antrenez eu. Cel puțin, lasă-mă să folosesc sala pentru asta.

Hârșâitul stiloului pe hârtie încetează. Nu pot să mă uit la el. Pur și simplu, nu pot.

— Dacă te antrenezi din nou în sala mea, atunci vei putea utiliza echipamentele din dotare, dar el se va antrena sau va lupta cu mine sau cu ceilalți doar dacă te am și pe tine aici ca luptătoare.

Îmi îndepărtez două degete și trag cu coada ochiului la bătrânul malefic din fața mea.

— N-am să lupt.

— Nu te-aș supune imediat vechiului tău program de antrenament chiar dacă mi-ai cere-o. Te-aș lua încetul cu încetul, dar dacă ești de acord să lupți când ți-o cer, atunci te voi *ajuta* să-l antrenezi pe el.

Mă îndrept de spate.

— Nu lupt, bătrâne. Să-ți intre bine asta în capul tău pătrat.

Deloc afectat de ieșirea mea, el continuă:

— Cum o să-l antrenezi fără să te lupți cu el? De fapt, cum ai de gând să-ți faci treaba, să te antrenezi în sala mea și apoi să ai suficient timp să antrenezi și pe altcineva? Acceptă să lupți într-un meci pentru mine și te scap de grija lui.

Inima îmi bate nebunește și o peliculă de sudoare rece și lipicioasă îmi acoperă pielea. Nu pot să mă antrenez cu un partener. Nu pot să lupt. Nici măcar pentru West.

— Îl voi antrena după ce ies de la muncă.

El își ridică mâinile.

— Vei sta aici până la miezul nopții!

Acum eu sunt cea care bate cu pumnul în masă.

— Este alegerea mea!

— Ai dreptate. Întotdeauna a fost alegerea ta.

Ne înfruntăm din priviri, iar eu trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc valul de adrenalină ce-mi pompează în vene.

— Vreau să încep să-l antrenez din seara asta.

— Poți să începi de vineri. Vreau să te văd în sala mea în fiecare dimineață la cinci. Inclusiv sâmbetele. Și duminica după-amiază.

— Vineri! Dar e...

John îmi face semn cu palma să mă opresc.

— Consideră-l un act de bună credință. A trebuit să anulez meciuri atunci când ai plecat. Vreau să văd un angajament din partea ta.

Sunt prinsă la înghesuială și John știe asta. Dau din cap și mă întreb dacă o să reușesc să-mi îndeplinesc sarcinile, dar, așa cum a subliniat John, asta e*ste* alegerea mea.

— Și cum rămâne cu unchiul meu și cu obsesia lui pentru ora de stingere?

John se apucă din nou să scrie.

— Voi avea eu grijă de asta.

De un singur om îi este frică unchiului meu, iar acesta este bunicul. Niciunul dintre noi nu știe de ce și nimeni nu întreabă. Jax și frații lui s-au antrenat cu John de când erau mici și unchiul meu le permite asta.

— Și timpul suplimentar de care am nevoie ca să-l antrenez pe West? întreb eu.

Mă studiază cu ochi reci.

— Ce nume mai e și ăsta, West?

— Și timpul suplimentar? Ce se va întâmpla când Jax și Kaden vor ajunge acasă fără mine?

— Ți-am spus că mă voi ocupa de asta.

În regulă. Mă ridic și dau să plec, dar John îmi aplică lovitura de grație.

— Învoiala noastră intră în vigoare chiar din această dimineață. Vreau să-ți miști fundul imediat în vestiar și să fii pe ringul meu de luptă în două minute. Lucrurile tale sunt tot în vechiul tău dulap.

Din pricina nervozității simt cum mă ia cu amețeală pe când ies din biroul lui și mă îndrept spre vestiar. Toți luptătorii sunt cu ochii pe mine. Ce-am făcut?

WEST

La naiba, sunt o mulțime de fete în școala asta și, dacă n-aș avea o așa-zisă iubită, în mod categoric mi-ar merge de minune aici. De exemplu, cu blonda aia, Jessica, care-și tot răsucește o șuviță pe degete și nu mă slăbește din priviri din celălalt capăt al coridorului. Fata meditează la ceva și pun pariu că nu e vorba despre calcule matematice.

Cu doar două săptămâni în urmă, aș fi găsit deja un ungher ferit de ochii lumii în lagărul ăsta și m-aș fi distrat cu ea. Am fost de două ori exmatriculat de la fosta mea școală fiindcă am fost prins cu o fată, dar a meritat cu vârf și îndesat de fiecare dată.

Îmi masez gâtul înțepenit. Este vineri și locuiesc în mașină de aproape o săptămână. Am încercat să dorm cu spătarul de la scaunul șoferului rabatat sau întins pe bancheta din spate. În orice caz, dormitul în mașină este incomod și rece... și solitar.

Orele trec anevoios. Fiecare decizie pe care am luat-o, fie ea bună sau rea, mă bântuie. Pentru prima oară în viața mea, abia aștept să ajung la școală și acum, fiindcă am reparat o toaletă, abia aștept să mă duc la noua mea slujbă.

Jessica traversează holul cu mișcări de felină și, simțindu-mă agitat, îmi plimb din nou ochii prin mulțimea de elevi în căutarea lui Haley. Îmi place de Haley și, la drept vorbind, dacă ar fi ca mâinile mele să rătăcească pe formele voluptoase ale unei fete, aș prefera să fie ale ei, dar nu vreau să-i fac vreun rău lui Haley. Nu-i voi distruge reputația înșelând-o și nici nu o voi distruge pe *ea*,

ademenind-o în vreun colț de la capătul culoarului pentru o emoție efemeră și ieftină.

— M-ai refuzat luni, spune Jessica plimbându-și un deget de-a lungul brațului meu. Se zvonește că ieși cu Haley.

— Cine a răspândit zvonul ăsta?

— Matt Spencer. De fapt, el m-a întrebat pe mine dacă este adevărat. El mi-a zis că Haley i-ar fi mărturisit că voi doi sunteți împreună, dar eu i-am spus că, după mine, e o minciună.

Îmi înclin capul spre dreapta. La dracu'. Nu de asta avem nevoie acum eu și Haley.

Începând de marți, eu și Haley am intrat împreună în clasă, am stat cu ea la masa de prânz, dar celelalte fete de la masă vorbesc cu mine mai mult decât ea. Nu suntem un cuplu, așadar nici nu ne comportăm ca atare. Nu ne atingem. Nu ne îmbrățișăm. De fapt, aproape că nici nu ne vorbim. De fiecare dată când insist să aflu mai multe despre antrenament și despre lupta iminentă cu Conner, ea îmi răspunde că se ocupă de asta.

De parcă asta n-ar fi de ajuns, Matt stă cu ochii pe ea ca un vultur și nu-mi place chestia asta.

— De ce aș minți?

— De ce ții secret că ești un Young?

Jessica așteaptă să vadă dacă înghit momeala și, când își dă seama că nu mușc, continuă:

— Toată lumea știe că te-ai luat la bătaie cu Conner vinerea trecută. Matt crede că Haley îi protejează pe Jax și pe Kaden și că voi doi vă prefaceți că aveți o relație pentru a-l induce pe el în eroare.

Matt e mai deștept decât pare.

— De ce m-aș băga în viața lui Haley dacă n-am fi împreună?

Pentru că Haley m-a apărat, pentru că pe Haley a lovit-o Conner, pentru că nu vreau în ultima parte a clasei a douăsprezecea să creadă careva despre mine că sunt slab... pentru că nu-mi pot permite să dau greș din nou.

Buzele ei se strâng într-o linie subțire.

— Asta nu mai știu.

— Eu și Haley chiar suntem împreună. Dacă mai vorbești cu Matt, spune-i să mă pupe-n fund.

— Eu cred în continuare că minți.

Jessica își trece din nou un deget de-a lungul brațului meu și, spre surprinderea mea, mă îndepărtez ușor de ea și mă frec pe braț, de parcă aș vrea să-l curăț de mizerie. Nici focul care se extinde cu iuțeala fulgerului nu este așa de rapid ca fata asta.

— Eu și Haley ieșim împreună și se presupune că tu ești prietena ei.

— Haley nu se atașează de nimeni. Se lasă dusă de val. Apropo, ți-am văzut mașina în parcare. Ce frumoasă e!

— Este.

„Haide odată, Haley, unde dracu' ești?"

Jessica se apleacă spre mine, înfigându-și sânii în brațul meu.

— Îmi plac mașinile frumoase cu mulți cai putere.

Adică i-ar plăcea să mă călărească într-o mașină frumoasă.

— Am iubită.

— Te rog, scutește-mă.

Își dă ochii peste cap și trage de tivul bluzei în jos, ca să-și expună și mai mult decolteul, împreună cu o porțiune din sutien. La naiba, e greu de convins.

— N-ai nicio iubită. Dacă ai fi avut, i-ai fi mărturisit dragostea ta eternă luni, sau marți, sau în oricare altă zi din săptămâna asta la cursul de științe, dar nu ai făcut-o.

Adevărat.

— Eram curios să văd ce spun oamenii despre Haley.

Și mai adevărat.

— Ai tăcut fiindcă ți-a plăcut ce-ai văzut la mine.

— Lasă-mă să ghicesc, poziția ta preferată la baschet e cea de înaintaș?

Rahat, după felul cum zâmbește ea, mănâncă la micul dejun orice-i trece prin pat.

— Am auzit că ție-ți plac fetele la înaintare.

În mod normal, da. Dar presupun că multe lucruri s-au schimbat în doar câteva zile.

— După cum ți-am mai spus, am iubită.

— Și, pe deasupra, continuă ea de parcă n-aș fi spus nimic, Haley n-are nicio treabă cu băieții.

Chestia asta îmi captează atenția.

— Ce?

Zâmbetul i se lățește pe când scoate un șold la înaintare.

— Haley este o luptătoare.

— Și?

Din glasul ei răzbate un dispreț evident.

— Luptele sunt chestii bărbătești.

Și mașinile sunt considerate la fel, dar sora mea este îndrăgostită de tot ce se află sub o capotă deschisă. Nu suport genul de oameni ca gagica asta din fața mea.

— Trebuie să plec.

Ea se strecoară în fața mea ca să-mi blocheze drumul.

— Bine, fie, e interesată de băieți, dar este proprietatea lui Matt.

Mușchii mi se încordează.

— O fată nu este proprietatea nimănui.

Și, în mod cert, Haley nu-i aparține ticălosului ăluia.

— Ești un adevărat feminist. Asta-i grozav, dar și cam ciudat. Bine, sunt de acord cu tine, dar uite cum stă treaba: Matt nu dă doi bani pe drepturile egale ale femeilor și bărbaților sau pe faptul că noi, femeile, ne-am câștigat dreptul la vot acum câteva sute de ani. S-or fi despărțit ei, dar Matt dă clar de înțeles că nu lasă pe nimeni să îi dea târcoale lui Haley. Te va pocni în momentul în care o vei atinge.

— Să încerce numai.

Am acceptat circul ce va avea loc peste două luni pentru binele lui Haley, dar dacă Matt și gașca lui vor să dea startul acum, intru imediat în joc. Poate că ar fi mai bine dacă am încheia socotelile acum. Nu mi-ar mai ajunge la ureche zvonuri despre cât de slab sunt și i-ar lua și lui Haley o greutate de pe umeri.

— Matt nu vine la pachet cu vești bune, spune ea.

— Nici eu, i-o trântesc, ofticat la culme fiindcă toată lumea crede că individul ăsta e mai puternic decât mine. Dar de ce te interesează atât de mult treaba asta?

Ochii i se luminează.

— Fiindcă tu ești West Young.

Fiindcă ea crede că am bani. E pentru prima oară când îmi stă pe limbă să-i spun cuiva că am fost dezmoștenit. Mi-ar mai face avansuri?

Absorbită de tastarea unui mesaj pe mobilul ei, Abby, regina căreia nu-i pasă câtuși de puțin dacă o vreau sau nu în preajma mea, se furișează lângă mine.

— Ar trebui să o asculți în privința lui Matt.

Își ridică privirea spre mine.

— Am tras cu urechea.

— Nu ești cam nepoliticoasă? reacționează Jessica.

— Jessica, îi răspunde Abby în chip de salut și ea face ochii mari, de parcă ar vrea să spună: „Ce vrei?" Vezi că mușc.

Și blonda se îndepărtează cu pași mici și repezi pe hol, ca o veveriță care țâșnește printre mașinile din trafic. Dacă nu aș urî-o pe Abby, aș fi impresionat.

— Chiar ești la școala asta.

N-am văzut-o nici măcar o dată până acum.

— Dap.

Își vâră telefonul în buzunarul de la spate al jeanșilor.

— Te uiți la telenovele?

Ce mama dracului de întrebare mai e și asta?

— Nu.

— Ciudat.

Se încruntă.

— Aș fi crezut că te-ai apucat să reconstitui toată porcăria pe care ai reușit s-o realizezi săptămâna asta.

Fără să-mi pese ce mai are Abby de spus, mă îndrept spre primul meu curs. Poate că am ratat-o pe Haley și ea este deja acolo.

— Ești visul erotic al unui scriitor de telenovele.

Abby ține pasul cu mine.

— Partea amuzantă e că nu m-am uitat niciodată la așa ceva, dar, Sfinte Sisoe, chestia asta a devenit de-a dreptul fascinantă. Într-un interval de șapte zile ai reușit să-i calci pe coadă pe Isaiah, pe Jax și pe Kaden Williams, pe Matt și pe Conner Spencer. Te vezi cu Haley Williams, plus că o ai la degetul mic pe târfa lunii, Jessica... de fapt... mai degrabă ea este cea care se dă la tine. Mai trânțește și un scenariu pe măsură, de exemplu cum au fost schimbate la naștere, și bum, deja visez cu ochii deschiși la un premiu Emmy.

Abby se răsucește pe călcâie, merge cu spatele și trage de cămașa unui puști cu ochii injectați. Îl târăște după ea, forțându-l să o privească în ochi.

— Spre deosebire de restul Americii corporatiste, eu nu intru în competiție. Este pentru ultima oară când ți-o spun, ține-te departe de teritoriul meu.

Ea îi dă drumul cu un brânci, apoi își continuă drumul, mergând cu fața.

— Scuze, negociam o afacere. După cum spuneam, e de mirare că până acum nu ți-a înfipt nimeni un glonț în cap.

Probabil că Abby are dreptate. Mă opresc în fața ușii de la sala mea de clasă și ea mi se alătură, ceea ce nu mă surprinde deloc.

— De ce-mi spui asta? Doar ne urâm reciproc.

Telefonul ei vibrează și ea îl scoate din buzunar, tastând imediat un mesaj de răspuns.

— Adevărat. Dar îmi place oarecum rolul ăsta de tot rahatul, de zâna cea bună, înger păzitor sau cum vrei să-i spui și, pe deasupra, cred în karma. Și o ultimă informație pentru ziua de azi, înainte să redevin o traficantă de droguri manierată.

Îmi întind brațele în față.

— Spune-mi totul fără menajamente.

Apasă pe „trimis", apoi își concentrează din nou atenția asupra mea.

— Ferește-te de Matt. Va fi pe urmele tale, dar va aștepta să-ți descopere slăbiciunile mai întâi. Jax și Kaden întotdeauna au încercat să o protejeze pe Haley și nu văd niciun motiv să nu o mai facă, chiar dacă sunt supărați foc pe ea. Ferește-te din calea lui Isaiah. Îți acordă un răgaz pentru că familia ta te-a dat afară din casă, dar nu-i pune răbdarea la încercare. Cu Rachel agonizând pe patul de spital, abia așteaptă o scuză ca să răbufnească.

Abby se întoarce și dă să plece, dar eu o opresc.

— De unde ai știut că tata m-a dat afară?

— Când e vorba de cartierul meu, nu prea există lucruri pe care să nu le știu. Am auzit că un Cadillac Escalade a rămas în parcare în ultima vreme, de seara până dimineața. Și apoi te-am văzut în bar.

Abby ridică din umeri.

— Recunosc un om dat afară din casă și înfometat de cum îl văd.

— Rachel știe?

Mă abțin să o întreb dacă părinții mei par supărați.

— Părinții tăi sunt foarte secretoși. Isaiah supraveghează situația, fiindcă nu vrea să-i sufie cineva vreo vorbă lui Rachel în privința asta, căci ar tulbura-o.

Ticălosul a câștigat un dram de respect în ochii mei.

— Mersi. Poți să ții numai pentru tine faptul că sunt un Young?

Abby își răsucește gâtul.

— Jessica știe?

— Mda.

— Atunci nu mai contează dacă-mi țin eu gura sau nu. Jessica nu-și ține deloc gura închisă, și da, mă refer în toate privințele.

— O să mă ocup eu de Jessica. Poți să păstrezi secretul doar pentru tine?

— Ce, ești mult prea bun pentru școala asta și nu poți să spui adevărul?

Asta vine tocmai din partea mincinoasei autoproclamate.

— Să fii un Young aici poate crea probleme. Nu avem și-așa parte, eu și Haley, de suficiente belele?

— Și uite că băiatul are dreptate. Îți voi păstra secretul rușinos... pentru Haley.

Abby îmi aruncă un zâmbet de mi se zbârlește părul de pe ceafă.

— Dar acum îmi ești dator. Pa!

Tocmai am făcut un pact cu diavolul.

HALEY

Picioarele mele sunt ca gelatina. De fapt, gelatina este mai solidă decât mine. Este a patra dimineață de când mă antrenez la sală și diseară încep să-l antrenez pe West.

Azi de dimineață am alergat, am alergat și iar am alergat. Apoi am trecut la abdomene și la flotări. Tânjesc după un pui de somn, o baie fierbinte și apoi din nou un pui de somn. Îmi încrucișez brațele pe pupitru și îmi odihnesc capul pe perna improvizată. Simt o tensiune de-a lungul omoplaților. Am lucrat la sacul de box de dimineață. Mâine mușchii spatelui meu își vor dori moartea.

— Haley.

E o șoaptă, probabil una dintre acele iluzii stranii pe care le ai în starea de semitrezie, între vis și realitate.

— Haley!

Scaunul se zgâlțâie sub mine când ridic brusc capul. Nu că vocea ar fi răsunat mai tare de data asta, dar e șocant să o auzi pe Marissa vorbind pe un ton mai ridicat decât o șoaptă. Stând lângă banca pentru două persoane din laboratorul de științe pe care o împărțim la cursul de biologie, Marissa își ține cărțile strâns la piept.

— Trebuie să vorbim.

— Bine.

Mă frec la ochi și aștept să se așeze, dar nu o face. Rămâne în picioare, ridicând cărțile în dreptul bărbiei, de parcă ar vrea să-și ascundă chipul în spatele lor.

— Care-i treaba? o întreb.

Ea se uită în stânga, în dreapta, apoi din nou spre stânga, ca și cum s-ar pregăti să traverseze strada, apoi se apleacă spre mine.

— Jessica s-a dat la West pe coridor azi de dimineață. L-a atins... și așa mai departe și, ei bine... el nu a plecat.

„Și așa mai departe" include sâni înfipți în oricare parte disponibilă a unui trup bărbătesc. Jessicăi îi place să se joace cu specimenele de sex masculin. Cam tot așa cum păianjenul văduva neagră își devorează partenerul după împerechere.

— Eh, prostii!

Jumătate dintre cei aflați în laborator își întorc privirile, holbându-se la mine. Accesul de furie mă șochează și nu prea pricep de ce sunt furioasă. Nu e ca și cum West ar fi iubitul meu, dar se presupune că trebuie să se comporte ca atare, iar ea presupune că este iubitul meu și... și...

West intră în laborator. În momentul în care ochii noștri se întâlnesc, eu îmi îndrept privirea în altă parte. Jessica a flirtat cu el și probabil că el i-a răspuns cu aceeași monedă. Ea este frumușică și directă și băieții se dau peste cap să fie cât mai aproape de ea, iar eu sunt... eu.

Mă gârbovesc în scaunul meu, într-o vâltoare de emoții: enervare, durere, confuzie.

Dacă e deștept, se va ține departe de ea.

Dacă e deștept, va veni încoace și-și va cere scuze de ochii lumii pentru că „m-a înșelat".

În orice caz, îmi doresc să le trag câte un pumn în falcă atât lui, cât și Jessicăi.

Poate că ar trebui să mă răzgândesc în privința antrenamentului cu un alt luptător.

— Te căutam.

Închid ochii la auzul vocii profunde a lui West. Fluturii își fac de cap în stomacul meu. Nu este iubitul meu. Este doar un prieten — o

complicație — și probabil că a sărutat-o pe Jessica. Fluturii nu au ce căuta în stomacul meu.

— Marissa, te deranjează dacă stau eu aici azi? întreabă el.

— Nu!

Deschid ochii și constat că Marissa a dispărut. Pe bune? Mă abandonează toți prietenii? Mai întâi Jessica se dă la West, apoi Marissa se evaporă la prima solicitare.

Scaunul de lângă mine hârșâie pe podea și căldura trupului său îmi mângâie partea stângă a corpului în timp ce ia loc. Dacă mi-aș mișca doar puțin de tot brațul, pun pariu că ne-am atinge.

Jessica intră în laborator și se încruntă. Degete calde și grele se împletesc cu ale mele pe suprafața băncii și inima care o luase deja la goană acum câteva clipe a ajuns să bată cu o viteză supersonică.

Privesc îndelung mâinile noastre împreunate pe bancă și trebuie să recunosc că-mi place priveliștea. Degetele mele par mult mai mici în comparație cu ale lui. La școală am fost întotdeauna luptătoarea — fata care nu e deloc feminină —, dar pe lângă degetele masculine ale lui West, degetele mele par subțiri, grațioase chiar.

Și dacă e să visez cu ochii deschiși pentru o clipă, aș putea să recunosc, de asemenea, că-mi place să simt aceste furnicături îmbietoare care-mi străbat venele. Pielea de pe degetele lui este aspră, dar nu zgrunțuroasă. Puternică, dar nu copleșitoare. Și caldă. Foarte, foarte caldă. Dacă mâinile noastre împletite îmi oferă o asemenea fericire, mă întreb dacă buzele lui peste buzele mele ar provoca un foc de artificii.

— Prietena ta Jessica e o figură, mormăie el, iar eu mă trezesc din reverie.

Mă uit cu coada ochiului la el, foarte precaută. Am mai văzut-o pe Jessica făcându-le avansuri băieților. A căzut oare West în plasa ei?

— Se zvonește că a fost extrem de prietenoasă cu tine, dar nu și o bună prietenă pentru mine.

— La naiba, ce repede umblă vorba pe aici. Lumea de aici are vreun sistem de alertă pentru bârfe pe messenger? Dacă da, ar trebui să-i anunț pe băieți că ea vrea să sâcâie tot ce are două picioare și un penis. Este ceva în neregulă cu ea. Nu înțelege când îi spui „nu".

Chicotesc și îmi relaxez degetele într-ale lui, cu toate că nu înțeleg de ce mă atinge. Până acum am pus în scenă teatrul ăsta că „suntem împreună" fără să ne etalăm sentimentele în public.

— Poate că te testează. Știi tu, să vadă dacă ții cu adevărat la mine.

Poate, dar probabil că nu. Felul în care Jessica aruncă săgeți din priviri peste umăr îmi dă de înțeles că nu este încântată. Motivul nu-l știu sigur. Presupun că e din cauză că mă prefac că am o relație cu un tip pe care-l vrea ea.

West cercetează încăperea cu privirea.

— Mai trebuie să mă feresc și de altcineva?

— Probabil că de toată lumea.

Nu prea pot să fac față concurenței când este vorba să țin lângă mine un tip atât de grozav precum West. Chiar dacă între noi nu va fi nimic. Chiar dacă n-ar trebui să vreau să fie ceva între noi.

Sună clopoțelul și Marissa se așază în spate, lângă un tip sexy. Buzele mele încep să schițeze un zâmbet. „Hai, Marissa." Cu toate că tipul ar putea s-o vadă mai bine dacă n-ar sta cu nasul într-o carte.

Mișc ușor mâinile noastre înlănțuite pe masă.

— Care-i treaba cu ținutul de mână?

Un zâmbet îi luminează fața lui West, făcându-mă să mă topesc toată.

— În afară de faptul că nu vreau să-ți cadă degetele din pricina degerăturilor?

— Ha, ha, ha.

Obrajii mi se încing.

— În afară de asta.

Zâmbetul lui splendid dispare, lăsându-mi un gol în suflet.

— Suntem la ora de științe. Consideră că este un experiment.

— Ce fel de experiment?

Își îndreaptă atenția spre partea din față a laboratorului. Matt intră și simpla amenințare din privirea lui mă face să-mi smulg mâna din strânsoarea noastră, dar West nu cedează. De fapt, mă strânge și mai tare de mână.

— De exemplu, acesta.

WEST

— De ce stăm aici?

Haley își pune tava cu mâncare pe masă și se trântește pe scaunul din fața mea. Fiind în continuare supărată din cauză că ne-am dat în spectacol ținându-ne de mână în timpul orei de științe, înfige furculița în șnițelul de pui. Râd pe înfundate. Nu-mi trebuie prea multă imaginație ca să ghicesc în ce parte a corpului meu i-ar plăcea să-și mai înfigă furculița.

— Consideră că este o continuare a experimentului meu de la ora de științe.

Am ales o masă mai retrasă pentru noi doi, undeva în spate, sub luminile fluorescente pe jumătate stinse. Ar putea fi romantic, dacă aș avea o astfel de fire și dacă am fi, cu adevărat, un cuplu.

— Momind tigrul? Pe bune, West? De ce nu scoți niște carne crudă, îl pocnești pe Matt cu ea peste bot de câteva ori, ca apoi să-i deschizi ușa cuștii? Se pare că o cauți cu lumânarea.

— Este prima noastră ceartă de îndrăgostiți?

Buzele ei zvâcnesc.

— Da.

— Mai simți ceva pentru el?

Îmi țin respirația în timp ce-mi răspunde, dar încerc să reacționez ca și cum nu mi-ar păsa. Și nici n-ar trebui să-mi pese. Noi doar ne prefacem că avem o relație.

— Nu, răspunde ea imediat. Ce-a fost între mine și Matt e de domeniul trecutului. Eram mică și proastă și ce-a fost între noi

acum e istorie. O istorie care nu se va repeta niciodată, absolut niciodată.

Mulțumit, mă instalez confortabil pe scaunul meu.

— Și atunci de ce te deranjează că-l întărât?

— Pentru că-mi place de tine suficient de mult încât să-mi pară rău dacă mori.

— Pot să-l învinge pe Matt.

Niciun răspuns din partea lui Haley și-mi înăbuș dorința de a o zgândări și mai tare. Ce trebuie să fac ca să-i dovedesc că sunt în stare de așa ceva?

Îmi îndes în gură o furculiță plină cu porumb. Haley se joacă cu furculița ei prin farfurie și îmi dau seama că mintea ei este la un milion de kilometri distanță. În dimineața asta, Jessica a respins-o, fără doar și poate, și ceea ce m-a șocat a fost felul în care băieții trec pe lângă Haley ca și cum n-ar exista. Haley arată grozav cu părul ei nisipiu și cu ochii aceia negri care promit nopți lungi pline de sărutări și de râsete.

Poate că așa se întâmplă când mergi la aceeași școală cu cineva de când te știi și recunoști oamenii numai după etichetele lor. Câte fete am trecut cu vederea pe nedrept la fosta mea școală?

Haley își încrucișează privirea cu a mea. Ea aruncă o privire precaută peste umăr, apoi își îndreaptă din nou ochii asupra mea.

— Ce este?

— Cum adică ce este?

Îmi trage una în picioare pe sub masă și râd în timp ce-mi scutur piciorul ca să alung durerea.

— Ești sexy și-mi place să te privesc.

Haley capătă o nuanță adorabilă de roșu și se apucă să traseze linii imaginare cu furculița prin porumbul ei. Gândindu-mă cât de mult îi displace lui Rachel să se simtă stânjenită, îi ofer lui Haley o cale de ieșire din această situație.

— Ce fel de campionat mă așteaptă? De aruncat cuțite? De făcut pături din petice? Un duel cu pistoale la răsăritul soarelui?

— Arte marțiale mixte.

Mă scarpin în barbă. Acum înțeleg de ce Haley nu a vrut să discute despre asta de față cu nimeni altcineva. Dacă aș fi gândit cu capul pe umeri, aș fi obligat-o să mănânce la o masă separată acum două zile, dar aveam mintea vraiște gândindu-mă numai la propria problemă: temperatura prognozată avea să scadă drastic la noapte.

Sperasem să fie vorba despre box, dar mă îndoiam că urma să fie atât de ușor. Nu că boxul ar fi ușor, dar artele marțiale mixte sunt cu totul altceva. Crema cremelor. Competiția băieților răi împinsă la extrem. Nu e vorba doar să descoperi care este cel mai bun dintre cei doi la box, ci și la jiu-jitsu, la Muay Thai, la lupte libere și, la naiba, la orice alt stil de luptă care este pus la bătaie.

— Cu cușcă și tot tacâmul? întreb eu.

— Cu cușcă și tot tacâmul, răspunde ea.

După o secundă, ea mă iscodește pe sub genele ei lungi și întunecate. Și le curbează ea sau sunt arcuite natural într-un mod atât de sexy?

— Nu trebuie să faci asta. Te-ai putea transfera la altă școală.

— Cum? i-o trântesc eu. Tata m-a dat pe ușă afară. Mă îndoiesc că mi-ar semna documentele de transfer.

Haley se schimbă la față și furculița îi pică în farfurie.

— A fost urât din partea mea să spun...

— Oprește-te. N-am vrut să sune așa.

N-am vrut să o necăjesc.

— Dacă motivul pentru care te-ai băgat în treaba asta e că ești legat de mâini și de picioare în școala asta, mă voi gândi la o altă cale de ieșire. Dă-mi răgaz un weekend și mă voi gândi la ceva...

— Haley, m-am băgat în treaba asta, dar nu fiindcă sunt legat de mâini și de picioare în Eastwick.

Ea deschide gura să riposteze, dar o întrerup.

— M-am băgat singur în treaba asta.

— Nu asculți niciodată de glasul rațiunii, nu-i așa?

— Ascult de orice raționament care are sens, dar al tău nu are.

— Imposibil, mormăie ea.

După câteva clipe, ea continuă:

— Bunicul meu are o mică sală de antrenament în parcul industrial. Mi-a dat voie să te antrenez acolo. Eu îmi termin tura la opt, așa că am putea să ne întâlnim la nouă.

Uau! Foarte multe lucruri decurg din spusele ei. Îmi înfig furculița în șnițelul meu, ca apoi să-l tai în bucăți.

— Unde lucrezi?

— Sunt chelneriță la Romeo's Pizza. Scuze. Ar fi trebuit să te întreb care este programul tău de lucru.

— Este în regulă. N-am avut niciunul până marți.

Având în vedere că eram o odraslă de bani gata, munca era ceva facultativ. Ciudat, mă gândeam la facultate, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să mă întrețin singur.

— Oh.

Ea își coboară privirea. Mă cuprinde regretul. Pun pariu că toți tipii pe care îi cunoaște au avut o slujbă de la vârsta de șaisprezece ani. În ochii ei, eu trebuie să fiu șomerul ratat care locuiește în subsolul mamei lui și profită de prietenii care au mașini. Și mai rău decât atât, ea știe că n-am vreun subsol în care să locuiesc. Și eu care credeam că tata era singura persoană pe care nu o impresionase acest lucru.

— Am un orar flexibil la muncă, după școală.

Cel puțin, așa mi-a spus Denny.

— Tu cu ce circuli?

Asta ca să schimb subiectul discuției.

— Cu autobuzul.

Vocea lui Haley se aude înăbușit, deoarece vorbește în pahar înainte să bea din el.

Autobuzul. Se aude un clinchet pe când îmi împing tava deoparte. Mai am jumătate de rezervor de benzină și restul de bani rămași îmi trebuie pentru mâncare. Voi primi salariul săptămâna

viitoare, dar nu e ca și cum aș sparge vreo bancă. Se pare că Haley mă va antrena, dar eu n-am banii necesari pentru sală și pentru echipament. Pumnii mi se încleștează și simt nevoia imperioasă de a lovi ceva — pe cineva, orice —, furia gonindu-mi prin vene.

O mână se așază peste a mea și-mi ridic instantaneu ochii spre Haley.

— Ești bine? vrea ea să știe.

— Mda.

Trag aer în piept.

— Nu. Sunt la pământ.

— Nu mai ai unde să stai?

Încuviințez, fiindcă nu sunt în stare să recunosc că am mințit-o la începutul săptămânii în privința locului unde am dormit.

— Există adăposturi.

Vocea i se frânge.

— Dar sunt la periferie. Traseele autobuzelor care circulă până acolo sunt cam... periculoase. Dacă te-ai duce cu mașina, ți-ar fura-o în doar câteva minute.

Cred și eu.

— Și cum sunt? Adăposturile?

La naiba. Nu mi-a spus că ar fi stat în vreunul. Informația asta o am de la Jessica.

Ne uităm unul în ochii celuilalt preț de câteva secunde, dar ochii ei sunt plini de neastâmpăr. Se gândește. Haley cade tot timpul pe gânduri și, la fel cum am făcut mai devreme, îi ofer o portiță de ieșire.

— Dacă mă lași să te iau cu mașina, vom putea ajunge la sală pe la opt și jumătate.

Merită să pun la bătaie și ultima picătură de benzină ca să termin o conversație pe care n-ar fi trebuit să o încep deloc.

Ea stă cu ochii în farfurie în timp ce mănâncă, cugetând la ultima mea afirmație. Cine știe, poate că se gândește în continuare la adăposturi. Am remarcat chestia asta la Haley în ultimele câteva

zile: cineva îi pune o întrebare și, în loc să răspundă imediat, ea stă și chibzuiește. Au trecut deja vreo două minute și încep să bănuiesc că e genul care despică firul în patru.

— E vorba doar să vin să te iau cu mașina, Haley. Nu e o invitație să rămâi după aceea pentru o partidă de sex.

Ea se îneacă cu șnițelul și dă paharul cu apă pe gât.

— Noi nu facem sex.

— Am putea, îi spun, după care rânjesc.

Ea tușește și-și duce mâna la gură, iar eu izbucnesc în râs. Râd și mai tare când piciorul ei îl atinge pe al meu.

— Ce zici?

Mă las pe spate și-mi sprijin brațul de speteaza scaunului de lângă mine.

— Opt și jumătate sau nouă?

Ea oftează de parcă mi-ar face cine știe ce favoare.

— Opt și jumătate.

— Nu-ți place, așa-i?

— Ce?

— Să accepți ajutorul cuiva.

Furculița ei străpunge din nou șnițelul.

— E practic imposibil să faci pe cineva să te placă.

Sună clopoțelul, iar eu îi iau tava lui Haley înainte ca ea să o apuce.

— Cu toate astea, tu mă placi.

Un mic zâmbet îi apare pe buze, dar și-l ascunde imediat.

— Și, după conversația de azi, te vei gândi și la cum ar fi să fim amândoi în pat.

Ea se încordează.

— Așa ceva n-o să se întâmple.

— Visatul cu ochii deschiși?

— Da!

— Atunci înseamnă că vrei să trecem la fapte?

Un foc i se aprinde în priviri.

— Aș putea să-ți ard una și să te dobor chiar acum.

Îmi mușc limba ca să nu-i dau vreun răspuns, fiindcă, drept să spun, oi fi eu mai musculos și cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar după cele întâmplate cu Conner, o cred în stare să-mi dea una. Uneori, până și eu îmi dau seama când trebuie să mă opresc, dar, fir-ar să fie de treabă, e amuzant să o tachinez.

Haley se oprește lângă mine în timp ce arunc resturile la gunoi și pun tăvile la locul lor. Adoptând atitudinea clasică a fetei supărate, ea își încrucișează brațele la piept și își bosumflă buzele frumoase.

Ar trebui să-mi cer scuze spunându-i că sunt un ticălos. Așa procedează iubiții, dar eu n-am avut niciodată stofă de iubit. În plus, eu și Haley nici nu suntem, de fapt, împreună. Cedez tentației însă și-i prind o șuviță mătăsoasă între degete ca să o mângâi.

Ea se holbează la mine cu ochii ei hipnotici. Există o atracție între noi, oricât ar încerca ea să nege, dar asta nu înseamnă că tensiunea dintre noi nu este la fel de adevărată. Aș renunța cu ușurință la toate bunurile mele materiale ca să-mi împletesc degetele în părul ei și să-i sărut buzele perfecte. Dumnezeule, fata asta mă excită!

Știind că sunt înconjurat de profesori, de directori și de elevi care se așteaptă ca eu să dau cu bâta-n baltă și să o sărut în public, îi dau părul peste umăr și îmi cobor mâna de-a lungul brațului ei.

— E în regulă. Nu trebuie să te gândești la asta acum, dar îți promit că voi visa eu cu ochii deschiși pentru amândoi.

HALEY

Bunicul meu se crede foarte șiret, dar îl poți citi pe bătrân ca pe o carte deschisă. Treburi de birou la nouă seara, vinerea? El de-abia suportă hârțogăria în timpul zilei. John se preface că este ocupat, făcându-și de lucru pe laptop, dar la fiecare treizeci de secunde ne aruncă mie și lui West câte o privire.

Am intrat în sală acum câteva minute, dar, după felul în care West și-a întors șapca la ceafă, îmi dau seama că are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu atmosfera din sala care-l va găzdui seară de seară în următoarele două luni. Probabil că acum West își va da seama cât de serioasă este toată treaba și va învăța să renunțe la luptă atunci când e cazul.

Mă apropii pe furiș de biroul lui John și, în momentul în care face următoarea razie, îi surprind privirea.

— Ai nevoie de ceva?

Își încleștează fălcile.

— Este un înfumurat.

Sunt de acord, dar nu sunt sigură dacă iubitele ar trebui să recunoască asemenea lucruri față de bunicii lor, fiindcă se presupune că ar trebui să fiu atât de îndrăgostită încât să nu observ.

— Mă bucur că poți aprecia caracterul moral al cuiva în mai puțin de un minut.

— După cum merge se vede că este un înfumurat.

— Zi-mi un tip care se antrenează aici și nu este arogant.

John se uită dincolo de mine, la West. Cu o geantă sport atârnându-i pe umăr, West își încârligă degetele prin barele metalice ale cuștii octogonale, agățându-se strâns de ele.

Ringul îi captează întreaga atenție și așa și trebuie. Nu este un joc sau un spectacol de televiziune unde băiatul bun câștigă de fiecare dată. Aceasta este realitatea și, de îndată ce intră în acea cușcă în care cineva îl așteaptă în colțul opus, poate să moară. Sper să nu văd niciodată sângele lui pe podeaua cuștii.

— Categoria semimijlocie? mă întreabă John.

West tot nu s-a urnit din loc și am o mulțime de lucruri să-i explic.

— Așa presupun. Voi afla după ce-l voi cântări.

— Nu pare a fi de categorie mijlocie, chiar dacă a făcut mușchi.

Știu asta și îmi reazem fruntea de tocul ușii. Atât Conner, cât și Matt sunt de categorie semimijlocie, asta însemnând că au șaptezeci și șapte de kilograme sau chiar mai puțin. Pe de-o parte, mă agăț de speranța că West depășește cu mult această greutate, fiindcă astfel nu poate să lupte cu ei, dar, chiar de-ar fi așa, ei ar face rost de un luptător de talie mijlocie de la Black Fire care să intre în ring cu el. Nu sunt sigură că voi avea suficient timp pentru a-l antrena pe West ca să se poată apăra în categoria semimijlocie, cu atât mai puțin în categoria mijlocie.

— Va trebui să slăbească înainte de a intra în luptă, remarcă John.

— Da, răspund eu absentă.

Să slăbești înaintea unei lupte este greu, necesar uneori, și totuși tot greu. John se lasă pe spate în scaunul lui, relaxându-se și cântărindu-mă din priviri. Îl văd pentru prima oară complet relaxat, fără să sară la gâtul meu și să mă sugrume pentru deciziile mele din trecut. În ciuda faptului că mă urăște, cumva am reușit amândoi să ajungem să purtăm o conversație liniștită.

Îmi lipsește conversația liniștită. Îmi lipsește John.

— Eu și Matt nu ne-am despărțit în termeni buni.

John mă străpunge cu ochii lui cenușii și imediat regret că m-a luat gura pe dinainte. N-am mai spus așa ceva nimănui până acum. Nici măcar nu am făcut vreo aluzie vreodată, dar faptul că mă aflu în singurul loc în care m-am simțit ca acasă timp de luni întregi m-a făcut cumva să sparg o barieră dincolo de care n-ar fi trebuit să trec.

— Kaden și Jax... au venit la mine...

Pauzele lui sunt atât de stânjenitoare, încât simt un vârtej în stomac.

— Erau îngrijorați... dar tu nu voiai să le vorbești...

— Poți să-l înscrii pe West în meci? La cel de peste două luni?

Am făcut greșeala să rostesc cuvintele cu glas tare și acum John este prea aproape de un subiect care-mi provoacă o panică îngrozitoare.

— Haley...

— Trebuie doar să-l înscrii.

Pieptul mi se strânge și simt că nu mai am aer.

— Te rog.

El oftează, apoi azvârle un pix pe birou.

— Jax mi-a spus că noul tău iubit are o problemă cu Matt. De-asta îl antrenezi? Ca să-și rezolve neînțelegerile în cușcă?

Adevărul sună patetic când este rostit cu glas tare, dar e mai bine decât conversația anterioară.

— West și Conner au niște probleme.

John a stat destul de mult prin preajma luptătorilor de la Black Fire ca să înțeleagă că asta înseamnă, de fapt, că West are o problemă cu toți tipii de la acea sală, inclusiv cu Matt.

Face un semn din bărbie spre West.

— E cazul să-mi fac griji în privința ta și a lui?

— Este inofensiv.

— Tot așa ai spus și despre celălalt.

Ar fi fost mai puțin dureros dacă John ar fi luat o șipcă și mi-ar fi tras una-n cap cu ea. Fac singurul lucru pe care-l pot face: schimb subiectul.

— Ia-l pe West sub aripa ta. Îl poți antrena de un milion de ori mai bine decât mine.

— Știi vechea zicală: „Dă-i unui om un pește și-l hrănești toată ziua. Învață-l să pescuiască..."

„... și-l hrănești toată viața!"

Dar West poate să se hrănească singur.

— Mda.

John face o mișcare cu mâna, de parcă eu aș avea deja răspunsul pregătit, dar nu este așa. În schimb, ridic dintr-o sprânceană. Poate că bunicul s-a apucat din nou de băutură.

— Asta înseamnă că o să-l antrenezi?

— Asta înseamnă că, dacă ești gata să te antrenezi cu un adversar, așa cum am negociat zilele trecute, atunci te voi ajuta să-l pregătești pentru meci.

Ceeeee?

— Dar dacă-l antrenezi tu, se poate lupta cu toți peștii din lumea asta.

Sau cam așa ceva.

John se scarpină la ceafă.

— Hays, am nevoie ca tu să înveți cum să te lupți.

— Știu cum să mă lupt.

Fiecare cuvânt îmi iese încet din gură, de parcă nici eu n-aș crede ceea ce spun.

— Nu, nu știi.

Îmi doresc să-l întreb ce vrea să spună cu asta — ce speră să obțină de la mine —, dar țin în mine lucruri atât de întunecate, rușinoase și lipsite de speranță, încât aș prefera ca toată lumea să le ignore în continuare existența, așa cum o fac și eu.

— Cum rămâne cu meciul? insist eu. Îl vei înscrie?

— Are optsprezece ani? mă întreabă John. Dacă n-are, nu-l înscriu. Mai mult de atât, dacă este minor, am nevoie de acordul părinților pentru ca el să vină la mine la sală, iar dacă are optsprezece ani, atunci trebuie să completeze un teanc de formulare. N-am de gând să mă dea careva în judecată când o să moară.

Îmi dau ochii peste cap când îi aud ultima afirmație, chiar și numai pentru faptul că transpune în cuvinte cea mai îngrozitoare temere a mea în privința lui West.

— West! Ai optsprezece ani?

Spune că nu. Spune că nu. Spune că nu. Vârsta legală în Kentucky pentru a participa la meciuri de arte marțiale mixte este de optsprezece ani.

— Nu știi ce vârstă are iubitul tău? mă întreabă John.

Îl ignor pentru că... ei bine... pe bune? Dacă eu și West am fi un cuplu de-adevăratelea, ziua lui de naștere ar fi marcată cu o inimă roșie în calendarul meu. Bine, bine, poate că nu e stilul meu și, cu toate acestea...

Din cealaltă parte a sălii, West dă afirmativ din cap, iar eu mormăi:

— Fir-ar să fie!

S-a dus pe apa sâmbetei și portița asta de ieșire. West se îndreaptă cu pași țanțoși spre mine, iar eu mă desprind de perete. Dacă John nu-l antrenează, atunci mi-aș dori să evit definitiv prezentările.

— O vei face? îl întreb pe John în timp ce mă retrag. Îl vei înscrie?

— Dacă are bani pentru taxe, atunci îl voi primi.

Își ridică degetele în aer, frecându-și-le.

— Și dacă pentru asta tu vei rămâne la mine la sală până la sfârșitul verii.

Mă lovesc cu palmele peste coapse.

— Până la sfârșitul verii?

— Ești liberă să accepți sau nu.

John își concentrează din nou atenția asupra computerului său.

— Bine.

Am devenit un ucenic legat prin contract, urmând să învăț de una singură cum să pescuiesc în deșert fără plasă sau undiță.

În cele din urmă, procesez și semnificația cuvântului „taxe" și mă îndrept spre West, spunându-i:

— Sper că faci ceva bani.

WEST

Haley își trece mâna prin păr, apoi și-l strânge la baza cefei și trage de el de parcă ar vrea să și-l rupă.

— Dă-ți jos cămașa.

— Da, să trăiți.

Mi-am scos deja pantofii și șosetele.

— Îmi dau jos și șortul, dacă vrei.

Îmi bag degetul pe sub elastic, iar Haley scutură din cap mult prea precipitat.

— Nu va fi nevoie.

— Știu că vrei să o fac, îi spun și savurez fiecare secundă în timp ce urmăresc cum pielea i se înroșește și buzele îi zvâcnesc ușor.

În felul ei tipic, preferă să mă ignore. Într-o zi o să pătrund în mintea aceea în care se retrage în mod constant.

Bunicul ei a plecat acasă, iar Haley este teribil de sexy în bustieră și pantaloni scurți. Abdomenul ei plat pare atât de delicat, atât de neted... Degetele mele freamătă de dorința de a-l mângâia.

Un val de aer îi iese năvalnic de pe buze.

— Rahat.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

Ea clipește de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară, ceea ce nu-i pică deloc bine egoului meu. De obicei, fetele îmi acordă atenție atunci când n-am cămașă pe mine.

— Cântărești optzeci de kilograme.

— Dap.

Nimic nou sub soare.

— Ar trebui să ai șaptezeci și șapte de kilograme.

Ochii îi rătăcesc pe trupul meu.

— Și nu ai niciun gram de grăsime pe tine.

Haley își mușcă buza de jos în timp ce se holbează la mușchii mei abdominali, iar eu rânjesc. Acum am reușit să captez atenția fetei.

Mă dau jos de pe cântar și balanța scoate un scrâșnet metalic.

— Îmi tot spui că o să fie greu. O să slăbesc.

— Da, dar îți va crește și masa musculară. O să văd mai târziu ce-i de făcut în privința asta. Haide.

Haley își duce din nou mâna la păr, lăsându-l să i se reverse în cascadă printre degete.

Ca să alung întunericul și singurătatea, mi-am petrecut nu una, ci mai multe nopți săptămâna asta imaginându-mi cum îmi trec mâinile prin părul ei mătăsos și cum îmi lipesc gura de buzele ei minunate. Trebuie să-mi adun toată voința ca să nu o lipesc de un perete și să o sărut. Imaginea din mintea mea aproape că mă face să scot un geamăt. Eu fără cămașă, ea cu abdomenul la vedere, ce fierbinte ar fi carnea la atingere...

La dracu', mă omoară fata asta. Îmi înșfac cămașa de pe jos și o pornesc pe urmele lui Haley, ajungând în spațiul deschis de lângă oglinzi. Fac doar pe prietenul cu Haley. Suntem doar prieteni. Atât și nimic mai mult. Ea a dovedit nu numai o dată că merită tot respectul.

— Spui mereu chestia asta.

— Ce anume?

— Că o să vezi mai târziu ce-i de făcut.

Ea ridică un umăr în timp ce pune mâna pe un ghem galben de pe jos.

— Spun asta fiindcă așa voi face.

— Greutatea întregii lumi nu apasă pe umerii tăi, știi asta, da? Mai sunt vreun miliard de oameni care te pot ajuta să găsești o soluție pentru încălzirea globală.

O văd mustăcind în vreme ce desfășoară rola de bandaj pentru box, lat de cinci centimetri.

— Nu mă îngrijorează încălzirea globală.

— Știi la ce mă refer.

Ea se face că nu m-a auzit.

— Ți-ai mai înfășurat vreodată mâinile?

— Niciuna dintre luptele la care am participat nu a fost cu preaviz, așa că m-am descurcat cu mâinile goale.

— Și treaba asta, rostește ea cu cea mai grozavă privire de profesoară severă, trebuie să înceteze. Fără lupte în afara acestei săli de sport.

— Hei, de regulă nu caut să dau de necazuri, ele mă găsesc pe mine.

Haley îmi face semn din cap spre un taburet, iar eu mă așez.

— Ridică mâna așa.

Ea își întinde mâna în aer, cu palma în jos și cu degetele răsfirate.

Îi urmez instrucțiunile, iar Haley îmi răsucește o bucată de bandaj în jurul degetului mare.

— Vezi eticheta?

Dau din cap.

— Se folosește întotdeauna cu partea asta în sus. Șmecheria la înfășurat este să respecți seriile de câte trei.

Înfășoară bandajul în jurul încheieturii mâinii mele în straturi.

— De trei ori într-o direcție, apoi de trei ori în cealaltă direcție. Suficient de strâns pentru o susținere bună, dar destul de lejer ca să nu-ți sugrumi circulația și să-ți pice degetele.

Haley se sprijină cu o coapsă de mine, iar eu îmi desfac genunchii ca ea să poată aluneca între picioarele mele. Fiecare celulă a corpului meu freamătă și, când inspir, simt numai și numai aroma dulceagă a florilor sălbatice. Degetele ei lucrează cu sârguință,

atingându-mi ușor pielea în timp ce înfășoară bandajele în jurul încheieturilor mele iar și iar.

După mina ei serioasă, e clar că nu-și dă seama cât de aproape este de mine, că nu-și dă seama cum, la fiecare atingere mângâietoare a degetelor ei, simt că iau foc.

— De-asta ai mâinile reci? o întreb eu, făcând astfel o încercare patetică de a mă abține să o strâng în brațe și să-mi las degetele să rătăcească pe trupul ei atât de ademenitor. Ți-ai sugrumat circulația?

Îmi mai aruncă o privire severă pe sub gene.

— Ha, ha, ha. Băiatul e și comedian pe deasupra.

— Am uitat, o șicanez eu în continuare. Genetica.

— Pot să mă ocup de tine acum, psalmodiază ea.

Ar putea și gândul acesta mă face să zâmbesc.

— Intru în joc, dar am uitat prezervativele.

Haley îmi dă o palmă peste umăr.

— Mă refer la luptă, nu la sex. Doamne, ai doar un lucru în minte!

— Când sunt în preajma ta, da.

— Fă-ți un X în jurul palmei și apoi înfășoară bandajul în jurul încheieturilor degetelor. Fă asta de trei ori și nu uita să-ți ții degetele depărtate unele de altele. Cum îl simți?

Haley își mută piciorul, creând o fricțiune care-mi face inima să stea-n loc. Un fulger îmi străbate vena din interiorul coapsei, ajungând drept în părțile mele intime.

— E prea strâns? mă întreabă ea.

Spațiul a început să devină o problemă în șortul meu.

— Nee. E tocmai bine.

— Sper că ești atent, fiindcă îți vei bandaja singur cealaltă mână.

— Te-ai gândit vreodată să mă săruți?

Pentru că eu mă gândesc să o sărut. Adeseori. Și o dorință arzătoare ce pătrunde până în adâncul ființei mele vrea ca și ea să simtă același lucru pentru mine.

Haley își înalță capul brusc și mă privește fix cu ochii aceia negri și minunați. Roșeața i se strecoară pe gât, urcându-i în obraji. Mi-am primit răspunsul, ceea ce nu face decât să atâțe focul meu lăuntric.

— Nu contează, șoptește ea.

— De ce?

— Nu-mi mai dau întâlniri cu luptători.

Nu am de gând să-i spun acum că nu trebuie să ne dăm întâlnire ca să ne sărutăm sau că am sărutat o mulțime de fete, dar că n-am avut niciodată o iubită. Haley este o fată drăguță și nu vreau s-o sperii cu experiențele mele amoroase.

— Din cauza lui Matt?

Haley nu răspunde și cade pe gânduri, concentrându-și privirea asupra fâșiei galbene de bandaj, de parcă acolo ar găsi toate soluțiile.

— Din cauza lui Matt.

— Știi ceva, eu nu sunt de fapt un luptător.

— Ești. Nu e vorba despre antrenament, ci despre ceea ce ești. Chiar dacă nu te-ai antrenat până acum, tot un luptător ești.

Ea continuă să mă bandajeze, alcătuind o cruce, acoperind încheieturile degetelor, apoi înfășurând bandajul din nou în jurul încheieturii mâinii.

— Poți să folosești restul de bandaj cum vrei. Eu prefer să-mi înfășor încă o dată încheieturile mâinilor.

Fâșia de bandaj are arici la capete. Ea îl apasă ușor cu palma ca să se fixeze și în ochi îi apare o umbră de senzualitate. Haley își retrage iute mâna și pune o oarecare distanță între noi doi.

Îmi întind degetele și îi admir măiestria, dar de fapt vreau să trag de timp. Între Matt și Haley a fost ceva mai mult decât o relație stabilă care și-a urmat cursul firesc. E ceva mai mult în

toată afacerea asta — ceva mai mult dincolo de relația dintre ea, Jax și Kaden.

— Am vorbit serios mai devreme: nu cade totul doar pe umerii tăi.

— Ba da. Nimeni altcineva nu o să le păzească spinările lui Kaden și lui Jax în afară de mine.

— Nu pricep, recunosc eu. Din câte înțeleg, membrii familiei tale și Matt și Conner participă tot timpul la meciuri oficiale. Ce e cu tot misterul ăsta? Noi doi știm prea bine ce s-a întâmplat în acea noapte. Ce rău ar fi putut păți Kaden și Jax dacă ar fi fost lăsați să preia vina asupra lor? Oricum se vor lupta din nou.

— De-aia.

Pieptul lui Haley tresaltă în timp ce inspiră. Mi se răsucește stomacul când o văd atât de tristă.

— Pentru că Matt ar fi dus lupta în afara cuștii. S-ar fi luptat cu ei pe stradă, fără arbitru, și este atâta dușmănie între ei din cauza mea, încât Jax și Kaden ar fi acceptat provocarea.

— Și care e problema?

Un membru al familiei lor a fost atacat. Era dreptul lor să se răzbune și să facă dreptate.

— West...

Privirea îi alunecă peste umărul meu, la cușca octogonală din spatele meu.

— Ori de câte ori intri în cușca aia, spui că te-ai împăcat cu moartea, dar, cel puțin, ai parte de niște reguli, de un arbitru și de un antrenor, care pot opri lupta dacă tu nu te dai bătut. Îți imaginezi câtă vărsare de sânge ar fi fără reguli, fără un arbitru? Și cine garantează că atunci când Jax sau Kaden ar dori să abandoneze lupta, Matt și Conner i-ar lăsa să plece?

Mă simt de parcă aș fi primit pe neașteptate o lovitură sub centură.

— Motivul pentru care ei vor ca eu să particip la un meci legal este convingerea generală că voi fi doborât și că va fi al dracului de amuzant să facă asta în fața unui public.

Haley se foiește, evitându-mi privirea.

— Crezi că mă vor face una cu pământul?

Mă apasă o greutate în stomac. Haley s-a întors după mine în acea noapte și lupta asta e singura modalitate prin care o pot răsplăti pentru acest dar.

— Nu știu, răspunde ea încetișor. Aici nu e vorba despre un film sau despre un spectacol de televiziune unde un tip se antrenează de câteva ori, ca apoi să se bată cu campionul mondial și să iasă învingător. Matt și Conner și Jax și Kaden... se antrenează de ani întregi și încă nu sunt suficient de buni ca să intre în liga profesionistă. Sper să am destul timp să te învăț cum să te aperi.

O senzație bruscă de neliniște își înfige ghearele în mușchii mei.

— Dacă n-ai încredere în mine, atunci de ce mama dracului mai suntem aici?

Capul ei tresare puternic.

— Mă simt groaznic când te văd aici, stând în locul lui Jax și al lui Kaden. Nu trece o secundă din zi fără să mă gândesc la cum să te scot din luptă.

— Dacă ai găsi o cale să mă *scoți* din luptă, atunci ar trebui să te descurci singură cu Matt și Conner. Și, atât timp cât tu ești preocupată să-i protejezi pe ceilalți, pe tine cine te protejează?

— Pot să-mi port singură de grijă.

Izbucnesc în râs și Haley se îndreaptă de spate: arată ca o luptătoare călcată pe bătături, dar sexy. „Dă tot ce poți din tine, Haley, fiindcă în clipa de față îți răspund cu aceeași monedă."

— De fiecare dată când crezi că ai totul sub control, nu este chiar așa.

— Și a vorbit Domnul Dezastru. Niciodată nu gândești până la capăt și te bagi cu capul înainte în rahaturi dintr-astea și, până

la urmă, pe mine cade vina dacă ți se întâmplă ceva. Renunță chiar acum, West. Pleacă.

— Întotdeauna te dai bătută așa de ușor? De când te-am cunoscut, nu faci altceva decât să fugi sau să pui la cale tot felul de scheme. Singurul lucru pe care nu-l faci niciodată este să te lupți.

— M-am luptat pentru tine! zbiară ea. M-am luptat pentru tine și asta m-a costat. Pe toți membrii familiei mele i-a costat!

— Nu te lupți pentru mine acum! Ai recunoscut că încerci să mă scoți din luptă!

— Uneori și renunțarea este o formă de luptă.

— Să renunți înseamnă să abandonezi lupta, iar eu nu abandonez!

Respir precipitat și ochii lui Haley devin sticloși.

— Eu... eu... nu abandonez. Nu.

Buza de jos îi tremură și sunt atât de supărat pe mine însumi, încât izbesc sacul de box cu pumnul meu bandajat. Sacul se balansează și, când se întoarce, îl lovesc din nou. Am senzația că este o lovitură adevărată, o lovitură puternică și îmi doresc cu ardoare să lovesc sacul iar și iar.

Haley expiră spasmodic, iar eu prind sacul în brațe. Stăm cu spatele unul la celălalt, dar o pot vedea prin oglindă. Mi-ar fi mai ușor dacă ea ar plânge. Lacrimile, din cine știe ce motiv, mă fac să mă detașez de oameni, dar Haley nu plânge. Nici măcar nu clipește și nici nu se șterge la ochi. Dă impresia unei persoane care continuă să respire, deși sufletul ei este mort. Are aceeași expresie pe care o văd întipărită pe chipul mamei atunci când se află în camera fiicei sale decedate.

Simt o durere lăuntrică, de parcă cineva mi-ar turna sare peste un milion de răni interne. Haley nu a cerut nimic din toate astea.

— Îmi pare rău.

Mi-au trebuit ani întregi ca să pot rosti aceste cuvinte în fața tatălui meu și doar câteva zile ca să i le spun lui Haley. Aș vrea să înțeleagă cât de greu îmi este să rostesc aceste cuvinte.

— Și de ce ne certăm? mă întreabă cu glas șoptit.

— Nu știu.

Dar nu cred că mă cert cu ea. Ochii mei rătăcesc asupra cuștii și, dintr-odată, îmi doresc să fi trecut deja cele două luni. Îmi doresc să intru în cușcă și să dau ochii cu adversarul din fața mea, pentru că atunci aș ști încotro s-ar canaliza toată această mânie, toată această furie oarbă.

— Nu vreau să fii rănit, se adresează ea podelei. Îmi place de tine și de-asta mă zbat atâta. N-am cum să te pregătesc pentru luptă în două luni.

— Așadar, n-o să câștig.

Mă întorc cu fața spre ea, dar ea rămâne cu spatele la mine.

— Nu mă interesează cine câștigă. Sunt îngrozită de gândul că n-o să mai ieși viu din cușca aia.

Tresar ca și cum cineva mi-ar fi înfipt un cui în stomac. Poate că ar fi fost mai puțin dureros dacă ar fi făcut treaba asta. Mândria din mine urlă să ripostez dur, din nou, dar uitându-mă în oglindă, îi văd umerii lăsați. Amintiri dureroase ies la suprafață din acele vremuri când Rachel era chinuită de anxietate, iar eu nu-i dădeam niciodată atenție. Am dat-o în bară cu Rachel. Am dat-o în bară cu toată familia mea.

Nu mai contează. Totul se va schimba chiar aici. Chiar acum. I-am dezamăgit pe toți cei pe care-i iubesc. Haley are nevoie de mine și ajutând-o să-și protejeze familia este unica mea ocazie de mântuire, așa că să fiu al naibii dacă o voi lăsa să mi-o fure de sub nas.

Mă îndrept spre Haley și, înainte ca ea să apuce să bată în retragere, o înconjor și o ating ușurel cu palma pe față. Maxilarul ei se încadrează perfect în palma mea. Degetele de la cealaltă mână mi se împletesc în părul ei.

— Ascultă-mă cu atenție, fiindc-am obosit să-ți tot spun același lucru. M-am băgat în asta pentru că așa am vrut. Nu mai poți să scapi de mine nici dacă vrei. Dacă mă dai afară pe ușa aia

și o încui după tine, dacă nu mai vorbești niciodată cu mine la școală, nu contează... voi intra în luptă peste două luni.

Fiindcă am nevoie de lupta asta. Măcar de data asta trebuie să știu împotriva cui lupt. Trebuie să știu că pot s-o fac. Trebuie să știu că, deși am fost dat afară din casă ca un gunoi, valorez mai mult.

— Voi face asta cu sau fără ajutorul tău, dar am mai multe șanse să ies viu din cușca aia dacă ești alături de mine.

Ochii ei îmi cercetează chipul, căutând ceva... un indiciu că mint, un semn că-mi voi retrage cuvintele. Haley își umezește buzele.

— Nu te pot convinge să renunți?

— Nici nu se pune problema să renunț.

Haley se încordează, vrând să se elibereze, și, oricât de mult aș vrea să o țin aproape de mine, îmi îndepărtez mâna și o las să plece.

Ea pășește încet prin sală... gândindu-se. Nu pot să o determin pe fata asta să nu mai despice atâta firul în patru. În cele din urmă, se oprește.

— În regulă. Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să-ți bandajezi și cealaltă mână și apoi să treci la săriturile cu coarda.

HALEY

Mi se taie respirația când ies din vestiar. West mă așteaptă, stând rezemat de peretele de lângă biroul bunicului. Părul lui blond are o nuanță mai închisă din cauză că a făcut duș, iar cămașa îi stă lipită de piele, semn că încă este ușor jilav. Dumnezeule, ce frumos este!

Ne antrenăm împreună de o săptămână și în fiecare seară continuăm să jucăm același scenariu. Trebuie să recunosc — de fiecare dată când îl văd aici... mi se înmoaie genunchii.

— Gata?

West îmi aruncă o privire și buzele i se arcuiesc în acel zâmbet fermecător caracteristic lui. Este sexy și dat naibii și adorabil, toate la un loc. Îmi dau părul umed pe după ureche. Există un singur vestiar, iar în el sunt două dușuri. Am mai zăbovit în sală după ce ne-am terminat antrenamentul: am spălat saltelele și sacii, am curățat oglinda, am descâlcit corzile de sărit și am făcut orice altceva numai să nu mă aflu în aceeași zonă cu el atunci când era dezbrăcat.

Mă simt atrasă de West. N-am cum să neg asta. Ori de câte ori este în preajma mea, inima mi-o ia razna, de parcă un milion de colibri care dau nebunește din aripi și-ar fi stabilit reședința în pieptul meu. Așadar... spațiu... în mod categoric, de asta avem nevoie.

— Ți-am spus că mă duc cu autobuzul acasă.

— Știu, dar este târziu.

Unsprezece noaptea, cea mai târzie sesiune de antrenament de până acum.

— Ți-e teamă că o să-i dau un șut în fund șoferului de autobuz?

El râde pe înfundate și freamătul de aripi se intensifică în vreme ce păsările colibri se avântă spre cer.

— Da, exact de asta mi-e frică. Hai să mergem.

Ieșim afară, iar eu tremur din cap până în picioare. Frigul îmi înțeapă fața, degetele, gâtul și-mi arde plămânii.

— Steagul alb va fi arborat în noaptea asta.

— Poftim?

Răsuflarea lui se cristalizează într-un nor de abur.

— Temperatura va scădea sub zero grade, mă grăbesc eu să spun, dându-mi în gând două palme pentru că m-a luat gura pe dinainte. Adăposturile pentru persoanele fără domiciliu stabil acceptă oameni și peste capacitatea lor de cazare atunci când este frig. Așteaptă o secundă. Trebuie să mă ocup de ceva. Du-te înainte la mașină.

O tai prin dreapta depozitului și grăbesc pasul, pe jumătate recunoscătoare pentru treaba pe care o am de făcut. Să discut despre adăposturile pentru oamenii străzii nu face parte dintre prioritățile de pe lista mea... nu se situează nici măcar la coadă. Săptămâna trecută i-am spus lui West că înțeleg cum este să n-ai un acoperiș deasupra capului. Mai târziu el m-a întrebat despre condițiile de trai din adăposturi. Oare știe că am locuit acolo împreună cu familia mea pentru o scurtă perioadă sau doar a presupus? Faptul că am locuit într-un adăpost este micul meu secret rușinos. Exact la fel de rușinos ca despărțirea de Matt și aproape la fel de rușinos precum actualele condiții în care locuiesc.

Și pentru că West poate fi cel mai agasant om de pe fața pământului, vine după mine.

— Ce faci?

— Parcă ți-am spus să rămâi pe loc.

West sigur are o deficiență de auz.

— Vin cu tine.

— Tu nu asculți niciodată ce ți se spune, nu-i așa?

— Nu.

West continuă să intre cu bocancii în zone din viața mea unde n-am permis nimănui accesul. Mă opresc, iar el face la fel.

— Nu vrei să te duci să aștepți în mașină?

— Nu ți-e frig, Haley? Fiindcă mie mi-e frig. Fie merg cu tine, fie stăm aici pe loc și murim de frig. Oricum o dai, tot împreună rămânem.

Este atât de frig încât au început să se formeze țurțuri în părul meu umed.

— Ești *atât de* greu de suportat!

Stâlpul de iluminat din parcarea din spatele lui îi umbrește fața, dar n-am cum să nu-i remarc zâmbetul. Sunt supărată pe el și vreau să rămân așa, dar mi-e greu să țin supărarea mult timp cu zâmbetele astea ale lui.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? mă întreabă el.

Rămân cu gura căscată.

— Nu sunt o fire cochetă.

El își mișcă sprâncenele.

— A fost o glumă. Vorbesc serios acum, e frig, hai să ne mișcăm.

— Vrei să rămâi aici? Doar o secundă. Jur că nu voi dispărea din raza ta vizuală.

Cu o mișcare amplă a brațului, el îmi face semn să-mi continui drumul.

Trec de pe asfalt pe pietrișul care scrâșnește sub picioarele mele și, cu West aflat la o distanță sigură de mine, mă apropii de rulota micuță și bat la ușă. Zgomotul înăbușit și distorsionat al unei mulțimi care aclamă încetează. John întotdeauna se uită la o luptă — pentru distracție, pentru antrenament, pentru documentare, pentru ponturi cum să-l învingă pe următorul adversar.

Întregul vehicul se zgâlțâie când John deschide ușa. Este îmbrăcat la fel ca de obicei: un tricou și o pereche de pantaloni de trening elastici. Se freacă la ochi de parcă l-aș fi trezit dintr-un somn adânc.

— Ai terminat?

— Am terminat, îi confirm. Am uitat să iau cheile de la tine, așa că va trebui să încui tu.

John își înșfacă paltonul.

— Te duc acasă cu mașina.

— Mulțumesc, dar mă duce West.

El aruncă o privire peste umărul meu.

— O să încui după ce se termină caseta asta video.

Din cauza agitației îmi îngheață instantaneu sângele în vine.

— Și cum rămâne cu unchiul meu?

N-am mai ajuns niciodată atât de târziu. Jax și Kaden da, se strecoară câteodată mai târziu în casă, dar eu niciodată.

— Am vorbit cu el și știe că te antrenezi. Te avertizez însă că nu-l încântă deloc ideea, dar te va lăsa să intri în casă. În zilele de școală trebuie să ajungi până-n ora unsprezece, iar în weekend cel târziu la miezul nopții.

Mă foiesc neliniștită, animată brusc de dorința de a o lua la fugă și de a ajunge înainte de ora de stingere.

— Este unsprezece acum. Când aveai de gând să-mi spui?

Dacă mi-ar fi dat informația asta din timp, mi-ar fi fost de folos.

— Aș fi venit oricum să te iau pe la unsprezece și jumătate ca să te duc acasă.

Îl cântăresc din priviri pe bunicul „somnoros".

— Aha.

Bătrânul lasă să-i scape unul dintre rarele lui zâmbete.

— Hai, du-te, ca să nu ratezi de-adevăratelea ora de stingere.

Ezit.

— Jax și Kaden nu au fost aici astă-seară.

— N-au fost, într-adevăr.

— Dar se antrenează la sală în fiecare seară.

Știu asta fiindcă am stat prizonieră în casa iadului fără ei. John se sprijină cu un șold de tocul ușii, așteptând ca eu să mă prind, și

nu durează mult până când sinapsele din creierul meu procesează informația.

— Spun că se duc să se antreneze, dar ei de fapt ies în oraș.

— Noapte bună, Haley.

El îmi închide ușa în nas. Jax și Kaden au avut o portiță de ieșire, dar nu m-au inclus și pe mine. Simt că-mi vărs mațele pe degetele mele de la picioare înghețate bocnă. Oh, Doamne Dumnezeule, cât de mult trebuie să mă urască!

Nu scot nicio vorbă când trec pe lângă West.

— Acolo e celălalt birou al lui?

— Nu.

Acolo locuiește.

West descuie portiera din dreapta șoferului și mi-o ține deschisă.

— Ești bine?

Îmi cercetează atent chipul și compătimirea din ochii lui îmi arată că știe răspunsul. Mă strecor pe scaun și, după câteva secunde, urcă și el în mașină. West turează motorul, dă drumul la maximum la căldură și îndreaptă gurile de ventilație spre mine. E un gest drăguț. Un gest care mă face să regret oarecum faptul că nu ies cu luptători.

Cu gândul la Kaden și la Jax și la toate secretele lor, mă descalț și mă ghemuiesc pe scaun. Cum de lucrurile au degenerat într-atât?

— Se va face cald imediat.

West scoate mașina din parcare și o pornește spre casa unchiului meu.

El presupune că-mi este frig. Întotdeauna îmi este frig, dar încerc să rezist. Desigur, Jax și Kaden sunt supărați pe mine, dar să nu-mi spună că John era dispus să ne acopere...

Mă simt precum o căprioară rănită și abandonată de turmă, dar presupun că mi-am făcut-o cu mâna mea. Undeva între întâlnirile cu Matt și momentul când am renunțat la luptă, am devenit ciuta rătăcită care a căzut pradă lupului flămând de unchi-miu.

Unchiul meu nu mă atinge niciodată. Nici nu e nevoie să o facă. Cuvintele lui, vocea lui, privirile lui ucigătoare... toate au un fel anume de a pătrunde cu ghearele lor ascuțite pe sub pielea mea, învelindu-mi oasele într-un strat toxic și strecurându-se încetul cu încetul în fluxul meu sangvin. „Nu ești bună de nimic", mi-a spus el odată. „Ești slabă și neputincioasă."

„Nu sunt." Simt cum mi se încordează mușchii gâtului și îmi sprijin tâmpla de geamul mașinii. „Cel puțin, nu cred că sunt."

Am ajuns prea repede. West deja oprește mașina în fața casei unchiului meu. Uneori mă aștept ca aceasta să fie învăluită într-o pâclă neagră, semnalând astfel ticăloșenia dinăuntru. Și chiar dacă ar fi așa, unde m-aș mai putea duce?

Mă întorc să-mi iau rămas-bun de la West, dar, în momentul în care lumina stradală se reflectă în geam, ceva strălucitor îmi atrage atenția de pe bancheta din spate. Două genți sport zac pe podeaua mașinii. Ambele sunt deschise și din toate compartimentele se revarsă haine. Cărțile și caietele lui sunt împrăștiate pe bancheta din spate.

— De ce nu mi-ai spus că locuiești în mașină?

Niciun răspuns, iar greutatea cuvintelor mele ne zdrobește pe amândoi. O rafală de vânt izbește mașina. La noapte va fi furtună, care va aduce chiciură, zăpadă și temperaturi foarte scăzute.

— Nu poți să rămâi aici la noapte. Vii la mine.

WEST

Când ajung la jumătatea spalierului îmi dau brusc seama că este pentru prima oară când mă furișez în camera unei fete, dar, ceea ce este și mai ciudat, nu pentru o partidă amoroasă.

Sunt prea greu pentru lemnul intrat în putrefacție, așa că mă cațăr rapid, fără să fac gălăgie, pe vița-de-vie încâlcită, căzută în paragină. Haley a lăsat fereastra deschisă, iar eu mă cocoț pe pervaz, intru și închid fereastra după mine, apoi îmi scot haina. Îmi îndrept spinarea și trag o înjurătură când mă lovește o durere în creștetul capului. Fir-ar a dracului de treabă, sunt prea înalt pentru tavanul ăsta!

Haley a făcut instrucție cu mine mai ceva decât un sergent, dându-mi ordine stricte să nu fac niciun zgomot. Mi-a dat o grămadă de indicații și, văzând ochii ei măriți de spaimă, m-am abținut să pun întrebări. Fata vorbea serios. Foarte serios. Și cum temperaturile amenințau să coboare sub zero grade, iar vântul intens avea să accentueze frigul, temperatura resimțită ajungând astfel la valori negative alcătuite din două cifre, nu eram în situația de a lua totul drept o joacă.

O veioză pusă pe jos luminează o parte din mansarda înghesuită. Aproape tot spațiul este ocupat de cutii din carton de diferite mărimi, stivuite unele peste altele. Un brad artificial de Crăciun de pe ramurile căruia încă atârnă beteala este înghesuit între perete și un morman de capete de căprioare prăbușite unele peste altele.

Pe podea, chiar lângă picioarele mele, este o saltea gonflabilă peste care se află o plapumă bleu cu un model floral. Ghiozdanul

lui Haley stă rezemat de saltea și un vechi scaun verde pare să-i folosească drept dulap, având în vedere că hainele ei sunt așezate în teancuri ordonate pe el. Dau cu ochii de niște chiloți negri și de un sutien, fiecare cu marginea din dantelă, și să fiu al dracului dacă nu mă excită.

Ușa din celălalt capăt al mansardei se deschide scârțâind. Mă ascund în umbrele mansardei, ca apoi să ies din nou la lumină când Haley își face apariția ținând în mâini o farfurie și o cană. Se folosește de un picior ca să închidă ușa cu o mică bufnitură și își unduiește șoldurile în timp ce traversează mansarda ca să ajungă în dreptul meu.

Fără să se uite la mine, pune farfuria cu mâncare și cana pe jos, lângă un radio cu ceas.

— Nu e cine știe ce, dar măcar am un radiator electric și patru pereți.

— E grozav.

Bineînțeles că este grozav, fiindcă ea încalcă, în mod evident, regulile casei ca să-mi ofere un adăpost peste noapte.

Haley rearanjează plapuma și bate în singura ei pernă pentru a o umfla.

— Asta nu e casa mea. Este a unchiului meu. Deocamdată locuim aici. Mai demult aveam o cameră, adică o cameră adevărată cu tot ce trebuie în ea, dar acum, știi tu, e ceva temporar...

Continuă să pălăvrăgească pe același ton voit vesel în timp ce reîmpăturește câteva bluze și obrajii i se îmbujorează când dă cu ochii de setul de lenjerie intimă. Haley îi dă înainte cu faptul că este ceva temporar și turuie despre cum vor avea din nou un cămin adevărat al lor, cât de curând, și, de îndată ce plasează în mod strategic o pereche de jeanși peste lenjeria ei intimă, îmi strecor un deget printr-una dintre găicile pantalonilor ei și o trag mai aproape de mine.

Haley se oprește în mijlocul frazei și ochii ei negri devin cât cepele. Degetele ei se încleștează pe o altă pereche de jeanși pe

care tocmai o reîmpăturea. Dacă n-ar fi afurisitele astea de boarfe, trupul ei s-ar atinge de al meu.

— Nu-mi pasă. Eu locuiesc într-o mașină. Tu locuiești într-o mansardă. Nu e cazul să ne judecăm reciproc.

Umerii i se gârbovesc și, preț de câteva secunde, Haley devine mult mai maleabilă decât a fost vreodată de când o cunosc eu. Profit de asta ca să-mi las mâinile să alunece pe coapsele ei și să o trag spre mine. Ea nu se retrage, ci dă drumul jeanșilor din mâini și își lasă fruntea pe umărul meu.

— Locuim la unchiul meu, tatăl lui Jax. Ne-am pierdut casa acum șase luni.

Mâinile mele urcă pe spinarea ei și o cuprind în brațe. Haley îmi răspunde, cuprinzându-mi talia cu brațele. Prin cămașă, îi simt degetele reci, dar în rest este caldă. Extrem de caldă. Ea se relaxează în brațele mele și își așază obrazul pe pieptul meu.

E atâta pace în acest moment — o pace care mă unge la suflet. De parcă aș fi fost în căutarea unui cămin pe care l-am găsit în sfârșit. Obosit să mă mai împotrivesc pornirilor mele, îmi trec degetele printre vârfurile șuvițelor ei de păr.

— Este în regulă.

Suntem în regulă.

— Nu este, îmi șoptește ea. Nu este deloc în regulă să locuiesc aici.

Rămânem așa, îmbrățișați. Mă gândesc la Isaiah stând la spital în noaptea când Rachel a fost rănită. Cei doi prieteni ai lui l-au susținut și mă întreb dacă tot așa arătam și noi, eu și Haley. O susțin oare tot atât de mult pe cât ea nu mă lasă să mă prăbușesc?

Cu un oftat, Haley se desprinde de mine, zâmbindu-mi timid.

— Scuze. Nu obișnuiesc să spun oamenilor așa ceva, nici să-i aduc aici. Îmi este foarte greu.

— Înțeleg.

Și dacă ea mi-a împărtășit secretul ei, pot să fac și eu la fel.

— Ești singura persoană care știe că am fost dat afară din casă și că locuiesc în mașină.

Haley se încruntă uimită în timp ce ridică farfuria de jos.

— Chiar așa?

Ei bine...

— Mai știe și Abby.

Haley se așază pe jos și-mi face semn cu mâna să mă alătur ei. Când mă așez lângă ea, Haley ia o felie subțire de carne, apoi îmi întinde farfuria.

— Poftim. Pentru cultura ta generală, este carne de căprioară.

Stomacul îmi chiorăie. N-am mai mâncat de-o săptămână altceva în afară de fast-food. Lângă fâșiile de carne mai există și o porție de piure de cartofi și fasole verde. Cine ar fi crezut că-mi vor lipsi legumele? Oricât de mult mi-ar lăsa gura apă, nu pot să mănânc.

— Asta e cina ta.

— Și a ta, îmi dă ea replica. Nu e prima oară când mi-e foame. Nu doresc asta nici dușmanilor mei, cu atât mai puțin celor la care țin. Aș fi adus mai multă mâncare sus, dar unchiul meu face niște porții ca la Auschwitz.

Mă bate gândul să ripostez, dar mă învinge foamea. Voi lua puțin, dar cea mai mare parte i-o voi lăsa ei. Gustul de carne de căprioară e diferit de ceea ce mă așteptam, seamănă un pic cu gustul cărnii de vacă, dar nu chiar.

Haley mă urmărește cu atenție și pune farfuria pe picioarele noastre lipite.

— N-ai mai mâncat niciodată carne de căprioară, nu-i așa?

Când ea servește o altă bucată, fac și eu la fel.

— De unde știi?

— După mutra pe care o faci. La fel făcea și sora mea mai mică când gusta o mâncare pentru prima oară. Te strâmbi pentru că e ceva nou, ca apoi chipul tău să se golească de orice expresie, pe când încerci să-ți dai seama dacă-ți place sau nu. Cum ți se pare?

— O mănânc.

Ea chicotește și sunetul cristalin îmi încălzește sângele.

— Am mâncat și porcării ce păreau să fi fost vomitate de cineva. Să mănânci și să-ți placă ceea ce mănânci sunt două lucruri diferite.

Savurez mai mult timp a doua bucățică de carne.

— Este bună. Cu toate că mi-ar plăcea și mai mult dacă Bambi n-ar sta cu ochii pe noi. Îți dă senzația că ești canibal. Unchiul tău e nebun după arme?

— Nebun, da, dar nu-l pasionează armele sau ceva de genul ăsta. Îi place să vâneze, ca și tatălui și fratelui meu, de altfel. Am încercat și eu o dată, dar nu mă pricep deloc. E atât de plictisitor! Tatălui meu îi place sezonul de vânat căprioare și, din când în când, mai merge și la vânătoare de curcani sălbatici. Unchiul meu vânează absolut orice și se așteaptă ca toată lumea să mănânce ceea ce capturează. Care-i treaba între tine și Abby?

Schimbare abruptă și elegantă a subiectului. Haley mănâncă jumătate din fasolea verde, după care îmi pasează farfuria și furculița. Simt un fior lăuntric în inima mea. E ciudat, dar îmi place.

— Este cea mai bună prietenă a surorii mele, îi răspund eu între două îmbucături. Eu și Abby ne tolerăm reciproc.

— Glumești? Am crezut că a inventat ea că e prietenă cu sora ta.

— Aș vrea eu. Rachel nu este ca Abby. Este o fată drăguță și cumsecade și...

În spital. Folosindu-mă de un telefon public, sun la spital în fiecare zi și, fiind un membru al familiei, primesc informații despre starea ei de sănătate, dar îmi dau seama cât de multe lucruri se ascund între cele două afirmații „încă este la terapie intensivă" și „starea ei pare să se îmbunătățească". Simt cum mi se pune un nod în gât și îi dau farfuria înapoi lui Haley.

— Mi-e dor de ea.

Haley ia o lingură de piure de cartofi și-mi acordă un răgaz de liniște. Tăcerea nu este niciodată stânjenitoare în preajma ei. Ea își duce cana la gură și îi urmăresc mișcările delicate ale gâtului pe când înghite. Haley îmi întinde cana și îmi susține privirea în timp

ce beau. Simt răcoarea apei în gură, dar fiecare părticică a corpului meu este înfierbântată.

Vântul izbește casa în rafale și ferestrele zdrăngănesc. Grindina începe să bombardeze acoperișul.

— Unde ți-ai parcat mașina? mă întreabă ea.

— La galeriile comerciale.

Aceasta a fost una dintre instrucțiunile lui Haley: mașina nu trebuia lăsată nicăieri în apropierea casei.

— Îmi pare rău.

Se referă la miile de zgârieturi pe care le voi găsi pe mașină mâine-dimineață.

— Nu-i nimic. Măcar nu sunt în ea.

Termostatul radiatorului pornește cu un declic și spiralele metalice se înroșesc. Amândoi îl privim de parcă ar fi un șemineu. Aproape că-mi pot imagina scena: eu și Haley într-o cabană la munte, relaxându-ne după o zi petrecută la schi, cuibăriți la căldura focului. Aș fi putut să-i ofer asta în urmă cu câteva săptămâni. Acum nu mai am nimic altceva decât promisiuni deșarte.

— De ce ai fost dat afară? se interesează ea.

Părea clar ca bună ziua atunci când s-a întâmplat. Eram furios. Tata era furios. Îl uram și el nu avea dreptate. În mod evident, și tata gândea la fel despre mine. Dar noapte după noapte, fiind singur și înfrigurat și reluând în minte certurile noastre, acel adevăr absolut a început să se distorsioneze și vinovăția părea să nu mai aparțină exclusiv vreunuia din noi.

— Cineva a făcut o glumă proastă pe seama surorii mele și l-am luat la bătaie.

— Și de aceea familia ta te-a dat afară din casă?

— Da... Nu.

Trag adânc aer în piept, apoi îi dau drumul dintr-odată.

— Eu și tata nu ne înțelegem deloc. De ani buni. Sora mea a fost victima unui accident grav și este în spital, iar el dă vina pe mine.

Haley pune farfuria pe jos și îngenunchează lângă mine.

— Tu conduceai mașina?

— Nu. Tata o conducea, dar eu am fost motivul pentru care Rachel se afla în acel loc. Dăduse de necaz și avea nevoie de bani și, dacă n-aș fi făcut ceea ce-am făcut...

Cum să-i explic toate încurcăturile din familia mea?

— Am dezamăgit-o pe Rachel. Nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor familiei mele.

Ea își împletește degetele cu ale mele, dar mâna mea rămâne inertă pe podea.

— Te-ai gândit vreodată că ei au fost cei care ți-au înșelat așteptările?

Simt o suferință lăuntrică mai puternică decât orice durere. Este continuă și m-am luptat cu ea în fiecare noapte.

— Am dat greș.

— Poate că nu înțeleg tot ce se petrece cu tine, dar nu cred că ai greșit atât de grav încât să fii dat afară din casă. Orice-ar fi, nu este vina ta.

— Ba este.

Degetele mele se strâng în jurul alor ei, urând adevărul, urând faptul că Haley îmi vede în mod constant slăbiciunile.

— Îți promit că nu te voi dezamăgi.

— Știu că n-o vei face.

Ea își înclină capul într-o parte și lumina slabă a veiozei îi descrie o aureolă în jurul capului. Haley este minunată, puternică și de treabă și este mai mult decât merit.

— S-a făcut târziu și trebuie să mă trezesc dis-de-dimineață. Ar trebui să dormim.

O aprob dând din cap și mă ridic și eu în picioare odată cu ea. Întinde mâna spre o pereche de pantaloni de pijama, iar eu mă întorc ca să-i ofer intimitatea de care are nevoie. Foșnetul bumbacului alunecând pe trupul ei mă face să închid ochii. Dacă mă întorc, voi da de ea dezbrăcată? Îmi imaginez formele ei frumoase.

— Gata.

E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din flanel roz și un maiou asortat. Părul îi cade pe umerii aproape dezgoliți. Pur și simplu îți taie răsuflarea.

Haley se strecoară în pat și ridică un colț al plăpumii ca și cum m-ar invita lângă ea.

— Pot să dorm pe jos.

— Păi, ești iubitul meu, nu?

Tachinarea din glasul ei mă face să râd pe înfundate. Fereastra se zgâlțâie din nou și rafala de vânt pătrunde prin ramă.

— N-am nici altă plapumă, nici altă pernă și va fi frig aici la noapte. Pe deasupra... am încredere în tine, West.

Sting veioza, apoi apăs butonul radiatorului și amândoi rămânem pe întuneric. Salteaua umflată cu aer se scufundă sub greutatea mea și trag de timp, desfăcându-mi șireturile de la ghete și scoțându-mi-le din picioare.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu este o saltea pentru o persoană, fiindcă atunci chiar am sta unul peste altul. Haley stă întinsă lângă mine, dreaptă de parcă ar fi înghițit un par, iar eu îmi împreunez mâinile pe abdomen. Acasă dormeam în boxeri. Dar de două săptămâni încoace am început să mă obișnuiesc să dorm complet îmbrăcat.

— Unde vei sta mâine? mă întreabă ea pe întuneric.

— Nu știu.

Pe sub plapumă, degetele ei le găsesc pe ale mele, iar eu i le strâng cu ambele mâini. Faptul că stau întins aici lângă Haley îmi dă o senzație de intimitate. Poate din cauză că am fost singur, dar, la drept vorbind, mai degrabă ea este motivul. Dormind în mașină, am avut mult timp la dispoziție pentru gândurile mele și, cu toate că liniștea este ceva nou, singurătatea nu este. Cum e posibil să fi fost înconjurat de oameni și niciodată să nu mă fi simțit împlinit?

— Îmi asum un risc enorm, îmi mărturisește ea. Dacă ne prinde, unchiul meu îmi va arunca întreaga familie în stradă. Aș vrea să-ți pot oferi mai mult de o noapte.

Împletindu-ne degetele, o trag ușor de mână până când mă lasă să i-o scot de la căldură, deasupra plăpumii. Fără să știu sau să înțeleg de ce, îi sărut mâna. Pielea ei este delicată și dulce, la fel ca parfumul floral pe care-l emană în mod constant. Buzele mele zăbovesc acolo mai mult decât ar trebui, iar apoi îi ghidonez palma înapoi pe pieptul meu, chiar lângă inima mea, care bate cu putere.

HALEY

Gura mi se usucă. Nimeni nu m-a mai sărutat după Matt. Nimeni nu m-a sărutat înainte de Matt. Evit să mă gândesc la sărutări și la întâlniri amoroase, la iubiți și la relații, deoarece ultima oară nu mi-a mers prea bine. Dar Matt nu m-a sărutat niciodată așa, nici măcar atunci când i-am oferit virginitatea mea.

Nu m-a sărutat niciodată în așa fel încât să înfloresc pe dinăuntru, sau să văd o explozie de culori pe întuneric, sau să mă facă să-mi doresc să sărut pe cineva așa cum m-a sărutat West pe mine. Nici măcar nu a fost un sărut pe buze, ci pe mână. Trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc respirația precipitată. E pur și simplu *UAU*.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

West se rostogolește pe o parte și, chiar și pe întuneric, îl simt cum se uită fix la mine.

Mă încordez și ridic brusc capul de pe pernă.

— Ce?

— Cu familia ta. Vrei să-mi spui cum se face că ați ajuns aici?

— Ah, da.

Îmi las capul să cadă din nou pe saltea. Preț de o clipă, am crezut că mă întreabă despre relația mea cu Matt.

— Tata a fost inginer și mama casnică. Tata a fost concediat acum un an, de Crăciun. I s-a dat un ajutor de șomaj, au avut și niște economii, dar am rămas în urmă cu plata utilităților și sora mea mai mică a trebuit operată de urgență de apendicită și după aceea am descoperit că asigurarea medicală a expirat și totul s-a dus de râpă. Tata nu și-a mai putut găsi o slujbă. Apoi a intrat în

depresie și, chiar dacă se angaja ca vânzător la vreun magazin, nu reușea să-și păstreze slujba prea mult timp. Am pierdut totul.

Lovesc salteaua cu palma, furia mea fiind la fel de vie ca atunci când am aflat. Îmi trag mâna și West îmi dă drumul din strânsoare.

— Este... Îi urăsc, știi? Tata a lucrat în compania aceea timp de douăzeci de ani și, bum, conducerea a decis că ieșeau mai ieftin dacă își mutau sediul în Mexic.

West tace. Probabil că l-am speriat. Îmi acopăr fața cu mâinile. Of, Doamne, i-am dat prea multe informații dintr-odată. El se scarpină în creștetul capului și mă întreabă:

— Unde a lucrat tatăl tău?

— Într-o fabrică mică, ce a tot fost cumpărată și vândută. Cred că ultimul nume pe care l-a avut a fost Sillgo.

— Îmi pare rău, spune el și, după tonul vocii, îmi dau seama că este cu adevărat afectat.

— Dar nu e ca și cum ar fi vina ta. Așa procedează oamenii, cumpără și vând companii, fără să le pese că mai sunt și alții implicați în toată afacerea asta. Nu văd decât marjele de profit și nu se gândesc niciodată la familiile angajaților. Mă întreb adesea cât valorează familia mea sau alte familii. Adică, există vreo diferență între noi și animalele vândute la licitație?

Radiatorul pornește din nou și o parte din mine își dorește ca West să nu-mi fi adus niciodată în discuție familia. M-am săturat să port atâta ranchiună în mine. Aș vrea ca el să mă țină în continuare de mână, dar asta ar însemna să mă îndrăgostesc din nou de un luptător, iar așa ceva nu mi se mai poate întâmpla.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la West, și încerc să pun o oarecare distanță între noi. I-am spus că am încredere în el. Bineînțeles că am, dar, în mod evident, n-ar trebui să am încredere în mine.

— Haley...

Ezită.

Tăcerile par mai lungi pe întuneric. Cred că asta se întâmplă din cauză că-ți este mai greu să minți când luminile sunt stinse. E o stare de neliniște specifică nopții și adevărul nu poate fi evitat.

— Da?

— Nu-mi place deloc să te întreb asta, dar trebuie să știu. Cum este viața în adăposturi?

Mă fac mică, simțindu-mă zdrobită de durere. Secretul meu rușinos nu este, la urma urmei, chiar atât de secret.

— Ți-a spus Jessica?

Știa fiindcă mama ei o obligase să lucreze o zi ca voluntar la bucătăria adăpostului drept pedeapsă pentru că-i furase bani din poșetă. Nu pot descrie în cuvinte rușinea teribilă și groaza pe care le-am resimțit când ne-am încrucișat privirile pe deasupra unei tăvi cu cartofi prăjiți.

— Mda, recunoaște el.

— Și când aveai de gând să-mi spui că știai asta?

— Îți spun acum.

Îmi duc genunchii la piept și-mi trag plapuma peste față.

— Cum este? insistă el. Să stai acolo?

— Ne-au separat. Pe mine, pe mama și pe Maggie de Kaden și de tata. Pe noi trei ne-au dus la adăpostul pentru familii, iar pe tata și pe Kaden la adăpostul pentru bărbați.

Auzisem de adăposturi familiale și, atunci când am ajuns, disperați fiind să avem un acoperiș deasupra capului, mama a făcut o cădere nervoasă când ne-au informat că băieții peste treisprezece ani nu aveau voie să stea la adăpostul familial.

— Dar suntem o familie, i-a implorat mama.

Lacrimile îi șiroiau pe față, iar Maggie plângea în hohote, cu brațele înfășurate strâns în jurul piciorului tatălui meu.

— Îmi venea să vomit, West. Voiam să găsesc o toaletă unde să vărs. Adică, tocmai ne pierduserăm casa și nu aveam unde să locuim și, pe deasupra, ne mai și despărțeau. Eram îngrozită. A trebuit să fac un efort de voință ca să nu-l înșfac pe tata de braț și

să-i cer în genunchi să facă în așa fel încât să dispară totul ca prin farmec.

Lumea a devenit pentru mine un tunel înceţoşat în timp ce mama întreba dacă nu se putea face o excepție, iar persoana din spatele ghișeului îi tot repeta că nu.

Exact în momentul în care vâjâitul din capul meu începea să se transforme într-un vuiet asurzitor, tata m-a apucat zdravăn de umeri și m-a privit drept în ochi.

— Trebuie să fii puternică de data asta, Hays. Mă auzi? Am nevoie de tine. Mama ta și Maggie au nevoie de tine. Eu am nevoie de tine ca să faci astă-seară și în orice altă seară ceea ce nu pot face eu.

— Și te-ai ținut tare pe poziții, nu-i așa? mi se adresează West pe întuneric și eu tresar, simțindu-mă cam aiurea pe când mă întreb dacă am rostit ultima parte cu glas tare.

— Fiindcă așa le puteai proteja pe mama și pe sora ta.

— Da.

Ochii mi se scaldă în lacrimi. N-am plâns atunci și nu voi plânge nici acum.

Mă mai apropii un pic de perete, fiindcă n-am nevoie de mila lui, dar el se mișcă în paralel cu mine. West nu mă atinge. În schimb, trupul lui îmi încinge spinarea. Mâna lui plutește deasupra umărului meu și, în secunda următoare, își trece degetele prin părul meu. Atingerea lui ușoară, mângâierea lui tandră aproape că mă fac să dau drumul unui șuvoi de lacrimi pe obraji.

— Și ce s-a întâmplat? continuă el.

Înghit în sec ca să-mi dreg glasul.

— Noi am dus-o cât de cât bine, dar tata și Kaden au avut parte de o viață dură. Populația din adăpostul pentru bărbați era mai... instabilă. Îmi era imposibil să adorm noaptea fără să știu dacă tata și Kaden erau în siguranță. Mama plângea tot timpul și Maggie a început să aibă coșmaruri. Cei de la adăpost nu i-au permis accesul lui Kaden de câteva ori, fiindcă avea vânătăi pe față

de la antrenament. Credeau că era violent, așa că tata și Kaden au dormit fie în mașină, fie în sala de antrenament. Într-o noapte, pe când erau la adăpost, un tip a încercat să le fure lucrurile și Kaden l-a lovit. Au fost dați cu toții afară. Și, după aceea, tata și Kaden au fost jefuiți de un tip înarmat în fața adăpostului. În dimineața următoare, mama s-a dus la unchiul meu și l-a implorat să ne primească la el și uite-așa am ajuns aici.

Unchiul meu a pretins să-i dăm mașina și ea i-a dat-o. Nemernicul a luat toate lucrurile părinților mei. Dacă n-am fi reușit să stăm la unchiul meu, atunci am fi fost nevoiți să dormim pe saltelele de la sală: să ne trezim între trei și patru dimineața și să dispărem înainte de începerea orelor de antrenament, pentru a ne întoarce de-abia după unsprezece și ceva noaptea. Ar fi fost ca și cum am fi dormit în mașină.

— Ai văzut unde locuiește bunicul meu, spun eu. Abia dacă are loc pentru el și, până când mama nu s-a rugat în genunchi de el, unchiul nici nu a vrut să audă să ne primească...

Amintirile îmi ard creierul ca un fier încins și îmi doresc să dispară.

— Știu cum e să fii speriat. Să te întrebi dacă va reveni ceva la normal vreodată. Și mai e și lipsa aceea de orice speranță, o tristețe care-ți pătrunde prin toți porii, atunci când habar n-ai ce înseamnă un cămin sau cuvântul „acasă". Chiar dacă stau sub acoperișul cuiva, asta nu înseamnă că sunt acasă. Îmi doresc, pur și simplu, să fiu acasă la mine.

West se apropie ușor de mine și aroma lui de mosc mă învăluie ca o pătură caldă și bine-venită. Își apasă buzele pe umărul meu, iar eu îmi dau voie să mă topesc toată în el.

Simt cum mi se face pielea de găină pe ceafă și nu ar trebui, dar îmi înclin capul astfel încât să dezgolesc o porțiune și mai mare din gâtul meu. El m-a sărutat. Ar trebui să-i spun lui West să înceteze, fiindcă a depășit măsura, dar buzele lui pe pielea mea au creat o senzație de simbioză, o apropiere după care tânjeam.

Acceptând în tăcere invitația mea, West mă mângâie ușor cu nasul de-a lungul zonei sensibile a scalpului meu.

— Cum te simțeai acasă? îmi șoptește el la ureche.

— Îmi era cald și bine, îi răspund eu tot în șoaptă.

Degetele lui West rătăcesc pe tivul maioului meu și, când dă de pielea dezgolită, își întinde palma cu degetele răsfirate pe abdomenul meu. Căldura lui îmi radiază în vene.

— Și mai cum?

— În siguranță, protejată.

Mă trage spre el, oferindu-mi un adăpost — unul pe care nu l-am mai simțit de luni întregi. Lângă el mă simt mică, fragilă. De parcă ar fi descoperit secretul pe care-l țineam ascuns: că sunt fragilă, dacă nu cumva m-am și transformat deja în cioburi.

I-am remarcat și până acum mușchii — bicepșii, mușchii toracelui —, dar e o diferență între a-i vedea și a fi ținută în brațe de ei. Dau drumul aerului din piept, al celui pe care l-am ținut acolo timp de șase luni, de un an, probabil dintotdeauna.

— Când aveam un cămin, nu mă simțeam niciodată singură, șoptesc eu.

Buzele lui se lipesc de scobitura gâtului meu, iar degetele mele le găsesc pe ale lui. Ne împletim degetele și piciorul lui se freacă ușor de al meu. Fiecare părticică din el se conectează cu o parte din mine.

— Sunt aici, Haley. Nu ești singură, mă încredințează el.

— Știi ce moment al zilei îmi place cel mai mult?

West își așază mai bine capul pe pernă. Gura lui continuă să alunece pe curbura gâtului meu; apoi sărută alene un locșor de lângă linia părului.

— Care?

— Acele secunde efemere când mă trezesc și uit unde mă aflu, crezând că sunt acasă.

— Până acum, acesta a fost și pentru mine momentul preferat al zilei. Dormi, Haley. Dormi știind că, în noaptea asta, n-am să-ți mai dau drumul din brațe.

Îi ascult respirația, bucurându-mă de felul cum îi urcă și coboară pieptul și concentrându-mă asupra degetelor lui strângându-le cu blândețe pe ale mele. Mintea-mi rătăcește și eu nu mai sunt într-o mansardă, iar întunericul nu-și mai bate joc de spaimele mele. Adorm la adăpostul brațelor lui calde și puternice.

WEST

Mai este o oră până la răsăritul soarelui, dar ceasul deșteptător al lui Haley a sunat acum douăzeci de minute. Ea a coborât la parter să se pregătească de plecare, iar eu aștept, de parcă m-aș afla în boxa acuzaților și aș aștepta ca juriul să delibereze.

Afară s-a format un nou șir de țurțuri ce atârnă de streașina acoperișului. Noaptea trecută a fost probabil una dintre cele mai grozave nopți din viața mea, dar acum zac pe un colț al saltelei gonflabile, simțindu-mă ca un rahat.

Sillgo. Îmi trec mâinile prin păr, trăgându-l de rădăcini. Pot să jur că este una dintre companiile pe care le-a cumpărat tatăl meu. Nu pretind că știu absolut totul despre afacerile tatălui meu, dar era o ditamai grămada de documente cu acest antet pe biroul lui anul trecut, când am fost convocat în bârlogul lui fiindcă am chiulit de la școală. Tatăl meu... le-a făcut asta lui Haley și familiei ei...

Și eu am început să mă îndrăgostesc tot mai mult de ea. Haley știe deja că familia mea o duce bine din punct de vedere financiar, dar nu știe că eu sunt un Young și trebuie să recunosc că-mi place chestia asta. Îmi place faptul că Haley nu mă vede drept un ciolan bun de ros și nici nu se poartă ciudat față de mine fiindcă familia mea este echivalentul casei regale în acest oraș.

Chiar dacă ar ști că eu sunt un Young, probabil că n-ar avea de unde să știe că familia Young este cea care a preluat compania Sillgo și a transferat această afacere în Mexic. Dar e bine oare să țin toate aceste informații doar pentru mine? O mint. Înainte să

lansez bomba, trebuie să mă asigur că tatăl meu este cel care deține compania.

Ușa se deschide scârțâind și Haley îmi zâmbește timid, iar eu îi zâmbesc la rândul meu în mod automat. Noaptea trecută, amândoi ne-am spus prea multe lucruri, am avut mult prea multe trăiri sufletești și am ajuns să mă autoconving, într-o oarecare măsură, că momentul pe care l-am împărtășit cu ea se va rezuma doar la atât: la un simplu moment. Dar nu a fost așa; emoțiile resimțite de noi persistă și nu știu ce vrea să însemne asta.

Haley închide ușa după ea și traversează încăperea, venind spre mine.

— Trebuie să plec în câteva minute ca să prind autobuzul. John vrea să ajung devreme la sală ca să mă antrenez.

Mă ridic în picioare, înțelegând că vrea să plec.

— Pot să te duc cu mașina?

— Nu. Jax și Kaden au și ei antrenament în dimineața asta și nu vreau să afle că ai stat aici, așa că, dacă nu te deranjează...

Ochii ei zboară spre fereastră.

— Am priceput. Plec.

Haley își netezește părul prins în coadă de cal.

— Azi-noapte... noi... ăăă... nu cred căă...

Rahat, chiar vrea să plec... și nu numai din camera ei.

— Dacă ne implicăm într-o relație, continuă Haley, și după aceea lucrurile nu vor merge cum trebuie între noi... ceea ce este între noi acum se va complica și mai mult.

— Corect.

E și-așa complicat.

— Și n-are nicio legătură cu faptul că tu nu-ți dai întâlnire cu luptători?

Ea ridică din umeri.

— Poate.

Dau din cap, pricepând și nu prea. Pentru că, la drept vorbind, ea este prea bună pentru mine; și, în plus, are dreptate. Avem o

înțelegere și am nevoie de asta ca să-mi ispășesc păcatele. Realitatea... adevărul în privința identității mele ne-ar distruge oricum pe amândoi, dar sunt un ticălos egoist.

Invadez spațiul personal al lui Haley și ei i se taie respirația când trupul meu alunecă spre al ei.

— Ce-ar fi să nu mai despicăm firul în patru și să lăsăm totul să decurgă de la sine?

Haley își umezește buzele de parcă ar fi uscate și mă privește lung, pe sub genele ei întunecate. La naiba, e minunată.

Se aud pași pe scări și Haley mă împinge într-un cotlon întunecat. Aleargă prin mansardă și inima îmi bubuie în piept la gândul că i-am făcut necazuri.

Haley pune mâna pe clanță exact în momentul în care ușa se deschide, ferind astfel cu trupul ei interiorul camerei de priviri indiscrete.

— E totul în regulă, Jax?

— Plecăm în cinci minute, mormăie Jax.

Mai schimbă câteva cuvinte de complezență, apoi pașii lui se retrag în jos pe scări. Ies din conul de umbră și Haley se întoarce spre mine.

— Ne vedem mai târziu. Pentru antrenament.

— Nu mai despica atâta firul în patru, o sfătuiesc eu.

— O să mă gândesc la asta.

Râd în barbă și Haley zâmbește în timp ce-și înclină capul, sesizând în mod evident ironia afirmației sale.

— Mulțumesc că mi-ai oferit un adăpost deasupra capului, Haley.

— Pentru puțin.

Apoi dispare în jos pe scări.

Câteva ore mai târziu, mă plimb în sus și-n jos pe trotuarul din fața băcăniei, ca să-mi omor timpul până când Denny va deschide barul și voi putea câștiga ceva bani. Este ora prânzului și am antrenament cu Haley abia diseară. Înainte îmi plăceau sâmbetele; acum urăsc timpul liber.

Abby trece pe lângă mine pe trotuar, ca apoi să tresară și să se răsucească pe călcâie, îndreptându-se spre mine.

— Vino cu mine.

— Așa de prost îți merg afacerile cu droguri, încât ai nevoie de protecție?

Pentru ce altceva să aibă nevoie de mine?

Mă sfredelește cu ochii ei castanii.

— E vorba de Rachel. E pe moarte.

Nu aștept liftul, ci o iau la fugă în sus pe scări. Sar câte două trepte odată. Câte trei. Luând-o rapid pe după colțuri. Trecând în viteză pe coridoare. Alergând mai repede. Din ce în ce mai repede. Deschid ușa larg, izbind-o de perete. Simt o greutate în piept care mă face să respir sacadat. Și nu e din cauză că am alergat. E din cauză că s-a rupt ceva în mine.

Sora mea... moare. O iau pe după colț, intru în rezerva surorii mele și inima îmi sare din piept.

— La naiba!

Îmi duc mâna la gură simțind cum îmi urcă un val de greață în gâtlej. Mă îndoi de spate ca să scap de senzația de vomă. Nu câștig. Nu câștig niciodată. Trupul mi se convulsionează.

— La naiba!

Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu se poate. Strâng pumnul și izbesc peretele cu el. Durerea îmi pătrunde în degete, radiind până în încheietura mâinii. Dar nici nu se compară cu durerea care îmi sfâșie carnea de pe oase.

— La naiba!

— Pe cine căutați aici?

E o asistentă medicală. Mai scundă decât mine. În halat albastru. Ridic privirea și toți cei aflați pe hol sunt cu ochii pe mine.

Îi arăt cu mâna camera goală.

— Rachel...

— Este la capătul coridorului.

Ea continuă să-mi vorbească, dar nu-i mai dau atenție. Alerg. Trec pe lângă ea. Trec pe lângă ceilalți. Trec pe lângă privirile lor insistente. Trec pe lângă sala de terapie intensivă. Trec pe lângă sălile de așteptare. Tot ce se află în jurul meu se estompează. Caut, cercetez cu privirea, ca apoi să dau de un cap cu păr blond într-un pat și să mă opresc.

Ochi albaștri. Un zâmbet.

— West!

Inima mi-a scăpat atât de tare de sub control, încât am uitat să respir. Intru în salon împleticindu-mă, respirând precipitat.

— Rachel?

Sora mea stă în capul oaselor. Proptită cu un milion de perne, dar stă în capul oaselor. Și este palidă. Rachel era și-așa firavă, dar a mai slăbit. Zgârieturile îi brăzdează fața precum fisurile unui geam spart. Picioarele ei sunt umflate pe sub pătură.

— Of, Doamne, ai venit!

Zâmbetul ei devine din ce în ce mai larg, un zâmbet care a fost întotdeauna contagios, dar în loc să-i rânjesc și eu cu gura până la urechi, așa cum fac de obicei, îmi trec o mână peste față și mă prăbușesc lângă un perete. Trăiește. Aerul îmi iese năvalnic pe gură și inhalez din nou. Trăiește.

Un mănunchi imens de baloane intră pe ușă. Trei dintre ele se lovesc de capul meu și-mi blochează câmpul vizual, nemaiputând astfel să o văd pe Rachel. Le izbesc, dându-le la o parte din calea mea, și îi arunc o privire ucigătoare lui Abby, care-și face apariția din spatele baloanelor cu heliu.

— Mi-ai spus că e pe moarte, îi șoptesc eu.

Abby își dă ochii peste cap.

— Moare de plictiseală. Nu prea ai nimic interesant de făcut pe aici. Dacă cineva încearcă să-i aducă un cățeluș, toată lumea se supără. Nu e vina mea că s-a răhățit pe aici.

Înșfac sfoara care ține legate baloanele ca s-o împiedic să înainteze.

— M-ai mințit.

Zâmbetul ei malefic i se întinde pe toată fața.

— Absolut șocant. Și ce-o să faci, o să-mi dai o palmă peste fund?

Dau drumul baloanelor și ea îmi trimite o sărutare din vârful buzelor, în bătaie de joc. Fata asta e nebună de-a binelea.

— Și ce-i cu baloanele astea? întreabă Rachel.

Abby le pune pe noptiera de lângă patul lui Rachel și se trântește pe un scaun.

— Ca să sărbătorim.

— Să sărbătorim?

— Ca și cum ar fi o petrecere, o fiesta, ești într-o încăpere obișnuită în care se sărbătorește ceva. Trebuie să te mai scot în lume.

Membrii familiei mele nu sunt aici. Nici măcar unul dintre ei. Isaiah, jigodia aia de iubit al lui Rachel, stă pe un scaun lipit de patul ei, cu alura lui de tip dur emanându-i prin toți porii: tatuaje, cercei în urechi, ras în cap. Ei doi se țin de mână prin încâlceala de tuburi și de fire legate de trupul lui Rachel.

Îmi zvâcnește un mușchi din maxilar. Acum o lună eu și Ethan am descoperit că ea se vedea cu tipul ăsta fără știrea familiei. Chiulea de la școală ca să se întâlnească cu el. A ajuns să-i fie datoare unui escroc de cartier din cauza lui. Ne-a înfruntat pe mine și pe Ethan pentru tipul ăsta, așa cum nu a mai făcut-o niciodată. Din cauza lui, prietena ei cea mai bună este o traficantă de droguri. Rachel și Abby au făcut cunoștință prin intermediul lui.

Isaiah e o piază rea și din cauza lui ea se afiă aici. El a dus-o pe pista de curse ilegale de dragstere. Ea crede că-l iubește, dar nu este așa.

— Vrei să pleci dracului de lângă sora mea?

— West! mă ceartă Rachel.

Ținând-o în continuare de mână, nenorocitul ăla de-abia îmi aruncă o privire.

— E nevoie de mai mult decât atât ca să mă dezlipești de ea.

Rachel își întoarce imediat capul spre el.

— Isaiah!

Baloanele se ciocnesc unele de altele. Abby le lovește ușor cu degetele până când ne îndreptăm cu toții atenția asupra ei.

— Unde vă este spiritul festiv, oameni buni? Să vă marcați terenul, urinând pe jos precum câinii, nu înseamnă deloc o petrecere reușită. Ei bine... cel puțin una la care ar trebui să ia parte Rachel.

Isaiah mormăie ceva, făcând-o pe Rachel să chicotească, și Abby începe să turuie o poveste fără cap și coadă. Vocile lor se estompează într-un zgomot de fundal în timp ce mă concentrez asupra surorii mele. Este o diferență de mai puțin de un an între noi. Ea are un frate geamăn, dar în sinea mea mă simt ca și cum aș fi tripletul lor. Primele mele amintiri sunt legate de Rachel, de râsetele ei și uneori de bolile ei.

Ea suferă de atacuri de panică. Foarte grave. Acestea o fac să devină timidă, transformând-o totodată într-o victimă, și atunci trebuie să intervin. Începând din școala primară și până în prezent, nu am avut niciodată probleme să-mi înfig pumnul în falca oricărui băiat care a supărat-o pe sora mea, iar majoritatea fetelor știu să-și țină gura și să nu vorbească tot felul de prostii despre ea în fața mea. Altfel ar fi nevoite să-și schimbe grupul de prieteni.

Părinții mei nu o înțeleg pe Rachel, nici pe vreun alt copil de-ai lor, inclusiv pe mine. Nu vor să priceapă că tot ce am făcut a fost ca să o protejez pe ea încă de când eram mici, dar sunt teribil de conștienți de singura dată când am dat greș.

Rachel își schimbă poziția în pat, dar picioarele ei nu se mișcă. Simt un bâzâit între piele și mușchi. Ca o muscă prinsă în capcană ce trebuie extirpată chirurgical. Isaiah se ridică în picioare, mișcându-și buzele, dar nu aud niciun cuvânt. O ajută pe Rachel să se așeze mai confortabil, dar, din nou, picioarele ei rămân nemișcate.

Pe când el se așază la loc pe scaun, fața ei pălește, iar Isaiah și Abby rămân în tăcere.

— Vorbește-mi.

Isaiah are o doză de calm în el care mă face să-l urăsc și mai mult.

Rachel trage aer în piept de parcă ar fi în travaliu. Strânge atât de tare balustrada de pe marginea patului ei, încât încheieturile degetelor i se albesc, iar degetele mele ard de dorința de a rupe ceva... de a face pe cineva să plătească pentru durerea ei.

Bipurile de pe monitorul cardiac al surorii mele se intensifică. Isaiah îi descleștează degetele de pe balustradă și îi ia mâna într-a lui.

— Abby, du-te după o asistentă medicală. Respiră, Rachel. Transferă-mi mie durerea ta. Pot să o suport.

Abby se ridică în picioare și eu fac un pas înapoi.

— West? mă întreabă Rachel între două respirații gâfâite. Ești bine?

Durerea din vocea ei mă străpunge ca un cuțit. Îi întâlnesc privirea și clatin din cap, apoi ochii îmi fug din nou la picioarele ei. Trebuie să ies de aici până nu explodez.

Simt o mână pe umărul meu și întorc repede capul într-o parte, ca să dau cu ochii de tata. Mă aștept ca el să țipe la mine, să mă întrebe ce dracului caut aici. În schimb, continuă să-și țină mâna pe umărul meu pe când mormăie cuvinte precum „fiică, dureri, medicamente" unei asistente medicale aflate în trecere pe acolo.

Mă îndeamnă să ies pe hol și îl urmez. Mi se taie respirația când mama se ciocnește de mine. Mâinile ei îmi cuprind fața, apoi alunecă pe umerii mei în timp ce mă studiază cu ochii scăldați în lacrimi.

— Ești bine?

— Sunt bine.

Mă uit peste umărul ei, încercând să descifrez reacția tatălui meu, dar fața lui neclintită de jucător de pocher nu lasă să se întrevadă nimic.

— De ce ai plecat?

Mama mă zgâlțâie.

— Ce naiba te-a făcut să pleci?

— Miriam, i se adresează tata cu glas blând. Hai să purtăm discuția asta în sala de așteptare destinată rudelor.

Mama se uită la mine de parcă aș fi o stafie.

— Ai plecat. Știi că nu suport prea bine despărțirile.

La dracu', am rănit-o pe mama.

— Îmi pare rău.

— Miriam, insistă tata.

De parcă aș avea cinci ani, mama își strecoară mâna într-a mea și mi-o strânge ca și cum viața mea ar depinde de acest contact. Împreună, o pornim de-a lungul coridorului.

— Abia ieri am aflat că ai plecat.

Ea mi se adresează cu glas scăzut, de parcă am purta o conversație în timpul slujbei de la biserică.

— Tata știa, îi răspund eu străduindu-mă să nu mă înfior.

Nu a observat lipsa mea timp de două săptămâni.

— Știu.

Tonul ei este acid, ceea ce rareori i se întâmplă.

— Și am eu grijă de asta.

Mama ezită, iar eu îmi afund mâinile în buzunare și tac. Două săptămâni. Mama nu mi-a observat lipsa timp de două săptămâni.

— N-am făcut altceva decât să stau la spital și, când mă duceam acasă pentru scurt timp și nu te vedeam, presupuneam că erai în oraș cu prietenii. Făcându-ți noi prieteni la noua școală și întreținând relațiile cu cei vechi. Știam cu toții că nu te puteai împăca cu gândul că Rachel este aici, așa că m-am gândit... că erai... că făceai față acestei situații în felul tău. Eu... Glasul mamei se frânge. Ai fost întotdeauna atât de independent, încât nu mi-a trecut nicio clipă prin minte...

Asta e problema: când vine vorba despre mine și despre frații mei, mama nu stă niciodată să se gândească.

— Frații tăi știau, spune ea, dar înainte să apuce să termine ce are de zis, tata ne cheamă la el.

În sala goală de așteptare, tata toarnă cafea în trei cești și îi dă una mamei, apoi una mie și ne face semn să luăm loc. Aroma bogată a cafelei plutește în aer. E ceva ireal că mă aflu cu ei aici. Și mai aiurea e că atmosfera asta pare mai degrabă o întrunire de afaceri decât o reuniune de familie.

— Ce face Rachel?

La urma urmei, acesta e motivul pentru care mă aflu aici.

— Nu și-a mișcat deloc picioarele.

Cu cămașa lui albă impecabilă, cu pantalonii lui negri călcați la dungă și cu cravata lui neagră, tata își trage un scaun lângă noi și se așază în fața mea și a mamei mele, formând astfel un triunghi.

— Mai aduc săptămâna asta un specialist. Ar trebui să aflăm mai multe amănunte în curând.

Țin băutura fierbinte cu ambele mâini și mă gândesc la degetele reci ale lui Haley. Rachel ar plăcea-o pe Haley. Ea este genul de prietenă pe care ar trebui să o aibă, nu o traficantă de droguri ca Abby sau un punkist precum Isaiah.

— Isaiah e piază rea.

Tata mă aprobă dând din cap.

— La fel și fata aia, spun cu o urmă de vinovăție.

Abby m-a ajutat, ce-i drept, dar este o traficantă de droguri și, indiferent de ceea ce a făcut pentru mine, mai întâi de toate este siguranța lui Rachel.

— Amândoi aduc numai necazuri.

Tata dă din nou din cap.

Nici măcar acum tatăl nostru nu ne este de vreun folos.

— Și atunci ce dracului caută aici?

Tata soarbe din cafeaua lui și se apleacă spre noi.

— Cum să-i refuz ceva acum, când suferă atât de mult?

— Presupun că în același mod în care mi-ai spus mie să plec dracului din casa ta.

Tata și mama fac schimb de priviri. Mama se răsucește cu fața spre mine, iar tata își studiază atent cafeaua.

— Eram furios și am zis lucruri pe care nu trebuia să le spun. Nu credeam că o să le iei în serios.

Furia îmi răscolește sângele precum un val pe timp de furtună.

— Nu credeai c-o să te iau în serios atunci când mi-ai adus la cunoștință că sunt un gunoi și că nu mai vrei să mă vezi în fața ochilor?

Omul acesta chiar are tupeul să-mi înfrunte privirea mânioasă.

— De parcă ai fi luat vreodată în serios spusele mele. Cine ar fi crezut că o să începi acum?

Dau să mă ridic, dar mama mă lovește cu palma peste genunchi.

— Nu pleci nicăieri.

Ea se întoarce cu fața spre tata și zbiară:

— Nu pleacă nicăieri. Mi-am îngropat un copil și aproape că l-am îngropat și pe al doilea. N-am de gând să-l pierd și pe al treilea din cauza mândriei tale idioate.

— Doamnă Young?

O asistentă medicală își vâră capul pe ușa sălii de așteptare.

— Asistenta dieteticiană vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Mama e toată un zâmbet pe când îi spune asistentei că se va duce imediat, dar după ce asistenta pleacă, chipul mamei capătă o expresie ce-ar putea oricând rivaliza cu a lui Abby, în timp ce-i aruncă tatei o privire glacială.

— Se întoarce acasă. Rezolvă problema asta. Acum.

Ea se ridică, își netezește cutele pantalonilor cenușii și își aranjează manșetele puloverului înainte de a-și pune o mână pe obrazul meu.

— Te iubesc și te vreau acasă. Nu există altă opțiune.

Tonul ei îmi spune totul: i-am înșelat așteptările. Este rănită, furioasă, tristă. Fiindcă am dezamăgit-o din nou. Dar cel mai important este faptul că ea mă iubește.

Dau din cap, nefiind în stare să spun altceva. Tocurile ei răsună pe podeaua din lemn sintetic și sunetul lor se estompează pe măsură ce se îndepărtează pe coridor. Pun ceașca cu cafea pe un colț de masă.

— Ei, și acum?

— Nu te înțeleg, West.

Ei, nu zău. El nu înțelege pe nimeni din familia noastră.

Tata stă cu ochii în pământ.

— Ce-ai căutat în cartierul Timberland?

— De unde știi că am fost acolo?

— De la GPS-ul din mașina ta. Am instalat câte unul în fiecare mașină de-ale voastre de când v-ați luat carnetul de conducere. Te-am urmărit tot timpul. Doar nu credeai că o să te las în plata Domnului? West, acordă-mi puțină încredere totuși. Ești fiul meu.

Îmi ridic brusc privirea spre el la auzul cuvântului „fiu" și o licărire amăgitoare de speranță se aprinde în mine. E posibil să regrete că m-a dat afară din casă? Dar, dacă ar fi așa, cum se face că nu a venit după mine? Cum se face că nu mi-a cerut să mă întorc acasă?

— Mama ta a încercat să te sune, îmi explică el.

— Mi s-a descărcat bateria.

— Mi-am imaginat.

Se scarpină în barbă.

— Nu mi-ai răspuns. Ce căutai în Timberland? De ce nu te-ai dus la vreunul dintre prietenii tăi sau la părinții mei?

— Groapa de gunoi e în partea aceea a orașului. M-am dus exact acolo unde mi-ai spus că-mi este locul.

Întind coarda. Ne mâncăm sufletul reciproc de atâta vreme, încât nu mai știm cum să ne oprim. Cel puțin, eu unul nu știu.

— De ce, West? insistă el. Trebuie să știu, de ce tocmai acolo?

— Ce contează?

Oare tata știe că mama frecventează barul acela?

— Răspunde-mi la întrebare. De ce-ți place să complici lucrurile?

— Dacă fac asta, e pentru că am învățat de la unul dintre cei mai buni în materie.

— Răspunde doar la întrebare.

În vocea lui se simte o mânie crescândă.

Stau acolo fiindcă sunt aproape de Haley, dar nu vreau nici măcar să aduc vorba despre ea într-o conversație cu tata.

— Nu contează de ce.

El își încleștează pumnii.

— Tatăl meu mi-a spus cândva că-ți poți iubi copiii, dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți și placă de ei. Nu l-am înțeles niciodată. Credeam că vorbele lui erau reci și nemiloase, dar după aceea mi-am dat seama că nu te plac tot timpul.

La dracu'. Mă ridic în picioare, repetând în gând ceea ce urmează să-i spun mamei, fiindcă refuz să trăiesc sub papucul lui. Nu după ce am ținut-o în brațe pe Haley noaptea trecută. Nu după ce mi-am dat seama că viața mea e prețioasă. Mai bine accept nenorocitul ăla de adăpost. Chiar și să locuiesc în afurisita aia de mașină a fost mai bine decât să-l ascult pe el vorbind.

— Am fost în Timberland fiindcă am o slujbă acolo, îi spun. Plătită. Spune-i mamei că o voi suna o dată pe săptămână.

Surprinderea din ochii lui mă face să zâmbesc. El chiar a crezut că mă voi întoarce acasă cu coada între picioare și mai mult ca sigur că nu s-a gândit că aș fi dispus să plec din nou.

— O slujbă? întreabă el.

— Dap. Nu mai am nevoie de tine de-acum încolo.

În momentul în care mă îndrept spre ușă îmi spune:

— Mama ta a trecut prin chinurile iadului. Chiar vrei să o pui și mai mult la încercare?

Să-l ia dracu' fiindcă mă șantajează sentimental.

— Nu, nu vreau.

— Atunci întoarce-te acasă pentru ea.

Un cuțit înfipt drept în stomacul meu. Să mă întorc acasă pentru mama, nu pentru el, deoarece nu dă nici doi bani pe mine. Oricât mi-aș spune că nu-mi pasă ce crede el despre mine, îmi pasă totuși. Niciodată n-o să-l aud spunând că ține la mine sau că este mândru de mine și totuși, ori de câte ori deschide gura, sper să aud aceste cuvinte.

— Care sunt condițiile tale?

Nu vreau să mă amăgesc crezând că e ceva mai mult decât o negociere de afaceri. Cuvintele lui Haley îmi răsună în minte: „Există vreo diferență între noi și animalele vândute la licitație?"

— Îți acord răgaz până la absolvire ca să-ți îndrepți faptele, notele, viața, atitudinea și, dacă faci toate astea, te voi lăsa să stai în casa mea. Altfel, la vară te dau afară. Și, cine știe, poate vei găsi o modalitate de a mă face să mă simt mândru de tine.

— Mda, mormăi eu îndepărtându-mă. Nu se știe niciodată.

HALEY

Este opt seara și West a întârziat.

Descâlcesc ultima coardă de sărit, o încolăcesc cu grijă și o agăț în cuier alături de celelalte. Două milioane de explicații pentru faptul că nu a apărut îmi vin buluc în minte, dar motivele sunt cele care-mi rănesc inima, cele care zăbovesc în preajma mea ca să mă tortureze. Îmi tot mușc buza de jos, cercetând cu privirea sala de antrenament, ca să mai găsesc ceva de făcut și să-mi omor timpul.

— Făt-Frumos și-a rupt o unghie și a ajuns la concluzia că sportul ăsta nu este pentru el?

Bunicul stinge lumina din biroul lui.

— Când un om întârzie, asta-ți spune multe despre integritatea lui.

— Sunt sigură că are un motiv întemeiat.

— Hm.

— O să apară el.

Va veni. Cu toate că îndoiala începe să se strecoare în mintea mea ca un hoț printre straturile de lalele. După noaptea intensă pe care am petrecut-o împreună, am cam intrat în panică și l-am dat afară de dimineață. Ochii mei alunecă din nou spre ceas. Oricât de mare ar fi durerea sufletească pe care mi-o provoacă fiecare ticăit, teoretic vorbind, nu asta mi-am dorit? Ca West să plece?

Ușa se deschide, aerul rece năvălește în sală și West își face apariția, însoțit în fundal de uruitul unui tractor cu remorcă ce rulează cu motorul ambalat pe șosea. Mușchii mei efectiv se

relaxează la vederea lui, de parcă aș fi intrat într-o cadă cu apă fierbinte. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult am ajuns să depind de faptul ca el să-și respecte cuvântul dat.

Cu șapca de baseball pusă invers, cu o jachetă groasă și cu o geanta sport aruncată pe umăr, West zâmbește când dă cu ochii de mine. Îi răspund cu un zâmbet larg, care-mi dă efectiv senzația că plutesc, dar imediat remarc ochii lui albaștri. Nu strălucește nicio lumină în ei. Doar o umbră de plictiseală și-mi piere brusc tot elanul.

John îi mormăie ceva lui West la plecare. West dă din cap răspunzându-i:

— S-a făcut.

Mă așez pe saltea și-mi desfășor rolele de bandaj galben, prefăcându-mă că nu mor de curiozitate să aflu de ce nu a ajuns la timp.

— Ce ți-a spus John?

— Mi-a spus să am grijă să ajungi cu bine acasă.

— Hm.

N-am nimic inteligibil de comentat în privința asta.

West se trântește pe jos lângă mine, desface fermoarul genții sport și își scoate setul de bandaje de protecție.

— Scuze pentru întârziere.

— De ce ai întârziat?

Hei, el a adus vorba.

El mustăcește, scoțând un hohot înfundat de râs.

— Nu lași să-ți scape nimic, nu-i așa?

— Răspunde la întrebare.

Pentru că, deși urăsc să recunosc asta, John are dreptate. Să întârzii e o chestiune de integritate și am de gând să curm obiceiul acesta de la rădăcină chiar acum.

West își scoate șapca și se scarpină în creștetul capului. Părul lui blond e răvășit într-un mod teribil de sexy. Își îndeasă șapca în geantă, apoi rămâne cu privirea ațintită în pământ.

— M-am întâlnit cu părinții mei.

Ochii îmi zboară la el, dar West nu vine în întâmpinarea privirii mele.

— Unde? Cum? Ce s-a întâmplat?

— La spital. M-am dus să o vizitez pe sora mea și ei erau acolo.

Face o pauză și nu-mi dau seama dacă ar trebui să umplu această tăcere. Timpul trece. Suficient de mult cât să mă simt stânjenită.

— Ea e bine?

— Da. Nu. Nu știu.

El clatină din cap și umbra de durere ce-i întunecă chipul mă doare la propriu.

— A ieșit de la terapie intensivă și este într-un salon obișnuit, dar arată ca naiba și picioarele ei...

Fiindcă mâinile lui desfășoară bandajele încâlcite cu furia cu care un marinar dezleagă frânghiile pe timp de furtună, îmi pun mâna pe coapsa lui, chiar deasupra genunchiului.

— Îmi pare rău.

West dă drumul bandajelor și-și pune o mână peste a mea. Nu reacționează. Nu-mi strânge mâna. Doar o ține peste a mea.

Oglinda ce se întinde pe toată lungimea peretelui ne reflectă — pe mine și pe West. Mama mi-a citit cândva o poveste în care o fetiță a trecut printr-o oglindă și a descoperit că lumea din spatele ei era opusul realității noastre. Nu pot să nu mă întreb dacă opusul lui Haley și al lui West sunt fericiți sau dacă se scufundă într-o mlaștină și mai adâncă de circumstanțe negative.

Cu un oftat, West îmi mângâie mâna și se ridică în picioare, luându-și bandajele cu el. Se sprijină cu spatele de oglindă și-și înfășoară bandajul peste încheieturile mâinilor și ale degetelor. Îi urmez exemplul, dar, având în vedere că fac treaba asta de mult mai mulți ani decât el, termin înaintea lui.

Mă ridic și încerc să-l întreb, cât se poate de degajată:

— Și ce s-a întâmplat când i-ai văzut pe părinții tăi?

West trage cu putere bandajul peste încheieturile degetelor sale, apoi înfășoară restul rolei de câteva ori în jurul încheieturii mâinii.

— Mi-au spus să mă întorc acasă.

Acasă. Cuvântul ricoșează în mine ca un glonț.

— Este... este... grozav.

Dar nu mi se pare deloc grozav și mă simt cu atât mai prost, cu cât știu că ar trebui să mă bucur pentru el. West nu va mai fi nevoit să doarmă în mașină, nu va trebui să afle ce-i acela un adăpost și va avea ce mânca. Multă mâncare. Pentru un tip care conduce o mașină Escalade și poartă haine de firmă, sunt sigură că va fi îndopat cu tot felul de mâncăruri sofisticate. Va avea un pat cald cu așternuturi din bumbac fin și probabil că va avea parte de tot confortul la care eu nu pot decât să visez.

Într-o oarecare măsură, faptul că el și-a pierdut căminul constituia legătura dintre noi și mă făcea să nu mă mai simt atât de singură. Acum, odată cu reîntoarcerea lui acasă, mă simt mai izolată decât eram la început.

Trag de coada mea de cal. Pușți răsfățat. Se duce acasă și eu mă dau în spectacol fiindu-mi milă de el. Ceea ce este important însă e faptul că West va fi în siguranță. Cu toate că nu înțeleg ce se petrece între noi, vreau să-l știu în siguranță.

— E un lucru bun, repet eu.

— Mda, spune el, dar durerea din glasul lui îmi dă de înțeles că întoarcerea lui acasă nu reprezintă nici pe departe îndeplinirea unui vis.

Reiau în gând conversația. West a spus doar că ei i-au cerut să se întoarcă acasă; el nu a afirmat însă că ar fi fost de acord cu acest lucru.

— Și te duci acasă?

West își fixează ariciul bandajului, după care își pune mâinile în șolduri.

— Mda.

— E vreo problemă? Adică, mai e și altceva la mijloc? Nu este un loc sigur?

— Ba da.

Chipul i se schimonosește.

— Dar problemele... Au rămas aceleași.

El se duce acasă, iar eu nu. El va fi în siguranță, iar eu voi trăi în continuare în prezența diavolului.

Mă gândesc la casa mea. La locul pe care Maggie l-a desenat înfățișându-ne ca pe niște omuleți stilizați. Nimic nu era perfect acolo. Mama și tata se mai certau uneori. Eu și Kaden ne călcam pe nervi reciproc. Boilerul suferea de depresie maniacală, drept care apa era fie foarte fierbinte, fie foarte rece. Dar toate problemele pe care le aveam în acea casă din cărămidă și mortar nici nu se comparau cu cele pe care le înfrunt acum.

— Aș da orice să mă întorc acasă, șoptesc eu.

West își ridică brusc privirea spre mine. Părerea de rău de pe chipul lui este evidentă, dar eu i-o alung, făcându-i semn cu mâna să trecem la treabă pe când înșfac două corzi de sărit din cui.

— Trei minute de sărituri cu coarda. Apoi douăzeci de flotări. Apoi douăzeci de genuflexiuni. Repetăm exercițiile de cinci ori.

— Haley, mi se adresează el, dar eu nu-i ofer în schimb decât coarda.

El se apropie de mine, dar în loc să-mi ia coarda din mâini, își lasă degetele să alunece de-a lungul încheieturii mâinii mele și își plasează degetul mare pe pulsul meu. Mângâierea lui se propagă ca o flacără până în vârful degetelor mele de la picioare, dar o parte din mine, oricât de patetic ar părea, îl respinge. Îmi smulg mâna dintr-a lui. El se duce acasă, dar eu nu.

— Așa cum am spus de dimineață, zic îndesându-i coarda în mâini, trebuie să ne rezumăm la chestii simple. Fără complicații. Acum hai să ne punem pe treabă. Ai un meci în mai puțin de două luni.

Nu-i ofer ocazia să răspundă, căci dau volumul boxelor la maximum și-i las pe membrii trupei Eminem să acopere vocea lui West, iar mie să-mi îngroape adânc emoțiile.

WEST

N-am plesnit în viața mea o femeie, dar după durerea care i-a străfulgerat chipul lui Haley când i-am spus în seara asta că mă întorc acasă... am avut senzația că am făcut-o. Mă zguduie un fior din cap până în picioare. Am rănit-o pe Haley astă-seară. Ca de obicei, am vorbit fără să gândesc înainte.

Sunt pe pilot automat în timp ce gonesc prin zona deluroasă pe care se întinde comunitatea noastră restrânsă. Locuințele impunătoare apar cam la un kilometru distanță unele de altele. Unele proprietăți, cum ar fi și cea a părinților mei, au practic propriul cod poștal.

După o curbă, dau cu ochii de casa părinților mei și iau piciorul de pe accelerație. Casa pare mai mare. Este cumva și mai mare decât mi-o amintesc și și-așa mi-o aminteam enormă. Coloanele albe maiestuoase și scările albe din marmură sunt luminate pe fundalul întunecat al nopții.

Este imensă și, pentru prima oară în viața mea, simt un gol în stomac în timp ce intru pe alee. Nu este doar imensă. Este și excesiv de opulentă.

Trec pe lângă garajul atașat casei, folosit numai de părinții mei, și ocolesc clădirea cu un viraj strâns, ca să ajung în spate, la garajul construit pentru odraslele familiei. Din instinct, întind mâna după telecomanda atârnată de parasolar și mă năpădește un val de greață în timp ce ușa garajului se deschide. În loc de trei mașini, așa cum ar trebui să fie, este doar una. Mașina lui Ethan pare stingheră pe locul din stânga. Îmi parchez mașina lângă peretele din

dreapta și închid ochii, nefiind în stare să mă uit la locul gol din mijloc.

Acolo ar trebui să fie Mustangul lui Rachel. De fapt, și ea ar fi trebuit să fie aici dacă nu ar fi avut accidentul acela. Întregul garaj răsună de zgomotul amintirilor. De obicei, sâmbăta, pe la miezul nopții, după ce mama adormea, Rachel fugea afară pe ușa bucătăriei și se strecura aici ca să mestereasă la mașini. Era toată plină de unsoare și îmi arunca un zâmbet când trăgeam mașina lângă a ei.

Deschid portiera și o trântesc cu mai multă putere decât am intenționat, străduindu-mă din răsputeri să ignor faptul că ea nu se află acolo... că-mi doresc ca ea să se afie acolo.

Casa este cufundată în liniște. Și în întuneric. Apăs pe întrerupător și luminile din bucătărie se trezesc la viață. Aeroterma sufiă aer cald prin ventilatorul montat în tavan și este singurul sunet care străpunge liniștea.

Pe bufet este o pâine. Și pe masă este un bol cu mere. Ușa de la cămară este întredeschisă și înăuntru, pe rafturi, se văd o duzină, dacă nu și mai multe, de cutii cu tot felul de alimente ambalate. Stomacul îmi chiorăie și îl apăs cu mâna ca să se domolească. Am mâncat câte două mese pe zi în ultimele două săptămâni. Câteodată doar una. Porțiile erau întotdeauna mici. Și aici... aruncăm mâncarea.

— Bine ai venit acasă.

Ethan se sprijină de cadrul ușii care dă în hol.

— Mi-ai simțit lipsa? îl întreb pe un ton degajat.

Nu m-a căutat deloc, nici el, nici vreun alt frate de-ai mei.

— Ți-am trimis mesaje și te-am sunat, spune el.

Uneori este greu să-l privești pe Ethan drept în ochi. Seamănă leit cu tata.

— Nu mi-ai răspuns.

Este o scuză convenabilă și probabil adevărată.

— Mi-a murit telefonul.

Ethan dă din cap ca și cum chestia asta ar explica totul.

— Eram îngrijorat în privința ta.

Fac o pauză, știind că ceea ce mi-a zis Ethan vrea să însemne că l-am lăsat singur aici... cu desăvârșire singur... făcându-și griji nu numai în privința surorii noastre, a sănătății mintale a mamei noastre, ci și în ceea ce mă privește.

— Îmi pare rău.

— Ai plecat ca un nemernic de cea mai joasă speță ce ești! Știi asta, nu?

— Doar nemernic.

Dau drumul genții din mână, îmi potrivesc mai bine șapca pusă invers pe cap și deschid frigiderul.

— Hai să lăsăm insultele.

Ethan râde pe înfundate și tensiunea apăsătoare dintre noi se risipește.

Șuncă. Brânză. Lapte. Ouă. Niște resturi de spaghete. Simt crampe în stomac numai la gândul că o să le înfulec pe toate. Înșfac un copan de pui dintr-o farfurie și încep să-l devorez în timp ce scot o caserolă din plastic cu salată de cartofi. Cu o bucată de pui în gură, dau la o parte capacul caserolei, iau o furculiță din sertar și o înfig în cartofi.

— Ți-e foame? mă întreabă Ethan.

Sunt mort de foame, iar în chip de răspuns îmi îndes în gură o furculiță plină cu salată de cartofi. Mă așez la masă și Ethan mi se alătură.

— Unde dracu' ai fost?

Ridic din umeri și bolborosesc între două îmbucături:

— Am dormit în mașină.

— Sună confortabil.

— Mai ceva decât la hotelul Four Seasons.

Continui să înfulec în vreme ce Ethan îmi împărtășește ultimele noutăți de acasă, ceea ce-mi confirmă că nu s-a schimbat nimic cât timp am fost plecat. Rachel este tot la spital, mama este în continuare un caz pierdut. Tata s-a întors la muncă.

Fiindcă tot a venit vorba de muncă...

— Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul, zice Ethan.

— Compania tatei a cumpărat firma Sillgo?

— Dormi în mașină două săptămâni și te întorci acasă ca un mare afacerist?

— Nici pe departe. Îmi aduc aminte că erau niște documente pe aici, dar nu mai știu dacă vânzarea a avut loc. Compania tatei a cumpărat firma respectivă?

Ethan ridică din umeri.

— Tata a pomenit ceva anul trecut cum că erau unele probleme cu afacerea aceea și că s-ar putea să o cumpere altcineva, dar niciodată nu mi-a păsat suficient de mult încât să întreb ce s-a întâmplat. De ce?

— Eram și eu curios.

Poate că nu trebuie să am niciun motiv de îngrijorare. Poate că tata nu este răspunzător de distrugerea familiei lui Haley. Chiar dacă sunt slabe speranțe, mă agăț totuși de ele.

— De ce? întreabă Ethan.

— Ți-am spus doar, din curiozitate.

— Nu la asta mă refeream, de ce te-ai hotărât să dormi în mașină?

Simt cum mi se pune un nod în gât — prea multă mâncare înfulecată mult prea repede. Încetinesc ritmul.

— Tata m-a dat afară din casă.

— Nici la asta nu mă refeream. De ce nu te-ai dus la Jack? Ce dracu', Gavin practic locuiește acolo! Încă unul nu mai conta.

Plimb de colo colo un cartof prin caserolă în căutarea unui răspuns. De ce naiba nu m-am dus la Jack cu coada între picioare ca să-i cerșesc un adăpost? Trântesc capacul peste caserolă, o pun în frigider și arunc osul de pui la gunoi.

— Nu aveam nevoie să mai dau ochii cu încă cineva care să-mi reamintească cum am dat chix.

— N-ai dat chix, mă asigură Ethan.

— Dacă e așa, atunci spune-mi cum se face că eu sunt aici, dar Rachel nu este.

— Pentru că aici este casa ta!

Casa mea. După părerea lui Haley, o casă înseamnă un loc unde să te simți înconjurat de căldură și să fii în siguranță. Cercetez încăperea cu privirea, ca și cum nu aș mai fi fost niciodată aici. Este rece. Neprimitoare. Tata a avut dreptate în seara când m-a dat afară. Nu am avut niciodată senzația că aparțin acestui loc.

— Nu este corect. N-ar trebui să fiu aici fără Rachel.

N-ar fi trebuit să mă întorc acasă. Tot luxul ăsta, toată opulența asta... nu le merit, cu atât mai mult cu cât Rachel nu se mai bucură de nimic de când zace în spitalul ăla.

Ethan își lasă capul în pământ și, cum nu mai spune nimic, mă îndrept spre vestibul, apoi urc scara în spirală. Pașii mei răsună în timp ce sar câte două trepte deodată.

Rachel este în spital și nu se întrevede nimic bun la orizont. Haley și-a pus sufletul pe tavă în fața mea atunci când credea că nu am nimic, dar eu am rănit-o trântindu-i drept în față, fără pic de considerație, faptul că mă întorc acasă, pe când ea n-are unde să fugă de coșmarul ei. Le-am rănit pe cele mai importante fete din viața mea.

Când ajung pe palier, piciorul meu o ia la dreapta, spre dormitor, dar capul meu se întoarce, fiind atras ca un magnet de camera lui Rachel. De câte ori am fost la ea în cameră? În toate nopțile în care simțeam că mă cuprinde un val de vinovăție pentru păcatele comise. În toate nopțile în care eram în toiul unei petreceri cu multă lume și, dintr-odată, mă cuprindea senzația că nu aveam ce căuta acolo. În toate acele nopți am bătut la ușa camerei lui Rachel, am intrat înăuntru și mi-am găsit alinarea în acceptarea blajină a surorii mele.

Și acum simt un nod în gât... Rachel m-a acceptat întotdeauna așa cum sunt... cu bune și cu rele și cu purtările mele de-a dreptul

urâte... și, în mintea mea, mi-am plătit datoria protejând-o. Am susținut-o întotdeauna. M-am luptat în locul ei. Am avut grijă să știe că niciodată nu era singură.

Stau în pragul ușii camerei ei, dar nu pot să-mi fac curaj să aprind lumina. Îmi încordez urechile... să aud vocea ei blândă cum mă poftește înăuntru... cum îmi spune cât de mult mă iubește... că totul va fi bine.

Aud o voce... o șoaptă în mintea mea. Vocea nu-i aparține lui Rachel, ci lui Haley, și nu face altceva decât să reflecte singurătatea mea interioară: „Aș da orice să mă întorc acasă".

Degetele mele se agață strâns de cadrul ușii.

— Și eu, Haley. Și eu.

HALEY

Uite cum se transformă coşmarurile în realitate. Mă foiesc pe scaunul din faţa biroului asistentei sociale de la şcoală, simţindu-mă de parcă aş fi legată cu un lanţ de stâlpul infamiei. Funcţionarii publici îmi dau fiori. Au puterea de a distruge rămăşiţele patetice ale familiei mele, obligându-ne să ne despărţim.

Cu părul ei blond strâns într-un coc la spate, doamna Collins intră şi închide uşa în urma ei.

— Scuze pentru întârziere. Am avut... ei bine... o treabă.

Zâmbeşte larg când pronunţă cuvântul „treabă". Oamenii ăştia se bucură când distrug familii? În asta constă satisfacţia lor profesională?

— Nicio problemă.

Îmi rod o unghie în timp ce-mi storc creierii ca să aflu motivul acestei întruniri. Nu poate fi ilegal faptul că locuim la unchiul meu... sau există o anumită limită în ceea ce priveşte numărul de persoane ce pot trăi sub acelaşi acoperiş?

Biroul ei dezordonat îmi aduce aminte de cel al bunicului meu, cu excepţia faptului că acesta are o notă de feminitate ce se datorează perdelelor cu buline roz şi ramelor cu citate nostime de pe pereţi. Nu e de mirare că ea şi bunicul se înţeleg aşa de bine.

— Bunicul tău a găsit un voluntar pentru sala de sport? mă întreabă ea.

— Da, într-un fel.

John căuta un voluntar pentru a nu fi nevoit să plătească pe cineva ca să-i spele saltelele şi sacii de box, dar având în vedere că

West nu-și poate plăti taxele pentru sală, noi doi am făcut curățenie în serile de vineri și sâmbătă, după antrenament.

Eu și West ne antrenăm de trei săptămâni și am rămas impresionată. Are un talent brut și prinde repede, dar când mă gândesc la cât de multe lucruri mai are de învățat ca să-l înfrunte pe Conner, mă ia cu leșin. Nu poate reuși într-un timp atât de scurt.

De parcă aș fi o prizonieră căutând o portiță de evadare, cercetez din nou biroul cu privirea. West, West, West, West. Nu-mi pot lua gândul de la el. Familia lui i-a cerut să se întoarcă acasă și el s-a conformat, dar pot să-mi dau seama după durerea din ochii lui că problemele lor nu s-au rezolvat.

Gândul la West mă face să oftez, iar doamna Collins strâmbă din colțul gurii. Buzele ei revin la normal în timp ce dă un click pe mouse și computerul ei prinde viață.

— Dacă nu te deranjează, trebuie să trimit un e-mail urgent.

— În regulă.

N-am discutat deloc cu West despre noaptea în care a stat cu mine. E ca și cum lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat niciodată și uneori mă întreb dacă nu cumva am visat. Dar amintirea buzelor lui fierbinți pe pielea mea, a mâinii lui pe abdomenul meu... mi se accelerează respirația. S-a întâmplat, fără îndoială.

De fapt, West a pomenit despre acea noapte în prima zi când ne-am antrenat împreună după ce s-a întors acasă. A spus doar atât: „Ne vom rezuma la lucruri simple. Deocamdată. Până când voi ști că ești pregătită pentru mai mult."

Deocamdată... Pregătită pentru mai mult. Inima mi se zbate în piept. Nu. N-am nevoie de așa ceva. Eu și West funcționăm mai bine dacă păstrăm o relație simplă. Fără complicații... dar la gândul că gura lui a fost atât de aproape de a mea...

„Gata! Concentrează-te pe altceva. Pe orice."

Cu degetele încă alunecându-i pe tastatură, doamna Collins îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Nu.

Deloc.

Ea termină de tastat.

— Pari cam agitată. Îți dau cuvântul meu, sunt absolut inofensivă. Deși un fost elev de-ai mei pretinde că nu știu să conduc, nu e cazul să-ți faci griji. Nu ieșim din birou.

Îmi face cu ochiul și zâmbește larg, de parcă am fi prietene.

Presupun că sunt la fel de agitată ca un cobai supus testelor de laborator.

— Te-am luat de la oră pentru că unul dintre profesorii tăi mi-a spus că vrei să soliciți o bursă la Longworth, așa-i?

Îi confirm dând din cap. Este o crimă să ceri recomandări de la profesori?

— Bursa acoperă doar costul manualelor de curs, mă informează ea.

— Știu.

Doamna Collins deschide un dosar și scoate din el o foaie pe care mi-o întinde.

— Aceasta este bursa Evans. Acoperă patru ani de studiu pentru o persoană care se specializează în chineziologie.

Mă îndrept pe scaun și țin între degete hârtia de parcă ar fi din aur pur.

— O bursă completă?

— Da.

Ea se luminează la față, iar eu mă aștept să răsară curcubeul în spatele ei și păsări albastre să-i aterizeze pe umăr. Doamna Collins este, fără îndoială, o persoană mult prea fericită sau poate că eu am fost deprimată atât de mult timp, încât am uitat ce înseamnă fericirea.

Își pierde puțin din aură când își împreunează mâinile pe birou și își recapătă mina serioasă.

— Dar este o bursă extrem de competitivă și nu constă doar dintr-un simplu eseu și un CV. Aplicanții din toată țara vor trimite

înregistrări video în care trebuie să argumenteze de ce sunt cei mai buni candidați.

Parcurg în grabă cele trei pagini în timp ce în sinea mea se dă o luptă pentru supremație între groază și speranță. Oh, Doamne Dumnezeule, chiar am șanse să câștig bursa asta, dar va trebui să găsesc filmulețe cu meciurile la care am participat și să mă înregistrez când îl antrenez pe West. Pot să arăt cum îl antrenez de la început până la sfârșit. Dar groaza îmi omoară orice speranță, căci îmi dau seama că el va trebui să lupte corp la corp cu cineva, ceea ce înseamnă că și eu va trebui să fac la fel.

— Haley? mă trezește din visare doamna Collins. Te simți bine? Ești cam palidă.

— Sunt bine.

Îmi trec o mână prin păr.

— Mulțumesc. N-am cuvinte să vă spun cât de mult înseamnă bursa asta pentru mine.

Zâmbetul de pe chipul ei este atât de sincer, încât mă relaxez pe scaun. Poate că nu este pornită să mă distrugă.

— Bunicul tău are numai cuvinte de laudă despre tine. Este foarte mândru de rezultatele tale de la sală și de la școală.

Relaxarea se transformă în apăsare. Umerii mi se gârbovesc. Grozav — vinovăție. O simplă întrevedere cu bunicul la ședința cu părinții și au devenit cei mai buni prieteni. Mă prefac că citesc formularul de înscriere în timp ce ea bate cu pixul în birou.

— Când mi-am început cariera de asistent social, am lucrat într-un centru pentru oameni fără adăpost.

Îmi ridic brusc ochii și ea îmi susține privirea fără să clipească. Știe. Doamne Dumnezeule, știe!

— Nu este ușor să n-ai un acoperiș deasupra capului. Este derutant și înspăimântător și, dacă pentru un adult este așa, pentru un adolescent trebuie să fie de două ori mai îngrozitor. Știu că nu mai stai acolo, dar știu și că încă nu aveți o situație stabilă. Din păcate, statul nu-mi permite să preiau cazul tău, dar, având în

vedere că lucrez în această școală, poți veni oricând să stai de vorbă cu mine și ușa mea va fi întotdeauna deschisă pentru tine.

— De unde știți?

— Părinții tăi nu s-au prezentat la ședința cu părinții și n-am putut lua legătura telefonic cu ei, iar scrisoarea pe care le-am trimis-o mi-a fost înapoiată, așa că am dat de bunicul tău. Haley, să știi că el chiar ține la tine.

Ține la mine? Îmi vine să sar la gâtul lui. El i-a povestit *ei* chestiuni private ale familiei noastre. De ce nu a mințit? De ce nu i-a spus că a fost o greșeală? De ce nu i-a spus că avem o casă?

Mă ridic în picioare cu intenția de a pleca, dar nu sunt sigură dacă am voie să fac asta. Solicitarea pentru bursă îmi foșnește în mână.

— Vreți să mă luați de lângă familia mea?

Cuvintele îmi scapă fără să vreau și imediat îmi doresc să mi le pot retrage.

Ea clatină din cap.

— Indiferent de ceea ce crezi, statul nu este interesat de distrugerea familiei tale și, din câte înțeleg, locuiești într-un mediu sigur. Suntem aici ca să te ajutăm, Haley. Eu sunt aici ca să te ajut.

Când aud cuvântul „sigur", simt cum se iscă în mine un hohot isteric de râs care-mi năvălește pe gură. Izbucnirea este absolut nelalocul ei, iar râsul, în loc să mă facă să mă simt mai bine, răsucește o coardă și-așa prea întinsă. Amețită din pricina emoțiilor nebune, mă îndrept spre ușă cu mers împleticit. Chiar în momentul în care pun mâna pe clanță mă trezesc la realitate și încremenesc.

Nu e vorba că m-aș plânge.

— Cum adică nu aveți voie să preluați cazul meu?

Ea se lasă pe speteaza scaunului, iar felul ciudat în care mă privește strângând din buze îmi aduce aminte de modul în care Jax își țintuiește adversarul cu privirea înainte de a intra în ring: de parcă ar vrea să-mi anticipeze următoarea mișcare.

— Menirea mea în această școală este să-i ajut pe aceia despre care statul crede că au nevoie de un imbold în plus în direcția cea bună. Oricât de mult am încercat să conving organele abilitate în cazul tău, nu te încadrezi în cerințele pentru programul meu.

Mă prăbușesc cu spatele de perete, răsuflând ușurată. Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, acum nu mai am de ce să-mi fac griji că mă voi pomeni la ușă cu asistenții de la Protecția copilului dispuși să ne ia cu forța pe mine și pe Maggie.

— Asta e bine.

— Presupun că da, mă aprobă ea. Dar instinctul îmi spune că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva și am o vagă bănuială că, după ce vei pleca, n-am să te mai revăd.

Mă roade un sentiment de vinovăție, fiindcă fiecare cuvânt pe care l-a rostit este absolut adevărat: simt, într-adevăr, nevoia să stau de vorbă cu cineva. Vreau să deschid gura și să-mi descarc sufletul, să-i spun tot ce s-a întâmplat, să transfer toată durerea pe umerii altcuiva. Vreau să-mi scot din trup și din suflet toată mizeria și toată decăderea trupească și morală și poate, dacă o elimin din mine prin intermediul cuvintelor, poate, doar poate, că tot putregaiul va dispărea.

Dar am senzația că mi s-a blocat traheea și coardele vocale au fost luate prizoniere. Să-i povestesc ei despre viața mea — despre cum am pierdut casa, despre ceea ce s-a întâmplat cu Matt — ar însemna să mă expun.

Am avut încredere în Matt și lucrurile n-au ieșit deloc bine și am fost destul de proastă să vorbesc și cu West, iar el nu a luat în seamă nimic din ceea ce i-am spus de când s-a întâmplat asta și până acum.

— Mulțumesc, îi zic în timp ce apăs pe clanță. Dar sunt bine.

WEST

Suntem la cantină, iar Haley se trânteşte pe scaunul din faţa mea şi-şi vâră imediat un cartof prăjit în gură.

— Mă bate gândul să-ţi leg mâinile deasupra capului. Poate că aşa-ţi vei ţine şi tu garda sus.

Râd în barbă. Haley nu este genul care să spună „Bună" sau să trăncănească vrute şi nevrute ca orice altă fată. Este directă şi la obiect, nu e în stare să spună minciuni, iar eu mă îndrăgostesc şi mai mult de ea pe zi ce trece. Sunt complet dat peste cap, fiindcă insistă să ne rezumăm la o „simplă" relaţie.

— Îmi ţin garda sus.

— Dacă zici tu...

Am tot aşteptat un fel de confirmare că ea vede în relaţia dintre noi ceva mai mult decât o prietenie. Mai mult decât o relaţie de elev şi antrenor. Înmoi un cartof prăjit în ketchup, apoi îmi împing tava deoparte, întrebându-mă cât de mult a mâncat Haley săptămâna asta.

— Vrei să ieşim undeva să luăm cina diseară? Înainte de antrenament. Fac eu cinste.

Ea clatină din cap fără să se uite la mine.

— Trebuie să mă duc la muncă înainte de antrenament. Ştii tu, trebuie plătite facturile şi aşa mai departe.

Primesc doar un zâmbet slab din partea ei.

— La ce oră termini? Vin să te iau cu maşina şi să te duc la sală.

Haley stă cu ochii în farfurie şi cu fruntea încruntată. Urăşte să accepte ajutorul cuiva, dar de data asta mormăie:

— La șapte.

Pentru prima oară de la accidentul lui Rachel încoace, îl văd pe Isaiah la școală. Intră pe ușa laterală arătând de parcă ar fi înviat din morți: palid, cu cearcăne sub ochi, abia ținându-se pe picioare. Mă holbez la el, iar el îmi aruncă o uitătură de parcă aș fi un gunoi.

Eu îmi întorc primul privirea în altă parte. A stat lângă sora mea, a ținut-o de mână, făcând-o fericită, ceea ce eu nu pot să fac. Pentru asta merită un oarecare respect.

Haley își plimbă privirea de la mine la el și înapoi la mine.

— Îl cunoști?

— Este iubitul lui Rachel.

Haley ridică uimită din sprâncene.

— Glumești?

— Aș vrea eu.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Ridic din umeri, fiindcă știu doar ceea ce mi-au spus alții.

— S-au cunoscut la o cursă ilegală de mașini.

— Uau. Nevoia de adrenalină este probabil o trăsătură de familie.

Izbucnesc în râs, fiindcă niciodată n-am privit lucrurile așa.

— Tu îl cunoști?

— Locuim în același cartier, dar nu știu mai multe despre el decât zvonurile care mi-au ajuns la ureche și știm amândoi prea bine că, de cele mai multe ori, zvonurile nu sunt adevărate.

Lăsăm baltă subiectul Isaiah și trecem la discutarea strategiilor de luptă. În momentul în care o încăierare iscată într-un colț al cantinei îi atrage atenția, eu răstorn restul de cartofi prăjiți în farfuria ei. Îmi țin respirația când se întoarce cu fața spre masă și respir din nou, ușurat, când văd că nu pare să fi băgat de seamă. Dacă mă prinde făcând asta, o să-mi tragă un șut în fund.

— Vreau să-ți arăt ceva, spune ea.

Interesant.

— Ceva?

— Da, ceva.

Haley răscolește prin ghiozdanul ei, de unde scoate un teanc de hârtii capsate.

— E vorba de o bursă. O bursă completă, de care chiar am nevoie.

Ea face o pauză, iar eu mă simt ca un rahat.

— În fine, continuă ea. Trebuie să trimit o înregistrare video și aș vrea să facem o filmare cu mine antrenându-te și cu câteva exerciții din programul tău de antrenament prin care să dovedesc că merit bursa.

Degetele mele freamătă în timp ce ea îmi pune hârtiile în mâini. Haley își suge buza de jos și mă urmărește din celălalt capăt al mesei.

— Am să înțeleg dacă mă vei refuza.

De parcă aș putea refuza un asemenea chip!

— Nu trebuia să te dai peste cap ca să obții o înregistrare video cu mine la bustul gol. Trebuia doar să mă fi rugat și imediat mi-aș fi scos cămașa de pe mine.

— Puah...

E un sunet scurt, sexy, care vine la pachet cu o gură căscată de uimire și cu niște obraji îmbujorați. O ador când roșește. De când am petrecut acea noapte împreună, am renunțat la aluziile sexuale, dar, dacă continuă să-mi atragă atenția asupra buzelor ei, atunci se duce naibii toată învoiala.

Răsfoiesc documentația necesară pentru obținerea bursei și vina care mă macină de trei săptămâni încoace crește și mai mult. Având în vedere situația actuală a familiei lui Haley, ea are nevoie de banii ăștia, iar vinovat pentru că nu-i are ar putea fi tatăl meu. Eu sunt acasă. Ea nu este. Viața mea continuă pe făgașul ei normal. A ei este un adevărat coșmar.

— Poți conta pe mine pentru orice ai nevoie.

Ochii ei negri și minunați se luminează, iar furculița îi cade din mână, izbindu-se cu un zgomot metalic de tavă.

— Pe bune?

— Dap.

Măcar atât pot face și eu pentru ea: să o las să înregistreze ședințele noastre de antrenament.

Transformându-se exact în opusul antrenorului dur care scoate untul din mine la sală, Haley bate din palme. Aseară a țipat încontinuu la mine să țin garda sus pe când țopăiam și mă feream de sacul de box ce se balansa în timp ce făceam combinații de trei lovituri rapide urmate apoi de încă una.

Ea își împinge scaunul în spate și țâșnește lângă mine, înfășurându-și brațele în jurul gâtului meu.

— Mulțumesc!

Părul i se revarsă în cascadă, mângâindu-mi chipul, și parfumul ei amețitor mă învăluie cu totul. Prin minte îmi trec fulgerător amintiri din noaptea în care am ținut-o în brațe. Niciodată în viața mea n-am mai avut un asemenea sentiment de pace sufletească și de apartenență ca atunci când am stat treaz uitându-mă la ea cum doarme.

Brațele mele alunecă de-a lungul spinării ei și, pe când mă ridic în picioare, ea se dă înapoi și mă sărută pe obraz. Buzele ei moi îmi mângâie pielea și îmi încleștez mâna într-o șuviță din părul ei. Inima îmi bate cu putere și întorc capul, sperând să-mi ating gura de a ei. Privirile noastre se întâlnesc și văd cum dorința îi întunecă și mai mult ochii.

Haley se încordează, de parcă rațiunea a pus din nou stăpânire pe acțiunile ei. Ea face efectiv un salt înapoi ca să se îndepărteze de mine și își duce o mână la gură.

— N-am vrut asta.

N-aș putea să mă abțin să nu rânjesc cu gura până la urechi nici dacă cineva mi-ar oferi un milion de dolari fiindcă, ba da, a vrut-o. Fie că e dispusă să recunoască, fie că nu, Haley vrea mai mult.

— Mulțumesc, spune ea continuând să meargă cu spatele. Pentru că mă ajuți cu bursa, adică. Ăăă... ne vedem diseară.

Ca un vârtej, se răsucește pe călcâie și iese din cantină împreună cu Marissa. La naiba, nicio fată nu m-a lăsat până acum fără cuvinte și nici cu un asemenea zâmbet întipărit pe chip. Pe de altă parte însă, nicio fată nu m-a făcut până acum să mă prăbușesc la podea lac de sudoare.

Iau tava mea, apoi pe a ei, arunc resturile la gunoi și pun tăvile pe raft. Ai grijă, Haley. Chestia aia cu o „simplă" relație între noi tocmai a zburat pe fereastră.

HALEY

Iar am întârziat la ieșirea din tura de la pizzerie și West va fi mai mult decât fericit să-mi trântească asta drept în față după ce am scos untul din el în ultimele săptămâni. Vântul rece mă izbește direct în obraji și am o senzație de confort când îl văd pe West ieșind cu mașina din locul de parcare și trăgând-o în dreptul meu.

Deschid portiera, mă strecor înăuntru și îi zâmbesc. Radiatorul funcționează la capacitate maximă și absolut toate gurile de ventilație sunt îndreptate spre mine. Așa cum stă acum pe locul șoferului, de parcă n-ar fi făcut nimic ieșit din comun, nu e greu deloc să te îndrăgostești de el.

— Cum a fost ziua ta de muncă? mă întreabă el.

— Slăbuță.

Adică n-am primit bacșișurile la care mă așteptam.

West se întinde spre bancheta din spate, iar eu îmi ridic iute mâinile înghețate în dreptul radiatorului. Da, sunt din nou reci și, da, încerc să-i ascund asta lui West.

— Hei, Haley, îmi atrage el atenția.

Îmi las mâinile în jos.

— Da?

În fața ochilor îmi apare un buchet de trandafiri roz. Mi se taie respirația și-mi piere graiul.

Trandafirii dansează în fața mea, iar eu depășesc suficient starea de șoc încât să fiu în stare să-i primesc.

— Mulțumesc.

West apasă pe accelerație și intră pe drumul principal.

— Uite la ce mă gândeam. Mergem să ne antrenăm, tu te gândești și pe urmă discutăm cum să trecem de la o simplă relație la una complicată.

— Ești cam plin de tine, nu-i așa? îi dau eu replica în timp ce mă îmbăt cu mirosul delicat al celui mai mare trandafir.

— Parcă-ți plac tipii care apar cu buchete de flori, nu-i așa?

Izbucnesc în râs și West îmi zâmbește în chip de răspuns. Cum naiba și-a amintit?

— Bine, accept eu. Mai întâi ne vedem de antrenamente și poate după aceea vom lua în calcul o situație complicată.

— Nu „poate".

— Poate. Și... West?

Îmi aruncă o privire.

— Să nu crezi că asta mă va face s-o las mai moale cu antrenamentul.

WEST

— Ține garda sus! țipă Haley.

Ne antrenăm de două ore și brațele mele se mișcă de parcă ar avea două greutăți de câte cincizeci de kilograme atașate de ele.

— Trebuie să faci un pas spre mine când vrei să mă lovești și nu mai tot da înapoi. Nu suntem la un curs de autoapărare, ceea ce înseamnă că nu câștigi puncte dacă dai bir cu fugiții.

Suntem în ring și Haley ridică în dreptul feței apărătorile pe care le poartă pe brațe în vreme ce ne continuăm combinația. Eu inspir adânc și aplic o lovitură dublă, urmată de un croșeu, iar tibia mea se lovește de apărătorile ei, pe care și le-a coborât brusc în dreptul coapsei. De fiecare dată când lovesc, expir pe gură, iar Haley marchează fiecare lovitură cu un geamăt ca să-mi mențină ritmul.

Pe ritmul muzicii care bubuie în difuzoare, picioarele lui Haley țopăie încontinuu — un joc nebunesc de picioare pe care trebuie să-l învăț și eu. Se învârte în jurul meu și se așteaptă să-mi adaptez și eu ritmul după al ei.

— Haide, trebuie să te miști rapid. Rămâi în poziție paralelă față de mine, altfel am să-ți sparg țeasta sau am să te dobor.

Face deseori genul acesta de remarci, dar, de când ne antrenăm, Haley nu mi-a dat niciodată vreo lovitură. Cred că ar fi în stare să mă doboare și mă întreb cum de nu a făcut-o încă.

Îmi șterg sudoarea de pe frunte, dar un alt val de transpirație mă inundă, pornind dinspre scalp. Îmi simt mâinile înfierbântate în mănuși și mușchii mei tânjesc după odihnă.

— Încă o dată de la capăt, îmi cere ea pe un ton autoritar.

Îi arunc o privire ucigătoare și pot să jur că ființa asta sadică zâmbește.

— Ai boxul în sânge. Sapă adânc și o să-l găsești. Aceeași combinație.

Aceeași combinație înseamnă că ea vrea ca eu să pun totul cap la cap. Isuse Hristoase, de-abia mai pot să respir, darămite să-mi aduc aminte toată combinația.

Picioarele ei dansează din nou, dar de data asta mă mișc odată cu ea și-mi place cum își strâmbă gura.

— Bine, băiete, și acum, dacă ai putea ține garda sus, s-ar putea să mai ai o șansă să rămâi pe picioarele tale în ring.

La dracu'. Mă lovesc cu mănușile în tâmple și Haley își ține apărătorile sus. Încerc un croșeu, dar Haley se ferește din calea mea.

— Cu cine te lupți, cu bunica? Haide! Lovește cu toată puterea! Atacă de parcă chiar ai vrea să lovești din plin. Ce naiba, West! Nu-mi arde deloc de joacă.

De parcă mi-ar fi injectat furia în vene cu un ac ascuțit, toată energia se canalizează în mușchii mei și îi aplic o lovitură dublă, urmată de un croșeu, o directă de stânga la cap, încă un croșeu, apoi o reluare și o lovitură joasă la picioare.

Haley lasă să-i cadă apărătorile.

— Trebuie să vii spre mine și să lovești în același timp. Dacă mai întâi pășești, mâna ți se va clătina. El se va da la o parte sau, și mai rău, te va citi ca pe o carte deschisă și va profita de garda ta joasă ca să-ți trimită o lovitură direct în cap.

Mă sprijin cu un braț de cușcă. Mi-am dat jos tricoul acum o oră, iar șortul stă strâns lipit de mine, de parcă ar fi un al doilea strat de piele.

— De ce naiba e nevoie de atâtea lovituri directe? Croșeul meu este mult mai puternic.

— Directa cu brațul din față este cea mai importantă lovitură. Este lovitura cea mai apropiată de corp și nici nu te dezechilibrează.

Probabil din cauză că sunt prea obosit ca să gândesc, clatin din cap ca să-i dau de înțeles că nu pricep. Haley îmi face un semn din cap să mă îndrept și, când îi dau ascultare, ea își flutură degetele spre croșeul meu. Îmi șterg fruntea cu brațul.

— Și cum rămâne cu apărătorile?

Nu i-am aplicat nicio lovitură din plin lui Haley până acum și mi se strânge stomacul când mă gândesc să fac asta.

— Nu o să mă lovești, îmi spune ea. Dacă vrei, fă-te că mă ataci și vei înțelege chiar și-așa ce-am vrut să-ți spun.

Așa-zisa mea iubită e foarte încrezută.

— S-a făcut.

Iau postura de atac și „îi aplic" un croșeu. Brațul lui Haley biciuiește aerul, îmi parează lovitura și, în următoarea secundă, croșeul ei încremenește în bărbia mea.

— Te apleci în față, îmi spune ea.

Da. Corpul meu s-a aplecat în față când ea mi-a blocat brațul. La naiba.

— Dacă croșeul meu te-ar fi lovit, ți-ai fi pierdut echilibrul, iar eu aș fi fost în avantaj. Toate loviturile sunt bune, West, mai ales dacă se leagă, dar lovitura directă este pâinea ta cu unt și cu miere.

Haley îmi ridică încheieturile mâinilor și mi le duce lângă tâmple.

— Trebuie să ții garda sus tot timpul. Las-o jos o secundă și o să-ți sune apa-n cap.

— Știu.

Încep să las garda jos, dar ea mă ține strâns de încheieturile mâinilor.

— Nu.

Dar pe Haley o mai văd prin crăpătura dintre mănuși.

— Chestia asta trebuie să-ți intre bine în cap, nu vreau s-o tratezi doar ca pe o altă informație inutilă, bună de aruncat la gunoi.

Cu degetele ei delicate ținându-mă strâns, rămânem așa, în tăcere, în vreme ce muzica se aude în continuare în fundal. După o secundă, ea îmi spune:

— De ce ți-e frică?

Că o voi dezamăgi așa cum am dezamăgit-o pe Rachel. Că o să fiu bătut măr în cușcă. Că o să fiu dat afară din casă definitiv după absolvire. Încerc să las garda jos, dar Haley îmi ține încheieturile mâinilor ridicate.

— Spune-mi, insistă ea.

— De nimic.

— Nu, nu ții garda sus ca lumea. Chiar dacă o ții sus, nu o ții suficient de aproape de tâmple. Tot timpul dai mâinile la o parte. De ce?

Mă uit la Haley prin mica crăpătură.

— Nu văd nimic altceva.

— Mă vezi pe mine?

— Da.

Îi văd decolteul ce iese la iveală din maioul ei cu bretele și câteva șuvițe de păr care au scăpat din coada ei de cal. E ciufulită, asudată și sexy, iar mâinile mele ard de nerăbdare să rătăcească pe formele ei.

— Și atunci care-i problema?

— Parcă sunt orb dacă stau așa.

Cu garda la tâmple, mi se obstrucționează vederea periferică.

— Nu văd ce se întâmplă în jur...

— Vezi tot ce trebuie să vezi. Nu ești atacat de o gașcă de cartier, te lupți cu o singură persoană. Timp de trei runde a câte trei minute trebuie să ignori orice altceva pe lumea asta și să te concentrezi asupra singurului lucru care se află în fața ta. Gândește-te

la asta ca la un dar. De câte ori în viață ți se va mai permite o asemenea concentrare?

Haley — acesta este darul din fața mea. O fată care a avut încredere în mine și care m-a protejat în împrejurările potrivnice. Probabil una dintre puținele persoane care mă plac pentru ceea ce sunt, și nu pentru numele meu de familie.

Ea se apropie și mai mult și degetele îi alunecă pe pielea mea. Haley îmi întoarce încheietura mâinii spre fața mea și, din cauza mănușilor, nu o mai văd.

— Dacă ești dominat fizic, o gardă ținută strâns poate fi apărarea ta cea mai bună.

Ea îmi repoziționează încheietura mâinii și îmi obstrucționează din nou vederea.

— Și, când ești gata de atac, pur și simplu deschizi brațele și lovești.

Când ochii noștri se întâlnesc, ei i se taie respirația. Dacă aș săruta-o pe Haley acum, m-ar săruta la rândul ei? Dorința mă copleșește la fel de tare ca atunci când am cuprins-o în brațe în urmă cu trei săptămâni și i-am atins ușor pielea cu buzele mele. Pe întuneric a devenit un înger menit să-mi salveze sufletul. Ea și-a înclinat gâtul într-o parte și știam că puteam să o sărut fără niciun strop de împotrivire din partea ei, dar nu am făcut-o, fiindcă Haley nu știe cine sunt — nu știe că sunt un Young.

— Uite.

Haley se face că lovește și își înfige pumnul în mănușa mea.

— Ești protejat. Nu te pot răni.

Ba da, poate. Haley poate să afle cine sunt, cine este familia mea și să mă urască. Pot să o dezamăgesc și să fiu, din nou, un ratat. Haley habar n-are cât de multă nevoie am de ea și de această ultimă șansă de mântuire.

Ea își lasă mâna în jos, iar eu îmi cobor brațele pe lângă corp.

— Dar acum vine partea importantă, spune ridicând din sprâncene, n-o să câștigi niciodată o luptă decât dacă riști și te implici efectiv.

— Dar tu? o întreb.

Haley își ridică brusc ochii spre mine.

— Ce-i cu mine?

— Tu când ai de gând să te implici?

Se încruntă și ochii ei negri devin duri. E al naibii de sexy când se supără.

— Ce vrea să însemne asta?

Înseamnă că nu mă deranjează să o enervez atât de tare încât să mă castreze. Înseamnă că, atunci când îi ofer trandafiri, ea îmi spune că poate vom sta de vorbă.

— Îmi tot spui mie ce trebuie să fac și, în loc să lovești cu adevărat, îmi arăți cum boxezi cu umbra ta.

Haley își ridică bărbia, aproape provocându-mă din nou la luptă.

— Ai vreo problemă cu modul în care te antrenez?

— Nu, dar nu trebuie să fiu un geniu ca să-mi dau seama că ai o reținere.

Ea se apleacă spre mine la fel ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

— N-am nicio reținere.

— Ba da, ai. Suntem împreună zi de zi de mai bine de o lună și nu faci altceva decât să fii rezervată. Față de lumea de la școală, față de familia ta, la antrenament, ori de câte ori negi ce simți atunci când ești cu mine.

— Ce simt față de tine? Noi doi... suntem prieteni.

— Am depășit stadiul de prietenie în noaptea pe care am petrecut-o în camera ta, iar tu știi asta. Ei drăcie, Haley, am fost tot timpul unul în mintea celuilalt și nu doar eu sunt conștient de asta.

Haley își scutură capul și flutură o mână în aer.

— Ține-ți mintea acolo unde trebuie să fie, West. În sala de antrenament.

— Haley, tu ai fost cea care m-a sărutat azi în cantină.

— Puah.

Ea pufnește și sângele îi piere din obraji.

— Îți mulțumeam. Pentru că mă ajuți. Nu mă dădeam la tine.

Mă apropii mai mult de ea.

— Mă dorești. Recunoaște, Haley. Tu. Mă. Dorești. M-ai dorit din prima seară când ne-am întâlnit, m-ai dorit în noaptea aceea în camera ta și mă dorești chiar acum, dar ai îngropat adânc în tine dorința asta. A ieșit azi la iveală când te așteptai mai puțin și acum ești furioasă fiindcă îți strig asta în gura mare.

Haley privește în gol și, la fel ca atunci când i-am înfruntat pe Matt și pe Conner în cantină, încremenește din pricina șocului. Sunt obișnuit cu fetele care-mi spun tot ce le trece prin minte... absolut tot. Inclusiv lucruri pe care ar trebui să le autocenzureze, dar Haley își ține toate gândurile doar pentru sine și poate că nu o face dinadins. Poate că în felul acesta ține ea garda sus.

Arunc o privire spre mănușile din mâna mea.

— Fac un pas înainte când lovesc.

Privirea lui Haley țâșnește spre mine, iar speranța și recunoștința care se citesc în ochii ei pentru că am schimbat subiectul aproape că mă fac să cad în genunchi.

— Nu, nu păsești.

— Și dau mai multe lovituri directe decât croșee.

Un zâmbet începe să-i joace pe buze.

— Asta, în mod categoric, nu se întâmplă niciodată.

— Și sunt regele trecerilor de la defensivă la ofensivă.

După cum îmi imaginam, Haley izbucnește într-un râs sonor. Este imposibil să reziști ochilor ei din nou scânteietori.

— Dacă aplic o lovitură directă cu brațul din față...

Ridic brațul și mă prefac că-i trag un pumn.

Haley chicotește în timp ce mă blochează, dar e cu gândul în altă parte.

Fac imediat un pas înainte și lansez un croșeu, iar ea face, la rândul ei, un pas și mă blochează din nou.

— Băiatul poate fi învățat cum să facă, spune ea printre două hohote de râs.

— Adevărul e că mie și maimuțelor ni se întâmplă asta.

Cu fiecare lovitură, dată fără prea mare tragere de inimă, fac un pas înainte, iar Haley continuă să mă contracareze cu mișcări line și ritmice, păstrând o distanță sigură între noi. Stă suficient de aproape încât să mă blocheze, dar destul de departe ca eu să nu o pot atinge și exact asta îmi doresc... tânjesc să o ating pe Haley.

Fără niciun avertisment, alunec spre ea și o lipesc cu spatele de peretele cuștii. Haley dă drumul dintr-odată tot aerului din piept, fixându-și ochii aceia întunecați asupra mea. Mâinile i se odihnesc pe pieptul meu și degetele ei freamătă de parcă n-ar fi sigură ce să facă: să mă împingă sau să mă exploreze. Cu mănușile mele lipite de gard de-o parte și de alta a capului ei, mă aplec spre ea și o mângâi cu nasul pornind de la linia maxilarului și ajungând până la urechea ei. Trupul ei este cald și ferm și miroase al naibii de bine.

— Ce fac dacă sunt împins în peretele cuștii? îi șoptesc la ureche și închid ochii atunci când trupul ei este străbătut de un fior.

Unghiile ei mă tachinează pe piept, apoi mâinile îi alunecă spre șoldurile mele.

— Lovești aici.

Mă strânge de partea dreaptă și atingerea ei mă electrizează până în străfundurile ființei mele.

— Și aici.

Mă strânge de cealaltă parte.

Îi mușc ușor urechea, iar mâinile lui Haley se încordează pe pielea mea. În minte îmi apar imagini cu ea stând sub mine și îmi doresc ca această fantezie să se transforme în realitate.

— Și ce fac dacă mă doboară?

Îi privesc gâtul în timp ce înghite în sec. Are o piele atât de frumoasă... moale, netedă. Mănușile din mâinile mele devin o pacoste și dorința mea arzătoare de a o atinge se transformă într-o obsesie.

— Duci lupta la sol, spune ea cu răsuflarea întretăiată.

Ei bine, abia aștept lecțiile astea.

— Și când începem să exersăm chestia asta?

— Curând.

Îmi întredeschid buzele și o sărut pe gât. Haley își lasă capul într-o parte, dându-mi astfel voie să avansez și, prin afurisiții ăștia de pantaloni scurți, sigur își dă seama cât de mult o doresc.

— N-ar trebui să facem asta, îmi șoptește ea, cu toate că mâinile ei rătăcesc pe spinarea mea, urmărind linia coloanei mele vertebrale. Nu vreau să mai ies cu alt luptător.

— Atunci îndepărtează-te.

Continui să o sărut de-a lungul claviculei, urcând spre gât, apoi fac o pauză, privind-o drept în ochi, dându-i ocazia să pună punct chiar acum.

— Nu te voi minți. Îmi doresc asta, Haley. Te doresc pe tine.

O respirație scurtă și fierbinte pornește din gura ei, mângâindu-mi în treacăt buzele. Vena de la gâtul ei zvâcnește în timp ce degetele ei execută acel dans lent pe spatele meu, ceea ce mă scoate din minți. Sunt un nemernic dacă fac asta. Nu știe că sunt un Young și nici că tatăl meu s-ar putea să-i fi distrus viața.

— West.

Îmi rostește numele ca pe o întrebare, ca pe un răspuns. Să mă ia naiba dacă n-a fost o invitație.

Numele meu. Buzele ei mi-au rostit numele. La naiba cu restul lucrurilor. Haley mă cunoaște pe mine, cel adevărat, și măcar o dată în viață voi afla cum e să sărut o fată care înseamnă ceva pentru mine.

— Asta nu înseamnă nimic, îmi șoptește Haley pe când se întinde să-mi desfacă ariciul de la mănușă.

— Ba da, înseamnă.

Îmi las brațele pe lângă corp și, imediat ce mănușile aterizează pe jos, mâinile mele se înlănțuiesc în jurul acelui trup frumos.

— Spune-mi, Haley. Spune-mi, te rog, că înseamnă, fiindcă pentru mine chiar înseamnă ceva.

Îi apar cute pe frunte și ochii ei sunt umezi, de parcă efectiv ar durea-o să dea din cap și să rostească acele cuvinte.

— Da... Înseamnă ceva.

Trebuie să mă abțin, fiindcă Haley nu este genul de fată pe care să o înghesui în vreun cotlon întunecat. Este mai mult decât atât și simt cum mă străbate un fior din cap până în picioare. Îmi aplec buzele spre ale ei și, când le simt pentru prima oară gustul, scot un geamăt. Buzele ei sunt atât de dulci, de moi... de perfecte. Ea dă drumul aerului din piept, scoțând un suspin de satisfacție, iar trupul meu se topește într-al ei. Gardul din metal din spatele ei scrâșnește sub greutatea noastră.

De parcă ar fi perfect sincronizate, gurile noastre se mișcă în același ritm. Buzele se întrepătrund, mâinile descoperă mușchii și formele, respirațiile ni se accelerează. Și când Haley își împletește mâinile în părul meu, îmi pierd controlul.

Brațele mele devin chingi de oțel în jurul taliei sale și o ridic ca să se potrivească perfect cu mine. Haley își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și devine una cu mine în vreme ce săruturile se transformă din unele nevinovate în săruturi fierbinți — aproape necontrolate.

Gâtul ei mă ademenește din nou și, când cedez tentației, ea lasă să-i scape cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Simt în cap un vâjâit ce amenință să se transforme în delir în momentul în care Haley își schimbă poziția picioarelor. Își ridică o coapsă, apoi pe cealaltă, înfășurându-le pe amândouă în jurul taliei mele. Savurez din plin apăsarea ei caldă pe trupul meu.

Fierbințeala mi se dezlănțuie prin vene și degetele mele apasă pe pielea ei.

Apoi întreaga sală de sport începe să se cutremure. Haley își coboară picioarele și eu o împing pe jos, cu inima bătându-mi nebunește și cu trupul meu acoperindu-l pe al ei. Se aude un scrâșnet metalic puternic și arunc o privire peste umăr.

Haley mă împinge, un îndemn nonverbal să-i dau drumul, dar, hotărât să o protejez, îi ignor cererea. Aparatul de climatizare scoate un țiuit asurzitor în timp ce ventilatorul se zbate să mai facă o rotație. Un alt bubuit în carcasa metalică face să vibreze cadrul metalic de care sunt agățați sacii de box, apoi întregul aparat se zguduie și se oprește brusc.

De sub mine, Haley șoptește o înjurătură.

— John o să se supere al dracului de tare.

HALEY

Am plecat, lăsându-l pe John înjurând de mama focului într-un mod deosebit de elocvent. În momentul în care am bătut la ușa rulotei lui și i-am spus că instalația de climatizare s-a stricat, a uitat de existența mea. Cea mai bună soluție mi s-a părut să mă strecor ușurel afară.

Eu și West nu ne-am mai adresat nicio vorbă după ce ne-am sărutat, ceea ce înseamnă că acest drum cu mașina este în mod oficial stânjenitor. Îmi sprijin capul de speteaza scaunului din piele și privesc pe geam în timp ce mașina își vede de drumul ei prin noapte. Ce naiba o fi fost în capul meu?

Când West m-a lipit cu spatele de peretele cuștii și mi-a mușcat ușor urechea... Închid ochii. Încă simt căldura buzelor lui pe gâtul meu și cel mai tare mă înnebunește faptul că, oricât de mult mă urăsc pentru că l-am sărutat pe West, trupul meu îmi cere disperat să repetăm momentul.

Trup idiot. Trup idiot, de-a dreptul idiot și trădător.

West trage mașina în fața casei unchiului meu și latura mea patetică mă îndeamnă să țâșnesc ca o săgeată în casă fără să-i dau atenție. Îmi frec fruntea, acoperindu-mi ochii. Fir-ar să fie, mă simt stânjenită. Cum aș putea să mă mai uit din nou în ochii lui? Nici măcar nu ieșim împreună și deja aproape că l-am supărat. Iar asta ne poate aduce o mulțime de probleme, fiindcă nu vreau să ies cu el... e un luptător.

— Haley, începe West. În legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară...

— Nu mă implic în aventuri de-o noapte.

Mă uit la el cu coada ochiului și pare să fi uitat ce-a vrut să spună, fiindcă se holbează la mine cu gura căscată. Parcă ar fi apăsat cineva pe repede-nainte pe telecomandă și gândurile mele sar unele peste altele în goana lor nebună.

— Nu știu ce mi s-a întâmplat, dar n-am fost eu. Adică, ai mai făcut așa ceva până acum?

West își trece o mână pe față.

— Mda. Asta fac de obicei. La dracu'. Mă refer la ceea ce am făcut, la ce s-a întâmplat între noi.

Rahat, am decăzut într-atât încât am ajuns ca fetele din ring care fac spectacol între reprize și trec de la un luptător la altul. În curând mă voi trezi într-un bikini, anunțând următoarea rundă. Tocmai când credeam că mai mult de atât nu puteam să decad...

— Haley, jur pe Dumnezeu că nu e vorba de o aventură de-o noapte. Ți-am spus că relația asta înseamnă ceva pentru mine. Că tu însemni ceva pentru mine.

El rostește cuvintele indicate și o voce firavă din mintea mea îmi spune să-l ascult, dar latura mea nebună învinge.

— Fiindcă asta le spui fetelor când le duci acasă. Nu te uiți în ochii lor să le spui „te-am folosit". Minți și zici că a însemnat ceva. Mă uit la MTV!

— Te uiți... la ce?

El clatină din cap.

— Nu-mi pasă. Ce s-a întâmplat între noi...

— Oprește-te, îi zic.

Simt o durere în dreptul inimii și-mi încleștez mâna la piept. Nu pot să gândesc și nu pot să respir adânc, și l-am sărutat pe West, și mi-a plăcut să-l sărut, și mă face să râd, și este un luptător, și-mi place de el.

Îmi place de el. E puțin spus că-mi place de el și mă înspăimântă faptul că nutresc aceste sentimente pentru West Young.

— Nu pot să fac asta.

— Ce să faci?

West gesticulează cu brațele prin aer de parcă ar fi nebun sau frustrat sau Dumnezeu știe cum, fiindcă nu mai am deloc încredere în reacțiile mele.

— Să am o aventură de-o noapte, sau să ies cu un luptător, sau să-mi placă de cineva, sau să iubesc pe cineva, sau mai știu eu ce.

Fac ochii mari din pricina groazei pe care mi-o provoacă brutalitatea cuvintelor mele.

— Ai văzut vreodată seturi de acuarele care au culori multiple?

M-am urcat în autobuzul nebunilor și nu știu cum se face că nu reușesc să cobor.

WEST

— Ai văzut vreodată seturi de acuarele care au culori multiple?

Haley dă drumul năvalnic cuvintelor de pe buze, de parcă acestea ar avea puterea să șteargă tot ce a spus înainte.

— Da, răspund eu încet, încercând să trag de timp pentru amândoi.

Cum dracului s-a dus de râpă toată treaba asta? Abia începuserăm să ne sărutăm, ca apoi totul să-mi explodeze drept în față. Asta e soarta care mă mușcă de fund, răzbunându-se pe mine pentru fiecare fată pe care am ademenit-o cu vorbe frumoase ca să-mi satisfac propriile pofte.

Scaunul tapisat cu piele scârțâie când ea se întoarce cu fața la mine. Cel puțin nu fuge să se ascundă în siguranța casei.

— Când deschizi setul arată frumos, nu-i așa? Fiecare culoare este perfectă și, dacă ai grijă, poți să pictezi, să pictezi și iar să pictezi, atât timp cât nu te grăbești și ai grijă să clătești pensula în apă de fiecare dată după ce ai folosit o culoare și, eventual, să te folosești de un șervet ca să o usuci înainte de a continua.

Ea își ferește sfioasă privirea de mine. Tensiunea crescândă dintre noi mă face să mă foiesc pe scaun. Poate că nu pricep eu prea bine, dar Haley încearcă să-mi explice ceva. Dau din cap, îndemnând-o astfel să continue.

— Acuarele, pensule, apă. Te urmăresc.

Haley inspiră adânc.

— Câteodată te lași purtat de val și înmoi din nou pensula în acuarelă, iar culorile se amestecă. Dintr-odată, eu nu mai sunt galbenă, iar tu nu mai ești albastru.

— Devenim verzi, continui eu ideea în locul ei.

Haley își ridică privirea și este vulnerabilă, complet deschisă. Prea deschisă, aproape sângerând.

— Am fost prietenă cu Matt și am devenit cumva gri și am trecut peste perioada gri, dar încă nu sunt pregătită să devin verde. Mi-ar plăcea să încerc să fiu din nou galbenă o vreme.

Haley are nevoie de timp și pot să i-l acord. Poate voi găsi o cale să-mi pun toată viața de rahat în ordine și să găsesc o modalitate de a-i spune adevărul despre familia mea până atunci.

Ea trage aer în piept de parcă ar fi înghițit prea multă apă, iar eu îi arunc un colac de salvare, schimbând vorba.

— Când o să mă înveți lupta la sol? Ai spus că în curând.

Haley clipește și, în loc să-i fiu de ajutor, așa cum am intenționat, o fac să-și lase capul pe tetieră, ca apoi să-și îngroape fața în mâini.

— La naiba.

— Ce este?

— Lupta la sol mă depășește. Eu practic kickboxingul, nu sunt o luptătoare, bălmăjește ea printre degete. O să te dezamăgesc.

Da, Haley are nevoie de timp, dar eu nu sunt pregătit să-i las și spațiu. O trag ușor de mâini, dar ea refuză să se uite la mine, așa că-mi plasez degetele sub bărbia ei și o forțez să-și ridice privirea spre mine. Are ochii sticloși și se citește durerea în ei și nu vreau să se uite la mine așa.

— N-ai cum să mă dezamăgești. Faptul că tu crezi suficient de mult în mine încât să mă antrenezi... să mă lași să te ajut cu bursa... Nu ești capabilă să mă dezamăgești. La capitolul ăsta eu sunt expertul.

Ea își înclină capul într-o parte, iar eu o mângâi cu degetul mare pe obraz. Haley închide ochii, plăcându-i parcă atingerea mea, și, când îi deschide din nou, se chinuiește să zâmbească.

— Chestia asta se simte cam verde.

— Ăsta sunt eu, cel albastru. Nu-ți face griji. Încă ești galbenă.

Ochii ei râd preț de o secundă efemeră, iar eu îmi întipăresc imaginea în memorie. Îmi retrag mâna, iar Haley deschide portiera, coboară din mașină și o închide după ea.

Cobor geamul de pe partea ei.

— Haley.

Ea ridică din sprâncene.

Mă sprijin cu umărul de ușă și mă agăț de volan.

— Ai nevoie de timp, nicio problemă, dar nu mai e cazul doar să ne prefacem că suntem împreună. Nu știu sigur ce este între noi acum, dar e mai mult decât atât. Mă gândeam totuși că ar fi mai simplu dacă lucrurile ar fi clare între noi.

Strângând din ochi, ea dă din cap din nou, dar fără să se uite la mine. Se întoarce cu fața spre casă, face doi pași, apoi se repede înapoi la mașină. Haley deschide larg portiera, înșfacă trandafirii și roșește când privirile noastre se întâlnesc.

— Ai dreptate. Îmi plac tipii care-mi aduc flori, dar să știi că încă sunt galbenă. Bine?

— Bine.

Haley trântește portiera și o ia la fugă spre casă. Pornesc motorul și plec având senzația că zbor.

HALEY

Ușa toaletei se zgâlțâie. După care urmează trei bătăi în ea.

— Ocupat!

Desfac cordonul șorțului meu roșu de chelneriță și mă spăl pe mâini în chiuvetă. Mirosul de pizza și de paste mă îneacă și părul meu este îngrozitor de încrețit din cauză că am tot intrat și ieșit din bucătăria plină de abur. Nu așa vreau să arăt și să miros când voi urca în SUV-ul lui West. Îmi trec mâinile prin păr, dar nu reușesc să îmblânzesc această monstruozitate haotică.

Ușa se zgâlțâie din nou. Există câte o singură cabină de toaletă pentru femei și bărbați și, în mod evident, cineva nu poate să mai reziste. Ținuta mea nu e rea deloc: cea mai bună pereche de jeanși a mea și o cămașă bleumarin, dar părul... lipsa machiajului... faptul că sunt suficient de patetică încât să-mi pese.

Nu contează, căci peste o oră eu și West vom fi transpirați și lipicioși. Și totuși, în ultimele două săptămâni eu și West am fost... ei bine... amabili unul cu celălalt. Vinerea trecută West m-a lipit cu spatele de cușcă, m-a sărutat, mi-a trezit corpul la viață, și acum... mă lasă să fiu galbenă.

De-abia recunosc zâmbetul prostesc ce mi se insinuează pe buze. West a reușit cumva să mă reducă la chicoteli, rânjete și fluturi în stomac. Mai am ceva speranțe să devin feminină.

Trăgând adânc aer în piept, părăsesc toaleta ignorând coada lungă de femei cu chipuri furioase care bat pasul pe loc, gata-gata să facă pe ele. Nu e vina mea că au băut tone de Cola dietetică. E vineri seara și restaurantul este plin ochi.

Ies afară în noaptea răcoroasă de martie și mă uit în jur după mașina lui West. Privirea mi se încețoșează ușor, ca apoi să se limpezească. Nu a ajuns încă. Eu am ieșit cu câteva minute mai devreme, căci clienții de la mesele mele au achitat nota de plată și au plecat. Dacă mai rămâneam înăuntru, șeful mi-ar mai fi băgat pe gât câteva mese și n-aș mai fi putut pleca cel puțin încă o jumătate de oră, dacă nu chiar mai mult.

În dreapta mea se aude râsul ascuțit al unei fete venind dinspre partea din spate a clădirii. Văd un grup de oameni zăbovind acolo și simt un gol în stomac. De luni întregi stau acolo — ca să spun drept, de când ne-am despărțit —, dar n-am nicio îndoială că acei pierde-vară sunt Matt și gașca lui.

Mă răsucesc pe călcâie, preferând să risc să primesc o altă masă, când îl văd pe Matt ieșind din conul de umbră.

WEST

Am terminat de făcut și ultima sarcină de pe lista foarte scurtă a lui Denny acum o jumătate de oră, dar, pentru a patra oară pe ziua de azi, măturat magazia. Bineînțeles că, odată întors acasă, puteam să fi renunțat. Dar am rămas în continuare la cheremul lui Denny dintr-o mulțime de motive.

Unu la mână, voi avea nevoie de bani în cazul în care tata se va răzgândi și mă va da din nou afară din casă. Doi la mână, și destul de ciudat totodată, îmi place ce fac aici. Repar diverse lucruri. Mă simt util. Pentru prima oară în viața mea, am reușit să fac ceva cum trebuie. Dar ultimul motiv, și cel mai important dintre toate, are de-a face cu mama.

Este a patra vineri din lună și este șapte fără zece seara. Rachel a fost operată vinerea trecută, așa că mama nu s-a dezlipit de patul ei de spital. Dacă viața își continuă cursul firesc, pun pariu că mama și-a amânat cu o săptămână vizita la barul lui Denny și tot ce-mi doresc de ziua mea este să descopăr de ce vine aici.

Mobilul meu vibrează, dar îl ignor. Mama mi-a șoptit un „la mulți ani" de dimineață la ora cinci, din pragul ușii dormitorului, când a plecat să o vadă pe Rachel. Înainte să plece la serviciu, în timp ce luam micul dejun în bucătărie, tata a bălmăjit ceva cum că-și dădea seama de existența mea. Frații și prietenii mei mi-au trimis mesaje de felicitare și acestea au continuat să curgă de la prietenii mei apropiați — prieteni din fosta mea viață.

Majoritatea mesajelor au cam același conținut: „Pe unde ai umblat? E o petrecere mâine-seară. Trebuie să vii. A trecut atâta

timp de când nu ne-am văzut." Cu săptămâni în urmă, m-aș fi dus, dar lupta ce se profilează amenințător peste o lună face ca serile mele să-i aparțină lui Haley.

Ușa care dă în bar se deschide și Denny își vâră capul înăuntru. Johnny Cash cântă ceva despre un inel de foc și râsetele unei femei cherchelite se strecoară odată cu el în încăpere.

— Ai căpătat ceva probleme fizice sau mintale de când te-am văzut ultima oară?

Continui să mătur mizeria inexistentă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Mda, trebuia să fi terminat de o jumătate de oră.

Privirile noastre se întâlnesc și inima îmi zvâcnește în piept. Denny nu m-a împins niciodată de la spate. Probabil că știe secretul.

— Sunt plătit cu ora.

Sosia lui Vin Diesel clatină de două ori din cap și deschide larg ușa.

— Nu vrea să iasă, așa că presupun că trebuie să intri tu.

Mâna îmi încremenește pe coada măturii și, preț de o clipă, mă aștept să o văd pe mama. În schimb, Abby e cea care-și face apariția cu o tavă pe care se află o brioșă cu o singură lumânare aprinsă în ea.

— Să nu-ți faci iluzii și să crezi că asta înseamnă că te plac, mă avertizează Abby. Pentru că nu te plac. Am fost șantajată și nu-mi place asta. De obicei, eu șantajez, nu viceversa.

Denny se sprijină de ușa deschisă, cu brațele încrucișate la piept și cu un rânjet întipărit pe chip.

— Ai liber restul serii și primești leafa întreagă. Acum ieși afară din barul meu!

— De unde ai știut? întreb eu.

Denny face un semn cu mâna către Abby, iar ea își ridică telefonul.

— Rachel.

Rachel. Ar fi putut amândouă la fel de bine să-mi sfâșie sufletul cu o lamă ascuțită. Iau telefonul și fac o pauză înainte de a spune:

— Bună.

— La mulți ani! o aud pe Rachel făcându-mi urarea și parcă-i văd zâmbetul. Ți-a dat Abby o felie de tort?

Mă uit la globul de zahăr preambalat.

— Și o lumânare.

— Bun. Pune-ți o dorință și suflă în ea.

Avându-i drept martori pe proprietarul unui bar dărăpănat și pe o traficantă de droguri, mă holbez la lumânare, dorindu-mi ca Rachel să se însănătoșească, să fie fericită și să mă ierte. Suflu și privesc cum fumul se înalță în aer.

— S-a făcut, Rach.

— Te iubesc, îmi spune ea.

Și eu.

— Mulțumesc.

Nu prea știu cum să reacționez când simt că-mi ard ochii.

— Abby mi-a spus că ai o iubită.

Abby flutură din sprâncene în momentul în care îi arunc săgeți cu privirea. Oftez și nu vreau să o mint pe Rachel, dar adevărul e că o plac pe Haley. Mult de tot. Și oricât de mult mi-aș dori să o văd dezbrăcată, mă mulțumesc la fel de bine să o văd cu toate hainele pe ea. Simt o strângere de inimă, dar nu vreau s-o bag în seamă, fiindcă haosul acela mă sperie al dracului de tare.

— Dap.

— Vreau să o cunosc.

— Poate.

Îmi vine să adaug și „ciudatozaurule". Așa obișnuiam să-i spun lui Rachel, dar mi-a pierit cheful s-o mai tachinez cu luni bune în urmă.

— Trebuie să închid. A venit o asistentă medicală. La mulți ani din nou.

Ea încheie convorbirea, iar eu îi dau mobilul înapoi lui Abby.

Abby se întoarce brusc spre Denny.

— Dacă-mi dai douăzeci de dolari, am eu grijă să-l fac să iasă pe ușa din spate.

Cu privirea dură a unui anchetator militar, Denny o studiază pe Abby din cap până în picioare.

— Bine-ai face.

Scoate repede din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari, i-o dă lui Abby, apoi pleacă, trântind ușa după el.

— Nu plec, îi spun eu.

— Nici nu mă așteptam să vrei, dar vei pleca. Și, ca să știi, când o vei lua la goană speriat de parcă ți-ar fi luat penisul foc sau ți-ar fi intrat în ochi spray lacrimogen, eu o să rămân aici să-i păzesc spatele mamei tale. Și atunci îmi vei fi din nou dator. Din moment ce ești în grațiile lui tăticu', de data asta mă gândesc la bani lichizi. Și mă gândesc la o sumă cu multe zerouri.

— Nu te entuziasma, că nu plec nicăieri.

Abby își înalță capul.

— Nu trebuie să te întâlnești cu Haley în curând?

— Mă hărțuiești acum, nu-i așa?

— Nu-ți face iluzii. Toată lumea de la școală știe că o să te lupți cu Matt în aprilie și că Haley s-a transformat în Mister Miyagi Karate Kid pentru Daniel-san al tău. Te-a învățat deja cum să altoiești bine? Dacă da, poți să mă înveți și pe mine? Sunt mai mult decât pregătită să dau niște șuturi în fund.

— O să mă lupt cu Conner, nu cu Matt, o corectez eu, ca apoi să ignor orice altceva.

Are o strălucire în ochi care nu-mi place deloc.

— Cum spui tu. Uite ce e, azi mă simt generoasă, așa că ești pregătit pentru cadoul tău?

Întind o mână, pregătindu-mă pentru tot ce poate fi mai rău.

— Ei bine, nu ăsta e cadoul tău, dar e ceva important. Matt și-a dat seama care e slăbiciunea ta.

Ar trebui să fie ceva amuzant, fiindcă singura slăbiciune pe care o am în acest moment este Rachel și nimeni de la școală, în afară de Jessica și de Abby, nu știe că sunt un Young.

— Și care crede el că ar fi aceea?

— Haley, spune ea pufnind. Până și un orb ar fi în stare să vadă că ai început să te îndrăgostești de ea, după cum stai și te uiți la ea lung, ca prostul, cu limba scoasă. Astă-seară, Matt și gașca lui își omoară timpul prin preajma restaurantului unde lucrează Haley și cadoul lui pentru tine este să o zgâlțâie zdravăn până bagă spaima în ea.

Scap mătura din mână și se izbește de podea.

— De unde știi asta?

— Ți-am spus deja: nu prea se întâmplă nimic în teritoriul meu fără ca eu să știu.

Mă îndrept spre ușa din spate, dar Abby mă înhață de mânecă.

— Încă nu ți-am dat cadoul de ziua ta.

— Nu dau doi bani pe cadoul tău.

Trebuie să ajung la Haley.

Abby stă în continuare agățată de mine și mă privește drept în ochi, fără să-i pese că sunt în stare să o târăsc și pe ea după mine ca să-mi protejez fata.

— E vorba despre mama ta, îmi spune ea în grabă. Nu are o aventură. Vine aici să-și vadă fratele.

HALEY

O fată stă agățată de brațul lui Matt. Este genul de iepuraș care poartă bikini și defilează țanțoșă cu pancarte în ring. Păr blond, sâni mari și destul de frumușică. Îi piere râsul de pe buze când dă cu ochii de mine.

Toți trei ne uităm unii la alții și urăsc senzația de greață care mă cuprinde când îl văd cu altcineva. A fost o vreme în care am ținut la Matt, indiferent de ceea ce s-a întâmplat între noi. Închid puțin ochii și trag adânc aer în piept. I-am dăruit virginitatea mea și acum el îmi *face* una ca asta. Mă macină nevoia de a face un duș și de a-mi freca pielea pentru a da jos un strat de murdărie.

Fiindcă nu trăiesc ascunsă sub o stâncă, mi-au ajuns la ureche zvonuri despre cum și-a tras-o cu fiecare fată în toate felurile posibile de când ne-am despărțit. Matt mă înspăimântă și îl urăsc, dar văzând-o cum îl strânge și mai tare de braț, greața mă face să le întorc spatele și să mă îndrept spre partea din față a clădirii. Când mă îndepărtez suficient de mult, mă prăbușesc pe bordura trotuarului.

— Tu te-ai despărțit de mine.

Cu mâinile în buzunare, Matt este la doi metri de mine și iepurașul nu se mai vede pe nicăieri.

— Rămâi acolo unde ești.

Fiindcă, la gândul că se poate apropia mai mult de mine, mâinile încep să-mi tremure.

Mă gândesc să mă ridic, dar simt că mi s-au înmuiat genunchii. Sunt în public. Dacă Matt se apropie mai mult de mine, pot să țip, iar el se va îndepărta. Mă cuprind cu brațele, ca să-mi

mențin căldura corpului și să mă protejez. De fiecare dată când tremur îmi repet mantra: sunt în siguranță.

Matt se așază pe bucățica lui de trotuar, respectând așa-zisul ordin de restricție.

— Ți-am văzut durerea de pe chip când te-ai uitat la ea. Nu-mi place să te rănesc.

Mă apucă râsul. Pare un gest total aiurea și nebunesc și încerc să-mi stăpânesc hohotele isterice ducându-mi palma la gură, dar ele nu se opresc. Am vărsat sânge din pricina lui. Mi-am pierdut familia din cauza lui. A făcut mai mult decât să mă rănească, m-a distrus.

Râsul îmi piere și, dintr-odată, mă simt copleșită de nevoia de a plânge.

— Nu mă deranjează.

E adevărat. Greața... nu e din cauză că l-am văzut cu ea. E din cauză că mă urăsc pe mine însămi. Cum de-am putut să iubesc vreodată pe cineva ca el? Cum de i-am putut dărui ceva atât de sacru ca virginitatea mea?

— Ba te-a deranjat, insistă el. Am dat-o în bară cu relația noastră. Știu asta și-mi pare rău. Dacă-mi mai acorzi o șansă, îți jur că mă voi schimba.

Clatin din cap înainte ca el să termine ce-are de spus.

— Sunt cu West.

Chiar dacă este o relație adevărată sau nu, sunt cu el și niciodată nu mi-au ieșit din gură cuvinte mai dulci decât acestea.

Se lasă tăcerea între noi și două mașini trec prin dreptul nostru.

— Povestea ta e cusută cu ață albă, Haley. Dac-ar fi adevărată, atunci cineva l-ar fi văzut pe West părăsind magazinul și ducându-se după Conner în noaptea aceea sau ar fi știut că tu și West sunteți împreună. Am întrebat în stânga și-n dreapta. Nimeni nu-l cunoaște, cu excepția unui traficant mărunt de iarbă. Nu ești genul de fată care să umble cu un drogat. Trebuie să pui capăt acestei minciuni și să încetezi să-i protejezi pe Jax și pe Kaden.

Mușchii cefei mi se încordează. Fabulos — West fumează iarbă, dar, ca să fiu sinceră, ce știu eu despre el? Ne-am spus unul altuia diferite lucruri, în miez de noapte, într-un moment de sinceritate, când era imposibil să mințim. Am recunoscut adevăruri pe care nu le spunem altor oameni cu glas tare, dar, de fapt, n-am aflat nimic concret unul despre celălalt.

Poate tocmai de aceea mă simt atrasă de West. Poate tocmai de aceea îmi place jocul pe care-l jucăm. El este anonim, la fel sunt și eu.

— Dacă eu mint, atunci minte și Conner. Ești dispus să accepți că fratele tău nu spune adevărul?

Matt întoarce brusc capul spre mine și trebuie să mă lupt cu mine însămi ca să nu fug mâncând pământul, undeva, departe de el. Suntem în public. Sunt în siguranță. Dă, Doamne, să fiu în siguranță.

— N-ai obosit să ne tot contrazicem din cauza aceluiași rahat vechi de o sută de ani?

Matt își alungă furia și încearcă din nou.

— Termină cu West și renunț la toată treaba asta. Renunț la luptă și nu mă mai iau de Jax și de Kaden. Consideră asta un nou început.

— Nu le-am spus niciodată, șoptesc eu. Despre ceea ce s-a întâmplat între mine și tine.

— Știu.

Își lasă umerii să cadă.

— Am presupus că n-ai făcut-o din moment ce nu m-am trezit cu ei la ușă.

— Ar fi venit după tine și tu ai fi ripostat.

Și nu s-ar mai fi sfârșit niciodată. S-ar fi pândit și s-ar fi atacat reciproc. Ar fi fost un ciclu continuu și sângeros. Îi arunc o privire, implorându-l să lase totul în seama mea. Să știu că n-am făcut degeaba toate sacrificiile alea.

Matt își răsucește gâtul într-o parte.

— Știu cine sunt, Haley. Nu pot schimba asta.

Un scurt moment de justificare, de care mă agăț cu disperare. Am fost îndreptățită să-mi fie teamă pentru Kaden și Jax.

Procesez în gând oferta lui Matt și-mi este groază chiar și să respir. Asta și sperasem, de fapt.

— Asta-i tot? Să termin cu West și nu vor mai fi repercusiuni? Nimeni n-o să-i atace pe Jax sau pe Kaden sau pe oricine altcineva pentru ceea ce s-a întâmplat cu Conner? Nu mai dezgropăm morții?

— Îți dau cuvântul meu.

Aproape că am amețit. E posibil ca măcar o dată în viață să-mi iasă ceva bine? Dar, după aceea, mă izbește o durere îngrozitoare în piept — asta înseamnă să renunț la West, să-l părăsesc pe West. Totul se prăbușește în mine. Oh, Dumnezeule, West nu este doar un prieten pentru mine! M-am îndrăgostit de-a binelea de el.

Matt mă urmărește cu atenție. Cu prea multă atenție. E mai mult decât un târg — un târg pe care ar trebui să-l accept, dar nu cred că pot.

— Pe bune, asta-i tot?

Matt stă cu brațele sprijinite pe genunchi și-și împreunează mâinile.

— Întoarce-te la mine. Îmi plăcea cine eram atunci când aveam o relație cu tine. Îmi plăcea cum mă făceai să mă simt — de parcă meritam să fiu iubit. Dacă tu încerci și nu merge, atunci nu merge și gata, dar, cel puțin, încearcă. Va fi altfel... va fi diferit de data asta. Eu voi fi diferit, îți jur.

WEST

Trântesc portiera SUV-ului și mă îndrept țanțos spre locul unde Haley stă pe bordură, dar nu-mi dezlipesc ochii de la Matt. Simt cum îmi fierbe sângele, îndemnându-mă la luptă. El sigur i-a făcut ceva. Ea este în stare de șoc, arată palidă ca o stafie și mâinile îi tremură al dracului de tare.

— E vreo problemă pe aici?

Matt se uită la mine cu o mutră plictisită, stând în continuare pe trotuar.

— Doar dacă dai tu apă la moară. Ești suficient de bărbat sau ai de gând să te ascunzi în continuare în spatele lui Haley?

— Mă bag.

Un zâmbet larg îmi străbate fața.

— Am o pereche de coaie, dar tu?

Muream de nerăbdare să se ajungă aici încă din prima mea zi de școală. La naiba cu lupta de luna viitoare, vreau să termin odată cu treaba asta. Trec pe lângă Haley cu pași mari și apăsați, dar simt cum cineva mă trage de încheietura mâinii și mă opresc. Arunc o privire în jos și ea mă apucă strâns cu ambele mâini.

— Nu acum. Nu aici.

— Haley, îi spun eu exasperat la culme și șucărit rău.

Niciodată nu s-a îndoit cineva de capacitatea mea de luptă așa cum a făcut-o ea. Gata cu presupunerea ei că sunt slab, m-am săturat să tot creadă că nu-mi pasă suficient de mult de ea încât să-mi pun viața în joc.

— Pot să-i fac față.

— N-am terminat cu antrenamentul.

Degetele ei tremură pe pielea mea și are ochii încețoșați, de parcă acum s-ar fi trezit dintr-un vis. Îmi doresc cu atâta ardoare să-i tăbăcesc fundul ăluia, încât îmi este al naibii de greu să ascult ce-mi spune ea... că asta ar putea s-o coste slujba pe Haley.

— La dracu'!

Mă ghemuiesc lângă ea și-mi pun mâna pe obrazul ei înghețat. Fiindcă sunt un ticălos egoist, atingerea asta nu este pentru ea. Este ca să mă ajute să nu-mi pierd controlul și să nu-i sparg fața ticălosului ăluia cu un pumn. Doamne, de ce naiba fata asta o fi tot timpul atât de rece?

— Ești bine?

Haley dă afirmativ din cap și ochii ei se întorc automat spre Matt. Ticălosul stă jos în celălalt capăt al trotuarului, urmărindu-ne cu privirea; mai precis, toată atenția lui este fixată asupra mâinii mele pe obrazul ei.

— Cum e să fii sub papucul unei fete? mă întreabă el.

Simt cum îmi zvâcnesc mușchii, dar în loc să-l castrez cu o lovitură de picior, îmi las să alunece degetul mare pe chipul lui Haley și o sărut pe frunte. Ea se cuibărește în mine și o sărut încă o dată înainte de a-i arunca o privire ucigătoare lui Matt. „Așa e, nu e proprietatea ta. Haley mă alege pe mine."

— Scuze că am întârziat. Ești pregătită să plecăm?

— Da.

O cuprind în brațe, adăpostind-o cu trupul meu în momentul în care se ridică în picioare.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Haley, îi zice Matt, de parcă eu nici n-aș fi de față. Nu aștept un răspuns în seara asta. Noi doi i-am putea scuti pe mulți oameni de suferințe inutile. Alegerea îți aparține.

— Da, răspunde ea încetișor. Se pare că întotdeauna alegerea îmi aparține.

Urăsc felul cum ea își înclină capul într-o parte și privirea pierdută din ochii ei, toate acestea dându-mi de înțeles în mod cât se poate de clar că, orice i-ar fi spus el, ea trebuie să se gândească bine și să analizeze tot și nu vreau ca nici măcar unul dintre cuvintele rostite de ticălosul ăla să dea târcoale prin mintea lui Haley.

— Hai să mergem.

O conduc spre mașină, o urc cu grijă, apoi mă urc și eu la volan. Cu motorul pornit, dau drumul la maximum la căldură și ies în trombă din parcare, dorindu-mi din tot sufletul să pun o distanță cât mai mare între Haley și Matt.

Haley stă cu capul rezemat de tetieră și privește pe geam, părând la fel de pierdută ca și mine după ce Abby mi-a dat „cadoul" ei. Abby trebuie să mă fi mințit, fiindcă părinții mamei au murit, iar ea n-are nici frați, nici surori. Mărturisirea pe care mi-a făcut-o Abby cu săptămâni în urmă îmi răsună în urechi: „Ai descoperit vreodată ceva în viața ta, ca apoi să-ți dorești să nu fi aflat deloc?" Trag cu coada ochiului la Haley. Am întrebat-o o dată dacă mai simte ceva pentru Matt, dar nu i-am cerut niciodată detalii despre relația lor. De fapt, nu am întrebat-o niciodată nimic și-mi dau brusc seama că nici Haley nu m-a întrebat nimic despre relațiile mele.

În tot acest răstimp am crezut c-am reușit să o scald și la școală, și cu Haley în legătură cu trecutul meu, dar e ușor să o scalzi când nimeni nu dă doi bani pe tine.

Farurile și mașinile se contopesc într-o nebuloasă pe când accelerez pe șosea, îndreptându-mă spre autostradă. Haley nu pare să observe când trecem pe lângă intersecția spre sală și urăsc al dracului de tare senzația că e prezentă doar din punct de vedere fizic, fiindcă sufletul ei a rămas tot acolo, pe trotuarul acela nenorocit.

— Ce dracu' ți se întâmplă? izbucnesc eu. Cu Matt?

Ca de obicei, rămâne tăcută, preferând să se închidă în mintea ei — cugetând, analizând, fără să-și împărtășească gândurile cu

nimeni, fără să vorbească. Haley pune la cale tot felul de planuri, dar nu discută aproape niciodată despre ele.

— Spune ceva!

— Ia-o la dreapta.

— Poftim?

Haley se uită cu atenție la strada care urmează și degetele ei plutesc în dreptul geamului de parcă ar fi un copil mult prea speriat ca să se atingă de un ciob de sticlă.

— Ia-o la dreapta.

Înjurând în barbă, trag volanul spre dreapta și intrăm într-un complex rezidențial. Luminile farurilor se izbesc de unul dintre semnele acelea de circulație în care un puști aleargă după o minge, avertizându-mă să reduc naibii viteza. Mă conformez și las mașina să ruleze cu patruzeci de kilometri la oră, așteptând noi instrucțiuni din partea lui Haley.

Majoritatea clădirilor sunt din cărămidă, cu parter și etaj, cu grădini frumos amenajate. Arată mai bine decât casa unchiului ei, dar cu mult sub nivelul locuinței mele. Una peste alta, este o atmosferă plăcută și cât se poate de suburbană.

— Oprește.

Din vocea ei răzbate un dor care mă izbește direct în piept. Haley își apasă palma pe geam; condensul trasează conturul degetelor ei.

— Aceea este casa mea.

Opresc mașina și parchez. Seamănă teribil de mult cu celelalte: parter și etaj, un horn, dar aceasta, spre deosebire de celelalte, are o verandă în față, obloane albastre, tufe de trandafiri și o pancartă pe care scrie „Casă de vânzare", dar anunțul este tăiat cu o linie groasă și dedesubt stă scris cuvântul „Vândută".

— Mama ne obliga pe mine și pe Kaden să venim direct acasă de la sală, fiindcă voia să luăm masa împreună. Duminica comandam pizza și ne uitam la un film în camera de zi. Iar acela este dormitorul meu. Cel din colț cu două ferestre. Întotdeauna era

multă lumină în camera mea. Mi-e dor de asta: să am parte de multă lumină.

Neavând nici cea mai mică idee cum să-i alin durerea, o mângâi ușor pe păr, șuviță cu șuviță. Rachel m-a întrebat dacă am o iubită, dacă sunt iubitul lui Haley. Dacă aș fi, aș ști cum să o fac să se simtă mai bine. Aș ști ce să zic sau cum să mă comport, dar n-am decât tăcerea de partea mea.

N-am mai simțit niciodată ceva atât de intens pentru o fată. Emoțiile astea sunt nemaiîntâlnite și confuze pentru mine.

— Am avut o cățelușă, un labrador galben, îmi mărturisește ea. Dormea în camera mea și a murit acum un an și ceva. Știai că...

Haley se oprește brusc și respiră precipitat, de parcă ar fi fost despicată cu un cuțit.

— Știai că este îngropată în curtea din spate?

— Nu.

Pentru că n-aveam cum să știu, dar cumva am impresia că ar fi trebuit să știu. Mă gândesc la mine și la Ethan, la vârsta de zece și respectiv nouă ani, îmbrăcați în cele mai bune costume ale noastre, ajutând-o pe Rachel să-și îngroape hamsterul într-o cutie de pantofi în curtea din spatele casei. A fost ideea mea să-i ținem o slujbă când mama era încuiată în camera ei, plângându-și fiica demult pierdută, iar tata era ocupat, din nou, cu afacerile lui.

Rachel a plâns întruna în vreme ce Ethan a sprijinit-o de braț. Eu am săpat groapa și am pus apoi pământul la loc. Aș face orice pentru fratele sau pentru sora mea.

— Știi ce-mi lipsește cel mai mult? îmi șoptește Haley.

— Ce? întreb eu, efectiv îngrozit de posibilul ei răspuns.

— Sentimentul că orice s-ar fi întâmplat sau orice aș fi făcut, în cele din urmă exista un loc sigur unde puteam să mă duc.

Haley se uită la mine și simt cum mă veștejesc pe dinăuntru când îi văd ochii umezi.

— Cum e să te duci acasă? Am visat la asta și sunt sigură că și tu ai făcut-o. Cum a fost?

Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit de tine și nu știu cum să te fac să te simți mai bine. Sunt îndrăgostit de tine și n-ar trebui. Sunt îndrăgostit de tine și, de îndată ce-ți vei da seama cine sunt cu adevărat, nu mă vei mai iubi. Sunt îndrăgostit de tine și am impresia că-i nenorocesc pe cei care mă iubesc la rândul lor.

— Vrei să te duc la mine acasă?

Fiecare cuvânt pe care-l rostesc e ca un cuțit înfipt în inimă. De îndată ce va vedea unde locuiesc, de îndată ce va afla că sunt un Young, tot ce este între noi se va duce pe apa sâmbetei.

Haley încuviințează dând din cap, iar eu întorc mașina și părăsim fostul ei cartier. Îmi împletesc degetele cu ale ei și o țin strâns de mână, iar ceea ce mă omoară și mă încălzește totodată este faptul că ea se agață cu disperare de mine. Ca și cum ne-am îneca amândoi și singura modalitate de a pluti la suprafață este să nu ne dăm drumul unul celuilalt. Mai am doar câteva minute de petrecut cu Haley și-mi doresc ca amintirea atingerii ei pe pielea mea să-mi rămână întipărită în minte pentru totdeauna.

HALEY

Îmi trec degetele peste buzele întredeschise în timp ce mă uit cu ochi pierduți la casa ce se întinde în fața mea, stând pe scaunul copilotului în mașina lui West. Nu știu sigur dacă-mi țin degetele pe buze ca să-mi rețin cuvintele sau ca să le ajut să iasă. Mă gândesc la acele filme științifico-fantastice în care un personaj oarecare te paralizează cu arma lui cu laser. Sunt paralizată. Fără cuvinte, înghețată, amorțită — asta înseamnă să mă simt „paralizată".

— În spate este un garaj pentru cinci mașini.

Cheile lui West scot un clinchet metalic în timp ce le învârte pe degete.

— Pot să ți-l arăt dacă vrei sau putem să intrăm direct înăuntru.

Pieptul meu saltă ritmic în timp ce inspir, apoi expir. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că locuiește aici.

— Este un conac.

— Da.

— Și te-au dat afară? Nu se presupune că oamenii cu bani sunt mai buni... mă rog... decât toți ceilalți?

Felul în care își încleștează mâna pe chei îmi dă de înțeles cât de mult greșesc.

— Mda.

Pauză.

— Eu nu sunt ca tine, nu sunt o persoană bună. Tatăl meu are motive întemeiate să mă dea afară. De fapt, e de mirare că nu m-a dat afară până acum.

West stă cu privirea ațintită în poală, iar eu mă străduiesc să ies din starea mea de stupoare. Cuvinte. Cuvintele ar fi foarte bune în momentul de față. Dar nu știu ce să spun. El locuiește într-un conac.

Dar fie că e conac sau nu, urăsc durerea care i se citește pe chip. Îmi mușc buza de jos și întind o mână spre West, exact la fel cum mi-a întins și el mâna când eram în parcare, cu Matt la câțiva metri de mine. Îmi las mâna să se odihnească pe umărul lui și ating cu degetul mare materialul cămășii.

Cum nu reacționează, inima mi se zbate în piept la gândul că ar trebui să devin îndrăzneață. Gura mi se usucă și înghit în sec. Nu sunt o persoană îndrăzneață, nu când vine vorba despre intimitate, despre atingeri. Mă apropii mai mult și, așa cum am visat de o mie de ori, îi mângâi părul de pe creștet, strecurându-mi degetele printre șuvițele lui blonde și dându-i-le apoi pe după ureche.

În cele din urmă, West se întoarce spre mine și mă privește cu ochii lui albaștri adânci.

— Nu mă duci înăuntru? îl întreb eu. Nu-mi arăți casa ta?

Coborâm din mașină în secunda următoare și, ținându-ne strâns de mână, West mă conduce pe treptele albe din piatră atât de repede, de parcă i-ar fi teamă că unul din noi s-ar putea răzgândi. Împinge ușa și o deschide larg, iar aerul îmi părăsește plămânii.

Și eu care credeam că doar pe dinafară arăta enormă!

— Dumnezeule!

West închide ușa și ochii mei țâșnesc în toate părțile, încercând să cuprind cu privirea toată splendoarea casei. Stau cu picioarele pe o podea din marmură și în fața mea se află o scară interioară care urcă în spirală cu o grație nemăsurată. Tavanul pare să se înalțe spre ceruri și, sus de tot, chiar deasupra capetelor noastre, este un dom înstelat. Și, casa în sine fiind perfectă, în centru se află însăși luna.

Îi arunc o privire lui West și mă aștept să văd pe chipul lui o nerăbdare tăcută sau un licăr de mândrie. În schimb, văd o expresie de durere. Îl strâng de mână.

— Este frumoasă.

— Este prea opulentă.

Îmi studiez ținuta: cea mai bună cămașă albastră a mea, cea mai bună pereche de jeanși și niște pantofi negri. Dar hainele mele cele mai bune nu au cum să se compare cu ceea ce există aici. Slăbesc strânsoarea mâinii, dar West se agață și mai tare de mine. Între noi este un perpetuum mobile în care ne ținem de mâini, ca apoi să ne dăm drumul, iar și iar.

Țăcănitul unor tocuri cui pe marmură mă face să-mi înalț privirea ca să dau cu ochii de o femeie zveltă alunecând cu pas lin în vestibul dinspre un bol lateral. Ține în mâini corespondența și o răsfoiește cu un aer absent. Pun pariu că nu primește somații de plată.

— Bună, mamă, o salută West, iar eu tresar, speriată de vocea lui, care rupe tăcerea.

Ea se oprește brusc. Este evident de unde a moștenit West trăsăturile frumoase, părul auriu și ochii albaștri. Un zâmbet blând îi luminează fața când îl vede.

— Ai venit acasă. Credeam că petreci în oraș cu prietenii tăi.

Să petreacă? Mă încrunt. Oare el îmi evită în mod intenționat privirea?

— Ea este Haley Williams. Haley, aceasta este...

West face o pauză și privirea rugătoare pe care mi-o aruncă mă determină să-mi schimb poziția. Să-i întâlnești pe părinții iubitului tău poate fi ceva jenant, dar West se poartă de parcă s-ar pregăti să-mi înjunghie inima sau să-și înfigă un cuțit într-a lui.

— Mama mea, Miriam Young.

Young. Trag brusc aer în piept în timp ce inima mea începe să bată mai repede. El este un Young.

West Young. Am auzit numele lui, i-am rostit numele de o sută de ori, dar niciodată nu mi-a picat fisa. Niciodată... până acum.

Nu este orice Young. Este *acel* Young. Aceasta este familia căreia îi aparțin jumătate dintre clădirile din oraș. Ei sunt motivul pentru care grădina zoologică poate da o petrecere de Halloween.

După inscripția de pe plăcuța din biroul de înregistrare, știam că ei erau cei care au plătit pentru salteaua pe care am dormit la adăpost.

Dau drumul încet aerului din piept, deoarece respiratul pe gură mă ajută. Respiratul mă ajută să rămân în picioare și să alung punctele negre din fața ochilor. Respiratul face posibil ca acest moment să fie mai puțin real.

— Încântată de cunoștință, Haley.

Ochii mamei lui se îndreaptă spre mâinile noastre împreunate.

— Și presupun că Haley este...

— Iubita mea, termină West fraza în locul ei.

Îmi scapă de pe buze un sunet ce seamănă a chițăit. West Young pretinde că sunt iubita lui.

Chipul doamnei Young este luminat de un zâmbet și, pe când înaintează spre noi, dau drumul mâinii lui West și îi întind mâna, deoarece așa se procedează cu membrii familiei regale, nu? La naiba, probabil că ar trebui să fac și o reverență. Doamna Young îmi cuprinde mâna într-ale ei, apoi mă trage spre ea și mă îmbrățișează.

— West n-a mai adus nicio fată acasă până acum.

— Nu?

O îmbrățișez la rândul meu (vorba vine, fiindcă mă întreb dacă am voie să o ating).

Doamna Young se dă înapoi și îmi întinde brațele, studiindu-mă în felul ei ciudat.

— Este frumoasă. Vorbesc serios, West, chiar este frumoasă. Pur și simplu minunată.

Dar și cu coada sus.

— Mulțumesc?

Particip cumva la vreun concurs de frumusețe canină?

Îi arunc o privire rugătoare lui West și, din fericire, el sare în ajutorul meu. Își pune un braț pe după umărul meu și mama lui îmi dă, în sfârșit, drumul la mâini.

— Mă gândeam să-i fac un tur al casei, spune el.

Ea bate din palme.

— E o idee minunată. Chiar așa să faci. Mă schimb în ceva mai lejer și după aceea ne putem întâlni în bucătărie. Voi avea astfel ocazia să-ți sărbătoresc ziua de naștere cum se cuvine.

Rămânem amândoi încremeniți ca niște statui și o privim pe doamna Young plutind în sus pe scări și dispărând din raza noastră vizuală.

— Asta e mama mea, se scuză el, dar ceea ce remarc mai degrabă este mândria ce răzbate din glasul lui, la care mă așteptam mai devreme.

— Este... primitoare.

Adică entuziastă.

El râde în barbă.

— E o țăcănită, dar e mama mea.

— Și tu ești un Young, îi spun eu simțind un gol de tristețe în stomac.

Nu mi-a zis, dar, în același timp, nici nu a omis în mod deliberat să-mi spună și nici pe mine nu m-a interesat să aflu mai multe detalii despre el.

— Mda. Își lasă capul în jos, ca apoi să-l ridice din nou. Sunt un Young.

West îmi arată cu degetul în câteva direcții.

— Bucătăria, livingul, sala de luat masa, biroul tatei, băile, solarul, alte câteva încăperi, iar subsolul este zona de lenevit.

West mă ia de mână și o pornește în sus pe scări.

— Unde mergem? întreb eu.

— În camera mea. Trebuie să stăm de vorbă.

WEST

N-am ajuns în dormitorul meu. Mama s-a schimbat și a ieșit pe ușa camerei sale în mai puțin de treizeci de secunde.

În momentul în care i-am prezentat-o mamei mele pe Haley, acesteia din urmă i-a pierit sângele din obraji, fiindcă a pus lucrurile cap la cap: a înțeles că sunt un Young. În loc să-i acorde timp lui Haley să-și revină, mama mea, care este ca un buldozer ce rade tot în calea lui, s-a agățat de Haley și nu-i mai dă drumul.

Rezemat cu un șold de cadrul ușii și cu brațele încrucișate la piept, mă uit cum Haley râde binevoitoare și pălăvrăgește cu mama, stând amândouă la masa masivă din bucătăria excesiv de mare, unde totul este din oțel inoxidabil.

Nu înțeleg multe din cele ce se petrec, dar un lucru știu sigur: Abby a spus adevărul. Am părăsit în goană barul, de parcă mi-ar fi luat pielea foc, și sentimentul de vinovăție mă apasă îngrozitor fiindcă am lăsat-o pe mama să-și poarte singură de grijă. Presupun că Abby a rămas să-i păzească spatele. Pentru asta îi sunt dator.

Mama deschide un alt album cu poze, dă paginile una după alta, apoi i-l pasează lui Haley.

— Asta este făcută în ziua când l-am adus pe West acasă.

Astăzi am împlinit optsprezece ani și până acum n-am adus nicio fată acasă. La naiba. Probabil că de multă vreme mama ardea de nerăbdare să facă asta. Cu excepția faptului că-și petrece zilele și nopțile la spital, în loc să se dedice acțiunilor de caritate, viața a revenit la normal... cel puțin pentru toți ceilalți. Pentru ei este ca

și cum eu n-aș fi plecat niciodată. Haley studiază fotografia și apoi îmi aruncă o privire. Îi râd ochii.

— Pe salopeta ta scrie „înger". O să țin minte asta.

— Chiar așa și era.

Mama mângâie fotografia de parcă ar putea să-l facă pe acel bebeluș care am fost eu odată să devină real.

— L-am născut pe West ca s-o salvez pe Colleen.

Mama i-a povestit lui Haley despre Colleen cu câteva minute în urmă. Colleen a fost primul copil al mamei și a murit de cancer în adolescență. Mama și tata i-au avut pe Colleen, Gavin și Jack unul după altul și considerau că familia lor era completă. Când s-a îmbolnăvit Colleen, toate socotelile lor au fost date peste cap.

— Colleen avea nevoie de măduvă osoasă, așa că l-am conceput pe West în speranța că vor fi compatibili.

— Și au fost?

Ochii lui Haley zboară la mine. Este conștientă de faptul că sora mea a trecut în neființă, dar nu știe când, cum sau de ce. Dar, până la urmă, știe vreunul dintre noi de ce?

— Nu, răspund eu în locul mamei. N-am fost compatibili.

Am fost un ratat chiar de la naștere.

— Nu a contat.

Mama atinge din nou poza.

— Pe atunci Colleen era deja într-o stare mult prea gravă și a murit la scurt timp după ce s-a născut West.

Legitimitatea mea în această casă s-a stabilit în primele câteva zile după ce m-am născut: am ratat singurul scop pentru care am venit pe lume și nașterea mea va fi întotdeauna asociată cu moartea lui Colleen. Mama a rămas însărcinată cu Ethan și cu Rachel imediat după aceea, fiindcă eu nu eram de ajuns ca să o fac fericită. Tot ce-și dorea mama era o fată, o înlocuitoare pentru fiica pe care o pierduse.

— Așa a fost să fie.

Mama închide albumul și se forțează să schițeze un zâmbet fals.

— Ce planuri aveți?

— O seară liniștită, răspund eu. Mă gândeam să-i arăt lui Haley camera mea. Poate să ne uităm la niște filme.

Și să o las să-mi frângă inima fiindcă am mințit-o în privința identității mele.

Mama mijește ochii pe când se ridică în picioare.

— Vreau să îți ușa descuiată și mă aștept să te porți ca un gentelman.

Izbucnesc în râs. Dac-ar ști ea ce-am făcut eu în spatele ușilor încuiate în casele altor oameni, mi-ar fi ținut acest discurs voalat despre sex cu mulți ani în urmă. Mama mă împunge cu degetul în stomac pe când trece pe lângă mine.

— Vorbesc serios.

Apoi se apleacă și mă sărută pe obraz.

— La mulți ani, West.

— Mulțumesc.

Mama pășește cu grație pe hol și apoi urcă scările. Nu va dormi în dormitorul ei în această seară. Se va duce, în schimb, în mausoleul care a fost cândva camera lui Colleen.

Un alt zgomot de pași mă face să-mi îndrept iar atenția spre bucătărie și atingerea unor degete reci pe încheietura mâinii mă conectează din nou cu Haley.

— De ce nu mi-ai spus că este ziua ta?

— Nu sunt un fan al zilelor de naștere. E naspa rău să ți se reamintească o dată pe an că n-ai fost dorit.

Haley își înclină capul într-o parte.

— Te-a dorit.

— Ca s-o salveze pe Colleen.

Am fost adus pe lume ca să salvez pe altcineva.

— Fac asta de optsprezece ani deja. Știu ce vede când se uită la mine.

Haley bate cu piciorul în podea.

— Ai de gând să-mi arăți camera ta?

Mă scarpin în barbă, încercând să nu-mi fac prea mari speranțe în legătură cu spusele ei.

— Ești sigură că vrei?

Ea îmi confirmă dând din cap. Fără să-i las timp să se răzgândească, îmi împletesc degetele cu ale ei și, pentru a doua oară în seara asta, o conduc în sus pe scări. Când ajungem la etaj, remarc lumina ce se strecoară printre crăpăturile de la ușa camerei lui Colleen. În celălalt capăt al holului, ușa dormitorului lui Rachel este închisă. Slavă Domnului că Rachel nu a murit! Mama n-ar fi supraviețuit încă unei pierderi.

O conduc pe Haley mai departe, spre dormitorul meu. Odată ajunși înăuntru, aprind lumina și, din respect pentru mama, închid ușa, dar nu o încui.

Cu degetele mari de la mâini vârâte în buzunare, Haley inspectează camera: patul dublu, plasma, consola de jocuri, sistemul stereo și, apăsând pe un alt întrerupător, Haley găsește baia complet utilată.

— Uau! răsună vocea ei dinăuntru. Ai și o cadă cu jacuzzi!

Își întește capul pe după ușă.

— Chiar o folosești?

— Nu. Pe când eram mici, eu, Ethan și Rachel obișnuiam să turnăm spumă de baie în ea și apoi îi dădeam drumul ca să vedem cum se revărsa pe jos.

Zâmbesc când îmi aduc aminte de hohotele de râs ale lui Rachel.

Haley iese din baie.

— Cred că mama voastră v-a urât când ați fost copii.

— Măcar eram curați.

Gluma mea o face să chicotească, dar voioșia îi piere instantaneu de pe chip când dă cu ochii de o poză de-ale mele agățată de oglindă, în care apar împreună cu Ethan și cu Rachel: sora mea în

mijloc, iar eu și Ethan de-o parte și de cealaltă a ei, înlănțuind-o cu brațele.

— M-ai mințit în privința vârstei tale.

Vrea să spună că am mințit-o în privința mea.

— Aveam aproape optsprezece ani. M-am gândit că nu contează.

Haley își arcuiește sprâncenele, însă nu știu dacă în chip de acord sau de dezacord. În orice caz, își păstrează comentariul pentru ea. Cu toate că de cele mai multe ori mă înnebunește faptul că este atât de interiorizată, există și momente când îi apreciez tăcerea.

— De ce ai fost dat afară?

Haley își întoarce încet fața spre mine și, când mă privește drept în ochi, sesizez o oarecare asprime în ei. Joacă atât rolul judecătorului, cât și al juraților cu mine și are tot dreptul să o facă.

— Fratele meu cel mai mare, Gavin, are o problemă cu jocurile de noroc. Ajunsese să fie dator unor oameni răi, așa că eu am furat bani de la Rachel ca să-l ajut să-și plătească datoria. Apoi s-a dovedit că și Rachel avea propriile probleme și că avea nevoie de bani. Atunci ea și iubitul ei au participat la curse ilegale ca să recupereze banii pe care i-am luat eu. Ca să nu mai lungim povestea, Rachel este acum în spital și tata, pe bună dreptate, dă vina pe mine.

— Te-a dat afară din casă fiindcă ai încercat să-l ajuți pe fratele tău mai mare?

— M-a dat afară pentru că n-am încredere în el și nici el în mine...

Hai, spune-o.

— Și pentru că-l fac de râs. Uite cum stă treaba. Fumez iarbă. Beau. Petrec în fiecare weekend. Am fost exmatriculat de mai multe ori decât m-am dus la școală și mă bat mai des decât râd. Iar în ceea ce privește fetele...

Mai degrabă îmi jupoi pielea de pe mine decât să recunosc acele păcate în fața ei.

Ea își masează tâmplele și-mi doresc să mă pot strecura în mintea ei.

— Cine ești tu? Nimic din ce este aici — ea face un gest larg cu mâna prin cameră — nu se potrivește cu tine.

— Poate pentru că nu m-ai văzut așa cum sunt cu adevărat.

— Te-am văzut. Știu că te-am văzut... dar toate astea...

Haley se sprijină de comoda mea și își acoperă fața cu mâinile.

— Ești un Young.

Fiecare decizie proastă pe care am luat-o se întoarce împotriva mea și o va îndepărta pe singura persoană pe care am învățat să o iubesc. Cum poate cineva ca ea să-și dorească să fie cu cineva ca mine?

— Nu sunt doar un Young. Sunt West Young. Sunt odrasla delincventă fără nume despre care ai citit în ziare.

HALEY

Am luptat într-un meci în care am fost învinsă. Fata aceea avea mai multă experiență decât mine, mai multe meciuri câștigate, pur și simplu era mai bună decât mine. După prima rundă, în mintea mea era un amalgam de confuzie, haos și disperare. Ea mi-a cărat pumni fără încetare, aruncându-mă dintr-o parte într-alta a ringului, măturând efectiv cu mine pe jos. În clipa asta, mă simt aproape la fel ca atunci.

Mâinile îmi alunecă spre stomacul care roade în gol. Cel mai rău nu este faptul că-l antrenez pe West, ci faptul că m-am îndrăgostit de el. Orbește. Lulea. Până peste cap. În toate felurile în care am jurat că nu mă voi mai îndrăgosti vreodată. Și m-am îndrăgostit de un luptător. Când o să mă învăț oare minte?

— Nu pot să te antrenez dacă bei sau fumezi iarbă.

Vom continua antrenamentul dacă el intenționează să meargă până la capăt cu lupta.

— Nu este admisibil pentru un atlet. Și, în plus, mie una nu-mi place.

— Nu m-am mai atins nici de iarbă, nici de băutură de la accidentul lui Rachel.

El își întinde mâinile în față.

— Sunt treaz și intenționez să rămân așa.

— Trebuia să ne fi rezumat la o simplă relație, șoptesc eu.

Arunc o privire în jur. Plasmă. Un sistem stereo care costă mai mult decât chiria pe două luni pentru cel mai ieftin apartament din zona școlii. Are la degetul mic tot ce i-ar putea oferi viața.

— Nu e o noutate faptul că familia mea are bani, mormăie el.

— Mda, bine, dar faptul că ești un Young constituie totuși o noutate, îi trântesc eu. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că ar fi un lucru important de știut?

— Totuși, nu mi-am ascuns niciodată numele de familie.

— Ai mințit! Chiar dacă nu cu vorbe, tot ai mințit.

— Ai dreptate, bine? zbiară el, după care se calmează. Am mințit. Mi-a plăcut că nu m-ai privit ca pe un Young. Pentru prima oară, cineva mă judeca așa cum sunt, numai pentru ceea ce sunt eu, și nu pentru ceea ce sunt părinții mei și pentru banii lor. Să fiu cu tine... a fost ca și cum mi s-ar fi oferit o a doua șansă și-mi pare rău că am stricat totul.

Pentru prima dată de când West a cedat și mi-a arătat adevărul din spatele cortinei de fier, mă uit la el. Îl văd cu adevărat. West își ferește privirea de mine, își îndeasă bărbia în gât, apoi își încrucișează brațele la piept. Stă sprijinit cu spatele de ușă, închis în el, redus la tăcere... cu garda sus. West se așteaptă să primească o lovitură.

Este ziua lui. Îmi dau părul la o parte din ochi și mă îndrept de spate. Este ziua lui și nimeni din casa asta nu a încercat să-l sărbătorească. Până și mama lui a petrecut mai mult timp stând de vorbă cu mine decât cu el. West ne-a dat târcoale, urmărindu-ne cu privirea, dar nu s-a implicat deloc în conversația noastră.

Inima mea se împiedică în propriile bătăi... West nu s-a implicat niciodată în nimic.

Cu câteva săptămâni în urmă, tatăl lui l-a dat afară din casă în timp ce sora lui se lupta pentru propria viață la terapie intensivă. Ce spune asta despre familia lui? Mai mult chiar, ce spune asta despre West și despre relația lui cu tatăl său, din moment ce West nu a vrut să se întoarcă să locuiască aici? Îmi frec fața cu degetele. Fac exact ceea ce West spune că-i face toată lumea: îl judec. Îl judec pe baza numelui său de familie, pe baza averii lui. Îl judec, pur și simplu.

Gândește-te, Haley. West Young. West Young al meu. Tipul care s-a luptat pentru mine atunci când Conner și prietenul lui au încercat să mă atace. Tipul care și-a luat angajamentul să intre într-o luptă ca să mă ajute să-mi salvez familia. Tipul care m-a susținut în timp ce-mi deplângeam propriile pierderi. Acesta este West Young. Bărbatul de care mă îndrăgostesc.

Nu știu cum îl vede familia lui, dar eu îl văd pe West așa cum este el cu adevărat.

— Ei nu te cunosc cu adevărat, nu-i așa?

Mă îndrept spre el în timp ce confuzia și haosul încep să-mi dispară.

West își ridică privirea spre mine tresărind.

— Cine?

— Toți.

Un zâmbet sumbru îi apare pe buze.

— Ei mă cunosc. Mă cunosc foarte bine.

— Nu cred că te cunosc.

Îi ating bicepșii. M-am antrenat împreună cu West de mai bine de o lună. Era în formă și înainte, dar acum este mai zvelt, mai bine sculptat și mai tonifiat. West m-a făcut să râd, m-a ținut în brațe când eram la pământ și mi-a luat partea când nimeni altcineva nu a făcut-o. Matt avea cuvintele la el, o grămadă de cuvinte inutile. West este numai acțiune.

Același meci de mai devreme se derulează în continuare în mintea mea. La sfârșitul celor trei runde, după ce s-a declarat câștigătorul, eu stăteam înfrântă pe un taburet. Bunicul meu stătea ghemuit în fața mea, îmi zâmbea cu zâmbetul lui de zile mari și mă bătea pe genunchi.

— Te-ai descurcat bine, puștoaico.

Aproape că-mi venea să mor de rușine când i-am întâlnit privirea lui John.

— Am ratat.

El a clătinat din cap.

— Pentru mine tu ești câștigătoarea. Ai lupta în sânge, fata mea. Trei runde de lovituri cu pumnii, ca să fiu mai exact. Și cel mai important este că ai o inimă. Nu-mi mai încap în piele de mândrie.

Nu mă interesează cine a fost West înainte de a călca frâna mașinii la câțiva centimetri distanță de mine, deoarece omul din fața mea... are inimă.

— Matt s-a oferit să încheie socotelile, îi spun. Va pune capăt luptei în câteva săptămâni. Va evita orice represalii împotriva familiei mele, atât din partea lui, cât și din partea băieților de la Black Fire... Va face să înceteze totul dacă termin relația cu tine și mă întorc la el.

West scrâșnește din dinți.

— Poate peste cadavrul meu. Dacă-ți trece măcar prin cap să te întorci la el...

— Nu accept, îl întrerup eu. Te-am ales pe tine. Sunt gata, West. Sunt pregătită să fiu cu tine.

El face ochii mari.

— De ce?

— Fiindcă...

Inspir adânc.

— Fiindcă ai o inimă în tine.

WEST

Tocmai a spus că...? Nu, n-am auzit bine. Nu e posibil.

Aroma de flori sălbatice se răspândește în aer în vreme ce Haley își trece încet degetele peste bicepșii mei. Atingerea ei mă gâdilă ușor și este suficient de plăcută încât să-mi pună sângele în mișcare și să trezească la viață anumite părți ale trupului meu care ar trebui să rămână adormite.

— Te plac, îmi mărturisește ea. Când vine vorba de tine, ceilalți se înșală.

Haley își înfășoară mâna în jurul încheieturii mele și, oricât de mult aș vrea să ignor adevărul, nu pot.

— Am făcut greșeli, recunosc eu. Mari.

— Și eu. Nu ești singurul care a dat-o în bară. Mi-ai spus mai demult să te anunț când voi fi pregătită să fim un cuplu...

Nu-și termină fraza, iar eu ridic din sprâncene.

— Ești sigură? În privința mea? În privința noastră?

— Sunt speriată.

Ea trage cu nesaț aer în piept și îi tremură mâna.

— Cu Matt n-au mers deloc lucrurile.

Mă copleșește nevoia de a o proteja. Îi cuprind fața cu mâinile și o mângâi cu degetele pe obraji.

— Eu nu sunt Matt.

Ea își înclină capul în mâinile mele de parcă ar fi de acord cu mine, dar teama ce-i răzbate din privire îmi spune povestea din sufletul ei.

Poate că într-o zi va avea suficientă încredere în mine ca să-mi spună adevărul. Deocamdată eu voi fi pentru ea acel cămin pe care l-a pierdut, voi fi acel loc călduț și sigur unde se va putea refugia.

Mă aplec astfel încât frunțile noastre aproape că se ating.

— Vorbesc serios. Am și eu destule defecte, dar nu sunt el.

— Știu, îmi șoptește ea. Dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin speriată.

Nasul meu alunecă pe al ei și atracția împotriva căreia luptam devine și mai puternică.

— Nu te gândi la teamă. Gândește-te cum să sari peste ea... împreună cu mine.

Simt cum buzele ei schițează un zâmbet sub ale mele.

— Și de ce ar fi mai bine să sar?

— Să cazi se mai întâmplă. Dar să sari este alegerea ta.

Și alegi să faci asta împreună cu mine.

— Tot nu înțeleg...

— Haley, o întrerup eu, îngropându-mi degetele în părul ei.

Fata asta despică prea mult firul în patru.

— Nu te mai gândi și sări.

Mușchii mei reacționează ca și cum aș intra sub un duș fierbinte atunci când buzele mele se contopesc cu ale ei. Trupurile noastre devin lichide, modelându-se și contopindu-se unul în celălalt. Mâinile ei rătăcesc pe spatele meu, iar ale mele sunt încleștate în părul ei. Sărutul nostru devine mai intens. Buzele ei sunt moi și maleabile și, pe când ne mișcăm într-un alt unghi, Haley deschide gura, iar eu îi accept invitația.

Limbile noastre se unesc și fiecare celulă din corpul meu explodează, trezindu-se la viață. Mâinile mele explorează mai jos, pe formele taliei ei, tânjind după atingerea cărnii fierbinți. Haley mă mângâie pe față și intimitatea atingerii ei îmi înmoaie genunchii, făcându-mă să pierd simțul realității și noțiunea timpului.

Îmi înfășor brațele în jurul taliei lui Haley și o ridic atât de sus, încât capul ei este deasupra capului meu și picioarele i se leagănă

în aer. Părul ei mătăsos îmi mângâie obrajii, iar eu gem din pricina senzației. Ea pare micuță în brațele mele — o frunză diafană gâdilându-mă pe piele.

Continuăm să ne sărutăm în timp ce o port pe Haley în brațe până la patul meu. Mâinile ei îmi explorează maxilarul, părul, se joacă cu șuvițele mele de la ceafă. Toate acestea îmi stârnesc un val de excitare, punându-mi sângele în mișcare, și mă fac să cerșesc în tăcere și mai multe mângâieri.

Îi sprijin capul și ne rostogolim ușor pe pat. Piciorul meu aterizează peste al ei și nu mi-l mișc, pe când îi descopăr gustul de pe pielea gâtului și apoi îi mângâi abdomenul. O acopăr pe jumătate cu trupul meu și asta nu face decât să-mi hrănească imaginația cu ceea ce tânjesc să fac: să o acopăr complet cu trupul meu, ca o pătură. Îmi doresc cu toată ardoarea să-i ating pielea, să-i deschei cămașa, să...

Haley își întoarce capul într-o parte și își trage sufletul.

— West.

Este un sunet disperat, plin de pasiune și dorință, dar animat și de imboldul mult mai puternic de a încetini ritmul lucrurilor.

Trag adânc aer în piept și-mi las mâna să se odihnească pe abdomenul ei, cuibărindu-mi nasul în zona sensibilă din spatele urechii ei. Haley este delicioasă. Miroase delicios. Are un gust delicios. Mi-aș putea petrece tot restul vieții devorând-o.

— Da?

Ea își trece degetele prin părul meu și se apropie mai mult de mine, dar nu este un semn că ar vrea să continue; este un semn că-și dorește ceva mai mult decât o relație fizică. N-am făcut niciodată mai mult de atât. Ori de câte ori o fată se desprinde de mine, de obicei cobor din pat și ies afară. Cu Haley este mai mult decât atât, pentru că și ea înseamnă mai mult decât oricare altă fată pentru mine. Începe să devină, încet-încet, totul pentru mine.

În timp ce o sărut ușor pe gât, îmi azvârl pantofii din picioare și ea se foiește, făcând același lucru. O trag pe Haley spre tăblia

patului, ignorând felul în care coapsele ei se unduiesc peste ale mele, încurajându-mi fanteziile.

Părul lui Haley se revarsă în cascadă, alcătuind o aură castanie în momentul în care ea își pune capul pe pernă. Se uită în sus, la mine, cu ochii ei mari și întunecați și cu un zâmbet timid.

— Este o pernă moale.

— Îmi place. Este preferata mea.

— Chiar așa?

— Este acum.

Simt cum mă cuprinde o căldură plăcută când o văd stând întinsă lângă mine pe patul meu. Îi dau la o parte o șuviță de păr de pe față și piesele care simțeam că lipseau din mine se întorc pe neașteptate și se așază la locul lor, ca într-un puzzle.

Săptămâni întregi eu și Haley am discutat despre ceea ce înseamnă să ai un cămin: o clădire, o structură, o amintire. Nu este nimic din toate astea. Pentru mine, acasă înseamnă sentimentul efervescent de mulțumire pe care-l simt acum. Acasă înseamnă valul de emoții ce mă copleșesc, pulsându-mi în vene.

— M-ai întrebat mai devreme cum e să te întorci acasă, spun eu.

Haley dă din cap. Ne înlănțuim degetele, iar eu le ridic în aer.

— Nu puteam să-ți răspund fiindcă nu știam, dar acum știu. Asta înseamnă, spun mișcând mâinile noastre în aer, în sfârșit am aflat ce înseamnă acasă.

HALEY

Eu și West suntem în mod oficial împreună de o săptămână. Mi-am schimbat turele în așa fel încât să lucrez lunea și să am vinerea liberă. Astfel, pot să mă antrenez cu John dimineața, să-l antrenez pe West după-amiaza și apoi să-mi petrec timpul cu iubitul meu.

Pe ecranul plat al televizorului din camera lui West se termină filmul și, ca să fiu sinceră, habar n-am despre ce a fost vorba. West s-a uitat la degetele lui, care-mi tachinau și explorau trupul, până când a început să fiarbă sângele în mine. Iar eu, în cea mai mare parte a timpului, m-am uitat la West.

Îmi plac linia fermă a maxilarului său și felul cum își trece din când în când mâna prin păr. Mușchii brațului i se flexează la fiecare mișcare și, din când în când, cămașa i se ridică, lăsând la vedere pătrățelele extrem de bine definite.

Stau întinsă pe spate pe patul lui West, iar el stă sprijinit într-un cot, cu fața la mine. Își plimbă degetele peste abdomenul meu plat și ochii lui albaștri adânci urmăresc o linie imaginară, asemenea unui pictor care ar trasa linii cu pensula pe pânză.

— Ești incredibil de sexy! Doamne, ce piele moale ai!

West închide ochii, iar eu trag aer în piept. E periculoasă chestia asta. Foarte periculoasă. Buzele mele încă sunt umflate. Săruturile lui West creează dependență. Mă fac să-mi doresc să-l sărut și să-l ating mai mult și să călătoresc împreună cu el spre locuri necunoscute și tainice. Și încep să-mi imaginez în secret genul acela de sărutări ce implică întuneric și așternuturi și șoapte.

Degetele îi alunecă pe sub tivul deja ridicat al cămășii mele și-mi mângâie ușor dantela sutienului. Simt cum îmi radiază o căldură în tot corpul și încep să respir precipitat. Este înspăimântător cum pot să reacționez la o simplă mângâiere.

Nu e bine. Nu e bine deloc. De fapt, este foarte bine și aproape că torc ca o pisică atunci când mă atinge cu degetele lui pe pielea mea dezgolită, dar trebuie să fiu cu capul pe umeri. Am nevoie de aer.

Fără niciun avertisment, încerc să mă dau jos din pat, dar West mă prinde de talie și mă trage înapoi spre el.

— Încotro?

— Ai de gând să mă săruți din nou, spun eu cu răsuflarea întretăiată.

— Da, așa e. Nu știu dacă ești la curent, dar săptămâna trecută a fost ziua mea, așa că asta înseamnă că am dreptul la o perioadă de grație de două săptămâni în care pot primi cadouri. Săruturile vin la pachet cu cadourile. Este o lege promulgată de stat.

Chicotesc.

— *Acum* te joci de-a cadoul de ziua ta.

— Mă joc cu el. Îl folosesc. Este al meu și fac ce vreau cu el.

Vocea lui îmi murmură pe piele în vreme ce degetele lui încep să exploreze din nou. Oh, Doamne Dumnezeule, niciodată în viața mea n-am avut parte de o așa senzație.

— Aș da orice ca să te sărut din nou, îmi șoptește el la ureche și mă trec fiori.

O dorință irezistibilă urlă în mine să mă contopesc cu el, să-l țin în brațe, să-mi înfășor trupul în jurul lui, dar mă agăț de vocea aceea firavă care mă imploră să ascult de glasul rațiunii.

— Trebuie să o luăm încetul cu încetul.

— Încetul cu încetul.

Îmi mușcă ușor urechea și, de plăcere, pielea de pe gât mi se face ca de găină.

— Pot să fac asta cât de încet simți tu nevoia.

Chestia asta mă omoară, fiindcă tânjesc după sărutările lui, dar...

— Ăăă. Cel puțin, *mai încet*.

West oftează, apoi se lasă să cadă pe spate pe pat, frecându-și fața cu ambele mâini.

— Pot s-o fac mai încet. Se poate.

Cu un geamăt, West se dă jos din pat, își pune pantofii și îmi întinde mâna.

— Hai să facem o plimbare cu mașina. Asta ar trebui să fie ceva sigur.

Ajungem, în cele din urmă, în SUV-ul lui West și mergem ore în șir, vorbind despre Rachel și despre spitale, despre Isaiah și Abby, despre relația sau, mai bine zis, lipsa unei relații cu tatăl său, despre cum o urmărește pe mama lui de mai bine de un an și despre mărturisirea lui Abby în legătură cu faptul că mama lui frecventează acel bar ca să se întâlnească cu fratele ei.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb pe West când oprește la ultimul semafor înainte de a intra în cartierul unde locuiește unchiul meu. În privința mamei tale?

El își schimbă mâna cu care conduce mașina și privește drept înainte.

— Nu știu ce să zic. Voi încerca să vorbesc din nou cu Abby, dar cu cât vorbesc mai mult cu ea, cu atât mă afund mai mult în groapă.

Exact așa mă simt și eu când stau de vorbă cu Matt. Preț de câteva secunde săptămâna trecută, am luat în considerare târgul lui. M-aș putea întoarce la Matt pentru douăzeci și patru de ore, pentru o zi, și atunci ar fi obligat să se țină de cuvânt și să încheie răfuiala. Dar, având în vedere ceea ce s-a întâmplat cu West, cu bune și cu rele, această opțiune nu mai este valabilă.

Nefiind în stare să mă uit la el, îmi îndepărtez o scamă de pe cămașă.

— Câte iubite ai mai avut înainte de mine?

Culoarea semaforului se schimbă și West virează la dreapta.

— N-am mai avut niciodată o iubită.

Izbucnesc în râs, dar devin serioasă când strâmbă din colțul gurii.

— Glumești, îi zic.

El clatină din cap și imaginația mea o ia la goană.

— Nu săruți ca și cum n-ai fi avut niciodată o iubită.

West își scarpină barba ce începe să-i crească și este neobișnuit de tăcut. Simt cum mi se pune un nod în stomac. Rahat. Fir-ar să fie!

— Cât de rău a fost?

Mi-a spus că a mai fost cuplat, dar de câte fete este vorba?

Tăcere. O tăcere lungă. Tăcerea ar trebui interzisă.

— Rău, răspunde el într-un final.

Interiorul mașinii se întunecă atunci când pătrundem în viaductul neluminat din cartier. Simt că mă înțeapă pielea în timp ce mă bântuie fantomele fetelor frumoase, îndrăznețe și dezinhibate, rujate și cu picioare lungi cu care s-a cuplat West. Pun pariu că știau fiecare mișcare secretă, fiecare șoaptă intimă și niciodată nu roșeau și nici nu se foiau stinghere atunci când atingerile deveneau prea îndrăznețe și hainele erau date jos prea curând.

— Matt este singurul iubit pe care l-am avut, mărturisesc eu. Singurul tip pe care l-am sărutat vreodată.

Îmi aruncă o privire atât de plină de compasiune, încât îmi vine să mă împușc. Știa deja. Niciodată nu m-am simțit atât de banală ca acum, îmbrăcată fiind într-o pereche de jeanși decolorați. Am să o strâng de gât pe nemernica aia de Jessica. Sunt sigură că i-a ținut o întreagă lecție de istorie despre mine.

West oprește în fața casei unchiului meu și expresia de pe chipul lui devine și mai dură în timp ce privește dincolo de mine, spre casă.

— Ce dracu' se întâmplă?

Îmi întorc brusc capul și panica pune stăpânire pe mine. Mâna mea bâjbâie pe mânerul portierei și, după trei încercări, ies repede din mașină în vreme ce West strigă după mine să mă opresc, dar nu o pot face. Este vorba despre Jax și, dacă nu intervin, unchiul meu o să-l dea afară din casă.

WEST

Haley iese ca din pușcă, iar eu înjur în barbă pe când trag frâna de mână ca să parchez și o iau la goană după ea. Pe pajiștea din fața casei unchiului ei, Jax și o versiune mai în vârstă a lui Jax se înfruntă, stând față în față. Amândoi au umerii încordați, brațele și pumnii în poziție de luptă.

— Haide! zbiară bărbatul mai în vârstă. Fii bărbat și dă odată lovitura aia blestemată!

— Nu! strigă Haley alergând spre ei.

Ușa de la intrarea din față se izbește de fațada ponosită și Kaden iese din casă. Sare de pe verandă și se ciocnește de vărul său.

— Lasă-l în pace!

Tipul mai în vârstă, ticălosul, își schimbă poziția, astfel încât să intre în raza vizuală a lui Jax. În momentul în care privirile li se întâlnesc din nou, Jax încearcă să se repeadă asupra lui, dar Kaden se interpune între ei și-i blochează brațele la piept, astfel încât Jax să nu mai poată face niciun pas.

Folosindu-se de umăr, Kaden îl împinge în spate, în direcția mea, iar Haley îi urmează îndeaproape. Cu o mișcare atât de lină încât pare sincronizată, Kaden alunecă spre stânga, ținându-l strâns pe Jax, iar Haley se strecoară în fața lui Jax și-i cuprinde chipul în mâini, în dreptul ochilor, distorsionându-i vederea periferică.

— Doar nu vrei să faci asta, spune ea.

— Ba vreau.

Jax își înalță capul ca să-l poată vedea pe ticălosul care încă proferează insulte.

— Vreau să-l omor dracului odată.

— Un an, spune repede Haley. Încă un an și ai plecat. Gândește-te la mama ta. Gândește-te la frații tăi. Nu-i poți proteja dacă nu ești aici. Dacă-i dai tatălui tău ceea ce vrea, te va arunca în stradă. Va chema poliția. Asta vrea. Vrea să-i dovedească lui John că a greșit.

Pe când ea rostește această ultimă frază, Jax își îndreaptă fulgerător de repede privirea spre ea.

— John nu a greșit în privința mea.

— Ba da! spune ticălosul scuipând. N-am văzut în viața mea un om mai lipsit de valoare.

— Nu-i da ascultare.

Haley își ține în continuare mâinile pe fața lui Jax.

— Te cunosc doar și John nu greșește. Are dreptate. Are foarte, foarte multă dreptate. Tu vei avea succes.

Stau lângă mașină, dar cu fața spre ticălos, gata să sar în apărarea lui Haley. Nu-l cunosc pe Jax. Nici el pe mine. Am dat buzna în familia lui și urăște ca un străin să aibă o relație cu o persoană la care el ține. Înțeleg asta. Serios. Și mânia din ochii lui, durerea ce emană din postura lui... le înțeleg și pe acestea. Amândoi avem tați care ar trebui să se pârjolească în flăcările iadului.

— John greșește, îl ironizează ticălosul. La fel cum greșește și în privința fetei. Vrei să-i zici tu ce-ai spus, Jax, sau ar trebui s-o fac eu?

Jax face o grimasă, iar Kaden își schimbă poziția ca să-l țină mai bine.

— Pleacă de aici, Haley.

— Ce să-mi spui?

Haley își coboară mâinile și durerea ce contorsionează chipul lui Jax se oglindește pe fața ei. Mă apropii puțin, fiindcă nu-mi place schimbul lor de cuvinte.

— Pleacă, Haley!

Vocea lui Kaden are atâta forță încât ar putea înspăimânta până și un șarpe cu clopoței întărâtat.

— Tu de acolo!

Și-mi aruncă o privire ucigătoare.

— Ia-o de aici!

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă îndrept spre Haley în timp ce ușa cu plasă de țânțari scârțâie și un tip care seamănă cu Kaden se alătură grupului.

— Ce se petrece aici?

— Ia-o de aici, West! țipă Kaden. Tată, du-te înăuntru.

Ochii lui Haley scapără în timp ce se uită când la vărul ei, când la fratele ei..

— Nu plec nicăieri.

Tatăl lui Jax râde și doar lui i se pare amuzant acest scenariu din miez de noapte.

— Doamne, Jax! Nu vrei să audă ce-ai avut de spus despre ea când ieșea cu unul dintre băieții de la Black Fire? Cred că și sfântul John ar fi interesat să afle.

Haley face un pas înapoi și durerea care îi întunecă ochii îmi sfâșie și mie sufletul. Umerii lui Jax se încovoaie și Kaden îi dă drumul din strânsoare.

— Nu e ce crezi.

Mă interpun între ei, cu fața la ea și evitând ca vărul ei să se apropie.

— Hai să mergem.

Dar ea este pe altă planetă în momentul în care privește dincolo de mine cu ochi cercetători.

— Jax?

— Eram furios, îi explică el. Stăteam de vorbă cu Kaden după ce am aflat despre tine și West. Nu știam că era cineva prin preajmă care să tragă cu urechea și nici nu este ceea ce crezi tu.

Din tonul său răzbate un regret profund și mă doare sufletul pentru el și pentru Haley. Înțeleg ce înseamnă să regreți. Înțeleg ce

înseamnă să fii rănit, dar pe mine doar Haley mă preocupă. Îmi împletesc degetele cu ale ei, dar mâna ei zace rece și inertă într-a mea.

— Nu contează ce-a spus. Hai să mergem.

— Contează, îmi șoptește ea. Ai spus chestia aia, Jax? Ai spus-o din nou?

— Că ești o târfă? declară ticălosul, strigând în noapte. Da, a spus-o.

Ursul care hibernează în mine se trezește la viață urlând în timp ce mă răsucesc cu fața spre tatăl lui Jax.

— Ce-ați spus?

— Târfă.

Rânjește și buzele îi zvâcnesc.

— Nu știu cine ești, așa că valea de pe proprietatea mea!

Simt cum iau foc. Vocea lui Haley se aude undeva în depărtare pe când traversez curtea. A făcut-o târfă. I-a spus fetei pe care o iubesc că este o târfă. Sunt la câțiva centimetri de el și-mi iau avânt cu brațul ca să-i car pumni până-l ia dracu', dar mă pomenesc înconjurat de brațe din toate părțile. În spatele meu, în fața mea, în lateral, toate trăgându-mă deoparte.

— Vreți să repetați ce-ați spus?

Îmi răsucesc mâna și mă eliberez din strânsoare.

— Oprește-te! zbiară Haley apărând în fața mea.

Dar nu mă pot opri. O iubesc. O iubesc și ticălosul ăsta nenorocit i-a făcut viața un iad. A rănit-o pe ființa pe care o iubesc și n-o să mai facă asta vreodată. Cu o smucitură puternică, reușesc să mă eliberez.

Mă reped spre el, dar un picior se agață de gamba mea și o mână mă apucă de braț. Într-o fracțiune de secundă, simt cum cad, cu brațul răsucit la spate. Mârâi când trupul meu se izbește de pământ și Haley se ghemuiește lângă mine.

— Îmi pare rău, îmi șușotește ea la ureche. Îmi pare rău. Dacă faci asta, ne va da afară. Dacă n-o fi făcut-o deja... și nu avem unde să ne ducem. Nicăieri pe lumea asta. Îmi pare rău. Atât de rău...

Încercând să mă eliberez, mă smucesc, iar ea îmi dă drumul, continuând cu scuzele. Ridicându-mă în genunchi, lumea din jurul meu începe să se miște cu încetinitorul pe când mă uit, pe rând, la fratele ei, la vărul ei, apoi la tatăl ei.

Niciunul dintre ei n-a sărit să-i ia apărarea. Unchiul lui Haley se apleacă amenințător deasupra mea.

— Valea de pe proprietatea mea! Dacă mai vii vreodată pe aici, chem poliția.

Îi aruncă o privire ucigătoare lui Haley.

— Dacă continui să te vezi cu el, tu și familia ta mizerabilă zburați din casa mea.

Intră în casă și trântește ușa după el. Toți ceilalți — tatăl ei, vărul ei, fratele ei — încremenesc de parcă ar fi niște idioțenii de statui de grădină din lumea lui dementă. Îmi îngrop fața în palme pe când furia din mine începe să se risipească și realitatea faptelor mele mă pătrunde până în măduva oaselor. Fir-ar a dracului de treabă!

— Noi doi n-am terminat-o, spun eu în așa fel încât să mă audă numai ea.

Haley își masează tâmplele, descriind cercuri cu degetele.

Noaptea de aprilie nu e chiar atât de rece încât să-mi iasă aburi pe gură, dar este destul de rece ca aerul să-mi ardă plămânii. Urăsc suferința agonizantă din ochii ei, de pe chipul ei, dar ceea ce urăsc și mai mult este acceptarea tacită a așa-zisei sale familii.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îmi reproșează ea.

— Te-a făcut târfă.

Îi privesc îndelung, pe rând.

— Nu este o târfă, le zic.

— Rahat!

Jax se întoarce cu spatele la mine și dispare în noapte, lovind cutia poștală cu pumnul. Ușița metalică se deschide și întreaga cutie începe să vibreze pe postamentul ei.

— Nu este ceea ce crezi, se apără Kaden.

Aruncându-i o ultimă privire lui Haley, își urmează vărul.

— Și dumneata ce scuză patetică ai? îl întreb pe tatăl ei.

Haley mă atinge: mă strânge cu putere de bicepși și-și înfige unghiile în carnea mea.

— Nu. Nu te lua și de el. Țipă la mine dacă vrei, dar nu la tata.

— Îmi pare rău, Haley.

Tatăl ei își afundă mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău.

Ea mă strânge și mai tare în timp ce respiră din greu, de parcă n-ar avea aer.

— E în regulă, tati. Nu-ți face griji. E în regulă.

Veselia forțată din glasul ei mă face să cad din nou în fund.

— La dracu'.

Urmând exemplul lui Abby, voi pretinde că n-am auzit-o pe Haley scuzându-l pe tatăl ei fiindcă le-a permis tuturor să o facă târfă.

Rămânem în tăcere în timp ce el stă în picioare pe verandă, privind încruntat iarba maronie rămasă de astă iarnă. Ea își ține în continuare unghiile înfipte în brațul meu și carnea de dedesubt începe să pulseze. Mă uit la Haley, dorindu-mi ca ea să mă bage în seamă. În schimb, ea cade din nou pe gânduri, rămânând blocată în propria minte.

— Mai ai zece minute până la stingere, o avertizează tatăl ei.

Ușa cu plasă scârțâie când o închide după el.

Am rămas singuri pe pământul rece, presărat ici-colo cu iarbă.

— Aștept.

O explicație, un simplu cuvânt, o privire.

— Ce? mă repede ea.

Vorbește serios?

— Să-mi explici ce dracului se întâmplă și de ce mama naibii familia ta a stat nepăsătoare și l-a lăsat pe ticălosul ăla să te trateze ca pe un rahat.

Din ochi îi ies flăcări.

— Pentru că ei își păstrează stăpânirea de sine. Pentru că nu sunt ca tine. Știi de ce mor de frică atunci când mă gândesc la momentul în care vei fi în cușcă? Nu că n-ai fi capabil sau puternic, ci pentru că nu gândești. Niciodată. Ești iute la mânie și iei deciziile sub impulsul emoțiilor.

— Te-a făcut târfă!

Nu pricepe.

— Mda, așa m-a făcut și tu erai gata să sari la bătaie. Ca să supraviețuiești, trebuie să fii isteț. Trebuie să gândești. Sub imperiul furiei, uiți de tot antrenamentul tău și începi să lovești orbește. O asemenea atitudine te va omorî.

— Iar tu gândești atât de mult, încât nu acționezi niciodată. Să te dai la o parte și să aștepți să mori sau să-i lași pe oameni să te trateze ca pe un rahat... nici aceasta nu este o soluție.

Haley închide ochii.

— Nu sunt o târfă.

— N-am crezut niciodată că ești. De fapt, eu sunt singurul care susține asta.

Nu se aude decât zumzetul traficului de pe șoseaua din apropiere, iar noi păstrăm tăcerea. Ea este furioasă pe mine, eu sunt furios pe ea și, dacă nu iau o măsură drastică, voi pierde singurul lucru bun din viața mea nenorocită.

— M-am îndrăgostit de tine.

În cele din urmă, fata se uită la mine.

— Ce ți-a venit să zici asta tocmai acum?

— Nu știu.

Fac un gest cu mâna spre casă, spre curte, spre pământul murdar din jurul nostru.

— Nu știu de ce m-a apucat romantismul. Poate din cauza țipetelor sau a felului cum iubita mea m-a dat cu fundul de pământ, dar te iubesc.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Eu... eu...

— Nu vreau să-mi răspunzi acum. Măcar unul din noi trebuie să dea dovadă de demnitate.

Sau poate că nu simte același lucru pentru mine sau poate că-l va asculta pe unchiul ei și-mi va da un șut în fund. În orice caz, nu vreau să aflu, cel puțin deocamdată nu.

— Pot să mai spun ceva?

Ea de-abia dă din cap o dată.

— Nu-mi place cum, de fiecare dată când încerc să-ți iau apărarea, te pui în calea mea.

— Unchiul meu ne-ar fi aruncat în stradă!

— Și cu Matt care-a fost treaba?

— Mi-aș fi pierdut slujba.

Probabil că are dreptate în ambele cazuri, dar văd ceva întunecat în ochii ei. Este aceeași umbră pe care o întrezăresc ori de câte ori mă respinge.

— Meriți să lupt pentru tine.

— Nu merit.

Felul în care-mi răspunde, mult prea repede, cu prea multă convingere, mă răscolește pe dinăuntru. Când cei trei bărbați care ar trebui să stea în bătaia puștii pentru ea stau deoparte și permit să fie insultată, cum pot eu să o conving de contrariu?

— Ba da. Meriți mai mult decât atât.

Atmosfera devine apăsătoare din pricina resemnării ei tăcute. Mă apropii ușurel de ea și o cuprind cu un braț pe după umăr. Ea rămâne nemișcată, ca o statuie. „Haide, Haley..."

— Vorbesc serios. M-am îndrăgostit de tine.

Haley răsuflă adânc, iar eu închid o clipă ochii în momentul în care ea își sprijină capul de umărul meu.

— Spune-mi că rămânem împreună, Haley.

— M-am culcat cu Matt, îmi mărturisește ea.

Îmi las capul pe spate, dar îi țin trupul strâns lipit de al meu, chiar și atunci când încearcă să se desprindă de mine. S-a culcat cu Matt. S-a culcat cu el. A făcut sex cu el. Au fost împreună timp de un an. Ce dracu' oi fi crezut că au făcut?

Îmi doresc să pătrund în interiorul minții mele și să smulg de acolo imaginile pe care mi le-au produs aceste patru cuvinte. Mă omoară gândul că a fost cu un alt tip. Mă distruge gândul că a fost împreună cu derbedeul pe care îl urăsc cel mai mult. Eu îi spun că o iubesc; ea îmi mărturisește că s-a culcat cu tipul ăla. Din nefericire, mărturisirea ei pare să aibă legătură cu toată mizeria asta.

— Și?

Nu mă pricep prea bine să-mi ascund tonul tăios din glas.

— Cât timp eu și Matt am fost împreună, Matt i-a spus lui Jax despre... ăăă...

Haley își acoperă ochii cu o mână și timiditatea ei, jena ei îmi diminuează puțin mânia.

— Activitățile voastre extracurriculare?

Am nevoie de o armă ca să ucid scenariul din mintea mea.

— Mda, cam așa ceva. Matt i-a spus asta înaintea unui meci, ca să-l scoată din sărite, și i-a reușit. Jax și-a ieșit din pepeni, așa că a uitat strategia de luptă și, drept urmare, a pierdut meciul. Îți sună cunoscut?

— Îmi pierd cumpătul. Mă lupt. Merg mai departe.

— Vorbesc serios. Trebuie să-ți controlezi impulsurile.

Îmi ciufulesc părul cu o mână.

— Mi-l imaginez pe Matt mult prea aproape de tine ca să mă simt confortabil. Povestește-mi în continuare, până nu-mi fac o lobotomie.

— Oricum... Am fost furioasă pe Matt. Atât de furioasă încât nu i-am mai vorbit zile întregi.

Ea ezită, iar eu vreau ca această conversație să se încheie cât mai repede.

— Și?

Haley se face mică de tot.

— După meci, Jax m-a făcut târfă.

Dumnezeule! Iată, în sfârșit, pe cineva care poate concura cu familia mea pentru un premiu de dat în bară.

— Jax și-a cerut scuze mai târziu, continuă ea cu glas scăzut. A venit la mine acasă și a căzut în genunchi și și-a cerut iertare. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat... Haley oftează. Până când a crezut că l-am mințit în legătură cu tine... și apoi mai e și ce s-a întâmplat astă-seară.

— N-ar fi trebuit să spună niciodată așa ceva.

— Nu, n-ar fi trebuit, dar nu înțelegi ce-a fost între mine și Matt. Bunicul, Kaden și Jax îl urau, iar eu am presupus că din cauză că lupta pentru Black Fire. Erau furioși pe mine că nu-i ascultam. Eu eram furioasă pe ei pentru că nu-i acordau nicio șansă, așa că am schimbat sala și am început să mă antrenez cu Matt, iar dacă povestea s-ar încheia aici, n-ar fi chiar atât de rău, dar nu se termină.

Mă doare sufletul pentru Haley, fiindcă știu cum e să cazi. Regretul, din experiența mea, poate fi mai ascuțit decât lama unui cuțit. O ridic pe Haley, o așez în poala mea și o sărut pe tâmplă. Brațele mele creează adăpostul pe care ar trebui să i-l ofere familia ei. Îmi place să-i simt greutatea de categorie ușoară pe picioarele mele, căldura ce radiază între trupurile noastre și parfumul plăcut pe care-l răspândește ea în aer.

Ca să o alin și să-i insuflu putere, o frec pe spate așa cum făceam cu Rachel. Haley este o persoană retrasă și faptul că mi se confesează trebuie să fie foarte greu pentru ea.

— Eram furioasă pe ei și atunci Jax m-a făcut târfă.

Ea expiră brusc.

— L-am învățat pe Matt cum să-i înfrângă pe Kaden și pe Jax, dezvăluindu-i slăbiciunile lor. L-am învățat cum să-mi învingă propria familie. Aș vrea să dau timpul înapoi, aș vrea să nu fi făcut asta. Aș vrea să dau *totul* înapoi.

Îmi sprijin obrazul de creștetul ei, o strâng mai aproape de mine și o legăn în brațe. Degetele ei se agață de cămașa mea ca și cum un hău ar amenința să se caște sub picioarele ei și să o înghită cu totul. Mă gândesc la Rachel și la toate deciziile nenorocite pe care le-am luat și din cauza cărora ea a ajuns la spital... și probabil nu va mai putea merge niciodată.

— Înțeleg, o asigur eu. Pricep. Așa că spune-o. Spune-mi că încă suntem împreună.

HALEY

Nimic nu e ușor pe lumea asta. Relația mea cu Kaden și cu Jax este la fel de complicată ca întotdeauna, Matt mă vrea înapoi, tatăl meu nici măcar nu a mai vrut să stea de vorbă cu mine aseară, după confruntarea pe care am avut-o cu unchiul meu, West Young mi-a spus că mă iubește, iar eu i-am răspuns că am nevoie de timp.

Mă simt învăluită de întuneric, de o umbră care mă împiedică să pătrund prea adânc în emoțiile mele și care mă trage înapoi. Ultimul băiat pe care l-am iubit m-a rămit, iar eu ies din nou cu un luptător.

Pe când mă îndrept spre sală, nelimștea mă roade din ce în ce mai tare. De fapt, se luptă împotriva dorului copleșitor de a mă simți acasă. Când sunt aici, când mă antrenez, este singurul moment în care întunericul se risipește. Mă opresc în fața vestiarului și îi privesc pe Kaden și pe Jax antrenându-se în ring.

Și West îmi alungă întunericul din suflet, oricât aș încerca eu să neg asta. Nu vreau să-l iubesc. Și totuși, îl iubesc. Ceva în mine s-a rupt; ca și cum o boală contagioasă mi-ar fi distrus relațiile cu oamenii. Cum ar fi, de exemplu, cu Kaden, cu Jax și cu tata. Dacă continui relația asta cu West, îl voi distruge și pe el?

— Ai întârziat!

Jax se apleacă să iasă printre frânghii și-și smulge casca de protecție de pe cap în timp ce se îndreaptă în grabă spre mine.

— Am venit mai devreme, în speranța că vom putea sta de vorbă.

Aseară m-am încuiat în mansardă și azi am ajuns dinadins mai târziu la sală, sperând să nu apucăm să stăm de vorbă.

— Am avut treabă.

— Mda.

Se scarpină la ceafă.

— Să știi că nu te-am făcut târfă din nou. Vorbeam despre ceea ce s-a întâmplat anul trecut și tata a auzit.

Nu mai contează. Îmi dau ochii peste cap și Jax își pune o mână pe brațul meu.

— Haide, Hays... crede-mă pe cuvânt. Nu-mi cer scuze oricui.

Eu însă chiar aș prefera să evit această discuție.

— E târziu și trebuie să mă schimb.

Jax își înclină capul într-o parte și schițează un fel de rânjet.

— Ai de gând să mă pui să fac asta?

— N-am de gând să te pun să faci nimic.

Încerc să trec de el, dar Jax cade în genunchi. Își întinde brațele precum două aripi masive. Loviturile la sacii de box încetează brusc, iar băieții îl huiduie și îl iau peste picior din toate părțile. Fac ochii cât cepele. Jax se umilește pentru mine.

— Ascultă-mă până la capăt, mă roagă el. Altfel te voi urmări așa tot restul zilei.

Câțiva tipi ies din vestiar, iar eu mă dau într-o parte să le fac loc să treacă și îi fac semn lui Jax din bărbie să mi se alăture. El se ridică în picioare și cei din sală se întorc la rutina lor zilnică.

— Dintre toate poveștile pe care puteai să i le înșiri tatălui tău, de ce ai ales-o tocmai pe asta? îi reproșez eu în șoaptă.

Ochii i se îngustează atunci când pomenesc de tatăl lui.

— Nu-i spuneam nimic lui. Eram afară și stăteam de vorbă cu Kaden, fără să știu că el era prin preajmă și trăgea cu urechea.

— Și aduci frecvent în discuție faptul că sunt o târfă?

— Nu ești o târfă. Uite ce e, te vezi cu West, iar asta îți provoacă amintiri neplăcute. Eu și Kaden stăteam de vorbă tocmai fiindcă eram amândoi îngrijorați în privința ta. Ne-ai lăsat pe

dinafară pe când te întâlneai cu Matt, iar acum faci același lucru. Matt te-a rănit, Hays, și nu vrem să fii rănită din nou.

Îl privesc cercetător în ochi, dorindu-mi să-l întreb ce știe.

— Matt nu m-a rănit.

— De fiecare dată când intri aici, în sală, te faci albă ca varul la față. Chestia asta nu s-a întâmplat niciodată înainte de Matt. Nu știu ce ți-a făcut, dar sigur ți-a făcut ceva. A omorât o parte din tine și naiba să ne ia, pe Kaden și pe mine, dacă o să-l lăsăm pe West să te distrugă definitiv.

— West nu se compară cu Matt.

Deloc. Mă cuprinde o ușoară panică. Dacă fac aceeași greșeală a doua oară?

Cușca din metal vibrează în momentul în care Kaden dă cu palma în ea.

— Hai să mergem, Jax.

Jax își îndeasă casca de protecție la loc pe cap.

— Spuneam doar că istoria pare să se repete. Gândește-te la asta.

Rahat.

Ușa de la biroul bunicului meu se deschide și îl văd pe tata ieșind de acolo. O bucurie pură, totală îmi străbate venele și mușchii feței mă dor din pricina zâmbetului larg. Tatăl meu a venit aici. Asta înseamnă că s-a întors, și că va fi bine, și că va dormi din nou, și că va zâmbi iar, și că va fi din nou tatăl meu. Nu-mi pasă de slujbă. Nu-mi pasă de bani. Îmi pasă de tatăl meu.

Tata îmi face semn să mă duc lângă el și ezit în timp ce mă apropii. Orice moment petrecut alături de tatăl meu este ca dimineața de Crăciun, dar nervii mei sunt întinși la maximum.

John îmi zâmbește fără prea multă tragere de inimă și genul acesta de zâmbet mă sperie atât de tare, încât îmi vine să fac pe mine.

— Intră și închide ușa după tine.

Mă conformez și mă las să cad pe scaunul din fața lui John. Tata stă sprijinit de fișet, cu ochii ațintiți asupra unui plic de pe biroul lui John. Bunicul meu îl ridică, deschide gura vrând parcă să-mi spună ceva, ca apoi să se răzgândească în timp ce-mi întinde plicul.

Mă cuprinde brusc un val de greață și mă gândesc la un milion de lucruri oribile pe care ar putea să le conțină plicul, dar niciunul dintre ele n-are vreun sens până când văd adresa expeditorului: universitatea din Kentucky.

Mâinile îmi tremură și trag adânc aer în piept. Un plic voluminos. Am reușit. Am fost acceptată.

— Felicitări.

Asprimea din glasul tatălui meu îmi atrage atenția. Zâmbetul pe care nici nu-l observasem pe buzele mele dispare.

— Am ridicat corespondența azi, continuă el. Sper că nu te superi fiindcă l-am deschis.

Îl întorc și-mi trec degetele peste clapa de închidere desigilată. Să mă supăr? Da, mă supăr, dar n-aș putea să spun niciodată ceva care să-l necăjească pe tata, așa că, în schimb, golesc plicul de conținut.

În timp ce tata și John îmi urmăresc fiecare mișcare, răsfoiesc muntele de hârtii și broșuri, găsind de toate, în afară de un singur lucru de importanță crucială.

— Ajutorul financiar?

John ia în mână o hârtie de pe birou.

— Niște subvenții, un mic împrumut pentru studenți, stagiatură, dar nu e nicio bursă. Îmi pare rău.

Rezultatele mele la testul de admitere la universitate nu au fost suficient de bune. O dau în bară la teste, dar mă descurc de minune în clasă. Deși în mintea mea știam că acesta va fi rezultatul, în inima mea încă păstram speranța. Dau din cap și-mi mușc obrazul.

— Am fost acceptată.

Încerc să schițez un zâmbet, dar îmi tremură buzele. La naiba, ar trebui să fie o bucurie.

— Haley, începe John. Eu și tatăl tău am stat de vorbă și vom încerca să obținem un împrumut...

— N-o să poți, îl întrerup eu. Ai investit totul în sala asta și aparatul de climatizare tocmai a dat ortul popii.

Nu sunt proastă. John nu locuiește într-o rulotă fiindcă i s-ar părea un lucru grozav. El, ca și toți ceilalți, a luat decizii grele ca să rămână pe linia de plutire. N-are cum să mai facă față și altor datorii.

— Este singura opțiune, îmi spune tatăl meu.

— Îmi voi lua două slujbe sau mă voi duce la o universitate de stat.

Cu toate că și aceasta m-ar costa niște bani pe care nu-i am.

— Voi găsi o modalitate de a economisi bani, o să muncesc un an...

— Nu!

Tata bate cu pumnul în fișet, iar eu tresar. Tatăl meu nu a fost niciodată genul de om care să-și piardă răbdarea, să-și iasă din fire.

— Nici să n-aud așa ceva. Vei accepta ceea ce-ți oferim noi.

— Tată... încep eu să comentez.

— Am spus nu! strigă el, apoi iese valvârtej din birou.

Jaluzele de la ușa biroului se bălăngănesc când ușa se trântește după el.

Mă uit la John și zâmbetul îmi dispare.

— Ce-am făcut?

— Este greu pentru un bărbat să fie pus în situația de a nu putea avea grijă de familia lui, în special de fiica lui.

— Nu vreau să-și facă griji pentru mine. Pot să mă descurc și singură.

— Tocmai asta e problema. Vrea să-ți ofere ajutorul material de care ai nevoie și vede cât de mult muncești ca să ai grijă de el.

Face o pauză.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat aseară. Din cauza iubitului tău era cât pe ce să-ți pierzi acoperișul de deasupra capului.

Simt cum mă cuprinde tristețea și-mi doresc să mă înghită pământul.

— Știu și am încercat să-i cer iertare tatălui meu.

— Tocmai aici e buba. Ai pus punctul pe i. N-ar trebui să-ți ceri iertare față de el. Îl omoară chestia asta. Ești fiica lui. El este tatăl tău. Rolurile voastre n-ar trebui să se inverseze în acest moment.

— I-am promis că o să mă înțeleg bine cu uncbiul meu și am eșuat. Este vina mea.

— Vina ta? Din cauza ta și-a pierdut slujba? Tu ai forțat-o pe Maggie să se îmbolnăvească? Tu ai provocat recesiunea din cauza căreia jumătate dintre abonații sălii n-au mai fost în stare să-și plătească taxele? Nu e vina nimănui. Asta este viața. Tatălui tău îi este foarte greu să accepte mâna de ajutor ce i-a fost întinsă. Și tu ai ales să te întorci cu spatele și să faci pe mortul în păpușoi. Nu știu sigur care variantă este mai rea.

Rămânem în tăcere și pachetul din poala mea devine greu.

— I-am pierdut medicamentele.

— Aceea a fost o bătălie. Nu un război. Înainte aveai o perspectivă mai bună asupra lucrurilor.

Luni întregi mi-am făcut griji în privința admiterii mele la facultate, iar acum îmi doresc să nu fi primit deloc scrisoarea de acceptare. Azvârl hârtiile pe jos.

— Cum să-l ajut?

— E de datoria lui să rezolve asta. Între timp, tu mergi înainte pe drumul tău.

Înainte. Dar vreau să merg înapoi... înapoi acasă, să mă întorc la perioada când tata avea o slujbă, când încă exista speranța de mai bine.

— Sunt îngrijorată pentru el.

John păstrează tăcerea câteva secunde.

— Și eu. Sunt îngrijorat pentru voi toți, chiar și pentru mama ta. Mă apasă o povară uriașă din cauză că nu-i pot asigura o casă decentă fiicei *mele*.

— Mătușa mamei, Vi, a sunat-o din nou pe mama. Vrea să ne mutăm în California și să locuim împreună cu ea.

Spun asta ca să văd reacția lui. Mătușa Vi este cumnata lui, sora bunicii mele. Ea și John se urau reciproc, dar ea le-a iubit pe sora ei și pe mama mea.

— Mi-a spus asta mama ta.

Își ferește privirea, uitându-se în altă parte.

— I-am zis să se gândească bine.

— Mama vrea să aștepte ca eu și Kaden să absolvim liceul. Dacă nu obțin o bursă până atunci, s-ar putea să mă mut împreună cu ei. Poate că tatei îi va fi mai bine în California.

Tristețea de pe buzele lui mă face să simt furnicături pe piele.

— Ce este?

— Tatăl tău se află într-un loc care nu-i prieste deloc. Pe vremuri era un luptător, dar nu cred că mai are vână de luptător în el.

— Este un luptător.

Până și celor mai grozavi luptători le este greu când vine vorba să alerge în sus pe deal cu greutăți în spinare. Eu trebuie doar să dau jos o parte dintre acele greutăți. Și primul lucru pe care trebuie să-l fac este să obțin bursa.

— Mă voi antrena în lupta corp la corp. Astăzi. Mâine. Oricând. În schimb, am nevoie de o scrisoare de recomandare din partea ta pentru bursă și mai am nevoie să-l antrenezi pe West.

— Îl antrenez pe West dacă ești de acord să lupți pentru mine. Nu doar să te antrenezi.

Nu pot să mă lupt.

— Atunci mă voi antrena dacă-mi dai scrisoarea și mi-i dai pe Jax și pe Kaden drept parteneri. Spune-le că trebuie să mă ajute cu West.

John zâmbește cu adevărat.

— Așa mai venim de-acasă.

WEST

Stau pe jos și strâng șurubul, apoi testez ușița fixată de perete care, teoretic vorbind, îi oprește pe oameni să intre în spatele barului. Aseară cineva a smuls-o din balamale în timpul unei încăierări. Astăzi e ca nouă. Mulțumit, mă las pe spate și mă uit la cei câțiva oameni care-și pierd vremea prin bar. Același gând mi se tot învârte prin minte: Vreunul dintre acești indivizi o fi fratele mamei mele?

Este sâmbătă și, pentru a milioana oară, îmi doresc ca Haley să aibă un telefon mobil. Mi se pare teribil de demodat să stau de vorbă cu ea doar când ne vedem. Aseară am întrebat-o dacă mai suntem împreună, iar ea mi-a spus să-i acord timp. Mă înnebunește gândul să aștept răspunsul până luni, când mă duc din nou la școală.

— Te omoară chestia asta, nu-i așa?

Abby se trântește pe un taburet, iar eu mă ridic în picioare. De unde dracu' știe de mine și de Haley? Ea se răsucește pe taburet ca să cerceteze mesele cu privirea.

— Te întrebi care dintre ei este.

Ah, fratele.

— Este aici?

Ea își vâră câteva alune în gură.

— Nee.

— Mi-ai spune dacă ar fi?

— Îh-hm.

Mă sprijin cu spatele de bar și îmi proptesc coatele de tejghea.

— S-ar putea să mă minți în privința faptului că mama vine aici să se întâlnească cu fratele ei.

— S-ar putea. Dar nu te mint.

Aruncă o privire în jur.

— Unde este Denny?

Abby are o față absolut inexpresivă. Și o personalitate dublă: pe de-o parte de tot rahatul, pe de altă parte, letală. Oricum o dai, e tare de tot tipa.

— Este în spate, la camionul care livrează marfa.

— Mi-a lăsat ceva de mâncare?

Mă aplec în spatele barului și scot o caserolă pe care i-o ofer. Ochii i se luminează.

— Spaghete!

Abby răsucește pastele în furculița din plastic, apoi îmi face semn spre ușa batantă.

— Chiar că ești priceput. Sunt impresionată.

Împing din nou ușa, animat de mândrie.

— Tata ar fi dezamăgit să afle că n-am mai stricat ceva.

Ea hohotește la remarca mea.

— Tatăl tău e cam afurisit. Apropo, s-ar putea ca Rachel să se întoarcă în curând acasă.

Abby îmi captează întreaga atenție și palmele îmi transpiră. Îmi doresc ca Rachel să vină acasă. Trebuie să fie la ea acasă, dar...

— Și picioarele ei?

— Va putea să se deplaseze din nou, dar nimeni nu știe dacă o va face cu sau fără ajutor.

Îmi masez mușchii gâtului, pe de-o parte ușurat, pe de altă parte devastat. Rachel ar trebui să poată manevra singură capota mașinii ei, fără niciun fel de restricție. Când va fi acasă nu voi avea încotro și va trebui să dau ochii cu ea și să găsesc o soluție ca să o ajut.

Urmăresc cu privirea un individ care intră în bar. Are părul blond, la fel ca mama. Și ochi albaștri, dar pare al naibii de dur.

— Acela e? întreb eu.

— N-am de gând să-ți spun, bâlmăjește ea între două îmbucături.

— Nici măcar n-ai catadicsit să te uiți la el.

— Fiindcă nici măcar n-am să catadicsesc să-ți răspund.

Ea își coboară glasul încercând să mă imite.

— De ce-ar minți mama? Ne-a spus că este singură la părinți și că părinții ei au murit.

— Nu poți să-ți scoți asta din minte, așa-i?

Clatin din cap.

— Crede-mă, nu vrei să știi mai mult. Chestia asta e de domeniul coșmarului. Chiar și pe mine mă trec fiorii dacă mă gândesc la așa ceva pe la trei dimineața.

Un val întunecat de greață îmi sugrumă stomacul.

— Este mama mea, Abby.

— Iar dacă ea ar fi vrut ca tu să știi, ar fi lansat bomba în timpul vreunuia dintre dineurile voastre de fițe.

Abby își mai îndeasă în gură niște spaghete. Știe oare Rachel cât de des i se întâmplă lui Abby să rămână nemâncată?

— Nu face asta, se adresează ea pastelor. Tu faci parte din lumea mea fiindcă Rachel ține la tine, iar eu țin la ea. Simplul fapt că tăticu' te-a primit înapoi nu-ți dă dreptul.

— Dreptul la ce?

Ea se uită la mine cu coada ochiului.

— Să-ți fie milă de mine.

Simt cum mă sfâșie sentimentul de vinovăție fiindcă mi-a fost milă de ea.

— Atunci o să te urăsc din nou.

— Bun. Ai făcut-o? mă întreabă ea. I-ai dat lui Matt ce voia?

— Suferi de vreo boală care te face să vorbești în șarade?

Abby chiar îmi zâmbește.

— Bine. Matt vrea ca lupta de luna viitoare să fie între tine și el, nu între tine și Conner, dar nu vrea să pornească de la el treaba asta, fiindcă încearcă să-i intre din nou în grațiile lui Haley.

— Tu ai inventat tot rahatul ăsta.

Fiindcă n-are cum să știe toată treaba asta.

— Am auzul foarte fin.

Ea mă împunge cu un deget în scăfârlie.

— Am până și capacitatea de a-ți asculta gândurile. Acum te gândești la Haley și la sex.

Nu mă gândeam, dar acum o fac. Dumnezeule, Haley știe cum să sărute și pielea ei este al naibii de catifelată... oftez. Și s-ar putea ca Haley să nu mai fie a mea.

— Vorbești numai prostii.

— Poate, dar mă culc cu unul dintre tipii de la Black Fire, care mai este și vorbăreț pe deasupra.

La naiba. Asta a fost o lovitură neașteptată.

— Și nu cumva îți trădezi prietenul dezvăluindu-mi aceste informații?

Ea râde zgomotos.

— Ți-am spus că mă culc cu el, nu că sunt căsătorită cu el. Cât despre ce fac eu ca să-mi câștig existența... este mai bine să fiu liber profesionistă. Dacă el vrea să devină sentimental după aceea și să stăm de vorbă, este problema lui.

O studiez pe Abby din cap până în picioare.

— Nu dai doi bani pe ce crede lumea despre tine.

— Nup.

Ea suge un fir de spaghete care se lovește de buzele ei.

— Retrag ce-am spus mai devreme. Îmi pasă de ceea ce crede Rachel despre mine. Ea este singura persoană în afară de Isaiah care m-a plăcut vreodată *pe mine*.

Felul în care pune accentul pe cuvintele *pe mine* mă face să privesc dincolo de părul ei negru, de hanoracul ei cu glugă și de atitudinea ei letală.

— Iar faci asta, mă avertizează ea.

Îmi ridic mâinile în mod defensiv.

— Am revenit la vechile sentimente, ești o cățea fără inimă.

— Așa e mai bine. Uite care sunt ultimele noutăți. Matt vrea să se lupte cu tine fiindcă te urăște. Crede că, dacă-ți dă un șut în fund, Haley te va lăsa baltă fiindcă ești slab sau tu vei renunța la ea, pentru că nu vei suporta ca ea să creadă că ești slab.

Suge spaghetele cu zgomot.

— Dar el vrea ca tu să-l provoci la luptă, făcând-o astfel pe Haley să spună: „Nu, West, nu! Nu mai fi atât de ticălos cu Matt. S-o fi purtând el ca un psihopat, dar e inofensiv". Dacă te provoacă, atunci el e ticălosul, dar face pe Domnul Cumsecade. Ai căzut în plasa lui?

— Nu.

Dar simt cum mi se răsucesc mațele la gândul că era cât pe ce să-i trag un pumn lui Matt. Urăsc să fiu dus de nas.

— Și ce dacă mă lupt cu Matt în loc de Conner? Aș prefera să-mi măsor puterile cu ticălosul ăla.

— Foarte bine, fiindcă probabil chiar așa vei face. De-abia aștept să văd cum se termină totul: dacă până la urmă vei ajunge împreună cu Matt în cușcă și dacă te va bate până-ți sar capacele, dreptatea va fi de partea lui Matt? Vei mai putea să te uiți în ochii fetei la care ții știind că fostul ei iubit s-a dovedit mai puternic decât tine?

HALEY

Gura mi se usucă și simt o presiune ciudată în gât, de parcă o stafie mi-ar cuprinde gâtul cu ambele mâini și m-ar sugruma. Stau pe una dintre saltelele de lângă ring, bandajându-mi tacticos mâinile. Fiecare strat nou de bandaj aduce cu el confirmarea unei sentințe de moarte. E ciudat cât de mult obișnuiam să iubesc acest ritual și cât de mult îmi plăcea să fiu în ring. Când treceam pe sub frânghii, îmi lăsam în urmă viața de zi cu zi și intram în cealaltă dimensiune a existenței mele cu mintea limpede, cu fiecare gând și mișcare pline de calm și de precizie.

Cu o singură lovitură, Matt mi-a furat toată bucuria și m-a făcut să mă înspăimânt de cele câteva lucruri de care mă bucuram pe lumea asta.

Simt o schimbare în atmosfera sălii de antrenament: toți ceilalți sunt animați de o stare de jovialitate. Tipii pe care-i știu de ceva vreme sunt nerăbdători să mă vadă întorcându-mă în ring, iar tipii noi care au auzit tot felul de zvonuri despre mine sau poate chiar m-au văzut luptând în vreun meci fie pe viu, fie pe YouTube par și ei să freamăte de nerăbdare. Nu cu mult timp în urmă, dețineam titlul național. Acum sunt o impostoare.

Jax se ghemuiește în fața mea, adunându-mi mănușile de box de pe jos.

— Eu sau Kaden?

Îmi arcuiesc sprâncenele, nepricepând prea bine ce vrea să mă întrebe.

— Cu cine vrei să te antrenezi? Cu mine sau cu Kaden?

Desface ariciul și îmi întinde mănușa descheiată ca să-mi afund mâna în ea. Rămân în tăcere, fiind prea uluită de ofertă. Îi iubesc atât pe el, cât și pe fratele meu. Aș face orice pentru ei.

Îmi îndes mâna în mănușă și Jax o încheie.

— Ai evitat lupta corp la corp la antrenamente, ceea ce mă face să presupun că ai un blocaj mintal. O luăm încetul cu încetul. Câteva serii de lovituri, vreo câteva lovituri sub centură, așa, de amorul artei. Nimic sofisticat.

Îmi pun casca de protecție, apoi îl las pe Jax să mă ajute cu cealaltă mănușă.

— Nu asta a avut John în minte. El vrea să mă lupt de-adevăratelea la antrenament.

— Greșești. El te vrea înapoi.

Jax se ridică, iar eu îmi pun o mănușă pe brațul lui.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru Matt.

Pentru că mi-am trădat familia.

— Pentru tot.

Jax aruncă o ocheadă peste umăr, iar eu tresar când îl văd pe Kaden dincolo de frânghii. El face un semn din cap, iar Jax se preface că trimite în direcția lui o combinație de două lovituri, urmată de încă una.

— A curs multă apă pe sub pod, dar asta nu înseamnă că suntem în termeni buni cu West. Dacă iese cu tine, atunci trebuie să ne câștige respectul.

Dau să-mi smulg mănușile din mâini. Dacă n-au de gând să mă ajute să-l antrenez pe West, atunci n-am să lupt corp la corp în ring. Jax își pune o mână pe ariciul mănușii mele.

— Dacă intri în ring... te ajutăm. Puștiul ăsta nu aduce nimic bun, dar, cel puțin, noi vom fi aici ca să-ți păzim spatele.

— Întotdeauna mi-ați păzit spatele, spun eu afișând un zâmbet ca să destind atmosfera.

El clatină din cap.

— La naiba, e greu să ajuți pe cineva care insistă să lupte singur.

Jax îmi întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic de jos, iar eu o accept.

— West este un băiat bun și țin la el.

Probabil că mai mult decât atât.

— Este un străin și, pe deasupra, foarte temperamental. Nu uita că l-am văzut cum și-a ieșit din pepeni aseară.

Simt o strângere de inimă, fiindcă Jax are dreptate. West se lasă dominat de emoții, ceea ce va fi o problemă în cușcă.

John trântește ușa biroului său.

— Dacă voiam spectatori, aș fi scos bilete la vânzare. Înapoi la treabă!

Zgomotele sacilor de box izbiți cu pumnii și pocnetele mănușilor luptătorilor care exersează diferite combinații unul împotriva celuilalt răsună în sală, dar nu e greu deloc să-ți dai seama că ei nu fac asta cu prea mare tragere de inimă.

John înșfacă o pereche de mănuși de antrenament, se apleacă să treacă pe sub frânghii și intră în ring.

— Credeam că mă lupt de-adevăratelea.

Fac un semn cu mâna spre mănușile lui de antrenament.

— Da, dar ți-am spus că o luăm încetul cu încetul.

Îl urmez în ring. De când m-am întors la sală, n-am lucrat decât la sacul de box cu John. Am folosit mănușile de antrenament cu West, dar încă n-am dat nimănui un pumn cu adevărat. John își ține mănușile de-o parte și de cealaltă a capului. Trag adânc aer în piept și ridic garda sus. O secundă. Încă una.

L-am lovit pe Matt cu furie, dar el m-a lovit primul și m-a durut. Dacă n-aș fi ripostat, ar mai fi ajuns lucrurile atât de departe? Dacă n-aș fi fost antrenată pentru luptă, chiar m-ar fi lovit? Unde se termină deciziile lui Matt și unde încep ale mele? Îmi las garda jos.

— Și dacă nu pot s-o fac?

John își desface larg brațele, astfel încât țintele să fie la o distanță de un braț.

— Atunci o vom lua și mai încet. Lovitură directă, croșeu.

Își scutură mâna dreaptă.

— Și apoi iar lovitură directă și croșeu.

Își scutură și mâna stângă.

— Hai să-ți faci încălzirea mai întâi.

— Bine.

Mă mai detensionez un pic. Fără lovituri la cap. Pot să fac asta.

— Bine.

Îmi duc din nou mănușile la tâmple și picioarele mele iau poziția corectă. Bine.

WEST

Având cuvintele lui Abby proaspăt întipărite în minte, precum și decizia pe care urmează să o ia Haley, mă duc direct la sală. Dacă are de gând să-mi distrugă inima, poate să o facă acum, nu la școală.

Sacii de box de lângă ușa de la intrare stau stingheri, dar o mulțime de oameni s-a strâns în jurul ringului. Un val de urale izbucnește din piepturile spectatorilor. În colțul ringului, Kaden își pune casca de protecție și mănușile, apoi îi spune ceva lui Jax, care stă de cealaltă parte a frânghiilor. Cei doi se poartă ca un antrenor care-i dă instrucțiuni unui învățăcel.

Îmi fac loc prin mulțimea asudată, mișcându-mi întruna capul ca să dau cu ochii de Haley. Băieții îmbrăcați în echipamentul lor de antrenament strigă din nou, iar eu o descopăr pe Haley în ultimul loc unde mi-ar fi trecut prin cap să o caut: în ring.

John și Haley fac un joc de picioare unul în jurul celuilalt, ca într-un tangou dement. Cu mâinile înmănușate, John o atacă la cap. Haley se ferește și contraatacă cu o serie de lovituri ca de mitralieră, îndreptate spre mănușile aflate de-o parte și de alta a feței lui: lovitură directă dublă, croșeu de dreapta la cap. John geme la fiecare lovitură — exact așa cum face Haley cu mine — păstrând ritmul, răsplătindu-i fiecare execuție.

Haley este suplă și superbă, acoperită acum de o peliculă subțire de transpirație. Părul ei lung este strâns la ceafă, iar fața abia dacă i se vede din cască și ține garda sus. Haley are ceva letal în ea. Este ceva mai mult decât felul în care își bagă umerii la

înaintare și rapiditatea cu care atacă. Este vorba despre expresia gravă din ochii ei. Când este în ring, Haley parcă face afaceri.

— Să nu uiți nicio clipă că ea poate să-ți tăbăcească fundul.

Jax vine lângă mine.

— Și dacă nu o face ea, am să o fac eu.

Îl ignor în timp ce John face o combinație cu mănușile lui de antrenament, ridicându-le în aer. Haley îl atacă cu o lovitură dublă de picior, trimisă cu atâta forță, încât ar putea ucide un bărbat. Fac ochii mari când mulțimea începe să strige, cerând și mai multe asemenea lovituri. John își ciocnește mănușile una de cealaltă și continuă să danseze în jurul lui Haley.

— E bine, Haley! E foarte bine!

John se întoarce și îl strigă pe Kaden. Publicul aplaudă în timp ce John șoptește instrucțiunile la urechea lui Kaden.

— Care-i faza? întreb eu.

Jax mă studiază din cap până în picioare și apoi invers.

— Tu chiar nu știi despre ce-i vorba, așa-i?

Mă scarpin în bărbie și mândria mă împiedică să dau un răspuns.

Tăcerea mea îl face să rânjească.

— Haley este campioană națională.

Rahat. N-am întrebat-o niciodată și nici ea nu mi-a spus nimic. Mă foiesc stingher și Jax râde în barbă.

— Și, mai mult decât atât, pe cuvântul meu de onoare că asta e prima oară când Haley se antrenează aici după un an și ceva de pauză, iar peste câteva secunde va fi pentru prima dată în ultimele șase luni când se va confrunta cu un adversar.

Îmi întorc brusc capul spre Jax, iar unda de șoc îmi străbate corpul cu forța unui cutremur.

— Ea se antrenează aici tot timpul.

— Când a plecat de la Black Fire, a renunțat la lupte. A fost de acord să se întoarcă aici, la sală, dar a refuzat să lupte. Acum ești martor la renașterea ei din cenușă.

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, noi doi nu eram prieteni. Și atunci ce-i cu destăinuirile astea?

— Ea valorează mai mult decât tine și e mai bună decât tine, iar mie-mi convine ca tu să vezi asta. Haley a trecut deja prin iad și nici Kaden, nici eu nu-i vom permite să se mai întoarcă vreodată acolo. Ai înțeles, *amigo*?

Îmi îndrept atenția spre ring, încercând să pricep spusele lui Jax. Haley a renunțat la luptă atunci când l-a părăsit pe Matt. Îmi trec o mână prin păr, ca să-mi limpezesc mintea. Nu numai că a încetat să iasă cu luptători, ci a și încetat să lupte în ring. Imaginea pe care o am în minte cu ea îngrijindu-și mâna în seara când ne-am întâlnit, cearta noastră din mașină și cât de supărată era că a lovit pe cineva și că a fost lovită la rândul ei — toate îmi apar foarte vii în minte.

În mijlocul ringului, Kaden face un semn aprobator din bărbie și își ridică mâna, cu mănușa scoasă. Haley ezită în colțul ei, sprijinindu-se de stâlpul ringului. Mulțimea îi strigă lui Haley să accepte provocarea, iar eu fac un pas înainte. Jax își întinde un braț în fața mea precum o barieră de cale ferată.

— A făcut o înțelegere cu John în privința asta. Nu-i complica situația.

— Ce înțelegere?

— De parcă n-ai ști. Și, dacă nu știi, ia gândește-te ce-ar putea fi.

Mă răsucesc pe călcâie, gravitatea situației impunându-mi să mă grăbesc spre ring.

— El este de o categorie mai grea decât ea.

— Dar Haley poate să-l doboare oricând. Asta nu este o luptă reală și ea o știe. Câteva serii de lovituri. Atâta tot. Dacă vrea să mai valoreze ceva, fie în ring, fie în afara lui, Haley trebuie să se implice.

Îmi îndrept spinarea și mă apropii foarte mult de Jax.

— N-are de ce să facă asta.

Ochii lui verzi capătă reflexe dure pe când îmi invadează, la rândul său, spațiul personal.

— Ba trebuie, dacă vrea să-ți salveze fundul, așa cum spune. Nu te-ai întrebat de ce nu te antrenezi și cu noi, ceilalți?

La naiba. Îl ocolesc pe Jax și mă lupt să-mi fac loc prin mulțime exact în momentul în care Haley se desprinde de stâlpul din colțul ringului. Înainte de a putea ajunge la frânghii, Haley își ciocnește mănușa de box de a lui Kaden, apoi amândoi își ridică garda și încep să se rotească unul în jurul celuilalt.

Ea este mai mică decât el, probabil cu vreo treizeci de kilograme mai ușoară, și instinctul îmi spune să mă pun pavăză în fața ei. Dacă n-ar fi fost vorba de fratele ei, m-aș fi băgat între ei într-o fracțiune de secundă. Kaden își răsucește garda, ascunzându-și fața și expunându-și încheieturile mâinilor. Haley ripostează cu o directă, apoi cu un croșeu trimis în mănușile lui. Cu garda încă sub control, ei se pun din nou în mișcare, iar Haley își răsucește încheieturile în vreme ce aplică aceeași directă, același croșeu.

Haley se dă înapoi și lasă garda jos. Culoarea îi piere din obraji.

— Nu pot.

— Haide, Hays. Nu renunța. Doar câteva lovituri.

Kaden își răsucește din nou încheieturile, lansându-se într-un atac împotriva lui Haley.

Ea trage adânc aer în piept, iar eu simt cum îmi bubuie pulsul în urechi. În ochii ei se citește teama. Expiră prelung și își reia jocul de picioare. Cei doi continuă să se atace la încheieturi, apoi loviturile cresc în intensitate, coborând spre coapse, toate aplicate metodic.

Eu strâng și mai tare frânghia ringului în mâini pe măsură ce runda continuă și fiecare lovitură crește în intensitate. Kaden îi trimite o directă lui Haley, iar ea ezită cu garda exact în momentul în care Kaden îi lansează un croșeu. Mănușa lui intră în contact cu casca ei în spatele urechii. Capul ei zvâcnește spre stânga din pricina impactului.

Kaden își lasă mâinile în jos în timp ce se îndreaptă în grabă spre Haley.

— Scuze...

Contraatacul survine rapid și dur, înainte ca el să apuce să-și ridice garda, iar pumnul ei aterizează în falca lui. El reacționează ridicând un braț în față ca să blocheze directa, dar Haley îi trimite un alt croșeu, urmat de o lovitură de picior în spatele genunchilor. Kaden se prăvălește pe podea și întreaga sală freamătă de emoție.

Un păr blond trece ca fulgerul pe lângă mine și, luându-mă după Jax, mă strecor pe sub corzi. Haley s-a întors deja cu spatele, desfăcându-și ariciul cu dinții și respirând precipitat. John stă în fața ei, bălmăjindu-i naiba știe ce rahaturi, iar ea urlă la el:

— Pleacă de aici!

HALEY

John își înfige degetele în brațul meu și-mi pierd cumpătul. Cu totul. Tresar, mă smulg din strânsoarea lui și-mi răsucesc brațul, pregătită să-i trag un pumn dacă mă mai atinge o dată.

El își scutură mâinile.

— Liniștește-te, Haley.

— Am spus să te dai la o parte!

Cuvintele îmi țâșnesc din gâtlej cu atâta forță încât coardele vocale mi se încordează la maximum.

— Nu pot face asta! Ți-am spus că nu pot face asta!

Lumea înconjurătoare se estompează, culorile se șterg, totul devine cenușiu. Apoi se colorează din nou.

John încuviințează dând din cap, dar nu face ce-i cer. Stă mult prea aproape. Toată lumea este mult prea aproape de mine. De parcă sala s-ar micșora văzând cu ochii. Îmi smulg ariciul bandajului de pe mână și vreau să-l dau jos, dar materialul nu cedează. Este lipit de mine. Exact la fel ca sângele lui Matt, pe care încă-l simt lipit de mine.

Port un stigmat și sunt terminată. L-am lovit pe fratele meu într-un acces de mânie și l-am trântit la podea. Simt cum o durere îmi crește în piept, lângă inimă, și încep să respir greu. De ce nu pot să-mi scot bandajele astea?

— Dă-mi-le jos!

Dar în momentul în care John se apropie de mine fac un pas înapoi și clatin din cap atât de tare, încât silueta lui începe să-mi tremure în fața ochilor. Trebuie să scap de bandajul ăsta, trebuie să

plec și să nu mai lupt niciodată. Devin malefică atunci când mă lupt și, dacă John mă atinge, îl voi lovi și eu.

— Lasă-mă pe mine.

Trag cu nesaț aer în piept când West se apleacă să treacă pe sub corzi. Oh, Doamne, vede asta. Mă vede pe mine. Pe mine așa cum sunt cu adevărat. Impostoarea. Înșelăciunea. Patetica.

— Nu vreau să-ți fac vreun rău.

West vine spre mine cu mersul lui agale, cu acea încredere în sine specifică lui.

— Singurul mod prin care-mi poți face rău este spunându-mi să stau departe de tine. Știi că fetele rele mă excită.

Lăsându-se parcă purtată de adierea unei brize, pâcla se risipește doar cât să pot gândi puțin.

— Vreau să-mi dau bandajele jos.

Îmi ridic palma ca să-i arăt cum am distrus bandajul de la mâna stângă.

Ca un hoț, West îmi invadează spațiul personal.

— Da, înțeleg. Te deranjează dacă-l rup puțin? Sunt destul de talentat când vine vorba să dau jos hainele fetelor drăguțe.

În mod normal aș râde, fiindcă afirmația asta este tipică lui, dar nu o fac. În schimb, îi întind brațul. West îmi cuprinde cu grijă mâna într-ale lui și își trece degetul mare peste pielea expusă.

— Am să-l desfac încetișor și apoi vom pleca de aici. Doar noi doi. Ce zici de asta?

Ceva umed amenință să cadă din colțul ochiului meu. Transpirație poate? Nu sunt sigură.

— Bine.

El începe să descâlcească materialul care s-a răsucit și înnodat precum colierele puse grămadă într-o cutie de bijuterii.

— Sunt prea mulți oameni aici pentru gustul meu. Prefer să te sărut în particular.

De undeva din depărtare cineva strigă la noi să eliberăm ringul și parcă recunosc vocea lui John.

— Kaden m-a lovit după ureche, îi spun eu, de parcă asta l-ar ajuta să înțeleagă.

— Am văzut.

Îmi întâlnește privirea și mâinile lui încetează să se mai miște.

— Ești rănită?

Sunt sfâșiată sufletește.

— Nu.

Mă năpădește un val de vinovăție. Ochii mei zboară în toate părțile încercând să dau de Kaden, dar nu trebuie să caut prea departe. Stă lângă mine și Jax este alături de el. Cum de n-am observat asta până acum?

— Ești bine?

Se bate cu pumnii în piept de două ori.

— Sunt făcut din piatră, ai uitat? Și, în plus, nu e prima oară când mă trântești la pământ. Dar tu, Hays? Ești OK?

Nu.

— Îmi pare rău.

Și mă opresc, deoarece mi se pune un nod în gât. Îmi țin respirația când simt că-mi ard ochii. L-am lovit pe fratele meu. Când mănușa lui Kaden a intrat în contact cu capul meu, m-am gândit imediat la Matt și l-am lovit pe fratele meu. I-am provocat durere... în mod intenționat. Nu mă pot lupta. N-ar trebui să mă lupt.

— Îmi pare rău.

— Tremură, constată Jax.

Aerul rece îmi mângâie degetele pe când West mă eliberează de bandaje.

— O scot afară de aici.

— Nu o duce la unchiul ei.

John vine lângă West.

— I-a scăzut glicemia. Du-o să mănânce ceva, o va ajuta să-și revină. Kaden, Jax, o așteptați pe Haley în fața ușii de la intrare, la

miezul nopții. Ca să nu mai fie nevoită să asculte tâmpeniile pe care le debitează unchi-su în seara asta.

West își scoate jacheta și mi-o pune pe umeri. N-ar trebui să fie atât de amabil cu mine.

— L-am lovit pe fratele meu.

Într-un acces de mânie.

West mă mângâie ușor cu degetele pe obraz și îmi cuprinde fața în palme.

— E în regulă.

— John, spune Jax. Poate că ea ar trebui să stea cu noi.

— Te vreau pe tine, îi șoptesc eu lui West.

— Atunci pe mine mă vei avea. Poți să mergi?

Dau din cap, dar picioarele mele nu se urnesc. West se aplecă, apoi simt cum picioarele mi se bălăbănesc în aer și mă strânge cu putere la pieptul lui. Îmi sprijin capul pe umărul lui, deoarece atârnă prea greu ca să-l mai țin drept și, în plus... îmi place căldura lui.

— E în regulă, Haley, spune West în timp ce mă poartă în brațe spre ușă, trecând pe lângă sacii de box. E în regulă.

WEST

Proaspăt ieșită de sub duș și îmbrăcată într-un pulover mov și o pereche de jeanși împrumutați din camera lui Rachel, Haley răsucește cu furculița pastele pe care i le-am încălzit și le dă drumul pe gât. Tata este plecat cu afacerile lui, mama își petrece noaptea la spital, iar frații mei Dumnezeu știe pe unde umblă. Ca să nu mai lungim povestea, suntem absolut singuri.

Eu și Haley stăm pe jos unul lângă celălalt în camera mea, sprijiniți de marginea patului. Un film oarecare pentru fete, pe care Rachel l-a văzut de un milion de ori, rulează pe ecranul plasmei. L-am pus pentru Haley, sperând că o va face să zâmbească și că-i va distrage atenția. Ea se uită la film și, deși culoarea i-a revenit în obraji, ochii ei sunt în continuare inexpresivi și întunecați.

— Pastele astea sunt mult mai bune decât carnea de căprioară, comentează ea.

Mi se pare că a trecut o veșnicie de când noi doi am împărțit o mâncare simplă pe podeaua din mansardă.

— Avem pe cineva care ne gătește de vreo două ori pe săptămână. Frigiderul nostru este întotdeauna plin.

Ea trasează un H cu furculița în castronul ei aproape golit de spaghete.

— Trebuie să fie foarte plăcut să ai mereu frigiderul plin.

Până să fiu dat afară din casă, mi se părea ceva absolut normal. Pe lângă un milion de alte lucruri.

— Nu crezi c-ar fi cazul să discutăm despre ce s-a întâmplat mai devreme?

Având gura plină, Haley se îneacă, tușește, apoi se forțează să înghită.

— Trebuie?

— Mda.

— Am încasat o lovitură și m-am speriat. Presupun că am ruginit.

— Ce ți-a făcut Matt?

Ea trântește castronul pe jos și furculița zdrăngănește.

— Nimic.

Aiurea!

— Te albești la față ori de câte ori îl vezi, iar Jax mi-a spus că ai încetat să te lupți în ring acum șase luni, exact când ai terminat-o cu Matt. Jax mi-a mai spus că ai deținut un titlu național. Cei care dețin titluri naționale nu părăsesc pur și simplu ringul. Matt ți-a făcut ceva și vreau să știu ce anume.

Un foc se aprinde în Haley — același infern ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

— Jax ar trebui să-și țină gura.

— Sau poate că tu ar trebui să înveți să vorbești.

Am pus degetul pe rană și mă aflu pe un teren minat. Piesele puzzle-ului încep să se potrivească: Haley intră în panică atunci când vine vorba de luptă, de a ieși cu un luptător, iar acum uite ce rezistență îmi opune. Simt cum furia îmi inundă venele.

— Matt te-a lovit?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

Haley sare în picioare și traversează camera mea în câteva secunde. Mă ridic repede după ea și o prind de braț înainte să apuce să pună mâna pe clanță. Când o întorc cu fața spre mine, ea se smulge repede din strânsoare, apoi mă izbește cu palmele în piept.

— Nu mă atinge!

Ea gâfâie și se holbează la palmele ei de parcă ar fi acoperite cu sânge.

— Oh, Doamne, iar am făcut-o.

M-am străduit prea mult ca să o aduc din nou cu picioarele pe pământ, iar de data asta n-o mai las să-mi scape. Îi iau palmele și i le pun iar pe pieptul meu.

— Fă-o din nou. Dacă simți nevoia să mă lovești. Fă-o. Știi că pot să rezist.

Haley își retrage mâinile ca arsă și merge cu spatele până când se lovește de ușă.

— De-asta am renunțat la lupte. Am făcut ceva oribil și nu vreau să o fac din nou.

Asta e tot. Doar atât de aproape de adevăr am reușit să pătrund în mintea lui Haley și, dacă spun ceva greșit acum, aș putea pierde singurul lucru bun din viața mea.

— Ce anume? Ce nu vrei să faci din nou?

Ea își răsfiră degetele în aer și le poziționează ca și cum ar para o lovitură, dar nu cu mine dă ea lupta. Este ceva în mintea ei, cineva care o torturează.

— Ce anume? insist eu.

Îmi lasă impresia că o umbră se pogoară asupra ei și că Haley încearcă să se ferească de ea.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni.

N-am fost niciodată prea credincios, dar după cum mi se zbârlește părul de pe ceafă simt că o forță malefică îi atacă sufletul.

— Îți faci și mai mult rău singură dacă nu vorbești cu mine.

Haley respiră sacadat. Inspiră. Expiră. Pieptul ei tresaltă în mod constant, umflându-se și dezumflându-se. S-ar putea la fel de bine să fi trecut ore întregi de când o urmăresc cum își poartă propriul război în minte.

— Orice mi-ai spune nu mă poate face să-mi schimb sentimentele față de tine.

— Și dacă el a făcut asta... — un sunet strangulat îi scapă din gâtlej — face asta... tot nu se poate îndrepta ceea ce am făcut sau ce i-am făcut lui Kaden... sau felul în care i-am rănit pe Jax, pe

membrii familiei mele și pe bunicul meu. Ceea ce am făcut a fost greșit și nu sunt bună de nimic și patetică și...

— Nu ești nimic din toate astea.

Simt cum mă cuprinde furia, o furie îndreptată spre Matt. Dacă nu sunt atent, mi-o voi revărsa asupra lui Haley. Nemaivrând să o ascult cum își tot aduce acuze, micșorez distanța dintre noi trăgând-o la pieptul meu.

— Nimic din ce ai putea spune nu poate schimba lucrurile între noi. Nimic.

Haley strânge în pumni materialul cămășii mele. Pentru prima oară în afurisita asta de relație a noastră ea se bazează pe mine. Îi acopăr părul de sărutări și o mângâi pe spate.

— Nimic, repet eu.

O țin strâns în brațe pe Haley, dorindu-mi să-i sucesc gâtul nenorocitului ăluia. A lovit-o, și nu în timpul unui antrenament.

— Ce s-a întâmplat cu Kaden?

Haley își sprijină capul pe umărul meu și îmi face un semn spre locul unde a atins-o mănușa lui Kaden.

— Lovitura la cap. A dezgropat niște amintiri. Crezi că sunt nebună fiindcă m-am speriat așa de tare?

— Nu. Cred că Matt este un ticălos.

Cred că Matt este un om mort.

— De câte ori s-a întâmplat asta cu Matt?

Inima mea bate cu putere de câteva ori la rând.

— O singură dată, îmi șoptește ea. Atunci am renunțat la lupte.

— Dumnezeule!

— L-am lovit și eu, bălmăjește ea în pieptul meu. L-am făcut să sângereze. Dacă m-aș fi temperat, poate că n-ar mai fi fost atât de rău.

Fiecare mușchi al corpului îmi tresare. Este un om mort. De-a binelea. Ticălosul ăla n-o să mai apuce să meargă pe propriile picioare încă o zi.

— Mă bucur că l-ai lovit și tu.

Ea devine moale ca o cârpă în brațele mele.

— Ce ciudat. Mi-am petrecut întreaga viață învățând cum să lupt și nu m-am gândit niciodată că aș face rău cuiva în felul acesta. Era un sport, ca o partidă de șah, și eram bună la el. Când am pășit în ring, n-am avut niciodată intenția să fac rău cuiva. Intenția mea era să-mi măsor abilitățile cu un adversar de talia mea. Dar pe Matt am vrut să-l rănesc și am făcut-o. Asta înseamnă că sunt la fel de rea ca el?

Îmi pun mâinile pe umerii ei și mă poziționez în așa fel încât ochii mei să fie la același nivel cu ai ei.

— El *te-a lovit.*

Ea tresare la cuvântul *lovit.*

— M-a rănit.

— *Te-a lovit.*

Reiau în minte conversațiile noastre și-mi dau seama că ea nu a recunoscut niciodată pe deplin ceea ce i-a făcut el.

— El te-a atacat și tu te-ai apărat. Nu a fost un meci de antrenament, nici vreunul de campionat. Cineva în care ai avut încredere te-a trădat. Asta-l face un ticălos de ultimă speță și-ți justifică purtarea.

Haley își răsucește gâtul într-o parte și se îndepărtează de mine. Îi ofer spațiu, fiindcă se distanțează de ușă. Își plimbă degetele peste tăblia comodei, atingând în treacăt două dintre ceasurile mele, inelul cu emblema clasei și o sticlă cu apă de colonie.

Cercetează apoi camera cu privirea. Părerea ei, pe care o aşteptam încă din prima seară când am adus-o aici, o văd acum întipărită pe chipul ei.

— De ce ești cu mine? Ai putea să ai pe oricine și, cu toate astea, ești cu mine.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sunt bogat.

— Iar eu sunt săracă. Am locuit într-un adăpost.

Ridic din umeri.

— Și eu am locuit într-o mașină.

— Nu mă înțelegi.

Ea ține Rolexul între degete, legănându-l ușor.

— Nu e același lucru.

— Nu, nu este. Suntem într-adevăr diferiți în anumite privințe, dar nu încerca să mă vezi altfel de cum sunt în prezența ta. Doar când sunt cu tine mă simt bine în propria piele.

— De ce eu?

Simt un oarecare sarcasm în vocea ei, de parcă ar căuta un motiv de ceartă.

— Te-ai săturat de fetele care ți-ar da orice le-ai cere și te-ai hotărât să ieși la vânătoare?

— De ce vrei să mă provoci?

— Nu vreau, ripostează ea.

Ba vrea. Nu-i place ce i-am spus despre Matt.

— Aseară nu păreai sigură că vrei să fim împreună. Acum că am aflat ceva intim despre tine, vei face ce știi tu mai bine? Ai de gând să te refugiezi în mintea ta și să dai bir cu fugiții?

— Ești un ticălos, îmi trântește ea.

Îmi ridic brațele.

— Ai dreptate, dar cel puțin nu fac pe mortu'-n păpușoi. Ai de gând să te lupți sau să fugi? Pentru că de tine depinde totul. Poți spune orice vrei și poți să mă provoci oricât vrei, dar tot nu mă dau bătut.

Haley rămâne încremenită lângă patul meu, fără să clipească măcar, și, fiindcă am dat deja cărțile pe față, mă hotărăsc să renunț și la ultima fărâmă de mândrie.

— Și, ca să știi, sunt virgin, Haley. N-am făcut sex cu niciuna dintre fetele alea. N-a fost vorba niciodată de vânătoare în ceea ce te privește.

De parcă aș fi anunțat-o că am opt sfârcuri, ea se lasă să cadă greoi pe patul meu.

— Și de ce-mi spui asta?

— Pentru că tu ești fata pe care o așteptam. Dacă vrei să ne despărțim, atunci tu va trebui să faci acest pas, fiindcă eu, unul, nu renunț. Tu ești *tot* ce-mi doresc, așa că eu nu plec nicăieri.

Haley stă cu ochii pironiți asupra covorului. La televizor începe o melodie tristă. Este acea parte din film în care protagoniștii se despart. În cele din urmă, se împacă. Așa ceva se întâmplă doar în filme, iar Haley mi-a reamintit de nenumărate ori că aceasta este viața reală. Oamenii își pierd slujbele, casele... Se pierd unul pe celălalt, iar în viața reală despărțirea este dureroasă.

— Am început să mă îndrăgostesc de tine.

A rostit cuvintele în șoaptă și de-abia le-am putut distinge. Le-am perceput mai degrabă cu inima decât cu urechile și au fost cele mai frumoase sunete pe care le-am auzit vreodată.

— Mă îndrăgostesc de tine, cu toate că nu vreau.

Se apleacă în față și părul îi acoperă chipul. Mă ghemuiesc în fața ei și-i dau părul pe după urechi.

— Eu nu sunt Matt. Noi doi nu reiterăm trecutul.

— Știu.

— Nu, nu știi.

Ea dă din cap ca și cum ar înțelege, dar ochii ei nu reflectă asta.

— Eu nu sunt Matt.

— Știu, șoptește ea din nou.

— Atunci spune-o.

Haley își răsucește părul pe degete și șoptește cu glas sugrumat:

— Tu nu ești Matt.

— Și atunci de ce mă tot compari cu el?

HALEY

Afirmația lui West a fost ca o lovitură directă în stomac.

— Ba nu te compar.

— Tu ești singura persoană care mă vede așa cum sunt. Nu m-ai privit niciodată ca pe un Young. Nu m-ai considerat niciodată o oportunitate de care să profiți. Tu m-ai văzut întotdeauna doar pe mine, cu bune și cu rele.

West își strecoară degetele în părul meu și îmi mângâie șuvițele una câte una între degetul mare și cel arătător înainte de a le da drumul să cadă înapoi pe umerii mei.

— Dar ori de câte ori suntem împreună, văd fantoma lui Matt în ochii tăi. Când ne luptăm, uneori cred că nu împotriva mea lupți. Te iubesc, Haley, dar nu sunt dispus să te împart cu nimeni, nici măcar cu o amintire.

Ochii îmi zboară spre ai lui și văd durerea sinceră din ei, care-mi dă de înțeles cât de greu îi este să-mi spună adevărul. West nu este Matt. Știu asta. West și Matt n-ar putea fi puși niciodată în aceeași oală. West: rafinat în atitudinea lui de băiat rău, cu ochi de un albastru scăpărător ce șoptesc gândurile lui secrete, pe de-o parte atât de înduioșător că te unge la suflet, pe de altă parte atât de senzual că te face să roșești.

Dar e mai mult decât atât. Emoțiile care cresc în mine... par a fi mai mult decât o căldură plăcută, decât fâlfâitul constant de aripi de fluturi, decât emoția pe care o simt când îi întâlnesc privirea în celălalt capăt al încăperii. E mai mult decât o simplă idilă. Cu cât petrec mai mult timp împreună cu West, cu atât îmi dau

seama că este exact ce-a fost între mine și Matt. Am fost fascinată de Matt... foarte tare... fiindcă dacă ar fi fost dragoste la mijloc, nu m-ar fi tratat așa cum m-a tratat.

— Poate c-ar trebui să procedăm invers, spune West cu o strălucire nebunatică în ochi.

— Cum adică?

Fiindcă toată povestea asta mi se pare cam lipsită de speranță.

— Singura modalitate prin care poți scăpa de o fantomă este să o exorcizezi.

— Să o exorcizezi?

— Dap.

West mă mângâie cu degetul mare pe genunchi, iar eu urmăresc cum i se încordează mușchii la fiecare mișcare.

— Umple-ți mintea cu amintiri despre mine, ca să nu mai fie loc și pentru el.

Îmi cuprind talia cu brațele, încercând cu disperare să dispar.

— Dar dacă nu amintirile sunt cele care mă înspăimântă?

— Atunci ce te sperie?

— Dar dacă nu sunt înfricoșată nici de tine, nici de el?

Înghit în sec, neștiind sigur dacă am curajul să rostesc cuvintele.

— Dar dacă sunt înspăimântată de mine însămi?

Din moment ce el nu-mi dă niciun răspuns, îmi confirmă faptul că nu mai e nicio speranță. Apoi pielea mi se înfioară din pricina mângâierii blânde a degetelor lui pe obrazul meu. West mă îndeamnă să-mi ridic bărbia, dar îmi este greu atât timp cât povara tăcerii lui îmi strivește umerii.

— Atunci o să te învăț cum să lupți cu propria teamă.

— Să mă înveți?

— Da. În primul rând, trebuie să ai încredere în mine.

Degetele lui West zăbovesc pe pielea mea, iar eu îmi las capul într-o parte ca să mă bucur din plin de atingerea aceea plăcută.

— Am încredere în tine.

— Ai puțină, comentează el. Dar nu deplină. Când lucrurile se complică te închizi în mintea ta... recurgi la acel loc unde te simți cel mai în siguranță. Lasă-mă și pe mine să intru, Haley. Lasă-mă să-ți preiau o parte din povară.

Știu la ce se referă... la sentimentul acela de sufocare atunci când lucrurile se complică prea mult. La acele momente când în mod normal aș fi apelat la ajutorul tatălui meu sau al fratelui meu... dar după aceea s-a ales praful de tot și a trebuit să învăț să mă bazez doar pe mine însămi.

— Cum?

— Începe prin a vorbi cu mine.

West se așază pe marginea patului, lângă perne, și-mi întinde mâna. Tensiunea crește în aer și trebuie să mă forțez să respir. La asta se rezumă totul: fie am încredere în West, fie n-am. Fie mă dau bătută, fie lupt.

Îmi apropii un pic mâna de a lui; în mine se dă o bătălie între a ceda și a aluneca în prăpastie, pe de-o parte, și a face un salt înainte, pe de alta. Și aleg varianta din urmă — îl aleg pe West. Când degetele mele le întâlnesc pe ale lui și el mă trage mai aproape e ca și cum aș ieși dintr-un univers bidimensional și aș intra într-altul. Culorile par mai bogate, mirosurile mai puternice. West își strecoară degetul mare pe sub cămașa mea și trupurile noastre emană din ce în ce mai multă căldură.

— Vorbește-mi, îmi spune el din nou. Fără nicio reținere.

Trag o gură de aer în piept și mă las cuprinsă de aroma îmbătătoare a lui West.

— Despre ce să vorbesc?

— Poți să recunoști că eu o iau prea repede, dar, în același timp, trebuie să recunoști că nici tu nu vrei să te oprești.

West își coboară mâna spre talia mea, apoi își strecoară un deget pe sub centura jeanșilor mei, aproape de șold. Mă trec fiori, iar eu mă las în voia senzației pe care mi-o provoacă. Deși ador senzația, mă și înspăimântă.

— Nu. Trebuie să spui direct, nu să gândești mai întâi.

— Îmi place să te sărut.

Chiar mai mult decât atât. Ador să-l sărut. Tânjesc să-l sărut. Visez asta noaptea și mă simt frustrată când mă trezesc singură într-un pat rece.

West își coboară mâna și mai mult, de-a lungul coapsei mele.

— Doar sărutatul? Și asta nu-ți place?

Și mimează mișcarea delicioasă.

Mă topesc toată.

— Ba da.

West se apleacă și îi simt răsuflarea fierbinte în ureche.

— Și de asta ce zici?

O senzație minunată, absolut divină, care-mi face pielea de găină.

— Îmi place la nebunie.

— Și sărutările pe gât? murmură el.

Mă foiesc lângă el, dorindu-mi să treacă la fapte cât mai repede.

— Le ador.

Mă înconjoară cu mâinile și palmele lui puternice alunecă pe spinarea mea în timp ce-mi suflă aer cald pe gât. Întorc capul, expunând și mai multă piele, cerșind în tăcere.

— Ce vrei? Nu te mai închide în mintea ta. Trebuie să-mi spui.

— Sărută-mă.

Buzele lui West se lipesc de pielea de după urechea mea, iar eu mă înmoi toată de plăcere.

— Mai vrei? șușotește el.

Dau din cap cu aceeași repeziciune cu care-mi bate inima, dar apoi îmi aduc aminte că el va aștepta ca eu să rostesc cuvintele.

— Mai vreau.

Mă răsplătește imediat, deschizându-și ușor buzele și sărutându-mă din nou în același loc.

Simt cum mi se taie respirația când West mă ia pe sus și mă întinde pe cuvertură. West stă aplecat deasupra mea, fără ca trupurile

noastre să se atingă efectiv. Își ține un genunchi între picioarele mele.

Mâna îmi tremură când îi mângâi pielea netedă de pe față. West este frumos, cu ochii lui albaștri și cu părul de un blond-auriu. Degetele mele își continuă explorarea coborând spre umărul lui, apoi de-a lungul brațului. Întotdeauna a fost puternic, dar datorită antrenamentelor mușchii lui s-au tonifiat, au căpătat forme sculpturale. Tânjesc lacomă să admir rezultatele.

Mai îndrăzneață ca niciodată, ignor roșeața care începe să-mi cuprindă fața și trag de marginea cămășii lui... iar un West tăcut acceptă bucuros asta. După ce rămâne fără cămașă, trasez cu degetul o linie de-a lungul pieptului și al abdomenului său; trasez apoi contururile bine definite ale pătrățelelor lui.

West închide ochii de parcă atingerea mea l-ar afecta și seduce în același timp. Pulsul îmi zvâcnește atât de puternic, încât aproape că-mi zgâlțâie trupul. Știu ce vreau, dar n-am curajul s-o spun până când West nu-mi duce mâna la gura lui. Își apasă buzele pe palma mea, iar eu dau drumul năvalnic cuvintelor:

— Te visez noaptea. Visez asta.

— Și eu.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mă apropii și mai mult, ridicându-mi ambele brațe în aer. West mă apucă de marginea cămășii, pe care o trage încet în sus, sărutându-mă între timp fierbinte și prelung pe abdomen, ajungând între sâni și urcând apoi pe gât. Trupul lui West este fierbinte și ceea ce-mi place cel mai mult este să-i simt bubuiturile inimii pe pielea mea.

— Te iubesc, îmi declară el.

Simt cum adrenalina se strecoară năvalnic în venele mele. Îl iubesc. Da. Îi iubesc forța, tenacitatea, loialitatea, până și impulsivitatea. Dar mi-e teamă că aceste două cuvinte rostite cu glas tare vor schimba totul între noi.

Îmi acoperă trupul cu al lui, astfel încât inimile noastre bat la unison, iar emoțiile cu care m-am luptat mă copleșesc și până

acum nu mi-a plăcut niciodată senzația că-mi pierd controlul. Buzele îmi tremură în vreme ce o lacrimă fierbinte îmi curge pe obraz.

West o prinde cu o sărutare.

— Împreună suntem puternici, Haley. Mai puternici decât atunci când suntem departe unul de celălalt.

— Nu mă simt deloc așa, șoptesc eu.

— Atunci voi fi eu suficient de puternic pentru amândoi.

Îmi înfig degetele în umerii lui și rămân agățată de el.

— Te iubesc.

West pune stăpânire pe buzele mele și intensitatea îmbrățișării lui îmi limpezește toate gândurile. Mâinile noastre sunt peste tot: atingând, explorând. Ale lui pe trupul meu. Ale mele pe al lui. Îmi dă la o parte o bretea de la sutien, apoi pe cealaltă.

Ne rostogolim, iar mâinile lui sunt strâns împletite în părul meu în timp ce limbile noastre se caută cu disperare și, pe când îl înlănțui cu un picior, ne rostogolim din nou și trupul meu se arcuiește, potrivindu-se după al lui.

Mâinile rătăcesc mai jos și simt căldura ce se răspândește peste tot în mine; atunci îi șoptesc numele — o dată, apoi încă o dată — și, după alte câteva atingeri, îl șoptește și el pe al meu. Degetele lui West se opresc pe nasturele jeanșilor mei și amândoi deschidem brusc ochii.

Respirăm gâfâit.

— Vreau ca tu să fii prima mea fată. Asta înseamnă ceva... să faci dragoste înseamnă ceva. De aceea n-am făcut-o până acum. Te-am așteptat pe tine.

Îmi umezesc buzele și dau din cap, vrând să știu cum e să fii cu cineva care te iubește și pe care îl iubești. Îmi ating ușor buzele de ale lui în timp ce West îmi descheie nasturele și hârșâitul ascuțit al fermoarului este singurul zgomot din cameră.

Rămânem în liniște, uitându-ne pierduți unul în ochii celuilalt. Blugii mei sunt descheiați. Putem continua sau putem da înapoi, dar, deși sunt îngrozitor de speriată, nu vreau să ne oprim.

Degetele mele găsesc blugii lui, dar West nu-mi răspunde la fel. Să treci un nasture din metal pe sub o crăpătură de material. Ar trebui să fie ușor, simplu, nimic complicat, dar degetele mele bâjbâie. O dată. De două ori. A treia oară simt curbura nasturelui pe buricul degetului.

West își pune mâinile peste ale mele, iar eu închid ochii, dorindu-mi să mor. Nu mă îndepărtează. În schimb, îmi ghidează degetele și, dintr-o mișcare fluidă și lipsită de efort, fermoarul lui se desface cu un hârșâit metalic. Jur pe bunul Dumnezeu că inima mea nu poate să bată mai tare.

Pe jumătate dezbrăcată de sutien și de jeanși, mă lupt cu pătura de sub mine.

— Ți-e frig? mă întreabă el.

Nu. Deloc. De fapt, ard toată, dar mă intimidează să stau goală în fața lui. Presupun că am mai multă experiență, dar de fapt... nu am.

— Te deranjează?

El clatină din cap și ne scoatem ultimele haine pe sub pătură. Stăm culcați pe-o parte, față în față, iar West își plimbă mâna pe formele trupului meu... se uită fără pic de rușine pe sub pătură, văzând mai mult din mine decât a văzut oricine altcineva până acum.

— Ești frumoasă.

Schițez un zâmbet, iar West mă ia în brațe. Stăm așa o vreme, bucurându-ne de căldură și de noua senzație de a fi unul lângă celălalt. Trag de câteva ori cu ochiul la West și sunt conștientă că știe că-mi satisfac curiozitatea uitându-mă pe furiș, și totuși... e ciudat și palpitant.

— Putem să... Poți să stingi lumina?

Chiar dacă West este absolut uluitor, există o anumită intimitate pe care o prefer pe întuneric.

Bunăvoința din ochii lui aproape că-mi alungă roșeața din obraji. El închide televizorul, se dă jos din pat și îmi mușc buza în timp ce-i admir posteriorul gol și felul cum i se încordează mușchii de pe umeri în timp ce străbate dormitorul.

Apasă pe întrerupător, iar încăperea este învăluită de întuneric și-mi trebuie o secundă ca ochii mei să se adapteze. Diverse luminițe pâlpâie de la aparatele lui electronice și prin crăpătura ușii de la baie se strecoară suficientă lumină. Picioarele goale ale lui West pășesc pe covor înapoi spre mine. Patul se scufundă sub greutatea lui și căldura pe care o emană trupul său ajunge la mine înaintea lui.

Revenim încetul cu încetul la mângâierile noastre îndrăznețe, trecând peste senzația de stânjeneală, uitând că și eu și West suntem dezbrăcați și că împărtășim ceva atât de intim, atât de intens...

West se îndepărtează de mine și bombăne o înjurătură. Aerul rece îmi izbește trupul și panica îmi încordează toți mușchii. Reiau în minte ultimele câteva secunde, căutând să-mi dau seama cu ce am greșit.

— Ce este?

El se lasă să cadă la loc pe pernă, iar eu îmi înfășor pătura strâns peste sâni.

— West?

— N-am prezervativ.

Clipesc. N-are...

— Dar credeam că toți băieții au...

Se pare că nu.

El se freacă la ochi.

— Ți-am spus doar. Eu nu fac sex.

— Oh.

Euforia îmi invadează glasul.

— Deci încă mă dorești?

West se uită la mine cu coada ochiului, apoi face un semn în jos.

— Evident.

Chicotesc nervos, apoi mă opresc, simțindu-mă ușurată și oarecum... frustrată. Ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis în care îl sărutam pe West și nu l-aș fi găsit în pat.

— Nu vreau să o fac fără.

— Nici eu.

El se rostogolește într-o parte, se ridică în capul oaselor și își înșfacă jeanșii.

— Atunci o să facem rost de unul.

Nu știu de ce, dar asta mă sperie. Mă întind după el și îl apuc strâns de mână.

— Rămâi.

— Dar...

Îl strâng de degete.

— Rămâi. Putem face... alte... *lucruri*... Doar rămâi. Nu vreau să te duci să cumperi unul și apoi să nu fie... momentul potrivit... acest moment...

West păstrează tăcerea preț de câteva clipe, apoi încuviințează dând din cap.

— Bine.

Răsuflu ușurată.

— Bine.

Se strecoară înapoi lângă mine și mă sărută pe buze.

— Dar o să cumpăr câteva.

— Bine.

Îmi pierd din nou răsuflarea în timp ce mâinile lui își reiau explorarea.

— Vorbesc serios, insistă el.

— Te cred sută la sută.

Și, după alte câteva atingeri, ne pierdem unul în celălalt.

Senzațiile și emoțiile sunt din ce în ce mai intense, până când devin un infern. Trupurile noastre țes o pânză complicată de

păianjen și, dacă aș avea de ales, n-aș vrea să mai ies din ea. Mă agăț și mai tare de el, la fel și West de mine. Ne pierdem suflul și apoi întreaga lume dispare din jurul nostru și rămânem doar noi doi.

Ne prăbușim unul în celălalt, cu mușchii moleșiți și cu mințile plutind în derivă. Brațele și picioarele noastre sunt înlănțuite, iar West mă strânge cu trupul lui. Mă învăluie protector cu un braț. Obrazul meu se odihnește pe pieptul lui și inima lui bate ritmic în urechea mea. Îl iubesc. Cu adevărat.

West mă sărută pe creștet în timp ce mâinile lui trasează linii alambicate pe spatele meu.

— Te iubesc, Haley, îmi șoptește el. Te iubesc.

WEST

Mă uit lung la foaia matricolă pe care am primit-o după primul semestru. O întorc pe toate părțile, dar literele tot nu se modifică: numai calificative de *Bine* de la un capăt la altul. Zâmbetul îmi invadează din nou chipul, în ciuda furiei care clocotește în mine începând de sâmbătă seara.

Sună clopoțelul, anunțând pauza de masă, iar Haley se ridică în picioare. Își dă părul castaniu-deschis peste umăr și, pentru câteva secunde, îmi închipui că sunt din nou în pat cu ea și pot să jur că-i simt părul mătăsos alunecând peste pieptul meu dezgolit.

— O să-i ștergi cerneala de tot. Și-apoi nimeni n-o să te creadă, mă atenționează ea.

Împăturesc din nou hârtia și o strecor în caietul meu. Haley a făcut cunoștință cu demonii mei, inclusiv cu rezultatele mele de la școală, și mă iubește oricum. Ea își leagănă brațele pe lângă mine pe când ne croim drum prin mulțime spre sala de mese. Îmi place cum buzele ei schițează un mic zâmbet de satisfacție când mâna mea o cuprinde pe a ei. Este luni. Seara de sâmbătă a schimbat totul pentru noi — ne-a făcut mai buni, mai puternici.

— Este uimitor ce se întâmplă atunci când înveți, mă tachinează ea din nou.

— Sau participi la cursuri.

În după-amiaza asta voi lipi foaia matricolă pe ușa biroului tatălui meu.

— Mă gândeam să sărim azi peste masa de prânz.

Haley își flutură genele și mina ei sexy aproape că mă dă pe spate. Aproape.

— Mi-e foame.

Ea strânge din buze.

— Am niște covrigei în ghiozdan.

— Chiar mi-e foame.

Haley se oprește brusc la intrarea în cantină și își încleștează mâna într-a mea. Sperând că ea mă va urma, înaintez până când brațul mi se întinde complet în spate. Când mă întorc cu fața spre Haley, constat că ea și-a pierdut toată drăgălășenia.

— Nu face asta, West.

— Ce să nu fac?

Amândoi știm că, odată ajuns în cantină, o să mă reped la gâtul lui Matt.

Sâmbătă seara, în secunda în care am lăsat-o pe Haley la colț, în apropiere de casa unchiului ei, fiindcă nu putem fi văzuți împreună după ultimatumul pe care mi l-a dat, m-am tot gândit la acest moment. Furia a tot crescut, mocnind în mine, și sunt al dracului de pregătit să dau în clocot. Haley nu vrea să-mi dea detalii, dar Matt a lovit-o și m-am săturat ca toată lumea să se poarte cu ea de parcă ar fi o mortăciune, inclusiv familia ei.

— Nu uita ce ți-am spus în legătură cu faptul că trebuie să-ți controlezi emoțiile, îmi zice ea.

— Da.

— Ei bine, acum e momentul să faci asta.

— Haley, asta e premeditare în toată regula.

— Nu e vorba despre cât de mult te gândești la asta, ci despre emoția în sine. Furia n-o să te ducă nicăieri. Rectific ce-am spus. Furia o să te ucidă.

Haley își rotește privirea prin cantină. Simțind furia ce-mi emană prin toți porii, oamenii ne privesc de parcă am fi provocat deja un dezastru.

— Pot să te împiedic să o faci, îmi spune ea pur și simplu.

Mă uit în ochii ei adânci și întunecați și clatin din cap.

— Nu m-ai umili în halul ăsta.

— E o nebunie, șuieră ea. Vei avea noroc dacă vei apuca să-i tragi un pumn înainte ca oamenii de la pază și protecție să te doboare și să fiți amândoi exmatriculați. Politica de aici este toleranță zero, mai ții minte? Nu contează cine lovește primul, amândoi veți fi dați afară.

Un gând sălbatic mă incită, aducându-mi un rânjet pe buze.

— Am un plan.

— Ei drace, chiar așa?

Haley își azvârle ghiozdanul pe jos de parcă ar arunca prosopul pe ring. Una dintre regulile de la sala lui Matt este: nu te poți antrena la sală timp de o săptămână dacă ești exmatriculat pentru că te-ai bătut la școală.

— Când o să-ți intre bine în capul ăla sec al tău că eu nu merit să vă bateți pentru mine?

— Ba da, meriți. Și știi că acum nu se va ajunge la bătaie. Lupta adevărată va fi peste câteva săptămâni, în cușcă.

Haley intră în stare de șoc, albindu-se la față.

— Nu, West. Să nu îndrăznești să-l provoci. Ai șanse mai mari împotriva lui Conner.

— Nu vreau să mă lupt cu Conner. Îl vreau pe Matt și vreau să fie suspendat de la sala lui de sport.

— Ai șanse destul de mari să rămâi în picioare după trei runde cu Conner, dar nu o să reziști din punct de vedere emoțional dacă te lupți cu Matt. Cum o să-ți stea mintea la tactica de atac când Matt o să te zgândăre? Când mă va face în toate felurile? Când îți va spune că sunt o târfă?

Ticălosul ăla o să fie mort dacă ajunge până acolo.

— Voi fi în regulă.

— Când o să te înveți minte odată? Nu este o bătălie dură între doi oameni care se lovesc reciproc cu pumnii în piept ca să vadă cine dă mai tare. Este un joc de șah împins la extrem. Mda,

trebuie să fii puternic și să ai abilitățile fizice necesare, dar de multe ori tipul mai isteț este cel care învinge.

— Atunci n-ar trebui să fie o problemă. Matt este un idiot.

— Este antrenat, ca o adevărată mașinărie, și exact așa vreau să fii și tu. Fără emoții. Când strig la tine să te ferești de ceva sau să faci o anumită combinație, trebuie să te conformezi instantaneu. Trebuie să fii concentrat și să cauți acele momente când adversarul este vulnerabil. Fără să clocotești de mânie și să cauți răzbunarea cu orice preț, fiindcă atunci când te lași condus de emoții, nu vei obține răzbunarea. Vei avea doar de pierdut.

— Am luat notițe, spun eu. Ai terminat? Fiindcă am de pus la cale o bătaie.

— Când ai de gând să încetezi să mai acționezi din impuls? O să te omori cu mâna ta.

— Mă voi opri.

O apuc de mână și ea încearcă să se smulgă din strânsoarea mea, prea supărată ca să mă lase să o ating. Îi arunc un zâmbet larg, iar ea își dă ochii peste cap, iritată fiind că o pot dezarma atât de repede. Îi duc mâna la gură și-i sărut degetele.

— După ce rezolv treaba asta cu el.

— E ca și cum aș iubi pe cineva condamnat la moarte.

— Dar tu mă iubești pe mine.

Îi dau drumul la mână și mă îndrept țanțos spre un colț al cantinei. Matt își pune tava pe un capăt de masă și râde în timp ce le spune ceva prietenilor lui. Ticălosul de Conner, fratele lui mai mic, se așază în stânga lui. Nu mai e vorba de un simplu joc. E timpul să spunem lucrurilor pe nume: lupta asta este un adevărat război.

Matt ridică repede capul când degetele mele se înfig în tava lui, trăgând-o jos de pe masă. Tava, o farfurie din plastic, două boluri și o cutie de lapte zdrăngănesc, izbindu-se de podea. Mâncarea se împrăștie peste tot.

— Eu sunt de vină, spun. Cred că m-am împiedicat.

— Mă ocup doar eu de el.

Matt sare în picioare, la fel ca și ceilalți din gașca lui, dar, înainte ca Matt să-și ia avânt, îl apuc de guler și-l izbesc cu spatele de perete.

— Dacă te mai uiți la Haley vreodată, dacă îi mai spui ceva sau dacă te mai atingi vreodată de ea, te omor. Dacă vrei să lovești pe cineva, lovește-mă pe mine. Ai priceput?

O umbră îi întunecă chipul, iar el își dă seama că eu știu ce s-a întâmplat între el și Haley. Pumnul lui Matt își ia zborul spre fața mea, iar eu ripostez imediat ridicându-mi garda și blocându-i lovitura. Îmi iau imediat revanșa trimițându-i o lovitură directă. Cămășile mov ne înconjoară pe când agenții de pază ai școlii tabără cu pumnii pe noi.

Matt face un salt înainte, vrând să se repeadă la mine.

— Ești un om mort, fir-ai al dracului să fii, Young!

— Hai s-o vedem și pe asta!

El își îndreaptă un deget spre mine în timp ce paznicii îl trag înapoi.

— Vom fi amândoi în cușcă! Tu și cu mine!

Mă relaxez, pentru ca gardienii să nu mă mai bruscheze. Misiune îndeplinită.

HALEY

Tăierea legumelor se transformă într-o mișcare repetitivă. Sfârâitul cărnii pe plită este zumzetul salvator care acoperă zgomotele ce vin dinspre camera de zi și mă împiedică s-o iau razna. Cu coada ochiului văd cum Jax bate darabana cu degetele pe brat în ritmuri de heavy metal, fixând podeaua cu o privire ucigașă.

— Pot să te ajut să tai legumele, dacă vrei.

Toc, toc, toc. Ceapa de pe tocător se mărunțește din ce în ce mai mult.

— Ar fi bine să te ținem departe de obiectele ascuțite.

— Adevărat. Frumoasă treabă a mai făcut iubitul tău la prânz. Mi-a trezit un dram de respect.

Oftez zgomotos. West a fost suspendat pentru restul zilei din cauza isprăvii sale idioate cu Matt.

— Se va lupta cu Matt acum.

Jax mormăie.

— De parcă n-avea de gând să se lupte cu el și până acum.

— Crezi că West va fi pregătit?

Pentru că m-am antrenat cu un adversar în lupta corp la corp, Jax și Kaden s-au ținut de învoiala pe care am făcut-o și m-au ajutat să-l pregătesc pe West. Jax a lucrat cu el la tehnicile de box, iar Kaden la cele de atac.

Jax iar are privirea aia de bufniță gânditoare.

— Nu știu. Poate. Are un talent brut, dar atât și nimic mai mult... brut. În plus, are un temperament îngrozitor. Trebuie să-i spui să și-l controleze.

— I-am spus.

— Mai spune-i o dată.

Vocea unchiului meu crește în intensitate:

— ...cel mai mare rahat de pe planetă...

Mama lui Jax intonează un imn bisericesc cu glas și mai tare în sanctuarul etern în care și-a transformat dormitorul. Cârpește ceva... din nou.

Torn mai mult ulei în tigaie, astfel încât sfârâitul cărnii să acopere vorbele dojenitoare pe care i le aruncă unchi-miu vărului meu mai mic pentru că a intrat în casă cu mizerie pe adidași.

— Ai putea să provoci un incendiu făcând asta, mă avertizează Jax.

Privirile noastre se întâlnesc și o scânteie nebună de speranță se aprinde în mine, iar partea tristă e că ochii lui Jax sunt cuprinși de același delir.

— Crucea Roșie oferă adăpost oamenilor cărora le-au ars casele.

Mă întorc la legume.

— Când e vorba de mici dezastre, adeseori oferă camere de hotel. Uneori câteva camere chiar, în funcție de mărimea familiei.

— Interesant. O să țin minte asta.

Cu cât petrec mai mult timp în casa asta, cu atât înnebunesc mai tare. Aura unchiului meu este impregnată în zugrăveala de pe pereți, e întinsă pe podele într-un strat fin și atârnă din tavan. Te pândește, te devorează și apoi te digeră. Uneori mă pomenesc dorindu-i să se înece cu mâncarea, să adoarmă la volan sau pur și simplu să pice mort.

Arunc ceapa în uleiul fierbinte.

— Cred că încep să devin malefică.

— E din cauza casei. Dacă vom supraviețui până la absolvirea liceului, totul va fi bine.

Mama intră în bucătărie cu Maggie lipită de șoldul ei. Muzica bubuie din căștile înfipte în urechile surorii mele. Cu toate că sora mea are opt ani, încă se agață de mama ca un țânc. Maggie nu este

imatură; doar îi este teamă de forțele răului. Mai bine să fie speriată decât amorțită, ca mine.

Mama o așază pe Maggie pe un scaun.

— L-ai văzut pe tatăl tău?

Îmbrăcată în jeanși și cu o cămașă cu sigla Roadhouse, se pregătește să plece în câteva secunde la a doua slujbă.

După ce am fost acceptată de universitatea din Kentucky, tata a devenit o fantomă. Încă o chestie cu care l-am dat peste cap.

— Probabil că este tot la bibliotecă. Tata chiar încearcă să-și găsească o slujbă.

Mama trage aer în piept de parcă ar vrea să spună ceva, apoi se răzgândește și îi pune lui Maggie în față hârtie și creioane colorate.

— Te rog să ai grijă de Maggie cât timp sunt plecată.

Jax fură o felie de cartof crud.

— Cu prețul vieții.

— E suficient să ai grijă să nu audă țipete, să mănânce diseară și să meargă la culcare. Sper să nu fie cazul de niciun sacrificiu uman.

Jax râde pe înfundate.

— Ziceam și eu așa.

— Ești un băiat bun.

Îl lovește afectuos pe Jax pe braț.

— Și ești unul dintre preferații tatei.

Jax își azvârle felia de cartof în gură și rânjetul de pe fața lui spune mai mult decât volume întregi de cărți. Mama îl sărută pe obraz, apoi ne sărută pe mine și pe Maggie și iese pe ușă. Cumva, încăperea își pierde din căldură.

— Știi, l-am văzut de câteva ori pe tatăl tău pe la galeriile comerciale.

Cuțitul îmi încremenește în mână.

— Probabil că-și omoară timpul pe acolo până sosește autobuzul.

— Poate că se duce la bar.

Tai furioasă un alt cartof.

— L-ai văzut tu acolo?

El tace în vreme ce lama cuțitului scoate un sunet înfundat de fiecare dată când se izbește de tocător.

— N-avem bani pentru așa ceva, ripostez eu. Și tata nu bea. Cel puțin, nu așa.

— Berea e ieftină la bar.

Trântesc cuțitul și mă întorc spre Jax.

— Tata n-ar ceda așa.

— Nu eu sunt inamicul.

El o ia de pe scaun pe sora mea, care se holbează la noi.

— Vino cu mine, Megs. Hai să ne ascundem în subsol.

WEST

Directorul m-a suspendat pentru tot restul zilei fiindcă l-am izbit pe Matt de perete. Râd în barbă. Pentru asta aș fi fost exmatriculat de la Worthington.

Luând micul dejun în bucătăria mamei mele, mai pun o felie de șuncă la sandviciul meu, peste care trântesc o felie de pâine. Haley îmi controlează tot timpul greutatea. Mă amenință cu ore întregi petrecute în saună înfășurat în folie din plastic dacă nu renunț la porcăriile hipercalorice. Mai am de dat jos două kilograme și jumătate, dar șunca n-ar trebui să-mi facă rău. Sandviciul mi se topește în gură. După competiție, o să mănânc tot ce-o să văd în fața ochilor.

Mai am treizeci de minute înainte să o pornesc spre sală, pentru antrenamentul de seară cu Jax și Kaden. Haley are liber astă-seară ca să stea cu sora ei mai mică.

Huruitul roților mă face să mă opresc din mestecat. Rachel a venit ieri acasă și am reușit să o evit până acum. Arunc o privire spre ușa din spate, cu sandviciul încă în mână, dar Rachel se mișcă rapid în căruciorul ei cu rotile și n-aș avea cum să mă strecor afară fără ca ea să mă observe. Intră în bucătărie în căruciorul ei și privirile ni se întâlnesc. Mi se pune un nod în gât și trebuie să mă forțez ca să înghit mâncarea din gură.

Nu spune nimic pe când trece pe lângă mine, îndreptându-se spre frigider. Mă dau într-o parte pe când ea încearcă să manevreze căruciorul ca să deschidă ușa frigiderului. Mișcările ei devin

hotărâte și își îngustează ochii, fiind atentă la roți. Fac un pas spre ea, dar mă repede:

— Mă descurc singură.

Mă dau înapoi și-mi ridic brațele. Simt cum se rupe ceva în mine în timp ce ea își mișcă înainte căruciorul, apoi înapoi și iar înainte, până când reușește, în cele din urmă, să deschidă afurisita aia de ușă. Își întoarce privirea spre dreapta și mi se strânge inima când ea își lasă capul în jos.

Menajera a uitat să pună băuturile pe rafturile de jos. Rahat.

Trântește ușa frigiderului și își îndreaptă căruciorul spre fereastră. Rachel clipește des în timp ce privește garajul. Construcția aceea a fost casa ei. Ori de câte ori se simțea frustrată sau nervoasă sau singură, se ducea acolo și meșterea la mașina ei. Pe lângă faptul că nu mai poate să conducă de-acum încolo și făcând abstracție de faptul că Mustangul ei a devenit un morman de fiare, Rachel nu mai poate decât să atingă o capotă închisă.

Rachel și-a pierdut căminul.

— Îmi pare rău, îi mărturisesc eu.

— E destul de rău că mi-am pierdut capacitatea de a merge și de a sta în picioare, dar a trebuit să te mai pierd și pe tine?

Podeaua scârțâie, iar eu și Rachel ne întoarcem la unison capetele, ca să dăm cu ochii de tata stând în pragul ușii de la bucătărie. El își drege glasul și-mi face semn să-l urmez afară.

— West.

Un milion de cuvinte prind contur în mintea mea. Rachel nu m-a pierdut. O iubesc. Mi-aș tăia picioarele și i le-aș da ei dacă asta ar face-o să meargă din nou. Dar, fiindcă sunt un idiot, nu spun nimic din toate astea. În schimb, deschid frigiderul, iau un suc dietetic și îl las pe masă.

Tata este deja așezat la biroul lui din mahon când eu mă strecor înăuntru și mă așez pe scaunul din fața lui. Masa din spatele lui este plină de poze cu familia noastră. Majoritatea sunt cu mama și cu fiica pe care au pierdut-o, Colleen. Poza în care apărem

eu și tata, pusă într-o ramă de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, este preferata mea. Aveam opt ani în acea fotografie și pe atunci credeam că tatăl meu era dat naibii.

Tata poartă o cămașă albă, încheiată în nasturi, fără cravată. Sacoul de la costum este atârnat pe speteaza scaunului — semn că de-abia a ajuns acasă. Termină de tastat ceva pe laptop și apoi își îndreaptă atenția asupra mea.

— Consilierul școlar m-a sunat și mi-a spus despre bătaie.

Fiind pregătit pentru asta, am început să-mi fac bagajele de îndată ce-am intrat pe ușă. Am pregătite trei genți de voiaj pline, plus un teanc de bani obținuți datorită slujbei mele de la bar.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Poftim?

— Să-mi spui cum de-ai ajuns să te bați.

Tata nu m-a mai întrebat de ce am făcut ceva anume de când am fost suspendat a doua oară în clasa a opta.

— Tipul a lovit-o pe Haley.

— Haley este iubita ta.

Este o întrebare rostită ca o afirmație.

— Da.

Se întinde după un dosar, de unde scoate foaia matricolă pe care i-am lipit-o pe ușa biroului.

— Puteai să-mi fi dat asta personal.

— Da, puteam.

Dar să-i lipesc o foaie matricolă numai cu calificative de *Bine* era ca și cum l-aș fi înjurat. Suspendarea mea strigă în gura mare că sunt un ratat în timp ce foaia mea matricolă îi transmite din partea mea: „Du-te undeva".

Tata își strânge buzele și rămâne cu ochii ațintiți asupra biroului său. Cunosc privirea asta. Doar câteva secunde îl mai despart de momentul în care o să-și iasă din pepeni și o să-mi țină discursul lui pe tema „Ești un ratat". Mă mișc spre marginea scaunului, gata să o zbughesc pe ușă.

— Oare putem să stăm și noi de vorbă? mă întreabă el.

— Știi că am fost suspendat, da? Chiar și așa ești dispus să împărtășim câteva clipe liniștite?

— Nu-mi mai aduc aminte când am purtat ultima oară o conversație cu tine.

Ochii îmi zboară din nou la poza cu noi doi, iar tata îmi urmărește privirea.

— N-a trecut chiar atât de mult timp, remarcă el.

Ba da, a trecut, dar mă relaxez din nou pe scaun. Trebuie să recunosc: sunt dezarmat și totuși prudent. N-a fluturat niciodată steagul alb, dar l-aș crede în stare să-mi înfigă cuțitul în spate.

— Hai să stăm de vorbă.

— Bine. Hai să stăm de vorbă.

Tata își împreunează degetele. Încerc să-mi amintesc ultima conversație pe care am avut-o cu tata care să nu se fi lăsat cu scântei. Mă uit din nou la fotografie. Eu și tata făcuserăm o căsuță pentru păsări pentru un proiect de la școală — în ziua aceea am pus mâna pentru prima oară pe ciocan și pe cuie.

— Repar tot felul de lucruri, îi spun eu. La un bar. Pentru asta am fost angajat și mă descurc bine.

— Știu tot ce faci. La bar, la școală și la sală.

Simt cum mă străbate un fior de mânie. Singurul semn exterior este grimasa de pe fața mea.

— Ai pus pe cineva să mă urmărească.

— Ești fiul meu și ai plecat de acasă. Ce te așteptai să fac?

— M-ai *dat afară* și mă așteptam să vii după mine. Nu să mă lași să dorm în mașină timp de două săptămâni.

Cuvintele îmi scapă fără să vreau și mă foiesc pe scaun, dorindu-mi să le pot retracta.

Copil fiind, mă întrebam dacă mâinile tatălui meu erau un glob de cristal care deținea toate răspunsurile, după felul cum și le privea, total absorbit de ele, atunci când stăteam în picioare în

mijlocul camerei așteptând o pedeapsă pentru faptele mele. Acum știu că nu e vorba de nicio magie, ci pur și simplu și le privește în gol.

— Voiam să-mi ceri tu să te întorci acasă, rostește el într-un final.

— Așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Mai degrabă aș fi trăit în mașină pentru tot restul vieții decât să mă umilesc în fața lui.

— Știu, mormăie el, ca apoi să-și dreagă glasul. Și nu cred că te-ai fi întors acasă nici dacă aș fi venit după tine. Urăsc că am folosit-o pe mama ta drept scuză ca să-ți forțez mâna să te întorci, dar nu credeam că vei reveni acasă în alt fel. A fost clar că, dacă nu te-ai întors acasă în primul weekend, erai pornit să dovedești ceva și știu cum ești când îți pui ceva în minte.

Dacă m-ar fi rugat... Nu, dacă m-ar fi implorat, m-aș fi întors acasă, dar nu-i stă în fire să implore și nici mie să mă târăsc în genunchi în fața lui. Poate că tata are dreptate. Poate că eram pornit să demonstrez ceva.

— Știi ce văd când mă uit la tine? mă întreabă tata.

— Un ratat? Un pierde-vară? O dezamăgire?

Dacă le rostesc eu mai întâi, cuvintele lui nu mă mai dor atât de tare.

— Mă văd pe mine.

Tata își descheie nasturele de la gulerul cămășii.

— De câte ori mă uit la tine, mă văd pe mine și nu este o oglindă în care-mi place să privesc.

Isuse Hristoase! Mă aplec și-mi frec fața cu mâinile. Ani de-a rândul ne-am sfâșiat reciproc. Așa comunicăm noi: prin priviri ucigătoare și cuvinte pline de ură. Cum naiba ar trebui să reacționez la așa ceva? Capul îmi vâjâie de parcă aș fi fost lovit din plin.

— Îmi aduci aminte de mine, îmi spune el. Mai ales când aveam vârsta ta. Am crezut că bunicul tău avea de gând să mă dea afară din casă înainte de a apuca să termin liceul.

Nici el, nici părinții lui n-au pomenit asta până acum. În mintea mea, tata a fost întotdeauna îngrozitor de perfect.

— Și ce l-a împiedicat să facă asta?

— Bunica ta.

Privirea lui devine distantă, la fel și zâmbetul de pe chipul său.

— Tot așa cum și mama ta m-ar fi oprit dacă n-ar fi fost ocupată cu Rachel. Încă e supărată pe mine pentru că te-am dat afară.

Îmi masez gâtul. Mușchii mi s-au încordat, dându-mi o senzație de sufocare.

— Ai dat-o în bară? Când erai de vârsta mea?

— Am dat-o în bară atunci... și am dat-o în bară acum.

Își cere scuze? Arunc o privire peste umăr să văd dacă mama este acolo, dându-i instrucțiuni. Ușa este închisă și nu suntem decât noi doi.

— Cât de tare ai dat-o în bară?

— Mai rău decât tine.

Tata ia foaia matricolă în mână.

— N-am avut niciodată calificative de *Bine* de la cap la coadă. N-am muncit niciodată de bunăvoie și nici n-am rezistat prea mult la vreo slujbă, nici n-am găsit o preocupare asupra căreia să mă concentrez, așa cum ai făcut tu... Când te-ai întâlnit ultima oară cu vreunul dintre vechii tăi prieteni?

Ridic din umeri.

— A trecut ceva vreme.

— Petreci mult timp la sală.

— Mda.

Tata împinge spre mine pe birou o broșură cu echipamente de ultimă generație pentru o sală de gimnastică la domiciliu.

— Rachel va face fizioterapie în cea mai mare parte a timpului, așa că voi transforma camera de zi în sala ei personală de gimnastică și voi angaja pe cineva care să se ocupe personal de recuperarea ei. În timp ce mă documentam, am dat peste asta. Cred că ți-ar plăcea să alegi câte ceva de aici.

Simt că plutesc în ceață, de parcă aș fi sub efectul unei doze de heroină, exact ca atunci când vorbesc cu Abby și cad în groapa iepurelui din *Alice în Țara Minunilor.*

— Mulțumesc, dar îmi place la sală.

— Mama ta și-ar dori să te vadă mai mult pe acasă, din moment ce din toamnă vei pleca, probabil, la facultate... și eu mi-aș dori același lucru.

— Te-ai lovit cumva la cap recent?

Întind brațul stâng.

— Ai dureri acute de-a lungul brațului ăstuia însoțite de înțepături în piept? Îți amorțește jumătate de față? Iei alte medicamente sau cochetezi cu metamfetamina doar de dragul distracției?

Tata râde în barbă și ochii îi strălucesc. S-a uitat așa de o sută de ori la frații mei, dar la mine niciodată. Să mă ia naiba! Asta vrea să însemne că e mândru de mine?

— M-am adresat consiliului de administrație de la Worthington. Te poți întoarce la școală și am discutat și cu comisia de admitere de la universitatea din Louisville. Sunt dispuși să-ți reevalueze candidatura.

Rămân cu gura căscată. Trag de câteva ori aer în piept.

— Știi că am fost suspendat de la cursuri din cauza unei încăierări, da?

— Da. Dar în ultimele săptămâni s-a petrecut o schimbare în tine. Ceva ce mie nu mi s-a întâmplat până pe la vreo douăzeci de ani. Ți-ai revenit și vreau să fac parte din viața ta.

Stai puțin.

— Pe la vreo douăzeci de ani? Credeam că tu și mama v-ați cunoscut în anul întâi de facultate.

Povestea lor de dragoste era tipic americană. Băiatul și fata, amândoi bine-crescuți, s-au îndrăgostit, împărtășind aceeași dragoste pentru educație, bani și activități extracurriculare.

Tata îmi aruncă o privire rapidă, iar eu mă las din nou pe speteaza scaunului.

— Ai mințit.

El își mișcă gâtul, iar tăcerea lui îmi confirmă adevărul.

— Măcar v-ați cunoscut la facultate?

— Nu, răspunde el. Știu despre ce vorbesc și nu vreau ca tu să repeți greșelile mele. Lasă-mă să te ajut.

În ultimele două luni totul a fost întunecat, iar acum a apărut o rază de lumină. Am fost un idiot. Am făcut alegeri idioate. Am avut un viitor căruia i-am dat cu piciorul de bunăvoie. Apoi am descoperit ce înseamnă foamea și singurătatea, iar unica mea salvare a fost Haley.

Haley.

— Voi rămâne la Eastwick și voi absolvi liceul acolo.

Îi pică fața.

— Worthington este una dintre cele mai bune școli. O diplomă obținută acolo îți va deschide nenumărate uși în viitor. Eastwick n-are ce să-ți ofere.

O are pe Haley.

— Rămân acolo.

— Ți-e teamă că nu vei obține aceleași calificative la Worthington? Dedică-te tot atât de mult studiilor. Problema a fost întotdeauna la tine și, în sfârșit, te simți motivat.

Mi s-a făcut pielea de găină, de parcă aș fi prins la înghesuială într-o fundătură întunecoasă.

— La Eastwick mă simt motivat. Îmi place și rămân acolo.

— Asta din cauza fetei?

Îmi ridic bărbia.

— Te referi la Haley?

— Te-am pus într-o situație în care puteai să faci numai alegeri greșite și, în schimb, ai găsit o modalitate de a te descurca. Dacă suntem atât de asemănători, atunci urmează-mi sfatul. Asta este ca luna de miere. O duci bine o vreme, dar, până la urmă, vei

ceda influențelor nefaste. Acum ești motivat. Hai să te ducem înapoi, acolo unde-ți este locul, ca să nu mai derapezi.

— Nu voi derapa.

Haley este motivul pentru care sunt pe jumătate decent.

— Din punctul meu de vedere, bătaia de azi de la școală este un început de derapaj.

— Dacă semănăm atât de mult... dacă în povestea ta de dragoste cu mama e ceva mai mult decât vrei să recunoști, atunci vei înțelege că am un motiv să nu derapez.

— Pot să-ți spun, din proprie experiență, că o fată poate fi motivul decăderii tale, în cel mai rău sens al cuvântului. Îți poate schimba destinul, dar nu întotdeauna așa cum crezi tu.

Ce dracu'?

Telefonul tatei scoate un sunet scurt, iar el se scarpină în cap în timp ce citește mesajul.

— Trebuie să scurtăm întrevederea. Te vreau înapoi la Worthington. Ne vom ocupa de admiterea ta la universitatea din Louisville. Renunță la slujba de la bar și o să-ți găsesc un loc de muncă la mine. Echipamentul pentru sala de gimnastică va sosi la sfârșitul săptămânii. Poți să începi să te antrenezi acasă.

Împietresc ca o statuie.

— Nu renunț la viața mea.

— Asta nu e viața ta. Te întorci acasă după ce ți-ai petrecut două luni încercând să-ți dai seama cine ești. Te descurci bine acum, dar oamenii în preajma cărora te afli îți vor face mult rău. Ești capabil de mai mult. Eu știu asta și o știi și tu. Trupul tău este aici, dar mintea ta încă nu s-a întors acasă. Ai vrut să te rog, așa că acum te rog. Întoarce-te acasă. Profită de tot ce-ți pot oferi.

Urlu în sinea mea, simțind cum mă rup în două. Momentul acesta... am tânjit după el ani întregi. Să-l aud pe tatăl meu spunându-mi că este mândru că sunt fiul lui... dar povara covârșitoare este că, pentru a fi în asentimentul lui, va trebui să renunț la o viață care-mi place... Mă ridic în picioare.

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot să renunț la Eastwick. Nu pot să renunț la sală. Nu pot să renunț la...

— Haley, termină tata propoziția în locul meu. N-ai nevoie de ea. Înțeleg că tu crezi că ai, dar nu-i așa. Lucrurile între voi doi se vor termina urât. Crede-mă pe cuvânt.

— Mie și lui Haley ne va fi bine. În plus, are nevoie de mine. O ajut cu o bursă...

— L-am concediat pe tatăl ei, recunoaște el. Am stat cu ochii pe tine de când nu te-ai întors acasă în acea seară de vineri. Știu unde locuiește și știu cine este. Știu ce a pierdut. Eu știu tot, dar ea știe că deciziile mele i-au provocat coșmarul?

Teama care m-a împiedicat să o sărut pe Haley în noaptea în care am stat în camera ei apare din nou.

— Nu.

— Știu și că te vei lupta peste două săptămâni, continuă tata. Îmi pare rău, dar nu pot permite ca această luptă să aibă loc. Am pierdut-o deja pe Colleen. După tot ce s-a întâmplat în ultimele două luni cu Rachel, nu-mi pot permite riscul ăsta. Mama ta n-ar mai putea suporta încă o lovitură. Și nici eu.

— Am optsprezece ani.

Vocea mea răsună de undeva din depărtare pe când pricep înțelesul vorbelor lui.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să lupt.

— Nu, n-ai. Dar cred că ar trebui să-ți amâni decizia până când vei cântări ceea ce am de gând să-ți propun. Dacă renunți la luptă, dacă te întorci acasă și lași în urmă noua ta viață, inclusiv pe Haley, îi voi oferi ceea ce nu-i poate da tatăl ei. Îi voi plăti facultatea.

HALEY

Ies pe ușa din spate cu un sac plin de gunoi în mână și mă uit la norii cenușii de pe cer. A fost soare zile întregi, dar diseară se așteaptă furtuni cu tunete și trăsnete. Mici picături de ploaie îmi cad pe brațe, dar nu-mi pasă. Mai bine să mă ud decât să fiu în casă.

În afară de faptul că West a fost suspendat de la școală pentru că l-a lovit pe Matt, azi am avut o zi bună. Am terminat de completat formularele pentru bursă și profesorii mi-au permis să lipsesc de la ore ca să pot lucra la înregistrarea video în laboratorul de informatică. Acum mai am nevoie doar de final: lupta dintre Matt și West.

Ar fi un final fabulos dacă West ar câștiga, dar nu-mi fac prea mari speranțe în privința asta, fiindcă asta nu se întâmplă decât în basme. Aceasta este viața reală și mi-am pus toată baza în faptul că am antrenat un luptător învățându-l câteva tehnici de luptă, în speranța că va fi în stare să-mi asculte indicațiile în timpul meciului și să reziste o rundă.

Și ironia supremă: atuul meu este că știu cum luptă Matt și l-am învățat pe West să folosească slăbiciunile lui Matt în avantajul său. I-am furnizat lui West cea mai bună muniție pe care o am la îndemână. Restul, din nefericire, depinde de el.

— Te așteptam.

Matt apare de după colțul casei, iar eu sar ca arsă. Instinctul îmi spune să arunc cu sacul de gunoi în el și să fug înăuntru, dar nici să mă întorc în casă nu e cu mult mai bine.

Azvârl gunoiul în ladă și-mi șterg picăturile de ploaie ce mi s-au strâns pe frunte. Ar trebui să-l evit pe Matt, dar m-am săturat să tot fug de el. M-am săturat să tot fiu o lașă.

— Ce vrei?

Matt se freacă deasupra ochiului înainte de a-și îndesa ambele mâini în buzunar.

— Mai sunt două săptămâni până la meci. Te-ai gândit la propunerea mea?

— Sunt cu West acum. Între noi doi s-a terminat totul, Matt.

— Știai că este un Young? întreabă el.

Înjur în sinea mea. West a încercat să-și ascundă originea față de ceilalți oameni, fiindu-i teamă că banii familiei sale vor complica lucrurile. Amândoi știam că adevărul va ieși în cele din urmă la suprafață.

— Știu numele de familie al iubitului meu.

— Nu, Haley. El face parte din *acea* familie Young.

Rahat.

— N-are niciun ban. Taică-su i-a tăiat subvenția...

— Nu-mi pasă de banii lui. Îmi pasă însă de tine al dracului de tare.

— El este bun cu mine.

— *Eu* am fost bun cu tine, dar am greșit o dată. Sunt curios dacă o să ții supărarea pe el la fel de mult cât ai ținut-o pe mine.

Ploaia se întețește, răpăind pe mașina unchiului meu. Aerul este cald, dar picăturile sunt reci. Mă trec fiori.

— Mai ai ceva de spus?

— Știi că și tatăl meu a fost concediat odată cu al tău, nu?

Dau din cap. Tatăl meu lucra la birou. Al lui, în producție. Din fericire pentru Matt, tatăl lui și-a găsit de lucru la o altă fabrică din zonă.

— Din cauza familiei Young tații noștri și-au pierdut slujbele. Ei au cumpărat compania, apoi au transferat producția în Mexic. Întreabă-l pe iubitul tău de cât timp ți-a ascuns asta.

WEST

O lumină albăstruie pâlpâie dinspre patul lui Rachel, iar eu încremenesc în pragul ușii. E târziu și ea ar trebui să doarmă. Am în brațe hainele pe care i le-am împrumutat lui Haley. Așternutul foșnește și, cu un clic, veioza de pe noptiera lui Rachel se aprinde. Cu capul sprijinit pe un maldăr de perne și cu pătura trasă până sub bărbie, Rachel își mijește ochii din pricina luminii puternice.

— Ești bine?

Mă strecor în cameră și închid ușa după mine. Mama are un somn ușor, stând cu urechile ciulite la orice zgomot, în caz că Rachel ar avea nevoie de ceva.

— Speram să mă pot furișa și să pun la loc hainele tale.

— Stai așa. Am nevoie de dovadă. Ethan n-o să mă creadă.

Rachel ia telefonul în mână și-mi face o poză.

— N-am mai văzut până acum chestia asta cu travestirea. Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama. Ești cam drăguț pentru un băiat.

Zâmbesc. Uitasem cât de mult îmi place umorul ei sarcastic.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Eram trează deja.

Telefonul ei zbârnâie și pe buze îi apare un zâmbet prostesc în timp ce citește mesajul. Ea tastează un răspuns, apoi îmi aruncă o privire timidă.

— Este Isaiah. Orele mele de somn sunt atât de aiurea, încât el... — spune îmbujorându-se — îmi ține companie.

Isaiah, tipul care nu s-a dezlipit de patul de spital al surorii mele și care umblă prin școală ca un zombi. Tipul care participă la

fiecare procedură de fizioterapie și care respectă absolut orice regulă impusă de părinții mei. Tipul care o iubește. Exact așa cum o iubesc eu pe Haley.

— Îl iubești?

— Da.

Răspunsul vine rapid.

Înainte de accident, m-aș fi trântit pe burtă în patul ei și m-aș fi jucat cu vreun obiect fragil din camera ei ca să o scot din sărite, în niciun caz n-aș fi stat lipit de ușă. Am pierdut acel drept în ziua în care am intrat tiptil în această cameră și i-am luat banii de care ea avea nevoie.

— Îmi pare rău. Ceea ce ți s-a întâmplat... e din vina mea.

Toate semnalele de alarmă pe care le-a tras Haley în ceea ce mă privește în ultimele câteva luni îmi năvălesc în minte: acționez fără să gândesc, sunt impulsiv, iar impulsivitatea mea nu-mi face numai mie rău, ci și celor pe care-i iubesc. Am rănit-o pe Rachel și acum o rănesc pe Haley.

M-am aruncat cu capul înainte în viața lui Haley, reacționând de fiecare dată, crezând că știu mai multe decât ea, dar adevărul e că sunt un idiot... Haley s-a întrebat odată dacă nu cumva suntem doar simple reacții ale unor acțiuni — rămânând neajutorați în fața propriei sorți. E adevărat. Eu reacționez și alții plătesc pentru asta.

— Eu am făcut-o, îi spun lui Rachel. Eu sunt motivul pentru care...

Și închid brusc ochii, care-mi ard din pricina lacrimilor.

— West.

Durerea din tonul lui Rachel zgândărește o rană deja deschisă.

— Trebuie să vii tu aici, pentru că eu nu pot veni la tine.

Impulsul mă îmboldește să fug cât mai departe — dar gata cu impulsurile. Gata cu ceea ce mă face să mă simt confortabil. Toată lumea mi-a spus că sora mea are nevoie de mine, dar eu am fost prea egoist ca să ascult. Eram prea preocupat de propria durere.

Mă prăbușesc pe podea, sprijinindu-mă cu spatele de noptiera ei, nu pentru că sora mea are nevoie de mine, ci fiindcă eu sunt un nenorocit care are nevoie de ea. Am mare nevoie de sora mea și ultimele două luni fără ea aproape că m-au dat cu totul peste cap. Rachel își odihnește capul pe pernă și-și întinde brațul. Fără să mă uit la ea, o iau de mână.

— Nu este vina ta, mă asigură ea.

Îmi pică fața.

— Ba este.

— Nu este.

— Nu poți să mergi, îi trântesc eu și simt cum mâna ei tresare într-a mea. Ți-am furat banii și acum tu nu poți să mergi, iar eu nu pot să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

Respir precipitat și simt că mi se face greață.

— Îmi pare rău, Rachel. Îmi pare al dracului de rău.

Ea mă trage de mână, iar eu mă prăbușesc precum un castel din cărți de joc. Am rănit-o pe Rachel și sunt pe punctul de a o răni și pe Haley. Când voi înceta să mai plătesc pentru toate păcatele din trecutul meu? Cât din tot ce iubesc voi mai pierde în schimbul durerii pe care am provocat-o?

— Nu plâng, spun eu.

Nu plâng. Bărbații nu plâng, fir-ar a dracului de treabă, dar când Rachel mă atinge pe creștet nu mă mai pot stăpâni.

— Știu, răspunde ea.

Și, cu toate acestea, rămânem așa până când Rachel mă strânge de mână și, în cele din urmă, o strâng și eu pe-a ei.

Încercând să-mi recapăt mândria pierdută, mă îndrept de spate și-mi șterg fața.

— Dacă aș putea să îndrept lucrurile, aș face-o. Dacă n-aș fi furat banii...

— Dacă v-aș fi vorbit ție, lui Ethan, mamei sau tatei despre necazul pe care-l aveam... dacă Gavin n-ar fi pariat... dacă Colleen n-ar fi avut cancer... nu mai contează acum. Nimic din toate astea

nu mai contează. Vrei să treci peste asta, te rog, fiindcă nu mai sunt în stare să port încă o povară.

— Vreau să fii fericită.

— Știu. Și eu vreau același lucru pentru tine... Voi merge din nou.

Încerc să-mi retrag mâna, dar ea mi-o reține.

— Vorbesc serios. O să merg din nou și vreau să fii lângă mine când o voi face.

— Bine, spun eu doar ca să o alin. Unul dintre noi merită un final fericit.

— Promite-mi că vei fi alături de mine, îmi cere ea.

— Promit.

Ea mă strânge din nou de mână și, după ce-i răspund și eu în același mod, ne dăm drumul reciproc din strânsoare.

Rămânem în tăcere, iar eu sunt recunoscător pentru că, pur și simplu, am ocazia să stau din nou cu ea. Mâine vor fi prea multe conversații oribile. Astă-seară mă simt bine în tăcere.

— Și toate acele „dar dacă", începe Rachel.

Știu ce vrea să spună — mi-am pus aceste întrebări toată viața.

— Mda.

— Dacă Colleen n-ar fi avut cancer, eu, tu și Ethan n-am mai fi venit pe lume.

— Mda.

— E un gând îngrozitor. Să știi că ai venit pe lume fiindcă altcineva a murit.

— Așa este.

Și spun ceea ce gândesc în fiecare zi și ceea ce ea are nevoie să audă.

— Cu toate acestea, sunt fericit că mă aflu aici.

Rachel își coboară privirea spre mine.

— Și eu.

Dau din cap și văd o licărire poznașă în ochii ei albaștri.

— Și cum se face că ai hainele mele? Și, dacă vrei să știi, ți-ar sta mai bine cu un guler anchior.

Doamne, cât de mult mi-a lipsit sora mea!

— Haley a avut nevoie de haine de schimb în weekend.

— Abby mi-a povestit despre ea. Așadar, este adevărat? Fratele meu, un fustangiu cu notorietate, a fost îmblânzit? Așteaptă, nu răspunde încă.

Rachel pune frenetic mâna pe telefon și apasă pe butonul de înregistrare.

— Bun. Acum răspunde.

— Mda.

Entuziasmul ei este contagios, iar eu zâmbesc fără să vreau.

— Ți-ar fi plăcut de ea.

— Mi-ar fi plăcut?

Rachel oprește înregistrarea și zâmbetul începe să-i dispară.

— Adică la trecut?

Nu vreau să fie la trecut. Vreau să fiu împreună cu Haley pentru totdeauna.

— Tata îi va da o bursă dacă o părăsesc.

— Nu, West...

Îi arunc o privire aspră.

— Nu-mi ține o predică decât dacă ai de gând să-mi spui că n-ai face orice ți-ar sta în putință ca să-i îndeplinești visurile lui Isaiah. Tata îi va oferi lui Haley ceea ce eu nu pot să-i ofer. Ceea ce o lume întreagă nu-i va oferi.

Rachel se așază mai bine pe perne și se uită fix la picioarele ei paralizate.

— Am fugit de voi și am sfârșit-o într-un accident de mașină care m-a adus în halul ăsta. M-am dus pe pista de curse ilegale ca să-i salvez viața lui Isaiah. Dacă aș avea ocazia, aș face-o din nou.

— Vezi?!

— Nu, nu văd. Nu e același lucru, fiindcă Isaiah mă iubește, iar eu pe el. Haley n-are drept de apel?

— Haley are prea mult spirit de sacrificiu ca să gândească limpede.

Vreau să rămân cu Haley, dar dacă o părăsesc înseamnă că-i asigur un viitor. Mă ridic în picioare și mă îndrept spre ușă, cu toate că durerea din piept aproape că mă face să mă încovoi.

— Să nu faci vreo prostie, mă avertizează Rachel.

— Nee, nu fac nicio prostie.

Doar frâng niște inimi.

HALEY

La școală, stau sub cornișă și cercetez cu privirea parcarea. Degetele mele răsfoiesc paginile manualului ca și cum aș amesteca niște cărți de joc. Mișcarea în sine și foșnetul paginilor mă liniștesc. N-am putut să dorm azi-noapte punându-mi întruna aceeași întrebare: Oare West știe?

Adrenalina începe să-mi pompeze în vene când văd mașina lui West intrând în parcare. A venit mai devreme, ceea ce este bine, dar și ciudat. În aer plutește o ceață ușoară și picături fine de apă strălucesc pe capota mașinii când parchează sub un stâlp de iluminat. Nu-i văd chipul prin geamurile fumurii. Nu pot să văd înăuntrul mașinii.

Închid ochii și trag aer în piept, încercând să-mi calmez groaza. Dacă povestea cu West se rezumă doar la atât? Drăguț pe dinafară, dar plin de taine pe dinăuntru? Nu. Înghit în sec și deschid ochii. West mă iubește. Totul va fi bine.

West coboară din mașină și trupul meu se dă înapoi cutremurându-se. O senzație de greață îmi urcă în gâtlej și întorc capul, așteptându-mă să icnesc dintr-o clipă într-alta. „Dă, Doamne, să fie o greșeală."

Arată de-a dreptul formidabil pe când se apropie de mine. Poartă o cravată neagră care iese în evidență pe cămașa lui albă proaspăt călcată. Pantalonii lui negri i se potrivesc perfect și părul lui blond este frumos aranjat și dat cu gel. Este sigur pe el, perfect și frumos, dar nu este West al meu.

Jur că mă ciupesc ca să-mi dau seama dacă visez sau nu. Ceea ce se află în fața mea trebuie să fie o plăsmuire a temerilor mele, un coșmar. Ciupitura dureroasă de pe brațul meu nu se compară cu tăietura de cuțit care-mi sfâșie inima.

West își vâră mâinile în buzunare când se oprește la mai puțin de jumătate de metru de mine.

Ne privim lung... eu de parcă nu l-aș mai fi văzut până acum.

— De ce ești îmbrăcat așa?

— Mă întorc la Worthington. De fapt, mă întorc la tot.

La tot?

— Ce vrea să însemne asta?

West scrutează clădirea școlii, mașinile, pe ceilalți elevi, care-și întorc capetele precum vulturii ca să asiste la spectacolul nostru.

— Nu aparțin acestui loc. N-am aparținut niciodată. A sosit momentul să încetez să mă mai port altfel decât sunt cu adevărat și să mă întorc în lumea mea.

Un nou val de mânie mă ia cu asalt; sunt supărată pe mine însămi pentru că-l iubesc.

— Scuipă tot.

— Uite ce e. Suspendarea m-a făcut să mă gândesc mai bine la tot. Când am ajuns acasă aseară, mă așteptam ca tata să mă dea din nou afară, dar nu a făcut-o. Am stat de vorbă, iar el a aranjat să mă întorc la Worthington și m-a convins că, deși m-am întors acasă, nu eram de fapt acasă. Are dreptate. Trebuie să fiu acasă. A sosit vremea să fiu din nou un Young. Haley, te-am iubit. Te-am iubit, într-adevăr, dar drumurile noastre trebuie să se despartă.

— Drumurile noastre trebuie să se despartă?

Închid gura brusc. Un milion de gânduri se învălmășesc în mintea mea... O mie de emoții. Îmi vine să-l întreb de ce, să-l conving să rămână, să-l întreb dacă m-a iubit vreodată cu adevărat, dar cuvintele care-mi ies de pe buze îmi provoacă o durere atât de covârșitoare, încât efectiv mă clatin când le rostesc.

— Am fost doar încă o fată.

— Nu. Niciodată.

Face un pas spre mine, dar îmi ridic brusc brațele, ca un avertisment. West se clatină, iar eu îmi ridic bărbia.

— Ai de gând să renunți la mine?

S-ar putea ca durerea să-i înmoaie privirea pe care mi-o aruncă cu ochii lui albaștri, dar nu cred. Mai degrabă este milă. S-a folosit de mine și acum l-a apucat mila.

— Ai de gând să renunți la mine?

Mușchii mi se încordează și mai mult cu fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Aș prefera să fiu furioasă acum, fiindcă furia e mult mai bună decât durerea.

— Ai de gând să renunți la mine și la luptă?

El încuviințează dând din cap și își ferește privirea de mine. Ochii îmi ard din pricina lacrimilor. „Sunt o proastă. Cât pot să fiu de proastă!"

— Știai cine sunt? Știai că din cauza tatălui tău am pierdut totul?

West de-abia mă privește în ochi și-mi răspunde cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu-l aud.

— Da.

Mă clatin din pricina impactului pe care-l au vorbele lui, de parcă mi-ar fi tras efectiv un pumn, dar, așa cum am învățat, îmi recapăt repede echilibrul și-i invadez spațiul personal. Îmi înclin capul într-o parte și nu-i las loc să se uite la altceva decât la mine.

— Nu mi-ar fi păsat dacă mi-ai fi spus, dar chestia asta...

Îi dau brusc la o parte cravata înainte de a-mi apăsa ambele palme pe pieptul lui și de a-l împinge. West se clatină, dar nu din cauza forței mele, ci a faptului că cedează.

— N-am să-ți pot ierta asta. Probabil că nu merita să lupți pentru mine.

Fără să-i acord șansa de a-mi răspunde, mă răsucesc pe călcâie și dispar în mulțimea de elevi care coboară din autobuze. Îmi tremură buza de jos și încerc să-mi reprim lacrimile. Intru repede în

școală și, când primele lacrimi fierbinți încep să-mi șiroiască pe față, dau fuga în prima toaletă care-mi iese în cale.

Fetele stau la palavre, dar nu le bag în seamă, ci intru repede în ultima cabină. Trântesc ușa după mine, mă prăbușesc cu spatele de perete și simt cum sub picioarele mele s-ar căsca o gaură neagră. Vreau să trag aer în piept, dar simt că nu-mi intră în plămâni, apoi îmi țin respirația ca să-mi înăbuș hohotele de plâns, care sunt inevitabile și-mi zguduie trupul de parcă aș fi intrat în convulsii.

Am pierdut totul... Mi-am pierdut casa, familia, speranța, l-am pierdut pe West. Nu mai am unde să merg. Nu mai am planuri de rezervă... Nu mai am pentru ce să lupt.

WEST

M-am schimbat într-o pereche de jeanși și un tricou înainte de a pleca la bar. Uniforma de școală particulară m-ar fi făcut să încasez o bătaie zdravănă de la o gloată de sindicaliști șomeri și furioși. Deși nu pare o idee chiar așa de rea să fiu scuturat zdravăn de o gloată furioasă. Poate că ar durea mai puțin decât amintirea faptului că am frânt nu numai propria inimă, dar și inima singurei fete pe care am iubit-o vreodată: Haley.

Câțiva tipi joacă pocher la o masă dintr-un colț. E trist că a început să-mi placă izul de bere stătută. Ca de obicei, Denny stă aplecat deasupra laptopului de la capătul tejghelei.

— Ai întârziat.

La Worthington cursurile încep cu o oră mai târziu decât la școlile de stat. Arunc o privire în jur. Mă omoară faptul că am ajuns să fiu atât de mândru de spelunca asta. De scaunele și de mesele pe care le-am reparat, de difuzoarele pe care le-am montat, de lucrările de tâmplărie de la bar. Mi-am descoperit, în sfârșit, un talent, iar acum totul se duce de râpă.

Trag adânc aer în piept ca să nu-mi încleștez pumnii. Nu mai reacționez deloc. Doar gândesc și-i ofer lui Haley ceea ce are nevoie.

— Îți mulțumesc pentru șansa pe care mi-ai oferit-o, dar îmi dau demisia.

Mușchii șefului meu se văluresc în timp ce se îndreaptă de spate. Denny este cea mai deosebită persoană pe care am întâlnit-o: un ditamai omul care hrănește o traficantă de droguri vagaboandă și oferă o slujbă unui tip aruncat pe drumuri.

— Te-ai târât în patru labe înapoi la taică-tău până la urmă. Și eu care credeam că ți-a crescut o pereche de coaie.

Nu i-am spus niciodată că sunt un băiat de bani gata.

— Vorbești în necunoștință de cauză.

El își încrucișează brațele la piept.

— Vorbesc despre rahatul pe care-l știu de când mă-ta era în scutece. Așază-ți fundul ăla jalnic pe scaun și așteaptă.

Simt că sunt absorbit într-un tunel atunci când Denny își închide laptopul și se duce în partea din spate a barului. Toate imaginile, sunetele și mirosurile din bar se estompează pe când mă prăbușesc pe un taburet. Gândurile îmi gonesc prin minte... luni la rând m-am întrebat de ce vine mama aici... dacă are vreo relație extraconjugală... Abby mi-a spus că venea să se întâlnească cu fratele ei... Și, pe când Denny revine din spate ducând în mâini un album plin cu amintiri, oroarea adevărului mă năucește.

— Încă ai timp să pleci.

Abby se furișează lângă mine. Și face ceva ce n-a mai făcut până acum, mă atinge pe braț. Mă înghiontește ușor, înclinându-și în același timp capul spre ieșire.

— E în regulă dacă nu vrei să afli unele adevăruri. Să te prefaci e mult mai ușor. Crede-mă pe cuvânt.

Îmi întorc cu încetinitorul privirea spre ea.

— M-ai mințit în legătură cu motivul pentru care ea venea aici?

— Eu mint în general, recunoaște ea fără să-și ceară scuze. Fac asta ca să supraviețuiesc și, din când în când, și ca să-i ajut pe alții să supraviețuiască. Am nevoie de toată karma bună pe care o pot obține.

Ușa de la intrare stă deschisă, sprijinită cu o bucată de lemn. Aș putea să plec și să mă întorc la viața mea de dinainte, așa cum mi-a sugerat tata. Am multe opțiuni: să mă duc diseară la petrecerea lui Mike, să completez formularul de înscriere la universitatea din Louisville sau să rămân unde mă aflu. Să plec ar putea fi o

binecuvântare... să nu aflu niște lucruri care cu siguranță mă vor schimba.

Denny trântește albumul pe bar și zgomotul făcut ne trezește și pe mine, și pe bețivani. De parcă ar fi o carte de vrăjitorie cu incantații ce pot schimba cursul istoriei, mâna mea atârnă în aer, deasupra coperții albumului, aproape atingându-i marginile cu degetele.

— După asta nu mai există cale de întoarcere, mă previne Abby. Nu mai poți da înapoi.

N-a mai existat cale de întoarcere din momentul în care am cunoscut-o pe Haley. Indiferent ce ar conține cartea asta, eu m-am schimbat în bine. Deschid și închid ochii. Și iată-mă acolo: e o nenorocită de poză de-ale mele. Trupul mi se convulsionează de parcă aș fi fost împușcat de mai multe ori.

Redeschid ochii când aud cum un lichid este turnat într-un pahar. Denny toarnă Maker's sec în două pahărele. Împinge unul spre mine și toastează cu celălalt.

— Pentru familie și pentru orice naiba ar însemna asta.

El dă lichidul peste cap. Eu mă holbez la paharelul meu, pe de-o parte gândindu-mă că alcoolul îmi va șterge informația din minte, dar, pe de altă parte, cum mi-am așternut... Râd pe înfundate. Nu, mama a pus așternutul pe pat, iar eu zac în el acum.

— Tata mi-a spus că nu s-au cunoscut la facultate.

Dar când mi-a spus asta, am presupus că tata călcase strâmb, nu mama.

— Ți-a spus asta, ei nu zău?

Denny râde de parcă unul din noi ar fi spus o glumă.

— Mare figură e omul ăla!

— Mama mi-a spus că ea a făcut niște greșeli.

Mai ales când o jelea pe Colleen. Mama obișnuia să zacă ghemuită pe podeaua din camera lui Colleen și se întreba dacă nu cumva moartea copilei sale a fost pedeapsa pentru neștiutele

păcate din tinerețea ei. Îmi imaginam că cea mai mare greșeală a ei a fost că a depășit viteza pe autostradă.

Denny își mai toarnă un păhărel.

— Greșeala ei a fost că s-a culcat cu un Young și a acceptat cererea lui în căsătorie, refuzând-o pe a mea. Colleen n-a fost o greșeală, chiar dacă biologic era o Young. Nici tu n-ai fost o greșeală. Tu ai fost o fărâmă din ceea ce eu și Miriam ar fi trebuit să avem.

Lumea din jurul meu dispare pe când scot din album poza în care apar, copil fiind, în barul ăsta nenorocit.

— Am fost conceput ca s-o salvez pe Colleen, așa că asta e o minciună gogonată.

— Ideea asta i-a venit mamei tale doar după ce au apărut două linii pe testul de sarcină. Jumătate din gene trebuiau să conteze, nu? Mama ta s-a născut și a crescut în acest cartier. Întotdeauna a trebuit să ia decizii rapide ca să supraviețuiască. Cu excepția acelei dăți când un Young s-a hotărât să se despartă de părinții lui și să se mute în mahala, în cartierul nostru. Nu a mai fost în stare să gândească limpede când el și-a făcut apariția aici.

— S-au cunoscut într-un bar?

— În acest bar. Pe atunci tatăl meu era patronul.

Ochii îi zboară spre Abby, care este neobișnuit de tăcută.

— Și tata avea obiceiul să aibă grijă de nevoiași.

— Cât timp a durat relația dintre tine și mama?

El mustăcește.

— Te referi la relația pe care am avut-o cu mama ta înainte să mă înșele cu tatăl tău și să rămână însărcinată cu Colleen sau la noaptea pe care eu și mama ta am petrecut-o împreună când a aflat că boala lui Colleen ajunsese în fază terminală și tatăl tău și-a văzut mai departe de afacerile lui imediat ce a primit vestea?

Mama provine din acest cartier.

Mama provine din acest cartier și iubitul ei a fost tipul din fața mea. Tata mi-a spus că și-a ieșit din minți când era mai tânăr.

Probabil că atunci a ajuns aici. În barul ăsta, unde i-a făcut avansuri mamei și apoi au conceput-o pe Colleen. Și abia după aceea s-au căsătorit și ne-au mințit pe noi.

Ne-au mințit.

Ne-au mințit fiindcă absolut totul în familia Young ține de aparențe.

După ce părinții mei și-au consolidat căsnicia, întemeind o familie cu trei copii, viața s-a complicat, fiica lor s-a îmbolnăvit și ei s-au prăbușit sub povara suferinței, iar mama a venit aici... la Denny... S-a întors la viața pe care o avusese înainte și așa m-a conceput.

— Se pare că el nu este tatăl meu.

— Ți-a oferit ceea ce eu nu puteam să-ți ofer.

Denny își desface larg brațele.

— Uită-te la palatul meu. Poți să juri că seamănă cu o creșă, nu-i așa?

Îmi îndes poza în buzunarul de la spate.

— Nu-ți mai bate joc de mine. Știu că ea vine aici în a treia vineri a fiecărei luni.

Abby se întinde și deschide albumul exact la mijloc, unde sunt și alte poze cu mine.

— Vine să-i aducă poze. Asta i-a cerut el când a renunțat la drepturile lui părintești.

— De ce nu le trimite pe mail? insist eu. Te vizitează fiindcă încă sunteți împreună.

Denny clatină din cap.

— Dacă eu am fost nevoit să renunț la tine, mama ta a trebuit, la rândul ei, să apară aici o dată pe lună și să înfrunte deciziile pe care le-a luat. Trebuie să mă privească în ochi, știind că m-a respins. Relația dintre mine și Miriam nu a continuat. Chiar și după acea noapte petrecută împreună, ea tot tatălui tău îi aparținea. Niciodată n-a existat vreo îndoială în privința asta.

Ce o forța el să înfrunte? Faptul că eu nu făceam parte din viața lui sau că ea nu-l iubea? Dar întrebarea rămâne nerostită.

— Ăsta-i adevărul

Denny închide albumul.

— Mama și tatăl tău au făcut greșeli, la fel și eu. Eram tineri și n-aveam deloc capul pe umeri. Am văzut cum te-ai schimbat în ultimele două luni. Poți să te duci înapoi în hărăbaia aia de casă și să fii marioneta familiei Young, exact așa cum au făcut mămica și tăticul tău, sau poți să rupi lanțurile și să iei propriile decizii.

Sar ca ars de pe taburet și-l dau la o parte din calea mea cu o lovitură puternică de picior pe când îmi croiesc drum spre ușă. Scaunul se izbește de podea făcând zgomot.

— Nu știi cu ce mă confrunt.

— Dacă e vorba de familia Young, atunci totul ține de control și de bani. Un mic sfat părintesc: după ce ai pornit pe drumul acela, e ca și cum ai intra într-o grădină sălbatică. Totul este frumos până când vița-de-vie se agață de tine și te sfâșie. Mama ta a fost pe vremuri o persoană cu totul diferită. Era plină de viață.

Detest mila ce se revarsă din ochii lui Abby și, dintr-odată, înțeleg de ce ea urăște asta.

— De ce dracului stau să te ascult? M-ai abandonat.

— E interesant, remarcă Denny, cum ai ajuns și tu, într-un final, aici. Puștiul care a intrat aici cu două luni în urmă credea că să fii bărbat înseamnă să sfidezi orice ticălos din cartier. Și, ia spune-mi, ai rămas același puști tâmpit sau ți-ai dat între timp seama ce înseamnă să fii cu adevărat bărbat?

HALEY

În sfârșit, s-au rupt zăgazurile cerului și s-a dezlănțuit ploaia. Intru în casa unchiului meu cu părul ud și cu cămașa lipită de trup. Căldura din casă și picăturile reci de ploaie care-mi alunecă în jos pe brațe mă fac să mă înfior. Îmi pun un picior în spatele celuilalt ca să mă descalț de un pantof, dar mă opresc când o văd pe mama intrând în camera de zi cu telefonul strâns lipit de ureche. Este albă ca varul la față și degetele îi tremură.

— Dacă aveți vreo veste despre el, să mă anunțați, da? se roagă ea.

Nimic nu mai e în regulă. Casa este cufundată în tăcere. Unchiul meu nu conduce lumea din fotoliul său. Verișorii mei mai mici nu se împing în joacă în vreun perete. Maggie nu desenează stând pe podea.

— Bine, mulțumesc.

Ea închide telefonul și se uită la mine.

— Credeam că de la școală te duci direct la sală.

Mă lupt cu lacrimile care se declanșează automat atunci când aud pomenindu-se ceva în legătură cu West.

— M-am răzgândit. Unde este Paul?

— Mătușa ta l-a convins să se ducă la ea, ca să mă ajute. Am nevoie de timp.

Felul în care-i tremură mâinile mă neliniștește.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de tatăl tău. A dispărut.

WEST

E aproape miezul nopții, iar eu trântesc ușa de la intrarea din spate, care dă în bucătărie. Mama se răsucește pe călcâie. Ține telefonul lipit de ureche și are ochii roșii și umflați de plâns.

— A venit.

Mama apasă un buton și lasă telefonul jos. Mi-am petrecut ore în șir la volan, gândindu-mă la mama mea: la felul cum îmi cerea în mod insistent să folosesc un șervet la masă, la privirile ucigătoare pe care mi le arunca ori de câte ori purtam șapca invers la vreun eveniment caritabil, la felul cum mă învăța să folosesc furculița la fiecare dineu, la nenumăratele dăți în care mi-a înnodat și deznodat papionul de la frac.

— M-ai mințit.

— N-am crezut că Denny o să-ți spună.

— Timp de optsprezece ani m-am simțit un ratat. Am crezut că *eu* am fost de vină pentru că a murit Colleen, dar nici măcar n-aveam cum să fiu compatibil.

Ea își duce o mână la inimă.

— Mi-au spus că ar fi o vagă speranță și cu speranța asta s-a hrănit tatăl tău, fiind astfel în stare să treacă peste greșeala mea și să te iubească, fiindcă tu urmai să fii soluția noastră.

Îmi desfac larg brațele.

— Ca apoi să mă urască din moment ce n-am reușit!

— Nu este adevărat.

Tata intră în bucătărie.

Cu părul lui negru, cu ochii lui negri, fără să semene deloc cu mine.

— Te simți ușurat că nu sunt al tău? Cred că mureai să-mi spui asta... de când, din clasa a cincea?

Tata își slăbește nodul de la cravata lipită de gât.

— Ești fiul meu. Fiul *meu*. N-am vrut să afli niciodată.

Scot poza din buzunarul de la spate și o trântesc pe masă.

— Nu sunt fiul tău.

Când ajung pe hol, mă întorc.

— Am renunțat la Haley din cauza ta. Am renunțat la singura persoană care a însemnat ceva pentru mine.

Mama vine în spatele tatei și-i pune o mână pe umăr. Nu-i înțeleg deloc. Se rănesc reciproc, mint și înșală, și totuși se comportă de parcă ar fi îndrăgostiți.

Tata îi acoperă mâna cu a lui.

— Te înșeli în privința lui Haley. N-ai renunțat la ea din cauza mea. Ai făcut-o ca să te ajuți pe tine. Ca să o ajuți pe ea.

Râd în barbă. Ticălosul ăsta chiar a rostit un adevăr.

— Corect, dar dacă n-ai fi încercat tu să mă controlezi, n-aș fi fost pus în situația de a alege între a trăi în iad fără ea și a fi un ticălos fiindcă mă pun în calea visurilor ei.

— Hai să stăm jos, propune el. Lasă-ne pe mine și pe mama ta să-ți explicăm.

Nu spun „nu". În schimb, plec.

HALEY

Jax îndreaptă lumina lanternei spre mine, iar eu ridic mâna ca să nu mă orbească.

— Se apropie ora de stingere, Haley. Du-te acasă.

— Nu m-m-m-ă-ă-ă-ă d-d-d-uc.

Îmi clănțăne dinții în gură. Ploaia răpăie cu putere pe asfalt și strada e plină de bălțoace. Toți trei l-am căutat ore în șir pe tata. A dispărut de două zile. Se pare că tata a început să lipsească nopțile de acasă în ultimele trei luni. Mama ne-a ascuns asta fiindcă el își făcea apariția dimineața devreme, iar ea reușea să-l strecoare în casă înainte ca unchiul meu să se trezească pentru a se duce la muncă. Dar acum e prima oară când lipsește atât de mult.

Ploaia de primăvară a adus cu ea temperaturi mai scăzute și, în lumina lunii, toți trei mai căutăm o dată prin împrejurimi. Jax mă ia de mână și mă ghidează pe sub viaductul șoselei. Un camion cu remorcă trece pe deasupra capetelor noastre, iar metalul și cimentul din jurul nostru vibrează din toate încheieturile.

Kaden își dă jos hanoracul leoarcă și rămâne într-un tricou cu mânecă lungă. Își scoate tricoul uscat și mi-l întinde mie. Scutur din cap în semn că n-am nevoie de el și-mi frec viguros brațele cu mâinile, ca să alung senzația de răcoare.

— Ia-l, Hays, sau chiar eu îți smulg hainele de pe tine ca să ți-l pun.

Amândoi se întorc cu spatele pe când eu mă dezbrac de hainele ude și trag pe mine tricoul cald al lui Kaden. Îmi suflec mânecile și-mi doresc să fiu acum sub un maldăr de pături uscate.

— Gata.

Ei se întorc cu fața spre mine, iar Kaden țipă ca să acopere zgomotul ploii.

— Și acum du-te acasă!

Aș vrea eu să pot.

— E și tatăl meu!

Jax se apropie mai mult de mine.

— Tu n-ai dormit niciodată pe stradă. În curând o să se facă al dracului de frig.

— Trei perechi de ochi îl vor găsi mai repede. Vă pierdeți timpul aiurea! Dacă este pe undeva, pe aici? Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Du-te și spune-i tatei ce facem, mă îndeamnă Jax. Poate că ne va lăsa să intrăm la noapte în casă știind că-l căutăm pe fratele lui. Știi că mama ta și Maggie sunt foarte necăjite. Stai cu ele. Au nevoie de tine.

Mă doare maxilarul din cauza clănțănitului neîntrerupt al dinților.

— Încercați să scăpați de mine.

Părul spălăcit al lui Jax îi stă lipit de creștet.

— O să intri în șoc hipotermic și exact asta ne mai lipsește: să alergăm cu tine la spital, pe lângă faptul că-l căutăm pe tatăl tău. Du-te acasă.

— Și voi, băieți? Unde o să stați dacă se va face prea frig? Ultimul autobuz spre sală a trecut acum o jumătate de oră.

— Când o să pricepi că suntem mai puternici decât părem?

Jax îmi aruncă un rânjet viclean.

— Haide. Pleacă. Mai sunt doar câteva minute până se dă stingerea.

Fără tragere de inimă, o pornesc prin ploaia torențială. O mașină se apropie pe șosea, iar eu sar pe iarbă ca să nu devin motivul pentru care i s-ar lua caruetul șoferului. Farurile mă izbesc drept în față, iar eu îmi feresc privirea de lumina lor orbitoare și chiar atunci observ o mișcare în șanțul de lângă șosea.

Inima îmi bubuie în urechi când recunosc pardesiul maro.

— Kaden! Jax!

Cobor în fugă spre șanț, orbecăind și alunecând pe pantă, și-i strig din nou pe băieți. Mă strigă și ei ca să-mi răspundă și le aud pașii în spatele meu. Fasciculele de lumină pâlpâie pe noroiul din fața mea. Pământul suprasaturat de apă cedează și picioarele îmi alunecă. Îmi duc repede mâinile la spate ca să amortizez căzătura, dar Jax mă prinde din spate în timp ce Kaden trece în goană pe lângă noi.

Kaden se apleacă deasupra acelei siluete.

— El e! Jax, am nevoie de tine!

Îmi înfig bine picioarele în pământ, iar Jax sare să-l ajute pe Kaden să-l ridice pe tata. Tremur, dar nu de frig, ci de spaimă.

— E teafăr?

Trebuie să fie. Inima mea n-ar suporta încă o pierdere.

— La dracu'! mormăie Jax pe când se ghemuiește în fața lui. E beat.

Fără să-mi pese dacă întregul deal s-ar prăvăli într-o alunecare de teren, cad din nou în fund. Tatăl meu, omul care aproape că nu se atinge de băutură, este beat, iar unchiul meu nu va permite în niciun caz accesul în casa lui unei persoane care pune gura pe alcool.

— Am dat cu toții de dracu'.

WEST

Zac în pat și ochii mi se închid, până când elicele ventilatorului din tavan se contopesc într-una singură. Țin telecomanda în mână și tot pornesc și opresc sistemul stereo. Când muzică, când liniște. Fantoma lui Haley mă înconjoară din toate părțile: râsul ei îmi răsună în minte; amintirile atingerilor ei rostesc șoapte pe pielea mea.

În casă e prea liniște. Mult prea multă liniște. Simt nevoia imperioasă de sunet, zgomot, muzică, dans și alcool, dar nu mai pot trăi așa. Haley a spus că eram mai bun decât toate astea. Sunt mai bun. I-am spus că merita să lupt pentru ea și, tocmai când era pe punctul de a crede asta, am abandonat-o.

Explozia de durere mă trezește din amorțeală și mă face să mă dau jos din pat și să mă îndrept spre ușă. Haley mi-a spus că impulsurile au legătură cu emoțiile, nu cu gândirea. Simt nevoia să uit. Trec pe lângă scara cufundată în întuneric și încetinesc când ajung în dreptul ușii de la camera lui Rachel.

Ușa hârșâie ușor podeaua pe când se deschide, dar de data asta nu mai strălucește nicio lumină albăstruie. Rachel a avut astăzi fizioterapie, iar acum doarme respirând ușor. Doarme și Ethan, geamănul ei, așezat într-un fotoliu în cealaltă parte a încăperii, cu un laptop închis în poală.

Mă las încet pe jos, cu spatele sprijinit de patul ei.

Tăcerea de aici este cu mult mai apăsătoare decât cea din camera mea, dar caut să umplu golul, carcasa în care m-am transformat.

Se aude o mișcare și o mână alunecă, atingându-mă pe umăr.

— Am părăsit-o, Rachel!

Vocea mi se frânge, iar disperarea și durerea pe care am încercat să le îngrop răzbat acum la suprafață.

— Am părăsit-o și, în momentul ăsta, nu știu de ce.

Ochii îmi sunt scăldați în lacrimi și izbesc cu pumnul în podea, enervat peste măsură. Rachel se mișcă spre marginea patului.

— Atunci recupereaz-o.

— Tata îi va da ceea ce-și dorește.

Mă opresc. La naiba cu mine! La naiba cu el! La naiba cu toate astea!

— El nu este tatăl meu.

Ea rămâne tăcută preț de o secundă și apoi oftatul care-i scapă de pe buze mă rănește profund.

— Ne-a spus mama.

Se aude un zgomot lângă mine și fac ochii mari când văd un Ethan amețit de somn sprijinindu-și capul de pat.

— Putem să trecem peste căderea ta nervoasă ca să pot să dorm și eu puțin?

— De ce ești aici?

— Din același motiv ca și tine, îmi spune el. Din același motiv pentru care noi trei facem ce facem și tot împreună suntem. Cu toate că problemele noastre păreau mult mai simple pe vremea când puneam spumă de baie în jacuzzi. Nu contează cine e tatăl tău, West, fiindcă adevărații reprezentanți ai familiei Young sunt aici, în camera asta. Întotdeauna am fost noi trei împotriva tuturor celorlalți. Din cine știe ce motiv, ne-a trebuit ceva mai mult timp ca să fim din nou împreună.

Îmi îngrop fața în palme și mă lupt cu valul de durere care mă copleșește.

— Nu mai știu cine sunt.

— Ei bine, ai putea să încetezi să fii ca tata?

— Ethan, îl dojenește Rachel.

Furia clocotește în mine.

— Ce-ai spus?

— Este aici, Rach, și ne cere ajutorul. Fie îi spunem acum, fie pierdem ocazia.

Ea se sprijină la loc pe perne, într-o acceptare tăcută.

— Ești furios fiindcă tata te-a pus într-o postură proastă cu Haley, corect? spune Ethan.

Dau din cap, dar sunt și mai furios pe mine însumi.

— Nu cumva Haley ar trebui să fie furioasă pe tine fiindcă i-ai luat dreptul de a alege singură? Mie unul chestia asta mi se pare că seamănă foarte mult cu felul în care ne tratează tata.

— Spui că nu știi cine ești, adaugă Rachel. Dar ar trebui să te întrebi: cine vrei să fii?

HALEY

Unchiul meu ne așteaptă pe verandă. Lumina fiind stinsă, el pare mai degrabă o umbră, dar forțele malefice care emană dinspre casă îmi spun că el este. Stă sprijinit de stâlpul metalic ce susține copertina și îi urmărește cu privirea pe Jax și pe Kaden, care-l târăsc pe tatăl meu semiconștient spre casă.

— Cât este ceasul? întreabă Kaden.

— Nu contează, răspunde Jax. Oricum nemernicul ăla n-o să ne lase să intrăm.

Cu toate acestea, ne continuăm drumul.

— Este fratele lui. Îl va lăsa să intre, le spun. Poate că nu și pe noi, dar să sperăm că pe tata îl va primi. O să-i spunem că-i este rău.

— Există vreo gripă care să te facă să duhnești a bere?

Jax își schimbă poziția ca să-l susțină mai bine pe tata. Ploaia își continuă asaltul și este aproape imposibil să te ții de ceva.

— Există un motiv pentru care tatăl meu este atât de obsedat să dețină controlul în privința asta. Tatăl lui se îmbăta și apoi îl bătea până-i suna apa-n cap. Stresul posttraumatic nu se aplică doar în cazul soldaților.

Jax și Kaden se opresc pe stradă în fața casei și se uită lung unul la altul cu ochi deznădăjduiți. Jax face un semn spre trotuar și amândoi îl așază pe tata pe bordură.

— Stai cu ochii pe el, Hays.

Tata se clatină și mă duc repede lângă el să-l sprijin. Frigul îmi pătrunde în oase în timp ce stau cu picioarele într-un șuvoi de apă ce țâșnește dintr-un cămin de canalizare. Tata bălmăjește ceva, dar

nu pot să-l aud din cauza răpăitului ploii pe acoperișuri și a vuietului apei din canalele de scurgere de dedesubtul nostru.

Deasupra noastră, un stâlp de iluminat prinde viață. Lumina slabă pâlpâie, oferind o senzație sinistră. Închid ochii în timp ce ploaia se revarsă asupra mea cu puterea unei cascade. Cum de-am ajuns aici? Cum de viața mi-a scăpat de sub control?

— De ce?

Tata își înalță capul și cuvintele lui John îmi răsună în minte: „El a pierdut propria bătălie cu viața". Simt cum crește mânia în mine, transformându-se într-un val uriaș ce se sparge la țărm.

— De ce?!

În spatele meu, Jax și Kaden încep să-și pledeze cauza. Tata își freacă fața cu mâinile.

— Nu trebuia să mă găsiți.

Când aveam doisprezece ani, tatăl meu a luptat în ultimul lui meci. Adversarul său avea jumătatea vârstei lui, era mai agil și mai puternic, dar tata avea talent. Îmi aduc aminte cum am urmărit meciul, frământându-mi mâinile și cu ochii pironiți asupra tatălui meu, de parcă voința mea ar fi fost suficientă ca să-l împingă spre victorie.

A fost o luptă sângeroasă. De două ori a căzut la pământ. De două ori s-a ridicat din nou în picioare. La sfârșitul celor cinci runde, tatăl meu stătea victorios în ring. Acum stă prin șanțuri.

— Tu nu bei. Nu-ți stă în fire, îi șoptesc eu.

Tata își înalță capul spre cer și clipește de parcă și-ar recăpăta coerența.

— Nu mai știu cine sunt.

Gândul îmi zboară la acasă... la casa mea... la patul meu. Ar trebui să fiu acolo, în camera aceea din colț de la etaj. Când ploua, se auzeau clinchetele clopoțeilor de vânt de sub fereastra mea și mă cuibăream sub pătură, recunoscătoare că eram la adăpost.

Dar nu sunt acolo. Sunt aici. Putrezesc pe bordură lângă tatăl care m-a dezamăgit. Deziluzia asta, senzația asta copleșitoare că

am fost dezamăgită, n-are nicio legătură cu pierderea casei, sau cu adăposturile pentru oamenii străzii, sau cu faptul că locuim în iad.

— Cum de-ai putut să te dai bătut?

Tremur, dar nu de frig, ci fiindcă am senzația că a murit cineva; de parcă tata ar fi murit cu luni în urmă, iar eu de-abia acum descopăr adevărul.

Arunc o privire peste umăr când aud pași apropiindu-se de noi. Jax îl înșfacă pe tatăl său de brat în timp ce acesta se îndreaptă țanțoș spre noi.

— Îi este rău, tată. Lasă-ne pe mine și pe Kaden să-l ducem în pat.

Unchiul meu se smulge din strânsoarea lui Jax și eu mă aplec și mai mult asupra tatei.

— Trebuie să minți. A trecut ora de stingere și este singura modalitate prin care putem intra în casă. John te caută pe străzi și ultimul autobuz spre sală a trecut deja. Nu mai avem opțiuni.

El întinde mâna și-mi dă la o parte părul ud de pe față.

— De ce-ai venit după mine? Trebuia să fii în pat, în deplină siguranță.

Dinții mei se ciocnesc zgomotos unii de alții și durerea mă copleșește, doborându-mă de parcă aș fi fost lovită sub genunchi. Vreau să plâng. Vreau să urlu, dar nu pot. Astea sunt manifestările unui copil, dar eu am trecut de mult de faza asta. Sunt adultul care-și caută tatăl prin coclauri.

— Pentru că nu-i abandonez pe cei pe care-i iubesc. Nu ți-aș face ceea ce-mi faci tu mie chiar în clipa asta.

— Ajută-mă să mă ridic.

Mă ridic și-i întind o mână. El mi-o ia și, cu mai mult efort decât ar trebui, se ridică șovăielnic în picioare. Unchiul meu se repede spre noi. Ploaia deja i-a pătruns prin tricoul negru, udându-l până la piele.

— Ce-ai pățit?

— Îi este rău, răspund eu. Lasă-ne să-l ducem înăuntru până nu leşină din nou.

Privirea ucigătoare pe care mi-o aruncă unchiul meu mă face să-mi îndrept spinarea.

— Atâta vreme cât nu mă adresez direct ţie, tacă-ţi fleanca.

Îmi muşc buza ca să nu-i răspund. Îl urăsc. Îl urăsc pentru felul în care mă înjoseşte. Îl urăsc pentru că mă face să mă simt la fel de mică şi de neînsemnată ca un grăunte de praf, iar ceea ce urăsc şi mai mult este faptul că la fel se poartă şi cu tatăl meu, cu Jax, cu toată lumea. Există în mod categoric un iad, iar el este pe lista de aşteptare.

Mă rog ca unchiul meu să păstreze distanţa între ei. Poate, doar poate, că prin ploaia asta n-o să simtă mirosul puternic de alcool.

— Mi-a fost rău de dimineaţă, spune tata. Şi mi s-a făcut şi mai rău pe când mă întorceam acasă cu autobuzul. M-am aşezat pe marginea drumului şi probabil că am leşinat.

Unchiul meu se apropie şi mai mult, iar neliniştea mea creşte la cote alarmante. Se apleacă şi adulmecă. Închid ochii pentru o clipă. Ştie. Unchiul meu ştie.

— Eşti un ratat nenorocit.

Nu mai văd nimic altceva în faţa ochilor decât pe unchiul meu. Tatăl meu, un ratat? Doborât poate, dar nu eliminat din luptă. L-am văzut străduindu-se să se ridice în picioare şi poate să o facă din nou.

Tata îşi pleacă fruntea.

— Ştiu.

Fac un pas în faţa lui şi-l apuc zdravăn de cămaşă cu ambele mâini.

— Nu eşti!

— Ba sunt.

Glasul i se frânge.

— Ascultă!

Mă las în genunchi, astfel încât să fiu mai mică decât el acum, când se află în starea asta.

— Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Putem face asta. Trebuie doar să lupți din nou.

— Dă-mi drumul, Hays. Ar fi mai bine să-mi dai drumul.

— Dar...

Tata îmi dă la o parte mâinile de pe cămașa lui și cade din nou pe pământ. Degetele mele încă se încleștează în aer, de parcă m-aș agăța de el, și-mi dau nepăsătoare seama că asta am făcut în ultimele luni: m-am agățat de un cadavru.

Tresar de parcă cineva ar fi tras cu o armă puternică în noapte. A fost o împușcătură, într-adevăr, numai că nu s-a auzit niciun zgomot. În afară de cel al ploii care biciuiește asfaltul. Luni întregi unchiul meu a tras glonț după glonț în pieptul tatălui meu, iar tata a stat acolo și le-a încasat până când s-a scurs tot sângele din el.

Iar eu nu mă deosebesc cu nimic. Am făcut același lucru. Îmi aplec capul într-o parte și lumea se învârte în jurul meu când mă uit spre Paul. Poate să tragă câte gloanțe vrea, fiindcă, în sfârșit, o să ripostez și eu.

Înainte ca vreun gând rațional să-mi tempereze emoția, răbufnesc în fața unchiului meu.

— Este mai bărbat decât o să fii tu vreodată! Tu ești ăla patetic. Te ascunzi după vorbe, după amenințări și, când ți-e foarte frică, devii un băiețel demn de dispreț și-i umilești pe cei care nu se pot apăra singuri. Dacă ești atât de grozav și de puternic, atunci lovește-mă pe mine, ticălosule, și o să te lovesc și eu.

Nici măcar nu se clintește în fața amenințării mele. În schimb, se face alb ca varul.

— Strânge-ți catrafusele, pleacă din casa mea și ia-ți cu tine și familia patetică.

Amețeala îmi tulbură vederea și înghit picături de ploaie odată cu aerul pe care încerc să-l inspir. Luni întregi i-am tot spus lui

West să-și controleze mânia și iată că acum eu mi-am pierdut controlul într-un moment critic total nepotrivit. Ce-am făcut?

— Îmi pare rău.

— Prea târziu.

Unchiul meu calcă pe iarbă și eu îi tai calea.

— Îmi pare rău. Te rog. Am greșit.

— Pleacă din calea mea până nu te dau eu la o parte.

— Atinge-o numai pe sora mea și să dea dracu' dacă nu te omor cu mâna mea.

Kaden se îndreaptă cu pași mari spre noi.

Eu mă concentrez asupra diavolului din fața mea. Diavolul care ne oferă un acoperiș deasupra capului. Care ne hrănește. Care ne apără de lumea străzii. Este malefic și ticălos, dar ne salvează viețile.

Un fel de demență îmi invadează creierul, un fel de nebunie îmi frământă sufletul. Distorsionează culorile, imaginile și sunetele. Lumea devine cenușie și rece. Anii de luptă, anii de încredere, anii de oarecare stimă de sine se dezintegrează, se risipesc și cad pe pământ odată cu picăturile de ploaie.

Un genunchi îmi cade și se afundă în noroiul îngrozitor de rece, apoi celălalt și, pradă nebuniei pure, implor:

— Dă-mă pe mine afară. Doar pe mine.

Pentru că nu valorez nimic.

WEST

S-o las pe ea să aleagă. Să încetez să mai fiu impulsiv, un ticălos care vrea să dețină întotdeauna controlul, și să-i ofer posibilitatea să aleagă. Aceeași posibilitate de a alege pe care tata ar fi trebuit să mi-o dea de nenumărate ori. Nu să aleg între a-mi smulge inima din piept cu mâna dreaptă sau cu mâna stângă, ci acea alegere care să-mi permită să-mi controlez propriul viitor.

La ieșirea din școală, mă aleg cu câteva sprâncene ridicate din partea celorlalți. Fabrica de zvonuri trebuie să fi răspândit deja vestea că m-am despărțit de Haley și că m-am întors la Worthington.

Un Plymouth mai vechi decât cel al părinților mei își face apariția. Frânele scrâșnesc și mașina se oprește. Portiera din dreapta șoferului se deschide și Abby țâșnește afară.

— Slavă Domnului că ți s-a dezvoltat dracului puțină minte!

Arunc o privire mașinii care pleacă icnind mai departe.

— Cine era?

— Nimeni. Ai probleme.

— Nu-mi fac griji acum în privința lui Denny. Trebuie să stau de vorbă cu Haley.

— Păi, tocmai despre asta e vorba, spune ea. Unchi-său a dat-o afară aseară și ai ei au urmat-o. I-am văzut încărcându-și bagajele într-o mașină azi-dimineață. Sora ei mai mică mi-a spus că vor pleaca în California.

Îmi izbesc mâna de zidul din ciment. Fir-ar a naibii de treabă!

HALEY

Strâng pătura pe care mi-a dat-o John azi-noapte și o las pe pernă într-un colț al sălii de antrenament. Bunicul meu a anulat antrenamentele de astăzi din cauza celor întâmplate noaptea trecută și este o liniște neobișnuită în sală.

Jax scoate un geamăt când îl împung cu degetul mare de la picior și, în loc să se trezească, se întoarce pe partea cealaltă.

— Haide, Jax. John se va întoarce în curând împreună cu părinții mei.

Gemând și mai tare, Jax se ridică în capul oaselor și pătura cade de pe el. După ce clipește de câteva ori, își trage o cămașă pe el.

— Unde-i Kaden?

— Face duș.

Mă trântesc pe saltea lângă el și mă gândesc câți ani am petrecut împreună cu el aici. Pe când aveam șase ani, unul din noi se agăța de un sac, iar celălalt îl balansa ca pe un leagăn.

Jax este mai mult decât un văr pentru mine, mai mult decât un frate; el face parte din mine și nu știu cum o să pot trăi fără el.

— O să-ți simt lipsa.

— La dracu'!

El izbește salteaua cu palma, apoi se freacă la ochi.

— Ei drăcia dracului!

Unchiul meu a făcut ce i-am cerut. M-a dat afară doar pe mine. Dar nu m-am așteptat ca fratele și vărul meu să mă ridice brusc de pe jos și Jax să-l scuipe pe taică-său drept în față. Eu am plecat, iar ei au venit de bunăvoie cu mine. Când am ajuns la John,

uzi leoarcă și căutând cu disperare un acoperiș deasupra capului, el a deschis sala și a sunat-o pe mama.

Mama și John au discutat îndelung și rezultatul a fost că el ne va da mașina lui și vom pleca în California... astăzi.

— Nu trebuia să vii cu mine.

Sentimentul de vinovăție mă macină, deoarece vorbele pe care i le-am aruncat pe negândite unchiului meu l-au determinat pe Jax să-și părăsească locuința.

— Ba da, trebuia. Trebuia să fi plecat cu mult timp în urmă. E toxic.

Jax își apasă capul cu degetul.

— Se strecoară ca un vierme pe sub pielea ta, îți perforează mușchii și ajunge până la sufletul tău. După ce pătrunde acolo, continuă să te devoreze până când se alege praful de tine. Deja sunt pe jumătate praf, Haley, și am obosit să încerc să mai țin laolaltă ce-a mai rămas din mine.

Îmi pun o mână peste a lui.

— Te iubesc.

El își lasă capul în jos și se trage cu mâinile de păr atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc.

— O să-mi fie al dracului de dor de tine.

Jax sare în picioare și trage un pumn într-un sac de box în drumul lui spre cabina de duș. Mă bosumflu și mă dau cu capul de perete. Jax și Kaden rămân aici. Nu mă identific fără ei.

Ușa sălii se deschide și bunicul intră înăuntru. Se îndreaptă spre biroul lui, dar e suficient să-mi arunce o privire ca să-și schimbe direcția. Răsuflu atât de adânc, încât părul începe să-mi fluture. Am scăpat de întrebări azi-noapte. Dar, ca de obicei, norocul m-a părăsit.

John se lasă în jos lângă mine cu mișcări încete și greoaie și face ceva ce nu-i stă deloc în fire: mă lovește afectuos cu palma pe genunchi.

— Rămâi.

— De-abia începeți tu și unul dintre băieți în rulotă. Nici nu știu cum o să-i înghesui pe Jax și pe Kaden în ea.

Oricât de mult ar îndurera-o pe mama, Kaden nu va veni cu noi. Viața lui este aici, la sală. Eu nu știu însă unde-mi mai este locul.

— Ne descurcăm noi cumva. Am un pat, încă două paturi suprapuse și podeaua, după ce-o voi curăța. Nu știu dacă Jax se va simți confortabil pe o saltea după atâta timp.

Mă uit la el să văd dacă glumește, dar nu, deloc.

— De ce-i este unchiului meu frică de tine?

— O dată, când Jax era mic și ne aflam în fosta ta casă, am văzut cum și-a bruscat fiul înșfăcându-l de braț.

John își apucă strâns bicepșii cu mâinile.

— I-a lăsat o vânătaie imensă pe braț. Nu i-am spus nimic atunci, dar i-am făcut o scurtă vizită în acea seară.

Nu mă surprinde că el și unchiul meu au stat de vorbă. John este adeptul luptelor care au loc exclusiv în sala de sport.

— Și ce i-ai spus? Nu-mi pot imagina ce i-aș fi putut spune ca să-l fac să se răzgândească.

John își scarpină barba.

— L-am bătut de l-a luat dracu'.

Mă înec cu propria salivă.

— Ce-ai făcut?

— L-am bătut de l-a luat dracu'. Și pe urmă i-am spus că, dacă mai ridică vreodată chiar și un deget asupra oricăruia dintre copiii lui, voi chema poliția și-l voi bate măr din nou în fața acesteia, pentru ca apoi să ne aresteze pe amândoi.

— Ei drăcie!

— Mda. Dar n-am putut niciodată să-i controlez și vorbele.

— Jax este un băiat bun datorită ție, remarc eu.

— Vărul tău nu prea are nimic pe lumea asta și o să-l ucizi dacă pleci.

— Nu pot să rămân.

— Speram că, antrenându-l pe West, vei reveni la lupte.

— Luptele mele s-au dus pe apa sâmbetei.

— Ești prea tânără pentru asta, Haley. Uită-te la tatăl tău. Așa vrei să ajungi și tu? Putem da vina pe Matt pentru ceea ce s-a întâmplat atunci, dar tu încă aveai în tine spiritul de luptător. Când m-ai mințit în legătură cu ceea s-a întâmplat cu Conner ca să-i salvezi pe Jax și pe Kaden, am crezut că poate erai pe drumul cel bun.

Îmi întorc capul când aud rostogolindu-se de pe buzele lui secretul insondabil și obscur pe care m-am luptat din răsputeri să-l păstrez doar pentru mine.

— De unde ai știut?

— Jax și Kaden au știut chiar din momentul în care ai ajuns acasă fără medicamente că ai fost atacată și că fratele lui Matt a fost implicat. Pe deasupra, au știut și că tu erai în stare să-i tăbăcești fundul lui Conner.

Chicotesc, cu toate că nu știu de ce. Lui Matt nici măcar nu i-a trecut prin cap că West nu era destul de puternic ca să-l înfrunte pe Conner, dar că eu eram. L-am antrenat pe Matt. Am ieșit cu el. S-ar putea spune că ar fi trebuit să știe.

John continuă:

— Le-am spus lui Jax și lui Kaden să te lase să-ți duci propriile bătălii. Cu Matt, cu Conner și cu unchiul tău... cu oricine. Asta în cazul în care nu apelai tu la ajutorul lor. Mă gândeam că, dacă tot erai nevoită să lupți în unele aspecte ale vieții tale, îți puteai dovedi cât de puternică ești sau cel puțin puteai învăța cum să te bazezi pe noi. Chiar dacă am fi vrut, nu te-am fi putut ajuta dacă tu nu ne lăsai să o facem.

Mă gândesc la întâlnirile cu West, la certurile mele cu el, la felul cum l-am învățat să lupte.

— Aproape că a funcționat.

— Aproape nu este suficient. Rămâi, Haley. Întotdeauna ai avut o inimă în tine. Trebuie doar să începi să judeci cu inima, și nu cu mintea.

Răsuflu. În privința asta, am încercat să-l conving pe West să facă exact opusul. Amintirea îmi provoacă un junghi de durere. Doamne, l-am pierdut pe băiatul pe care-l iubeam. L-am iubit. L-am iubit atât de mult și el mi-a întors spatele când tatăl lui a pocnit din degete. Nu se poate să mă fi iubit și el la fel.

— Mama are nevoie de mine.

Și, până azi-noapte, am fost în stare să mă prefac că adevărul nu există.

— Tata e distrus.

— Ai optsprezece ani. Vine un moment când trebuie să începi să iei propriile decizii în viață. Nu-l poți controla pe tatăl tău și nici nu o poți ajuta pe mama ta. Ei doi o vor scoate la capăt împreună sau nu.

— Și cum rămâne cu Maggie?

— Am crescut-o pe mama ta. Va avea grijă de Maggie și, crede-mă pe cuvânt, mătușa mamei tale o va ține și ea pe Maggie din scurt. Băbăciunea aia e prea dată dracului ca să moară.

John se scarpină pe frunte și niciodată n-am văzut la el un asemenea gest plin de incertitudine.

— Ce este?

Sper că nu e nimic de rău. Sunt deja în cădere liberă și nu simt nevoia să mă izbesc de câteva stânci înainte să ajung pe fundul prăpastiei.

— Când ajungi în California, ar trebui să stai de vorbă cu cineva.

— Să stau de vorbă cu cineva?

— Mda.

Își agită mâinile în aer.

— Cu un specialist... cum ar fi doamna Collins.

Oh... nu.

— N-am nevoie...

— Ba da, mă întrerupe el. Ceva s-a întâmplat cu tine și, oricât de mult m-am străduit, n-am reușit să te ajut. Dacă trebuie să pleci, pleacă, dar nu mai trăi cu jumătate de măsură.

Mama își vâră capul pe ușa sălii.

— Poți să-mi dai o mână de ajutor, tată?

John se ridică în picioare și mama îmi zâmbește. Nu este un zâmbet încurajator. Este genul de zâmbet cu care ea speră că mă va încuraja.

— Adu-i încoace pe fratele și pe vărul tău. Vreau să ne luăm rămas-bun și să pornim la drum.

Dau din cap. La atât se rezumă viața mea: la despărțiri și la nimic altceva.

WEST

Cu Abby în dreapta mea, îmi croiesc drum pe străzile din parcul industrial cu o viteză de o sută de kilometri la oră și apăs frâna până la podea când ajungem la ultimul depozit. Parchez repede și mă dau jos din mașină, lăsând cheile în contact.

John iese din rulota lui.

— Am auzit că i-ai frânt inima nepoatei mele.

— Unde este?

— S-a dus. A plecat împreună cu mama și cu tatăl ei în California acum o jumătate de oră.

El îmi vorbește în continuare, dar eu deja m-am întors cu spatele. Trântesc portiera mașinii și cauciucurile scrâșnesc pe când bag în marșarier și apăs pe accelerație.

Abby se agață de consolă.

— Ce faci?

— Mergem după Haley.

— Ăla a fost un indicator de oprire. Ce dracu' faci? Încetinește. Încetinește! West, oprește dracului odată!

Apăs brusc frâna și amândoi suntem propulsați în față la culoarea roșie a semaforului.

— Trebuie să-i prindem din urmă. Trebuie să-i dau posibilitatea să aleagă. Nu trebuia să fi încercat să-i controlez viața.

— Nu l-ai observat pe Kaden stând la intrarea în sală?

Clipesc.

— Nu. Crezi că John m-a mințit? Crezi că ea încă este acolo?

Abby se întinde și trage frâna de mână.

— A plecat, West. Haley a făcut propria alegere.

HALEY

Este a doua zi pe care o petrecem pe drum și înaintăm încet spre California, deoarece mașina lui John ne amenință că ia foc în orice clipă. Dintre noi patru, doar Maggie este încântată de mutare, fiind ademenită de promisiunile ce includ plaje și valuri și toate aripioarele de pui pe care le poate mânca.

Aș vrea să fiu și eu încântată de aripioarele de pui. Aș vrea să fiu încântată de orice.

Ca să-i acordăm mașinii un moment de respiro după ce am forțat-o trei sute și ceva de kilometri, ne oprim în mijlocul pustiului, undeva în Missouri, ca să o lăsăm pe Maggie să se cocoațe pe cel mai mare balot de fân văzut vreodată. Ea scoate chiote de bucurie în depărtare, iar eu rătăcesc ba înăuntrul, ba în afara talciocului de lângă benzinărie.

Tatăl meu stă pe bordură și se uită absent la Maggie și la terenul agricol. Am o senzație ciudată de amorțeală de fiecare dată când îl privesc — de parcă ar fi murit acum două zile și eu mă aflu într-o capelă privind carcasa goală a unui cadavru.

La capătul trotuarului, un vânzător atârnă un sac de box de copertina tarabei. Degetele mele freamătă pe suprafața din vinil și omul mă remarcă.

— L-am primit azi-dimineață. Ai vreun frate sau vreun prieten care ar putea fi interesat?

Mă întorc cu spatele, lovesc sacul cu călcâiul și apoi îi dau un cot în „stomac". Tavanul din lemn trepidează în timp ce sacul de

box se bălăngănește dintr-o parte într-alta. Îl prind cu ambele mâini și îi arunc vânzătorului un surâs din colțul gurii.

— Nu, n-am.

În loc să se încrunte, așa cum mă așteptam, el îmi zâmbește cu gura lui știrbă.

— Ești bună.

— Mulțumesc.

Mândria din mine mă trezește din amorțeală.

— Nepotul meu se uită la arte marțiale mixte. Îmi spunea acum câteva săptămâni că a văzut o luptă între fete și nu-mi venea să cred. Nu erau arte marțiale mixte totuși. Erau altfel de lupte.

— Muay Thai?

— Exact. Te lupți și tu?

— M-am luptat mai demult.

Bătrânul se lasă ușurel pe un scaun de grădină, care scârțâie sub trupul lui fragil. Pielea lui pare tăbăcită — prea multe zile petrecute în arșița soarelui.

— Păcat că doar mai demult.

Chiar așa. Păcat.

— De ce ai încetat?

Întrebarea mă prinde cu garda jos, fiindcă nu-l cunosc și nici nu-i datorez vreo explicație. Așa că plec agale și, în cele din urmă, mă așez pe bara din spate a mașinii, lângă mama. Ea scoate strigăte de încurajare pentru Maggie, care se luptă să ajungă în vârf.

— Maggie nu crede c-o să reușească, îmi spune mama.

Zâmbesc, aducându-mi aminte că aproape m-a întrecut la cățăratul pe modulele de joacă din parc.

— Maggie poate să o facă. Are multă putere în partea superioară a corpului.

Brațele lui Maggie tremură vizibil, dar aproape că a ajuns. Gândindu-mă cât de grozav o să mă simt când o să-i văd zâmbetul victorios de îndată ce va fi ajuns în vârf, o îndemn în gând să

sape adânc și să găsească ultimul ei dram de energie. Măcar una din noi trebuie să atingă un scop.

Chiar în momentul în care ajunge aproape de vârful balotului de fân, Maggie își coboară privirea. Mă duc spre ea. Nu. Mai are atât de puțin...

— Continuă-ți drumul, Maggie!

— Nu pot! zbiară ea.

Poate. Trebuie. Una din noi trebuie să o facă. O pornesc pe câmp, alergând pe pământul jilav, urmărind-o cum stă cu degetele înfipte în fân.

— Aproape că ai ajuns! Continuă să urci!

Ajung la balot. Adidașii ei se bălăngănesc lângă creștetul meu. Aș putea să o prind de picior și să-i fac vânt în sus, dar sunt animată de dorința copleșitoare de a o lăsa pe Maggie să facă asta de una singură, ca să poată fi mândră de ea. Trebuie să știe că este capabilă de așa ceva.

— Prinde-mă! strigă Maggie.

— Nu! țip eu la ea și urăsc că am spus asta atât de dur, dar trebuie să mă asculte. Aproape că ai ajuns. Înfige-ți picioarele, împinge-te cu ele și trage-te în sus.

— Haley...

— Fă-o, Mags!

Ea bodogănește ceva, sunt sigură că e o insultă la adresa mea, după care împunge fânul cu picioarele până când își găsește un punct de sprijin și apoi se chinuiește să ajungă sus. Soarele îmi acoperă câmpul vizual și nu o mai văd pe Maggie. Fac câțiva pași înapoi cu mâna pavăză la ochi, iar în momentul în care o disting stând acolo, sus, cu brațele în aer încep să râd. Să bat din palme. Să strig.

A reușit... A reușit. Ca, după aceea, să-mi dea lacrimile.

Mă aplec ușor, de parcă aș fi primit un pumn în stomac. Ea a reușit. Sora mea s-a străduit și a reușit. Mă învârt, căutând-o cu privirea pe mama, când dau cu ochii de sacul de box. De ce am

încetat să mai lupt? De ce am întors spatele singurului lucru care-mi aducea bucurie?

Îmi vine în minte unchiul meu, urmat de nume precum Matt și Conner, Jax și Kaden, dar după aceea se pierd cu toții într-o pânză de păianjen pentru că, până la urmă, ce legătură au avut ei cu mine și cu talentul meu de a lupta?

— Nu știu, mormăi eu în barbă.

— Ce nu știi? mă întreabă mama în timp ce ni se alătură lângă balotul de fân.

Mama mea zâmbește. Zâmbește cu adevărat. Se bucură de faptul că Maggie a aflat, chiar și pentru scurt timp, ce gust are victoria.

— Am renunțat la lupte, spun eu în șoaptă și zâmbetul mamei devine șovăielnic în vreme ce ea își înclină capul într-o parte ca să priceapă mai bine cuvintele mele.

Ca și cum m-ar chema acasă, mă întorc împleticindu-mă spre sacul care atârnă de acoperiș. Bătrânul a plecat și, în spatele meu, simt privirea mamei și a tatălui meu ațintite asupra mea. În depărtare, sora mea încă scoate chiote de bucurie pentru succesul ei.

Mângâi sacul cu degetul mare, de parcă aș saluta un prieten de mult pierdut. Timp de trei runde a câte trei minute fiecare, îmi ofeream bucuria de a mă concentra asupra unui singur lucru și tocmai acel lucru îmi dădea un sentiment de mândrie și o stare de satisfacție... un sentiment al conștiinței de sine.

Mi-am petrecut toată viața idolatrizându-l pe tatăl meu. El a fost pentru mine zeul aflat în vârful unui munte pe care am încercat întotdeauna să urc, pentru a împărtăși din gloria lui. Dar tatăl meu nu este un zeu; este un om și, ca orice om, este supus greșelii.

Tatăl meu a încetat să mai meargă înainte și, în efortul meu de a-l trage după mine, m-am rătăcit și eu. Am uitat de toți ceilalți, de problemele și de așteptările lor... Dacă-mi limpezesc mintea și privesc adânc în sinea mea, știu cine sunt. Știu de ce sunt capabilă.

Într-un acces de energie, ridic garda și fac o combinație: două directe, un croșeu și o lovitură joasă cu piciorul. În momentul în

care fluierul piciorului meu ia contact cu sacul de box, închid ochii și mă copleșește sentimentul că sunt acasă. Sacul zboară în aer și de data asta îl las să se balanseze în timp ce un zâmbet îmi înflorește pe buze.

— Încă sunt o luptătoare.

WEST

După două zile, viața a revenit la normal. Merg la cea mai bună școală, am cele mai grozave oportunități, cei mai bogați prieteni, cărți de credit reactivate, o casă minunată și mâncare cât cuprinde. Este ceea ce-și doresc părinții mei pentru mine, dar niciodată nu m-am simțit mai străin decât acum de toate astea.

E vineri și, dacă am revenit la normal, asta înseamnă o cină împreună cu familia. I-am evitat pe părinții mei, iar ei m-au lăsat în pace. În seara asta, dintr-un motiv sau altul, reuniunea noastră de familie pare inevitabilă.

Tocmai cobor ultima treaptă când sună cineva la ușă. O deschid și dau cu ochii de iubitul lui Rachel, Isaiah, care stă în dreptul ușii, cu mâinile în buzunare. Tipul e neschimbat: ras în cap, cu cercei și cu brațele acoperite de tatuaje.

— Ai ajuns cam devreme, nu ți se pare?

Îmi retrag spusele; s-a schimbat, iar urma aceea de arsură de pe brațul lui, pe care căpătat-o când a salvat-o pe Rachel din accident, e dovada grăitoare. Rachel a spus că ea l-a salvat. Iar el a salvat-o pe ea. Presupun că s-au salvat unul pe celălalt.

— Nup.

Isaiah își face apariția aici în fiecare zi, dar, de obicei, vinerea are grijă să vină după cină.

— Ia masa cu noi.

Roțile cărucioruluí lui Rachel huruie ușor pe podea în timp ce ea iese din sala de gimnastică de curând amenajată. Cu o pereche de jeanși și un tricou cu mânecă lungă, ea apare pe după ușa

deschisă, cu un zâmbet imens ce vrea să spună: O-să-îl-văd-pe-băiatul-pe-care-îl-iubesc.

— Bună!

Băiatul care urlă prin toți porii „nu-te-pune-cu-mine!" îi zâmbește la fel de radios.

— Bună!

Dau din cap spre Isaiah, făcându-i semn să intre, și închid ușa după noi.

— Mama și tata știu asta?

Ei îi apare o licărire jucăușă în ochi.

— Nu, dar o să mă ajuți tu, nu-i așa?

Isaiah își încrucișează brațele la piept și, după privirea urâtă pe care mi-o aruncă, îmi dau seama că n-are aceeași încredere în mine ca Rachel. Și nici n-ar trebui să aibă. N-am făcut altceva decât să-l disprețuiesc de când a început să-i dea târcoale surorii mele. Îi întind mâna.

— Nu pot să-ți promit că va fi ceva plăcut. De fapt, pot să-ți garantez că va fi ca și cum ai purta un pulover în iad.

Isaiah stă în cumpănă în fața mâinii mele întinse spre el și mă privește drept în ochi înainte de a mi-o strânge.

— Nici nu mă așteptam la altceva.

— Vezi, o aud pe Rachel spunând în spatele meu pe când mă îndrept spre sufragerie, el s-a schimbat.

Râd în barbă. Așa e. M-am schimbat.

Inima mi se oprește. Chiar m-am schimbat?

Mă răsucesc pe călcâie și Isaiah se agață de căruciorul lui Rachel, ca s-o împiedice să se ciocnească de mine. În următoarea fracțiune de secundă cad în genunchi în fața ei.

— Crezi că sunt diferit față de cum eram?

— Ce spui?

— Sunt aceeași persoană? Crezi că sunt diferit?

— Nu. Da. Stai puțin. Nu ești aceeași persoană. Adică, ești, dar ești cumva diferit. Niciuna dintre afirmațiile astea nu sună ca lumea.

Mă ridic în picioare.

— Trebuie să plec.

— Stai.

Rachel mă apucă de mână.

— Știu că i-ai tot evitat pe mami și pe tati, dar cina nu va fi chiar atât de rea. Într-o oarecare măsură, acesta este motivul pentru care l-am invitat pe Isaiah astă-seară aici. Nu vor aborda cu el de față chestiunea biologică.

Isaiah scoate un geamăt.

— Mulțam.

Ea face un gest nepăsător cu mâna.

— E ca și cum am omorî doi iepuri dintr-o lovitură. Va fi totul atât de incomod, încât vom înghiți mâncarea la repezeală și vom da bir cu fugiții.

— Mulțumesc încă odată, spune el.

— Trebuie să accept provocarea la luptă, îi zic eu.

— West...

E ca și cum m-ar pregăti să-mi dea vestea unei morți iminente.

— Haley a plecat.

— Mda, a plecat, dar merită oricum să lupt pentru ea. Când am fost atacat, Haley a intervenit și a luptat pentru mine. M-a schimbat în bine și acum a sosit vremea să lupt și eu pentru ea.

— Și cum rămâne cu bursa? Tata a spus că va da de Haley în California și că se va asigura că o primește. Dacă te lupți, ea va pierde banii.

Simt cum mă apasă o greutate și dorința de a-i rezolva problemele lui Haley și de a-i controla destinul, dar a sosit vremea să-mi controlez propriul destin.

— Trebuie să fac asta.

Lui Rachel îi apar cute de îngrijorare pe frunte, iar eu urăsc faptul că-i provoc durere.

— O să ne părăsești din nou, nu-i așa?

— O să părăsesc doar această casă, dar nu și pe tine. Niciodată pe tine. Voi fi în preajma ta atât de mult încât te vei sătura de mine, dar trebuie să fac asta. E timpul să mă comport ca un bărbat în toată firea.

Rachel își desface larg brațele, în așteptarea unei îmbrățișări. Așa că-mi înfășor brațele în jurul ei și o sărut pe obraz.

— Te ducem noi cumva înapoi în garajul ăla, bine?

După ce am reparat ușa de la barul lui Denny, mi-a venit o idee cum să rezolv problema. Mamei nu-i va plăcea deloc. Lui Rachel însă îi va plăcea la nebunie.

Mă fac că nu-i observ privirea perplexă în timp ce mă ridic în picioare și trag mândru aer în piept.

— O să trebuiască să-mi găsesc un loc unde să dorm. Dacă mă hotărăsc să lupt în ring, nu pot să mai locuiesc aici.

De data asta, Isaiah întinde primul mâna.

— Patul este al meu, dar poți să dormi pe canapea. E suficient să lași din când în când ceva bani pe măsuța din sufragerie și părinților mei adoptivi nici că nu le va păsa.

— S-a făcut.

Isaiah n-a luat cina împreună cu părinții mei. În schimb, m-a dus cu mașina acasă la părinții lui adoptivi în timp ce eu le-am trimis un mesaj părinților mei de pe telefonul lui, ca să-i anunț unde eram și ce făceam și să le reamintesc că am optsprezece ani. I-am trimis tatălui meu un mesaj separat, în care i-am spus unde putea să-și bage bursa.

Hotărât să fac asta de unul singur, mi-am împachetat câteva haine și am lăsat în urmă totul: telefonul, mașina, lucrurile mele. Dar de data asta accept ajutorul din partea unor prieteni.

În fața barului, Abby îmi trântește în mână un telefon cu cartelă și eu îi dau pe el treizeci de dolari.

— Ai cincisprezece minute. Nu le folosi pe toate odată.

E cel mai ieftin telefon pe care l-am văzut vreodată.

— Ești sigură că funcționează?

Abby își înclină capul spre stânga.

— Ha.

Apoi spre dreapta.

— Ha.

— Ca să ajungi la sală trebuie să iei autobuzul patruzeci și doi. Eu una m-aș duce direct acolo.

O mașină roșie marca Honda Civic trage în dreptul nostru, iar Abby îi face un semn din bărbie șoferului.

— Mi-a venit taxiul.

— Hei, Abby!

Ea îmi aruncă o privire peste umăr.

— Cum se face că știai despre mama și Denny?

Zâmbetul acela malefic îi apare din nou pe buze.

— Asta e o poveste din cu totul altă carte și deocamdată nu ești destul de mare ca s-o citești. Când n-o să mai folosești scutece, poate că ți-o voi povesti eu însămi într-o bună zi.

De ce m-aș fi așteptat la alt răspuns?

— Mulțumesc, Abby.

— Ai grijă, Young. Oamenii pot crede că suntem prieteni sau ceva de genul. Și, apropo, bine ai venit acasă.

Abby se urcă în mașina care o pornește în trombă pe șosea.

Rămân pe trotuar și cercetez cu privirea centrul comercial. Văd cum oamenii încarcă maldăre de haine în mașinile de spălat automate; cum ies cu sacoșele pline din magazinele unde orice produs se vinde la prețul de un dolar. Cu câteva luni în urmă, toate aceste lucruri îmi erau străine. Astăzi fac parte din lumea mea.

La naiba, cine-ar fi crezut că aici mă simt acasă?

Senzația aceasta devine și mai puternică în momentul în care intru în bar și picioarele mi se lipesc de podea. În celălalt capăt al barului Denny debarasează o masă.

— Am auzit că ai nevoie de cineva care să-ți repare tot felul de lucruri pe aici, îi spun. Postul mai este disponibil?

Denny încremenește, apoi se apucă să frece din nou o pată de pe masă. Încearcă să-și ascundă zâmbetul, dar nu reușește să mă păcălească.

— Mda, postul este încă disponibil.

HALEY

Se aude zgomotul apei în cadă când tata intră sub duș. Stând pe burtă cu picioarele în aer, Maggie înfulecă aripioare de pui în timp ce se uită la desenele ei preferate. Eu trag cu ochiul printre draperiile camerei de motel și o văd pe mama stând pe bordura trotuarului și privind firma luminată intermitent a motelului.

Ușa scârțâie când o deschid și umerii mamei se relaxează în clipa în care mă vede. Se dă într-o parte ca să-mi facă și mie loc. Chiar dacă la orizont cerul este colorat în roz și stelele sclipesc deasupra capetelor noastre, asfaltul încă emană căldura din timpul zilei.

— Kansas este un ținut anost, îi zic.

Luni de-a rândul mama a fost ca un spectru care a tot dispărut și reapărut în viața mea. Mi-e dor să am o mamă adevărată.

— Da, așa este.

Mama își întinde mâna ca să-și împletească degetele cu ale mele.

— Îmi pare rău că n-am putut evita toate astea.

— Și eu aveam de gând să-mi cer scuze pentru același lucru.

Felul cum oftează mă seacă la suflet.

— N-a fost niciodată îndatorirea ta să ții familia unită. Asta a fost datoria mea și a tatălui tău.

— Ești supărată pe Kaden fiindcă a ales să rămână acolo?

Îmi mișc picioarele pe asfaltul crăpat, nerăbdătoare să aflu răspunsul. Deciziile n-ar trebui să fie atât de chinuitoare și-l invidiez pe Kaden pentru că a fost în stare să ia atât de ușor propria decizie.

Dacă plec și mă întorc la sală, înseamnă să-i dezamăgesc pe toți: pe mama, pe tata, pe Maggie. Dacă rămân, mă dezamăgesc pe mine însămi. Sunt o luptătoare și locul meu este la sală.

— Nu, spune ea cufundându-și privirea spre orizont. Tristă, da, dar supărată, nu.

Rahat. La un astfel de răspuns mă așteptam, și totuși nu prea. Pe de altă parte însă, poate că e mai bine să stau departe de Kentucky. Atâtea lucruri n-au ieșit cum trebuie acolo: Matt, Conner... West. Închid ochii din pricina durerii.

— Ești bine, draga mea?

Deschid ochii și o văd pe mama privindu-mă îngrijorată, la fel cum o făcea când eram bolnavă în copilărie.

— Mi-e dor de West.

Ea mă înghiontește cu umărul.

— Inimile frânte se vindecă. Ai depășit ce s-a întâmplat cu Matt... o să treci și peste asta.

Despărțirea de West mă doare, dar nu așa cum m-a durut despărțirea de Matt. Despărțirea de West mi-a frânt inima; sufletul meu este gol... pustiu. După ce m-am despărțit de Matt, m-au durut oasele, trupul meu a suferit și s-a ales praful de stima mea de sine. Dacă aș fi fost împreună cu West de mai mult timp, dacă i-aș fi dăruit mai repede inima mea, ar fi contat oare? M-ar fi ales pe mine?

Nu voi ști asta niciodată. Am permis ca amintirea lui Matt să mă bântuie și cel mai înfricoșător lucru este că el continuă să fie fantoma nevăzută care-mi urmărește fiecare mișcare, influențându-mi deciziile.

— Lucrurile nu s-au terminat bine între mine și Matt.

Am mai spus asta și altă dată... lui John, dar n-am putut să zic mai mult de atât. Simt că mă sufoc și trag de gulerul cămășii.

Mama se apleacă spre mine și, pentru prima oară după un an, am parte de toată atenția ei.

— Cum adică nu s-au terminat bine?

„Spune, Haley. Spune-o." Deschid gura, dar cuvintele mi se înțepenesc în gât. Singurul sunet care-mi scapă de pe buze este un amărât de geamăt strangulat.

Mama îmi dă părul peste umăr.

— Vorbește cu mine, Haley, dar mai întâi trebuie să respiri. Haide, draga mea.

Fac ce-mi spune, savurând fiecare gură de aer proaspăt. Idioata de mine! Cât de idioată pot să fiu! De ce nu sunt în stare s-o spun? De ce nu sunt în stare să recunosc? Între două guri de aer, mă grăbesc să-mi descarc sufletul:

— A fost nasol.

— În regulă, spune ea de parcă aș fi recunoscut o enormitate și presupun că asta a și fost, deși nu a fost chiar tot adevărul. Bun. E în regulă.

Mama mă sărută pe tâmplă, își înfășoară brațele în jurul meu și îmi pune capul pe umărul ei. Abia acum îmi dau seama că tremur. Nu doar eu, ci întreaga lume. Și apoi totul devine confuz.

— M-a rănit.

M-a lovit. Îmi doresc cu disperare să-i spun asta. Cuvintele mele caută să se elibereze, dar aud o șoaptă de vinovăție... care-mi spune că sunt o proastă și că, dacă vorbesc mai mult, atunci toată lumea va fi martoră la rușinea mea... și mă va judeca și mă va răstigni.

Am fost o proastă. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia. M-a rănit și am plătit pentru asta. M-a rănit și mi-a frânt inima. M-a rănit și restul lumii îl va condamna pe vecie pentru asta.

— Este în regulă, spune din nou mama legănându-ne ușurel pe amândouă. Vom fi cu toții bine.

WEST

Deși am vorbit cu John la telefon și i-am spus că vreau totuși să lupt sâmbăta viitoare și că i-aș aprecia ajutorul, sunt destul de îngrijorat când intru în sală. A fost de acord să mă vadă, dar nu și cu ceea ce i-am cerut.

În momentul în care ușa se închide în spatele meu, îmi cobor privirea. La naiba. În ring, Kaden și Jax sunt în plină acțiune, făcând schimb de lovituri.

Biroul lui John este cufundat în beznă și, dacă sunt un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, să merg înainte este singura mea opțiune. Am frânt inima unei persoane la care ei țin foarte mult. Dacă am noroc, voi pleca de aici cu oasele încă intacte.

Îmi croiesc drum printre saci de box și strig:

— John mai este pe aici?

Jax și Kaden își întorc capetele în același timp. Scrâșnetul ariciului desfăcut este singurul zgomot care rupe tăcerea. Jax țâșnește pe sub corzile ringului și își azvârle casca și mănușile.

— Ai vreo ultimă dorință înainte de a muri, Young?

Îi fac semn cu palma să se oprească.

— Am venit să stau de vorbă cu John. Știa că vin.

Cu transpirația șiroindu-i pe trup, Jax aruncă o privire plină de batjocură în jur.

— Nu-l văd pe aici.

— Uite cum stă treaba. Am făcut o greșeală. M-am despărțit de Haley fiindcă tata mi-a promis că, dacă fac asta, îi va acoperi toate cheltuielile cu facultatea.

Jax vine spre mine ca și cum nu i-aș fi spus nimic.

— Cred că ești de tot rahatul. Având în vedere că Haley a plecat, cred că vrei să beneficiezi de această sală fără să mai fii obligat să o respecți pe față.

— Unde este John?

— Nu știu. Ne-a spus să venim aici. Presupun că a vrut să ne dea un cadou de Crăciun în avans.

La dracu'. Am căzut în plasă. Jax își depărtează picioarele, iar eu îl imit și-mi încleștez pumnii... Vocea lui Haley urlă în mintea mea să țin garda sus, dar nu vreau să-l provoc la luptă. Nu caut lupta cu lumânarea.

— Dacă aș putea, aș cădea în genunchi în fața lui Haley, i-aș spune adevărul și aș implora-o să mă accepte din nou.

El aruncă flăcări din priviri.

—Ți-ai ales prost cuvintele.

Jax își ia elan și eu ridic garda. Mă aplec să evit lovitura și fac un pas în lateral.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Ce păcat!

Îmi trimite un croșeu, iar eu îi parez lovitura. Jax încearcă să-mi aplice o lovitură cu piciorul, dar fac rapid o eschivă.

— Luptă-te! zbiară Jax la mine. Ești bărbat sau ce dracu' ești?

— Nu mă lupt cu tine. N-am venit aici să mă lupt *cu tine*.

Și ne începem jocul de picioare. El mă atacă, eu îi parez loviturile, dar mă limitez doar la atât. Jax încearcă din nou un croșeu și, în următoarea fracțiune de secundă, mă lovește sub genunchi și mă pomenesc la podea. La naiba! Mă rostogolesc într-o parte ca să-l împiedic să fie în avantaj și sar în picioare, cu garda sus, gata din nou de luptă.

Reacționez cu întârziere când Jax se apleacă în afara ringului ca să bea apă.

— Haley are dreptate. E o catastrofă în ring.

Kaden se strecoară pe sub corzi.

— Aveam nevoie de mai mult timp. Niciodată n-am pretins că pot face minuni, zice Kaden.

— Mai avem o săptămână. În mod cert poți să-l înveți niște scheme demențiale până atunci.

— Tot e mai bine decât nimic.

El dă din cap spre mine.

— Ai noroc că ea te-a învățat să blochezi loviturile al dracului de bine. O să ai nevoie de asta când o să lupți împotriva lui Matt. Are un croșeu al naibii de bun.

Îmi las garda jos când John iese din vestiar.

— Nu l-a învățat cum să blocheze un croșeu sau o lovitură sub centură. S-a limitat la chestiile de bază.

Umerii lui Jax se scutură de râs.

— Chestii de bază împotriva lui Matt. Poate că voia pur și simplu să-l omoare.

Ticălosul naibii!

— Ce dracu' se petrece aici?

— Te-am verificat ca să vedem dacă poți fi salvat, răspunde John. Și este bine pentru tine că ți-ai ținut temperamentul în frâu. Altfel te-aș fi dat afară din sală cu un șut în fund.

— Pe bune, chiar te-ai despărțit de ea fiindcă tatăl tău a promis că-i va plăti bursa? mă întreabă Kaden.

Toți trei mă privesc intens, în tăcere, iar eu îmi țin pumnii încleștați, în caz că ei nu sunt de acord cu decizia mea.

— Mda, dar având în vedere că am venit aici, înseamnă că i-am refuzat oferta.

— Ea n-ar fi acceptat banii, spune Jax. Haley are prea multă demnitate încât să accepte asta.

Are prea multă demnitate ca să fie cu mine. Poate că Jax nu m-a lovit fizic, dar mi-a lovit din plin sentimentul de vinovăție.

— Știu asta acum.

— Și vi se pare că e de glumă, „fetelor"? întreabă John. Mai avem doar o săptămână până la meci.

Jax își aranjează echipamentul, iar eu mă aplec spre John, ca să-și dea seama că vorbesc doar cu el, deși sunt convins că Jax și Kaden au urechile ciulite.

— Nu merit iertarea ei, dar când totul se va termina... să-i spui lui Haley că m-am ținut de cuvânt și că merită să mă lupt pentru ea.

John mă bate pe umăr și se îndreaptă spre ring.

— Așa și este. Și acum schimbă-te și mișcă-ți fundul în ringul meu.

HALEY

N-am invidiat niciodată pe nimeni în viața mea așa cum o invidiez pe Maggie. Așa cum stă acum lângă mine, cu brațele deasupra capului. Cu un picior încălțat cu șosetă atârnându-i pe marginea patului; cu celălalt picior, fără șosetă, afară din pătură. Numai mijlocul îl are acoperit. Respiră ușor, ritmic și-mi doresc și eu un somn așa de adânc și fără vise.

Când adorm, îl visez pe West: zâmbetul lui, râsul lui, mâinile lui atingându-mă. Ne sărutăm și ne atingem și, când trupurile noastre sunt înlănțuite, West îmi șoptește că mă iubește și de fiecare dată... mă trezesc cu o senzație de înfrigurare și de singurătate și cu lacrimi în ochi.

În noaptea asta poate că nu voi dormi. Insomnia pare a fi un obicei minunat.

De data asta, somnul nu pare a fi o problemă pentru tatăl meu. S-a întors cu spatele la mine și s-a ghemuit în celălalt pat. Poate că asta vrea să însemne că este, într-o oarecare măsură, pe calea cea bună. Din nefericire, nu prea mă amăgesc cu speranța asta.

— Nu știu ce să zic, tată...

Mama s-a dus cu tot cu telefon în baie. L-a sunat pe John în fiecare seară de când am plecat și, de fiecare dată, a ieșit din baie cu ochii roșii și umflați. După ce mașina lui John s-a stricat, am stat aproape o săptămână acasă la vărul mamei. Acum am pornit-o din nou la drum. Ușa băii se deschide și o rază de lumină pătrunde în camera înghesuită.

— Haley, îmi șoptește mama. Kaden vrea să vorbească cu tine.

Mă dau jos din pat și mama iese din baie ca să-mi facă loc.

— Ești sigură? o întreb eu.

Kaden evită conversațiile telefonice. Urăște telefoanele.

În loc de răspuns, mama îmi închide ușa. Neavând prea multe opțiuni, mă așez pe marginea căzii și duc telefonul la ureche.

— Alo?

— Trebuie să te întorci acasă, Hays. E vorba de West. O să accepte provocarea la luptă.

West Young s-a despărțit de mine din cauza unui târg pe care l-a făcut cu tatăl lui. Trebuia să lase în urmă viața pe care a clădit-o împreună cu mine, iar tatăl lui avea să-mi plătească taxele pentru facultate. Închid ochii pentru câteva clipe. Ce băiat idiot! Idiot, dar incredibil de dulce, care se va lupta pentru mine, un idiot de care sunt îndrăgostită... iar dacă m-a mințit, a făcut-o fiindcă știa că n-aș fi niciodată de acord cu așa ceva.

Are dreptate. N-aș fi de acord și mă întreb cum de s-a gândit că eu aș putea accepta banii, dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

Stau pe o bancă în stația de autobuz, ținându-mi strâns rucsacul între genunchii ce-mi zvâcnesc. E plin cu hainele mele și cu cele câteva lucruri prețioase de care nu mă despart niciodată. Când am rămas fără casă, aveam multe cutii cu lucruri pe care le consideram importante. E ciudat cum ni se schimbă prioritățile...

În fața mea, autobuzul toarce. Eu și mama am plecat acum o jumătate de oră, lăsându-i un bilet tatei. Maggie stă ghemuită pe bancă lângă mine, dormind profund cu păpușa ei în brațe. Aerul rece al dimineții mă înfioară și-mi frec pielea ca de găină ca să alung frigul.

Mama vine de la ghișeul cu bilete, se așază lângă mine și-mi pune biletul în poală.

— Spune-i bunicului tău că-i încredințez acum mai mult de jumătate din inima mea. A fost destul de greu să-i las pe Kaden și

pe Jax în urma mea. Iar acum balanța cântarului este complet dezechilibrată.

Mă macină un sentiment de vinovăție în momentul în care îmi dă biletul. A fost ieftin, totuși a costat niște bani de care nu dispunem. Dar mama a fost de acord să mi-l cumpere. Pentru mine este foarte important să mă întorc. Genunchii continuă să-mi zvâcnească în timp ce un gând haotic nu-mi dă pace: Îmi părăsesc părinții... o părăsesc pe mama.

— Îmi promiți ceva? mă roagă ea.

— Sigur că da.

Orice.

— Nu asculta de minciunile din capul tău care te împiedică să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat între tine și Matt. Vorbind prinzi curaj, dar teama, pe de altă parte, poate fi un argument convingător. Nu pretind că va fi ușor, dar spunând adevărul capeți putere... Te eliberezi.

Încuviințez dând din cap, incapabilă să-i dau vreo replică. Nu-mi pot imagina cum ar fi să rostesc cuvintele cu glas tare, dar nici nu-mi pot închipui cum ar fi să trăiesc așa la nesfârșit.

— Te întorci la West? mă întreabă ea.

— Da... Nu...

Răspunsul este oricare din cele două, dar pur și simplu rostesc adevărul:

— Fac asta pentru mine.

— Bine. Ești o fată puternică. Te rog să nu uiți asta.

Dar nu mă simt puternică. O parte imensă din mine își dorește să se așeze în poala mamei mele și să se agațe de ea cu prețul vieții. Toți acești ani în care am ținut-o de mână, felul cum îmi strângea degetele când încercam să traversez strada înainte de a mă uita în stânga și în dreapta, privirile ei aprobatoare, îmbrățișările după o zi grea... prezența ei blândă în viața mea... Toate astea le las de bunăvoie în urma mea.

Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Şi dacă nu sunt pregătită să mă descurc de una singură?

— Te tot descurci singură de ceva vreme, dar de-abia acum îţi dai seama. Vei fi întotdeauna copilul meu, Haley, tot aşa cum eu voi fi întotdeauna mama ta.

Ea mă strânge în braţe şi eu îmi sprijin capul pe umărul ei. Când eram mai mică, mama obişnuia să-mi citească în fiecare seară. Pe când eram la noi acasă, viaţa era mult mai simplă. Ea se cuibărea în patul meu, aducându-mi liniştea şi siguranţa de care aveam nevoie.

— De ce a trebuit să se schimbe totul?

— Nu ştiu, îmi şopteşte ea. Dar s-a schimbat şi tot ce putem face este să mergem înainte.

— Încerc.

Mi-e greu să respir.

— Dar cum să plec departe de tine?

— Nu pleci departe, draga mea. Creşti. Dar ţine minte că mie nu mi-ar păsa nici dacă tu ai avea optzeci de ani şi eu o sută treisprezece. Întotdeauna te voi ţine în braţe, întotdeauna te voi iubi şi întotdeauna voi fi aici pentru tine.

WEST

Stau pe un scaun în timp ce John îmi înfășoară banda galbenă în jurul mâinii. Un arbitru ne urmărește cu atenție dintr-un colț, ca să se asigure că John respectă regulamentul. El trage de fiecare strat, întinzându-l cu grijă, și se concentrează de parcă ar face o intervenție chirurgicală. În sală mulțimea de oameni ovaționează și n-ai cum să nu sesizezi furia care-i animă. Nu le place deloc lipsa de acțiune. Eu și Matt suntem ultimii pe lista meciurilor de amatori și așteptarea mă omoară încetul cu încetul.

— Ea te-a antrenat bine.

John nu pomenește niciodată numele lui Haley. De parcă ar fi dureros să-i rostească numele. Pe de-o parte, îmi doresc să-i spun că-l înțeleg.

— Ține-te de combinațiile pe care le-ai învățat de la ea, ține-ți garda sus și emoțiile în frâu.

Bandajul este nou și John îl strânge mai tare decât am fost eu obișnuit, dar, fără mănuși, voi avea nevoie de fermitate. Înghit în sec, gândindu-mă că Haley a tot încercat să mă facă să mă răzgândesc. Abia acum înțeleg cu adevărat cât de reală și de dificilă este situația. Când voi intra în cușcă, va fi ca și cum aș încerca să traversez o autostradă aglomerată.

Singura mea consolare, în cazul în care lupta se va îndrepta într-o direcție greșită, este că voi face tot ce trebuie făcut. Nu sunt bărbat fiindcă intru în cușcă. Sunt bărbat fiindcă lupt pentru Haley și pentru mine însumi. Nu mă mai bazez pe părinții mei și

pe banii lor. Nu mai permit ca un trecut pe care nu-l pot controla să-mi dicteze alegerile și viitorul. Nu mai sunt un copil.

Am sunat-o pe mama acum o oră și i-am spus că o iubesc și să-i transmită același lucru și tatei. M-am împăcat cu ea și, în timp ce plângea, m-am împăcat cumva și cu mine însumi. Singurul meu regret este că n-o voi mai putea ține în brațe pe Haley și nu-i voi mai putea șopti la ureche acele două cuvinte minunate.

Ușa încăperii micuțe a centrului de convenții unde se țin meciurile se deschide și Jax, cu creasta lui cu tot, intră cu pași rari și apăsați.

— După lupta asta, e rândul tău să intri în ring.

John termină de înfășurat bandajele și își pune mănușile de antrenament.

— Trebuie să facem încălzirea.

Arbitrul scoate capacul unui marker negru cu dinții și se semnează pe bandajele mele. Lupt regulamentar, nu ilegal, și sunt cu un pas mai aproape de cușcă.

După ce m-am antrenat cu mănuși, acum îmi simt mâinile goale și vulnerabile. John ține mănușile sus, iar eu îmi depărtez picioarele. Încercând să-mi stăpânesc nervozitatea, expir profund. Aș putea să mă păcălesc singur și să spun că fac asta pentru Haley, dar o fac și pentru mine.

John stă în fața mea și sunt flancat de Jax și de Kaden. În spatele ușii hotelului unde se țin meciurile, adopt o atitudine ostentativă, cu bandajele de pe mâini, cu o cupă și cu șortul meu de luptă. Îmi balansez brațele, încercând să alung tensiunea care începe să mi se acumuleze în gât.

Imitând cât se poate de prost un adevărat crainic de arte marțiale mixte, maestrul de ceremonii se dezlănțuie precum un circar în vreme ce-mi face reclamă, referindu-se la greutatea și la orașul meu de proveniență.

Jax face un semn din cap spre dreapta și deschide ușa când este rostit numele meu.

— Hai s-o facem și pe-asta.

Mulțimea urlă și fluieră când intru în arenă și mă îndrept cu mers țanțoș spre cușca octogonală din mijloc. Studiez fiecare spectator în parte și totuși nu remarc pe nimeni. Nu văd nimic altceva decât străfulgerări de culoare și mișcare. Muzica bubuie în boxe și, într-un moment de acalmie, recunosc melodia.

Îi arunc săgeți din priviri lui Jax, iar el îmi rânjește precum o afurisită de hienă.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține. Urli *Rocky* prin toți porii.

Mă lovește ușor cu palma pe spate.

— Dă dovadă de puțin simț al umorului. Vei avea nevoie de așa ceva acolo.

John și arbitrul schimbă câteva cuvinte înainte ca acesta din urmă să-mi facă un semn cu mâna.

— Brațele sus.

Fac așa cum mi se cere, ridicându-mi brațele și întinzându-le în lateral, apoi depărtându-mi picioarele. Mă pipăie cu mâinile, căutând obiecte străine. Îmi verifică rapid urechile, se asigură că port cochilie de protecție, că am unghiile tăiate și că nu s-a umblat la bandaje.

După ce mi se dă undă verde, John se postează în fața mea și-mi oferă proteza dentară. Îl las să mi-o pună, iar el își mișcă gura de parcă mi-ar vorbi în timp ce-mi aplică un strat de vaselină pe față. Zgomotele din sală se amestecă și nimic nu mai este clar sau coerent. John mă privește drept în ochi și mă întreabă:

— Ai priceput?

Dau din cap. Îi aruncă o privire lui Jax și remarc cum clatină subtil din cap.

— Baftă și Domnul să fie cu tine, îmi spune John.

Urc cele trei trepte și intru în cușcă. Din pricina nervozității adrenalina îmi pompează în vene și continui să-mi lucrez mușchii ca să-mi mențin sângele în mișcare. Matt stă de cealaltă parte a cuștii, cu spatele la mine.

Arbitrul îl strigă pe Matt și ticălosul zâmbește când dă cu ochii de mine.

— N-ai făcut încă pe tine?

Îi răspund imediat tot printr-un zâmbet.

— Du-te dracului.

— Presupun că amândoi i-am tras-o lui Haley, nu?

Un val de mânie erupe în mine și mă rostogolesc pe tălpi. Arbitrul mă izbește cu o mână în piept și strigă:

— Ați priceput regulile?

— Da.

— Da, răspunde Matt.

— Păstrează-și cumpătul, îmi zbiară John, iar eu mă blestem în gând pentru că am făcut exact ceea ce Haley m-a tot avertizat luni întregi să nu fac.

Arbitrul bate din palme și se dă la o parte din calea noastră. Eu și Matt ne întindem brațele și ne ciocnim pumnii. Haley mi-a povestit despre pacea din cușcă. Tot ce simt este haosul ce mă înconjoară.

HALEY

Inima îmi bate atât de tare încât n-am nicio îndoială că oamenii mi-o pot vedea prin piele. Dau fuga pe ușile centrului de convenții unde au loc meciurile și gardienii mă opresc din drum în timp ce fac un salt spre masă.

— Sunt antrenoare! spun eu în timp ce mă opresc patinând. Haley Williams. Sunt cu West Young.

— E în ring acum, mă anunță gardianul.

Fata de la masă își răsfoiește hârtiile și-mi doresc ca degetele ei să se miște mai repede.

Valul de greață ce mă cuprinde îmi provoacă furnicături în cap. Mă agăț de masă ca să-mi mențin echilibrul.

— De cât timp?

— De ceva vreme. Mănâncă o bătaie de-i sar capacele.

— Fir-ar să fie! pufnesc eu.

— Poftim!

Fata îmi întinde ecusonul galben de liberă trecere și gardianul se dă la o parte din calea mea, iar eu o iau din nou la fugă, cu ecusonul deasupra capului, zbierând la oricine încearcă să mă oprească din drum.

Mulțimea este în picioare, zbierând la cei doi bărbați care se luptă în mijlocul sălii. Majoritatea spectatorilor au ales să stea în picioare pe scaune, fiindu-mi astfel imposibil să zăresc ceva, și-mi croiesc drum împingând din coate ca să ajung în față.

Pe când mă apropii, îl văd pe West ținând garda sus în vreme ce Matt îi trimite o combinație de trei lovituri urmată de o a patra.

Loviturile lui sunt pline de brutalitate, dar West este în stare să-i aplice o directă lui Matt ca să-l împingă înapoi. West se apleacă pentru a se feri de un nou asalt și este iar în stare să câștige suficient spațiu de manevră între ei, în speranța că va reuși un atac ofensiv.

Picioarele mele continuă să se miște și, pe când deschid gura ca să-i strig instrucțiuni lui West, trupul meu se izbește cu putere de ceva și dau înapoi, împiedicându-mă pe propriile picioare.

— Doar luptătorii și antrenorii.

Un alt gardian îmi obstrucționează calea, fără să-i pese de ecusonul galben pe care i-l înfig sub nas.

— John!

Mă aplec pe lângă gardian.

— John!

Jonh continuă să-i strige instrucțiuni lui West, dar Jax își întoarce capul la auzul glasului meu. Sare de pe platforma din fața cuștii octogonale și arată cu degetul spre mine.

— Ea este cu noi.

Mă agăț strâns de Jax, iar el mă trage dincolo de gardian, spre cercul interior. Conner stă în rândul din față și privirile ni se întâlnesc. Privirea mea ucigătoare îl face să se uite primul în altă parte.

— Cum se descurcă West?

— Nu e bine deloc.

Jax sare pe platformă și apoi îmi întinde o mână ca să mă ajute să urc și eu.

— Parcă i s-a golit mintea de tot și nu aude nimic din ce-i spune John. West încă se mișcă, dar o încasează zdravăn. N-are cum să reziste trei runde așa.

Îmi încleștez degetele pe cușcă și inima mea se îmbolnăvește de durere. West are ochiul drept umflat și buza spartă. Trupul său este aplecat înainte și oboseala îi încetinește mișcările, făcându-l să-și coboare garda. Transpirația curge pe el ca la robinet.

— Scoate-l afară.

— Încă treizeci de secunde, Hays, îmi spune John. Poate să reziste.

Dar nu vreau să reziste.

— Ce rundă e?

— A doua.

Sârma din metal îmi taie degetele. Doamne Dumnezeule!

Matt se face că trimite un croșeu, West îl respinge greșit, iar Matt execută o fandare, repezindu-se spre mijlocul lui West.

— Dă-te la o parte!

Întreaga cușcă vibrează când trupurile lor se izbesc de gard. Cu o mișcare lină și fluidă, Matt îl țintuiește pe West și-i cară pumni, croșeu după croșeu spre fața lui West, pe care el și-o apără ținând garda sus. Genunchii lui West încep să tremure și, dacă ajunge la podea, e terminat definitiv.

— Genunchii, West! Folosește-ți genunchii!

WEST

— Genunchii, West! Folosește-ți genunchii!

Este prima voce distinctă în tot haosul acesta. Ridic un genunchi, apoi pe celălalt. O lovitură puternică în coaste și Matt dă înapoi clătinându-se. Mă împing cu mâinile ca să mă îndepărtez de gardul cuștii, picioarele mele fiind mai degrabă din gelatină decât din mușchi, dar trebuie să continui. Trei runde. Trei runde pentru Haley.

Sună clopoțelul și arbitrul se strecoară între noi. Lumea se învârte în jurul meu, iar eu ridic brațele deasupra capului și-mi apăs fruntea de cușcă, luptându-mă să trag aer în piept. Totul zvâcnește în mine și sunt atât de epuizat, încât îmi pot pierde în orice moment cunoștința.

Și apoi văd un chip dincolo de gard și, ei drăcia dracului, pot să jur că am halucinații.

— Unde dracu' îți este garda? zbiară ea la mine.

Să fiu al naibii dacă nu pare a fi vocea lui Haley.

— Sunt obosit.

— Și chiar ai impresia că-mi pasă? Ai încasat-o zdravăn. Dacă vrei să renunți, atunci renunță, dar nu sta acolo doar ca să-l lași să câștige.

Arunc o privire în jur, cât pot de bine cu ochiul meu care se umflă în continuare. Lumea de aici mă vede stând de vorbă cu halucinația mea? Nimănui nu-i pasă că-mi pierd dracului mințile?

Este frumoasă și izbitor de reală.

— Te iubesc.

Ea își strecoară degetele prin gard ca să le atingă pe ale mele. Atingerea răcoroasă a vârfurilor degetelor ei pe pielea mea înfierbântată mă face să închid ochii. La naiba, pare atât de reală!

— Deschide ochii, West.

Îi deschid și dau de acei ochi întunecați și minunați care mă privesc până în străfundurile ființei mele.

— John, avem o problemă.

Se produce agitație în spatele meu și cineva pune o mână pe brațul meu.

— Întoarce-te cu fața la mine, băiete.

Vocea este a lui John, dar nu mă interesează. Nu mă interesează decât ceea ce se află în fața mea... mă interesează doar atingerea ei. M-am rătăcit dracului în propria minte, dar nu-mi pasă. Dacă mă întorc, ea va dispărea și nu mai pot să trec din nou prin așa ceva.

— West, îmi spune ea calm, lasă-l pe doctor să te examineze.

— Vei pleca, răspund eu. Nu vreau să pleci.

Ea își înfige unghiile în carnea mea destul de adânc încât să-mi provoace durere.

— Sunt reală.

Aerul iese valvârtej din trupul meu și mâna mi se desprinde de pe gard.

— Cum ești?

John vine în fața mea.

— Cum te cheamă?

— West Young.

Capul îmi zvâcnește spre dreapta, ca să o văd din nou pe Haley.

— Ea este aici.

— Ea este aici, repetă el.

Un alt bărbat se pune în fața mea și nu o mai văd pe Haley. Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Uită-te la mine.

Mă uit. Îmi pune câteva întrebări și eu îi răspund în timp ce încerc să-mi limpezesc mintea.

— Poți să te lupți? mă întreabă el.

Haley stă cu mâinile agățate de gard și se uită la mine ca și cum ar fi cu adevărat îngrijorată. Ca și cum ar fi cu adevărat îndrăgostită de mine.

— La dracu', da.

Mă răsucesc pe călcâie și-l înfrunt din nou pe Matt în mijlocul ringului, cu arbitrul între noi. Ticălosul se uită spre Haley și, când privirile noastre se întâlnesc din nou, eu îi zâmbesc.

— N-o să câștigi nimic.

— Luptă cinstită, băieți, spune arbitrul.

— Ce mama dracului ai zis? mă întreabă Matt pe un ton poruncitor.

Îmi întind pumnul și Matt îl lovește.

— Am spus că n-o să obții nimic. Nici fata, nici victoria.

Ne îndepărtăm, iar eu îmi țin brațele pe lângă trup. Haley s-a străduit luni întregi să-mi întipărească bine în minte cum să-mi țin capul drept, cum să-mi controlez emoțiile, pentru că, dacă pierd din vedere asta, se duce de râpă tot planul meu și pierd și meciul. Aceeași chestie trebuie să fie valabilă și pentru ticălosul din fața mea.

Zbieretele, ovațiile, toți oamenii din jur se estompează și mă inundă o senzație de calm. Două lucruri mai rămân în lumea mea: ticălosul din cușcă și vocea lui Haley.

— Garda sus, Young.

O voi ridica atunci când voi fi pregătit.

Eu și Matt dansăm unul în jurul celuilalt, iar eu mă bat cu pumnul în piept.

— N-o să obții nimic.

Matt tresare auzind afirmația mea, iar eu îmi balansez brațele înainte și înapoi, provocându-l să mă lovească.

— Nimic. Lovește-mă naibii cât vrei. N-o să obții nimic.

Abandonându-și poziția, Matt se năpustește asupra mea și-i permit să mă lovească la cap. Mă răsucesc din pricina impactului, dar în același timp fac un salt înapoi. Furia i se citește în privire când îi zâmbesc.

— Nimic.

Membrii echipei lui strigă la el, iar eu râd, fiindcă ei văd ceea ce Matt nu vede.

Din punct de vedere psihic, preiau controlul, căci Matt s-a pierdut din cauza vorbelor pe care i le-am aruncat. Îi fac un semn din bărbie să încerce din nou, dar de data asta, când mă atacă, ridic garda, îl urmăresc cum el și-o coboară, apoi îl izbesc cu o combinație de două lovituri scurte, urmată de una în forță drept în față.

HALEY

— Lovituri în serie! Lovituri în serie!

Bat cu pumnii în cușcă.

West a preluat controlul și-l lovește pe Matt cu forță în lateral. Matt se încovoaie de durere. Doamne Dumnezeule, West i-a trimis o lovitură sub genunchi! Ar putea să facă asta. Ar putea să reziste toate cele trei runde.

Arbitrul se strecoară între Matt și West și-l verifică pe Matt ca să se asigure că poate continua. Privirea mi se încrucișează cu a lui West și dau din cap aprobator.

— Ține garda sus.

Matt îi face semn cu mâna arbitrului să se dea la o parte și West se concentrează din nou asupra luptei. Matt este antrenat și are experiență. A alunecat pe panta emoțiilor, dar nu-și va mai permite să facă din nou greșeala asta. Vrea răzbunare și va dori să o obțină în lupta la sol.

— Stai departe de sol! urlu eu. Te vrea la sol.

Matt se repede înainte și West face un pas greșit în lateral. Amândoi se izbesc de sol și cușca se cutremură din pricina impactului. Mulțimea o ia razna.

Matt încearcă să-și pună un genunchi peste West, ca să-l încalece. Încearcă să-i obstrucționeze căile respiratorii cu cotul și cu brațul, iar West se zbate ca să se elibereze, dar Matt este prea bine antrenat ca să-i permită să scape așa de ușor.

— Șoldurile sus! Bagă-te pe sub picioarele lui!

West se ridică și Matt se izbește de el, trimițându-l din nou la podea. Își apasă antebrațul pe traheea lui West.

— Șoldurile sus! zbier eu din nou. Sub picioarele lui!

Dar, nemaiavând aer, West intră în panică și lovește cu mâinile în brațele lui Matt. Eu bat cu pumnii în gard.

— Ascultă-mă, Young!

Reacția este instantanee. Se împinge din nou cu toată forța în sus, iar Matt își slăbește strânsoarea. Mulțimea își strigă aprobarea când West face o eschivă și se rostogolește într-o parte, scăpând astfel din încleștarea corp la corp și aducând lupta din nou în picioare.

Matt și West se rotesc unul în jurul celuilalt. Publicul bate din palme la unison, așteptând cu nerăbdare ca unul din ei să atace. Arunc o privire către ceasul care ticăie implacabil.

— Treizeci de secunde!

Trei runde de câte trei minute fiecare și sfârșitul este aproape. Este primul lui meci și știu că trebuie să-l termine. Amândoi se clatină pe picioare din pricina epuizării. Matt iese la atac și West reacționează sărind la o parte din calea lui. Matt va ținti din nou la genunchi.

Ne-am antrenat pentru acest moment. L-am tot bătut la cap pe West în privința asta. În acest moment, nimic nu mai are de-a face cu forța, ci cu inima.

— Lovituri în serie!

Zgudui cușca.

— Lovituri în serie!

West își șterge transpirația care-i curge în ochi și își începe dansul pe podea. Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul în așteptarea momentului favorabil. Intuind un atac, Matt îi imită mișcările, apoi lovește.

Matt îi trimite un croșeu, West îl blochează și îi aplică o lovitură frontală în piept. Matt se împiedică, iar eu mă alătur mulțimii

care ovaționează. West își continuă atacul, țintuindu-l pe Matt de peretele cuștii.

Întreaga mulțime bate din picioare când clopotul sună și arbitrul îi desparte pe luptători. West face înconjurul cuștii, bătându-se cu pumnul în piept, și mulțimea savurează momentul.

Își lipește palmele de cușcă și se apleacă spre mine. Aș vrea să fie ca în filme acum. Aș vrea să dau năvală în cușcă și să-l iau în brațe, dar există reguli pe care trebuie să le respect, așa că-i voi arăta toată dragostea și recunoștința mea mai târziu.

— Ai reușit.

West trage adânc aer în piept și-mi apucă degetele agățate de gard.

— N-am câștigat.

— Nu-mi pasă.

Decizia arbitrilor împotriva lui ar trebui să fie rapidă. Matt a dat mai multe lovituri. A dominat lupta, dar West a rezistat trei runde și a trimis un mesaj celor care au fost la o aruncătură de băț de cușcă: West Young are o inimă de luptător și nu se dă bătut niciodată. Ceea ce, în lumea luptelor, îl face un tip periculos.

El își sprijină fruntea de cușcă și eu fac la fel. Degetele noastre se ating, iar eu închid ochii, dorindu-mi să fim singuri.

— Meriți.

West este plin de vânătăi și de sânge și are ochiul umflat. Trupul lui a fost bătut cu brutalitate.

— Meriți toate astea.

— Te iubesc, îi șoptesc eu.

Arbitrul se apropie, venind în spatele lui West.

— S-a luat decizia.

West îmi aruncă același zâmbet minunat ca în prima zi când ne-am cunoscut.

— Am câștigat deja.

WEST

Jax intră în încăperea micuță cu un zâmbet infatuat pe buze. De când am ieșit din cușcă afișându-mi înfrângerea, puștiul a devenit cel mai nou și mai bun prieten al meu. Îi aruncă lui John încă o pungă cu gheață.

— Haley e pornită să tăbăcească niște funduri dacă n-o lăsăm să intre cât de curând. Cum te simți?

Stau pe un scaun îmbrăcat doar în chiloți și John rămâne neînduplecat. Nu vrea să o lase pe nepoata lui să mă vadă expus și vulnerabil. John mi-a pus două pungi cu gheață pe umăr, unde mi s-a dislocat ceva, ca apoi să mi se lipească la loc în timpul meciului. Îmi țin o pungă cu gheață pe ochi, iar el îmi pune încă una peste încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

— Sunt bine.

— În mod uimitor, chiar ești, îmi spune John. Dar nu mă pot apuca să te antrenez din nou până nu te vindeci. Umflăturile astea trebuie să se retragă.

Îmi frec maxilarul, apoi încep să-mi pipăi restul corpului. Mă doare fiecare părticică a trupului, dar afirmația lui John mă șochează atât de tare, încât durerea îmi amorțește pentru o secundă.

— Să mă antrenezi?

— Cu plata în prima zi a lunii și ești obligat să faci antrenament cel puțin cinci zile pe săptămână.

— Pe naiba, spune Jax tușind. Are nevoie de șapte zile pe săptămână.

John verifică punga cu gheață de pe umărul meu.

— Doar nu renunți după prima luptă, nu-i așa?

Mă doare fața când zâmbesc.

— Nu, nu renunț.

— Bine.

O bătaie în ușă îl face pe Jax să râdă în hohote.

— Ți-am spus, Hays, n-o să-l vezi până când n-o să aibă...

Jax deschide ușa și cuvintele îi pier de pe buze.

Se scarpină la ceafă și abia după aceea se încumetă să-mi arunce o privire.

— E cineva care pretinde a fi tatăl tău.

Denny sau tata? Gândul prinde contur înainte de a-l putea opri. Dau din cap, iar ușa se deschide larg și se ivește tata. Parcă nu e el îmbrăcat așa, într-o pereche de jeanși și un tricou cu guler.

— Haide, Jax, spune John ridicându-se. Hai să o potolim pe Haley înainte să facă vreun scandal.

Ușa se închide cu un zgomot sonor, iar în încăpere nu se aude decât sunetul făcut de gheața care se topește în pungi. Îmi răsucesc gâtul într-o parte, dându-mi seama că sunt prea obosit pentru o rundă de țipete.

— Despre orice-ar fi vorba, putem să ne certăm mai târziu?

Tata se așază pe un scaun din fața mea. Acum o oră, John stătea chiar pe același scaun și-mi oferea mai multe sfaturi părintești decât mi-a dat presupusul meu tată în toată viața mea.

— I-am spus mamei tale că încă ești în viață.

— Mulțumesc.

— Sun-o. Vrea să-ți audă vocea.

— O voi suna.

Îmi întind umărul și tresar de durere.

— Te deranjează dacă-mi mai prelungești asigurarea de viață pentru ceva vreme?

Chipul tatălui meu este luminat de un zâmbet în timp ce eu ridic nedumerit dintr-o sprânceană. Ce dracu'?

— Te pricepi la asta, îmi mărturisește el. A fost cumplit să te urmăresc, dar, în același timp, i-am tras una peste bot tipului de lângă mine și i-am spus că ești fiul meu.

Râd pe înfundate, fiindcă n-am nimic de spus. De fapt, îmi retrag cuvintele. Ba știu ce-am de zis.

— Ai știut dintotdeauna că nu sunt al tău?

Zâmbetul îi dispare de pe chip și, într-un fel, regret că i-am spus aceste cuvinte, și totuși nu prea. Trebuie să purtăm această discuție și niciodată nu vor fi nici momentul, nici locul potrivit.

— Da. Colleen era bolnavă de multă vreme și hai să spunem că între mine și mama ta a intervenit lipsa de comunicare... și știu cum se fac copiii.

Dau din cap, dar adevărul nu mă face să mă simt cu mult mai bine.

— De ce ai mai rămas cu ea? Te-a înșelat.

— O iubeam. Denny a fost primul care a iubit-o, dar eu i-am furat-o de sub nas, iar când lucrurile au luat o întorsătură dificilă le-am abandonat și pe ea, și pe Colleen. Avea nevoie de alinare și, cum eu nu i-am oferit-o, ea a alergat în brațele care încă o așteptau larg deschise.

La naiba! Azvârl la gunoi punga pe care am ținut-o la ochi.

— Asta e realitatea și trebuie să trăiești cu ea.

— O iubesc, West. Și ea mă iubește pe mine. Când simți asta pentru cineva, găsești o cale de a o scoate la capăt.

Mă doare inima pentru Haley. Ce i-am făcut eu ei a fost oare diferit?

— Spui că o iubești, dar ai vrut să mă despart de Haley. Mi-ai spus să am încredere în tine, că o fată ar putea fi motivul decăderii mele. Ai aceeași părere și despre mama? Chiar o iubești cu adevărat sau totul a fost doar de aparență în toți acești ani?

Cu fiecare secundă care trece, tata îmbătrânește cu zece ani. Pare din ce în ce mai gârbovit, mai cărunt, mai obosit.

— Am iubit-o pe mama ta din prima clipă, de când mi-a turnat o bere în cap, pentru că auzise deja replicile cu care agățam eu fetele.

Fac ochii mari și mustăcesc. Mama i-a turnat tatei o bere în cap? Tata a încercat să o agațe pe mama cu replici deja fumate? Cine naiba sunt oamenii ăștia? Pe de-o parte, ador fiecare secundă din povestea asta. Văzându-mi reacția, buzele tatei schițează un zâmbet.

— Cred că poți să înțelegi acum de ce bunicii tăi nu erau deloc încântați de mine.

Părinții tatălui meu sunt întruchiparea perfectă a oamenilor conservatori cu nasul pe sus.

— Și atunci de ce ai pus o presiune atât de mare pe mine în privința lui Haley?

Îi dispare veselia de pe chip.

— Fiindcă drumul pe care l-am avut de parcurs cu mama ta a fost unul greu. Din clipa în care ne-am cunoscut nu ne-a fost deloc ușor. Viața ne-a dat de toate și uneori am câștigat, iar alteori am pierdut. Dar una peste alta, să nu te îndoiești niciodată de dragostea mea pentru ea și de a ei pentru mine. Deși e adevărat ce spun, alegerea noastră de a fi împreună ne-a complicat viața și am suferit din cauza asta. Trebuie să înțelegi, West, că atunci când vine vorba de copiii tăi... nu vrei ca ei să dea de greu. Nu vrei să-i vezi cum suferă.

Îmi așez mai bine punga cu gheață pe umăr, de parcă mi-ar fi alunecat, dar de fapt simt nevoia să iau o pauză în mijlocul acestei conversații profunde. Mă întristez și toată fericirea îmi dispare. Părinții mei se iubesc... o relație care merită păstrată cu orice preț, dar când știi că au trecut și prin atâta durere... asta îi face cumva mai umani. Tata se apleacă în față și își ține mâinile împreunate între genunchii săi depărtați.

— Ceea ce ți-am spus este adevărat. N-oi fi tu sânge din sângele meu, dar ești la fel ca mine în absolut toate privințele. Nu mă

refer doar la ceea ce te face să escaladezi un afurisit de zid, ci la ceea ce te face să fii tu însuți. Simțul umorului, tenacitatea ta, felul în care-ți iubești familia...

Tata își pleacă fruntea, iar eu îmi șterg ochii. Sunt obosit. De aceea am devenit emotiv, dar undeva, în străfundurile ființei mele, renaște puștiul care se ținea peste tot după omul acesta, de parcă ar fi fost un zeu.

Simt ceva nefiresc în glasul lui, o fisură ce nu poate aparține omului care are lumea la picioarele lui.

— Fie că vrei, fie că nu, ești fiul meu. Ai fost întotdeauna fiul meu. Vei fi întotdeauna fiul meu și te iubesc.

Vreau să-i spun că și eu îl iubesc, dar mai am unele răni interne care trebuie să se vindece, dureri nevăzute ce au nevoie de timp și de spațiu.

— Nu mă pot întoarce acasă. Nu deocamdată.

Sau poate niciodată.

— Știu. Am știut asta din momentul în care ai izbit pentru prima oară cu pumnul cușca. Ai găsit ceva, o direcție, un drum pe care eu n-am voie să pășesc, dar, cel puțin, lasă-mă să fiu un spectator. Dă-mi șansa să te întâmpin la capătul drumului.

Propria voce mi se frânge.

— Bine.

— Bun. Și vreau să știi că nu te abandonez. Camera ta este tot a ta. La fel mașina și cărțile tale de credit. Și bursa lui Haley rămâne valabilă.

— Trebuie să fac singur asta. Tentațiile la care te temi că aș putea reveni... aparțin lumii de acasă. Acolo sunt un băiat, iar aici...

— Ești un bărbat.

Tata strânge singura parte neînvinețită a trupului meu și-mi repetă.

— Ești bărbat.

— Te-a deranjat asta? îl întreb eu. Că am ajuns să lucrez pentru Denny?

Pauză.

— Fiindcă lucrez la el în continuare.

— Da, vine repede răspunsul. Mă deranjează. În ceea ce mă privește, tu ești fiul meu. Nu al lui, dar înțeleg că simți nevoia să-l cunoști. Doar că... Doar că ia în calcul să-mi oferi și mie, cel puțin, aceeași șansă pe care i-o oferi lui.

Dau din cap, dar el știe că acesta nu este cu adevărat un răspuns. Este ceva la care va trebui să mă gândesc. Tata se ridică, dar eu nu-l pot lăsa să plece așa.

— Spune-i mamei că o să vin la cinele în familie.

Micul zâmbet pe care-l schițează îmi dă de înțeles că am bătut primul cui în puntea de legătură pe care încercăm să o reconstruim între noi.

— O să-i placă asta. Sunt mândru de tine, fiule.

După ce închide ușa, mă trezesc singur. Oftez și-mi frec creștetul cu mâna. Acum șase luni mă credeam stăpânul lumii, dar de fapt nu eram stăpân peste nimic. Acum, în ochii lumii, am pierdut tot...

— West?

Îmi ridic capul și inima începe să-mi sară din piept. N-am pierdut absolut nimic de valoare. Buzele mele încep să schițeze un zâmbet și, din respect pentru bunicul ei, înșfac un prosop și mi-l pun în poală. Râsul lui Haley îmi gâdilă pielea. Ea își înclină capul într-o parte și părul ei sexy și mătăsos i se revarsă peste umăr.

— Îi dai prea multă atenție lui John.

Fac un semn cu mâna spre corpul meu.

— Nu mă aflu în postura de a mă angaja în alte lupte.

Șoldurile ei se unduiesc în timp ce vine agale spre mine.

— Nu-ți face griji. Te apăr eu.

Tânjesc să-i simt trupul lipit de al meu, dar, în schimb, ea trage lângă mine scaunul pe care tocmai l-a părăsit tata. Se așază pe el și-și împletește degetele cu ale mele.

— Ar trebui să-ți tăbăcesc fundul pentru ce-ai făcut.

Râd în barbă.

— Pentru ce anume, mă rog?

— Pentru tot, dar mai ales pentru că te-ai despărțit de mine ca să mă pot duce gratis la facultate.

La naiba, Haley a fost întotdeauna foarte directă.

— Voiam să ai șansa unui viitor mai bun. Nu puteam să-ți stau în cale. Cel puțin, așa am crezut. Până să înțeleg ce greșeală am făcut, deja plecaseși.

— Nu m-am întors pentru tine, mă anunță ea. Faptul că ai acceptat lupta doar a grăbit lucrurile, dar m-am întors pentru mine. Tu și toți ceilalți ați avut dreptate: mi-am pierdut propria bătălie și interesul. Tu m-ai abandonat, dar și eu am făcut la fel.

— Nu se va mai întâmpla, o asigur eu. Să te abandonez. Mi-am învățat lecția.

— Și eu, îmi răspunde ea.

Mă gândesc la cuvintele ei. La faptul că ar putea avea și un alt înțeles.

— Dacă încerci să mă duci cu zăluărelul și să mă părăsești apoi, te avertizez că am de gând să lupt pentru tine.

Haley zâmbește și-mi place că zâmbetul îi luminează și ochii.

— Nu plec nicăieri, Young.

— Avem multe de vorbit.

Simțindu-mă epuizat, îmi sprijin capul de perete.

Vreau să știu ce a făcut-o să se răzgândească și unde va locui acum, că s-a întors. Trebuie să-i povestesc despre tata, despre tatăl meu biologic, despre bursa ei pentru facultate, despre o mie de alte lucruri, dar acum sunt mult prea obosit.

— Putem vorbi despre orice vrei mai târziu.

Haley își lasă capul pe umărul meu.

— În momentul de față mă concentrez doar asupra fericirii depline că ai scăpat cu viață. M-am speriat îngrozitor când am ajuns aici. Nu te concentrai deloc și Matt te făcea praf.

— Ba mă concentram.

M-am concentrat în momentul în care i-am auzit vocea minunată. Întorc capul și-mi afund nasul în părul ei, inspirându-i aroma. Este aici. Este cu adevărat aici.

— Tu însemni totul pentru mine, Haley.

— Te iubesc, îmi șoptește ea în timp ce degetele ei le strâng pe ale mele.

După o secundă, ea leagănă mâinile noastre unite.

— Uneori, după o luptă, îmi doream liniște. Puțin timp la dispoziție ca să-mi limpezesc mintea.

Liniște. Expir. Liniștea ar fi plăcută.

— Vrei să rămâi aici cu mine?

— Oricât de mult mă vrei în preajma ta.

— Atunci pregătește-te să rămâi mult timp aici.

Închid ochii și mă bucur de senzația pe care mi-o oferă degetele lui Haley, care-mi mângâie cu gingășie brațul.

HALEY

Sună clopoțelul și atât doamna Collins, cât și eu ne întoarcem capetele să vedem iureșul de elevi care năvălește în parcare. I-am solicitat o întrevedere azi de dimineață și ea m-a luat de la ultimul curs ca să stăm de vorbă.

Am o grămadă de formulare și de broșuri în poală. Am solicitat o bursă la facultatea de sport, dar trebuie să fiu pregătită să-mi plătesc singură taxele de studiu. Tatăl lui West s-a oferit să-și respecte învoiala în orice caz, dar nu pot accepta așa ceva. Aceia nu sunt bani cinstiți.

Au mai rămas doar câteva zile până la absolvire... nisipul din clepsidră aproape că s-a scurs de tot. Oftez din rărunchi în timp ce-mi trec degetele peste broșura de deasupra teancului. Nimeni n-a afirmat vreodată că-i ușor să lupți.

— Facultatea de stat este o opțiune excelentă, mă încurajează ea. De fapt, așa am început și eu.

Ha. Pe pereți are diplome înrămate de la universitatea din Louisville și de la Harvard.

— Este unul dintre acele momente în care-mi spuneți o minciună ca să mă faceți să mă simt mai bine în privința alegerilor mele?

Buzele ei tresar, ca apoi să schițeze un zâmbet.

— Nu. Acesta este un moment în care-ți spun adevărul. Nu mi-am putut permite să fac o facultate particulară, așa că m-am dus la una de stat și m-am angajat ca să-mi pot plăti studiile.

Fiindcă am terminat facultatea de stat cu medie mare, m-am putut transfera. N-a fost chiar așa de rău până la urmă, nu?

Presupun că nu. Îmi înghesui hârtiile în ghiozdan.

— Mulțumesc.

Uitându-mă pe fereastră, îi zăresc pe West, Kaden și Jax, care mă așteaptă afară. Locuind împreună cu Jax, Kaden și cu bunicul în rulota acestuia din urmă, mă simt ca un pui într-o fermă avicolă, dar este pentru prima oară într-un an și jumătate când am senzația că sunt acasă. Motivul ar putea fi faptul că mă antrenez din nou. Că-mi reiau vechiul stil de viață. Dar cred că motivul este mai degrabă faptul că învăț cum să mă bazez pe oamenii pe care-i iubesc.

— Ce mai fac mama și tatăl tău? mă întreabă doamna Collins.

— Bine.

Cu prilejul unei alte ședințe cu părinții, doamna Collins a aflat de la John că eu, Jax și Kaden locuim cu el. O respect pentru că cei de la Protecția copilului n-au apărut la sală să ne scoată de acolo cu forța.

— De fapt, ei o duc chiar foarte bine.

Mama și-a găsit de lucru. Nimic spectaculos, doar o slujbă ceva mai bună decât cea pe care o avea aici. Maggie și-a făcut prietene la noua ei școală și este răsfățată de mătușa mamei, iar tata...

Tata s-a înscris la o sală de gimnastică. Îmi vine să zâmbesc când mă gândesc la conversația noastră telefonică de aseară.

— Sunt mândru de tine, mi-a mărturisit el. Pentru că ai rămas acasă. Pentru că încerci s-o iei de la capăt.

— Mulțumesc, i-am răspuns eu. E adevărat ce mi-a zis mama? Lupți din nou?

Tata a râs și acel sunet plăcut mi-a vindecat rănile încă deschise.

— Nu se întrezăresc campionate la orizont, dar, mda, mă duc la sală. Bătrânul tău tată se mișcă încet și scârțâie din încheieturi

mai mult decât ar trebui, dar e plăcut să faci mișcare. E bine să te simți util.

Tata se vindecă și probabil că va mai trece o vreme până când se va întrema de-a binelea. Sala nu este o soluție perfectă, dar e un început bun.

— Mai vrei să discutăm și despre altceva? mă întreabă doamna Collins.

Îmi fac de lucru cu bretelele ghiozdanului, netezindu-le în poală ca să văd dacă una este mai lungă decât cealaltă.

— Mama mi-a spus că, de îndată ce rostești ceva cu glas tare, acel lucru își pierde puterea. Credeți că este adevărat?

Mușchii feței i se relaxează.

— Da. Sunt de acord sută la sută cu mama ta.

În mod categoric, chestia asta mă va pune pe gânduri.

— Mulțumesc din nou.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, Haley, știi unde să mă găsești.

Îi zâmbesc în timp ce mă ridic și plec. Dacă aș avea un dolar pentru fiecare dată când mi-a adresat aceste cuvinte, aș fi o fată bogată. În după-amiaza asta de mai este, fără îndoială, o vreme de pantaloni scurți, iar eu sunt îmbrăcată cu niște jeanși găuriți, care abia așteaptă să fie tăiați. După ce-mi termin tura la pizzerie, o să caut o foarfecă.

Inima mi se încălzește când cei trei bărbați din viața mea râd în timp ce Jax le povestește cum l-a făcut praf pe adversarul cu care s-a antrenat ieri, dar eu n-am ochi decât pentru West. Vânătăile căpătate în timpul meciului au început să-i treacă și e din nou frumos de pică, iar mie-mi stă inima-n loc când îl privesc.

Ia masa cu familia lui de patru sau cinci ori pe săptămână și le plătește părinților adoptivi ai lui Isaiah cincizeci de dolari pe lună ca să doarmă pe canapeaua din subsolul lor. Săptămâna trecută amândoi am urmărit-o pe Rachel în timp ce făcea primii ei pași. De atunci el este în al nouălea cer.

Am luat de câteva ori masa împreună cu West la familia lui și am văzut o adunătură ciudată de oameni în jurul mesei, începând cu familia lui West, continuând cu iubitul lui Rachel și cu Abby și terminând cu mine. Cu toții ne simțim ciudat, cu excepția lui Abby. De aceea obișnuim să ne așezăm la masă și-o lăsăm pe ea să vorbească.

Simt o căldură în stomac când West îmi zâmbește.

— Ți-a trebuit destul de mult.

— Am mai multe opțiuni, îi spun eu. Ea mi-a dat o mulțime de variante.

West mă sărută pe frunte și-și trece degetele prin părul meu. Simt cum pielea de pe gât mi se face ca de găină și-mi doresc pentru a milioana oară să fim singuri.

Jax râgâie, iar eu scot limba la el.

— Foarte matură ești, Hays, n-am ce zice.

Și, cu toate astea, scoate și el limba la mine.

West își pune un braț în jurul umărului meu și mă strânge în brațe, lipindu-mă de el. Mai avem o jumătate de oră până vine autobuzul care duce în oraș, așa că ei își reiau conversația. Ușa laterală a clădirii se deschide și Conner își face apariția, urmat de Matt. Îi întâlnesc privirea lui Matt și mă cutremur din cauza senzației de frig pe care o simt.

El a câștigat, dar a și pierdut. Nu a fost victoria la care se aștepta și, conform zvonurilor de la școală, asta l-a determinat să se antreneze și mai mult la sală. Este o adevărată pierdere de timp. Eu și West ne-am schimbat atât de mult, am învățat atât de multe, iar Matt a rămas în același stadiu ca înainte: nu acceptă adevărul în legătură cu fratele lui și își neagă propria instabilitate emoțională.

— S-a terminat, îmi șoptește West la ureche. S-a terminat totul între mine și Matt.

Se urăsc reciproc și-mi imaginez că așa va fi mereu, dar nu se vor mai încăiera pe stradă. Va fi o rivalitate disputată în cușcă. Eu și Matt am depășit faza când el se uita lung după mine când ne întâlneam din întâmplare, iar eu intram în panică.

— Știu.

Sau poate că nu.

Încă arunc câte o privire după el, ca să mă asigur că nu se furișează pe la spate să-mi facă vreun rău.

— Nici ție n-o să-ți facă vreun rău, mă asigură West cu blândețe când observă că-l urmăresc în continuare cu privirea pe Matt. Îți dau cuvântul meu, s-a terminat.

Mă foiesc și West își îndepărtează brațul de pe umărul meu. Cei trei băieți își întrerup conversația și se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne și un nas roșu. West mă apucă de mână și-și freacă degetul mare de palma mea. De obicei, această atingere îmi înmoaie genunchii, dar în momentul de față sunt cuprinsă de angoasă și de panică și nu mă pot gândi decât la faptul că trebuie să mă întorc în clădire.

— Vin imediat, da?

West aruncă o privire spre vărul și fratele meu, apoi spre mine.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, răspund eu repede.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care West le urăște: faptul că uneori trăiesc în mintea mea. Totodată, este și unul dintre lucrurile care m-au îndepărtat de familia mea.

— Trebuie să vorbesc ceva cu doamna Collins. Doar... să vorbesc.

— Bine.

Mă strânge de mână și apoi îmi dă drumul.

O iau la fugă spre clădire, apoi de-a lungul coridorului. Profesorii încuie ușile după ei și mă rog ca doamna Collins să nu fi plecat mai devreme. În secretariatul principal, o secretară a plecat deja și cealaltă e cu poșeta în mână.

— Te pot ajuta cu ceva?

Nu spun nimic în timp ce mă opresc în dreptul ușii biroului doamnei Collins. Inima îmi bubuie și pieptul îmi saltă agitat cu fiecare respirație. Doamna Collins are cheile mașinii într-o mână și un teanc de dosare în cealaltă. Pleacă. Am ajuns prea târziu.

Ea se încruntă.

— Ai uitat ceva, Haley?

Mă forțez să rostesc cuvintele înainte să-mi piară curajul.

— Fostul meu iubit m-a lovit.

Am spus-o... Am rostit cuvintele. Vederea mi se înceţoşează şi mă aştept ca lumea să explodeze... Tot aşa cum mă aştept ca ea să mă dispreţuiască şi să mă judece, iar apoi îmi dau seama că-mi doresc cu disperare ca ea să mă creadă.

— M-a lovit.

Dintr-odată, cuvintele nu mai sunt atât de dureroase.

— M-a lovit şi nu a fost în regulă.

Doamna Collins îşi pune cheile şi dosarele pe marginea biroului.

— Nu, nu a fost în regulă. Ce-ar fi să închizi uşa după tine şi să iei loc?

Înainte să apuc să fac oricare din aceste două lucruri îi cercetez ochii cu disperare, încercând să-mi dau seama dacă-mi va spune adevărul.

— O să trec peste asta?

— Tu ce crezi? mă întreabă ea pe un ton blând şi grijuliu.

Pe un ton care mă face să cred că s-ar putea să ştiu deja răspunsul.

Rămân cu gura căscată pe când doamna Collins mă ocoleşte şi închide cu grijă uşa. Se strecoară din nou pe lângă mine în tăcere şi se aşază la biroul ei.

— Arăţi bine. Vocea ta sună normal. Pari în regulă şi ai venit aici ca să vorbeşti cu mine. Cum te simţi?

Mă prăbuşesc pe scaunul din faţa biroului ei şi-mi trântesc ghiozdanul cu cărţi pe jos.

— Am obosit să duc singură povara asta, fiindcă — îmi flutur mâna în dreptul inimii — nu mai pot să ţin totul în mine.

Ea dă din cap ca şi cum ar înţelege... de parcă chiar înţelege. Şi sinceritatea din ochii ei îmi dă o rază de speranţă.

— Ce-ar fi să începem cu începutul? Când l-ai întâlnit prima oară?

WEST

Ţinându-se cu mâinile de coate, Haley împinge cu vârful piciorului o bucată mucegăită din dușumea în colțul camerei de zi. Isaiah ne-a vorbit mie și lui Kaden despre acest loc. Se pare că și el a locuit aici câteva luni.

— Ce crezi că va face Jax? mă întreabă ea.

Îmi feresc privirea, fiindcă nu sunt în stare să îndur îngrijorarea de pe chipul ei. Săptămâna viitoare Kaden, eu și Haley vom absolvi liceul. Haley este hotărâtă să rămână în rulotă și să economisească bani pentru facultate, iar Jax... el are de gând să se ducă acasă.

— Nu știu ce să zic. Este îngrijorat în privința mamei și a fraților lui.

Haley își mușcă buza de jos în timp ce inspectează pereții.

— Va arăta mai bine când vom cumpăra mobila, spun eu.

— Podeaua va ceda cu totul când veți aduce mobila.

— Nu-i adevărat.

O apuc pe Haley de mână și o conduc în singurul dormitor.

— Uite.

Fac un semn spre salteaua și spre somiera pe care le-am cumpărat azi.

— Scândurile din dușumea sunt încă intacte.

Haley bate din palme și mândria din ochii ei mă face să zâmbesc.

— Ai cumpărat mobilă!

— Dap!

Și, dintr-o mișcare, mă aplec, o iau în brațe pe Haley apucând-o de sub genunchi și o trântesc pe saltea.

— Și sunt hotărât să o încerc.

Ea chicotește, iar mie îmi place să-i văd părul castaniu-deschis răsfirat de jur împrejurul capului ei. Una din bretelele topului ei roz îi alunecă de pe umăr și inima mi se oprește când văd asta.

— Ești frumoasă.

Haley devine serioasă și-și ridică degetele spre fața mea, trecându-și-le ușor peste locul unde ochiul meu a fost umflat săptămâna trecută.

— Te-ai luptat pentru mine.

— Da.

Și mă voi lupta din nou. Nu atât pentru ea, cât pentru mine. Voi rămâne în liga amatorilor și voi intra din nou în cușcă la toamnă. Haley a lăsat antrenamentul meu în seama lui John, dar ceea ce-mi place este că se antrenează și ea alături de mine, cu toate că nu s-a decis încă dacă se va întoarce sau nu în ringul de luptă.

Îmi dau jos cămașa și-mi aplec capul ca să gust buzele lui Haley. Simt un flor prin tot corpul în momentul în care ea îmi apasă o mână pe piept.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

— Ce?

Un zâmbet sexy îi înflorește pe chip.

— Ești cumva nerăbdător?

Îmi proptesc mâinile de-o parte și de alta a capului ei și o acoper cu sărutări, pornind de la breteaua ei căzută, urcând spre gât, dar evitând să o ating cu trupul meu în tot acest timp.

— N-am mai fost singuri de săptămâni întregi, Haley, iar eu voi locui de acum încolo împreună cu fratele tău. Cât timp crezi că ne va mai rămâne la dispoziție doar pentru noi doi?

Zilele astea de-abia am reușit să rămânem singuri o clipă ca să ne putem săruta și nu văd cum s-ar putea îmbunătăți situația, din moment ce fratele ei va împărți camera cu mine.

Dar totul s-a rezolvat de la sine cât se poate de bine. Haley a stat de vorbă în mod regulat cu doamna Collins, ceea ce înseamnă că Haley se confruntă cu o problemă serioasă. Și, prin urmare, am luat lucrurile încetul cu încetul. Nu contează. Am așteptat atât de mult timp fata perfectă... încât nu mă deranjează să mai aștept încă puțin, până când ea se va simți pregătită.

Lui Haley îi scapă un oftat de plăcere când îmi întredeschid buzele și o sărut mai intens pe gât. Mâinile ei rătăcesc pe bicepșii mei și încep să-i maseze ușor, iar eu simt cum mă ia amețeala.

— Nu lupți corect, îmi spune ea respirând greoi.

Râd pe înfundate, cu buzele lipite de pielea ei dulce.

— Tu m-ai învățat toate atacurile ofensive.

Haley mă ia prin surprindere, răsucindu-și picioarele în jurul alor mele, și ne rostogolim fără voia mea, dar cum să mă plâng când o ființă de o asemenea frumusețe stă deasupra mea?

Ea flutură din gene.

— Ești un amator.

— Acordă-mi vreo doi ani și voi deveni un profesionist.

Haley nu mă ia în derâdere, așa cum fac unii dintre vechii mei prieteni atunci când le spun ce vreau să fac cu viața mea. În schimb, o strălucire din ochii ei îmi spune cât de mult crede ea în visurile mele. E un proces ce va dura ani întregi și pe care trebuie să-l urmez pas cu pas.

Îl las pe tata să-mi plătească taxele de la universitatea din Louisville. În schimb, lucrez pentru el treizeci de ore pe săptămână pe timpul verii și douăzeci în timpul anului academic. Mai lucrez între cinci și zece ore pentru Denny la bar și noi doi ne continuăm relația ciudată, fără să pomenim vreodată că el este tatăl meu.

Restul timpului mi-l petrec la sală, antrenându-mă și ajutându-i pe alții să se antreneze. O să văd cât voi rezista... cât de departe voi putea ajunge.

Haley își duce mâna la buzunarul de la spate, de unde scoate o scrisoare.

— Este răspunsul meu la solicitarea pentru bursă. Cea pentru care am făcut filmările video.

— Și ce scrie?

Îmi înfășor brațele în jurul lui Haley și mă ridic în capul oaselor, astfel încât ea să poată sta în poala mea.

Eu și Haley am discutat despre faptul că tatăl meu s-a oferit să-i plătească studiile. Am dus-o chiar și acasă la mine, unde atât tata, cât și mama au stat de vorbă cu ea. Nu vrea să accepte banii noștri. Este foarte încăpățânată, dar o iubesc mai mult decât propria viață.

Haley s-a înscris atât la universitatea din Louisville, cât și la universitatea de stat. Această scrisoare conține răspunsul referitor la locul unde va studia, cel puțin la anul.

— Deci?

Scânteile din ochii ei se sting.

— Nu știu. N-am deschis-o încă.

Adrenalina îmi pompează în vene. Sunt mult mai emoționat decât ea.

— Și n-ai de gând s-o deschizi?

Haley se lasă să alunece de pe mine, iar eu simt imediat lipsa căldurii ei. Eu și Haley suntem ca două jumătăți separate ale unui întreg. Separate în sensul că amândoi ne-am putea vedea de viețile noastre și am avea succes, dar atunci când suntem împreună, când suntem un întreg, atunci se produce magia. Ea înghesuie scrisoarea în spațiul dintre pat și perete.

— Uite cum facem: mai întâi, sărută-mă și, după ce terminăm, o deschid.

O cunosc. Haley nu crede că a obținut bursa. Îi cuprind talia cu mâna și o trag înapoi spre mine. Buzele mele rătăcesc pe gâtul ei și degetele mele ridică materialul subțire și ușor al topului ei.

— Oricare ar fi răspunsul, o să fie bine.

Haley se topește în mine.

— Știu.

Pune o mână peste a mea, iar eu mă opresc, lăsându-i un răgaz ca să-și adune gândurile. Îi este greu să nu trăiască în mintea ei, iar acum are nevoie de timp ca să-și proceseze gândurile.

— Mi-e teamă de o respingere, dar mai mult decât atât...

Ea trage adânc aer în piept, iar eu o îndemn să se așeze în poala mea. Stând cu capul sprijinit pe clavicula mea, ea își trece degetul peste locul unde am o vânătaie de câteva săptămâni.

— Vreau să devin antrenoare. Așa cum este John, deși nu chiar la fel. Vreau să-i ajut pe atleți să se recupereze după accidente. Văzând-o pe sora ta cum învață din nou să meargă... cum învață pe propria piele să lupte cu rănile sufletești... asta vreau să fac, să-i ajut pe oameni să-și recapete viața de dinainte.

Îi ridic bărbia lui Haley, astfel încât privirile noastre să se întâlnească.

— Bine.

Ea clatină din cap.

— Nu. Simt nevoia să știe cineva acest lucru înainte să deschid scrisoarea. Atunci când am depus solicitarea, eram în căutarea resurselor materiale necesare și m-aș fi specializat în chineziologie fiindcă doar pentru așa ceva îmi ajungeau banii. Acum simt nevoia să știe cineva înainte de a primi răspunsul că *eu* aleg această specializare... nu ea pe mine.

Ea știe că, dintre toți oamenii de pe lumea asta, eu înțeleg cel mai bine asta. Îmi aplec buzele spre gura ei ușor întredeschisă și o sărut. Ea își apasă buzele pe ale mele, iar mâinile ei se plimbă pe pieptul meu — un gâdilat, o mângâiere sunt suficiente ca să iau foc.

Ne rostogolim și în curând topul ei ajunge pe jos, lângă cămașa mea. Îi explorez formele, savurez gustul pielii ei și memorez fiecare răsuflare precipitată și fiecare suspin care-i scapă de pe buze.

Mintea îmi vâjâie când corpul ei reacționează la mângâierile mele și când simt fierbințeala pe care o provoacă trupurile noastre.

Pierd noțiunea timpului și tot ce simt sunt atingerea și dragostea ei. În curând ajungem să respirăm precipitat, șoptindu-ne cuvinte care vor rămâne rostite doar între noi. Apoi totul se oprește și lumea explodează în mii de culori.

O trag mai aproape pe Haley, astfel încât să stea întinsă lângă mine. Părul ei îmi gâdilă pieptul, iar eu o mângâi pe șira spinării, pe jumătate treaz, pe jumătate visând că o sărut.

Un foșnet îmi atrage atenția în dreapta mea și deschid imediat ochii. Scot scrisoarea dintre pat și perete. I-o dau și o sărut pe tâmplă.

Cu capul ei odihnindu-se pe brațul meu, Haley o privește lung înainte de a o desface. Plicul cade pe jos în timp ce ea despăturește scrisoarea. Îi cercetez chipul, căutând un indiciu de frustrare sau de speranță. Fiecare mușchi mi se încordează în timp ce sper un miracol.

Cu un oftat ușor, Haley împăturește scrisoarea la loc și o lasă să cadă pe jos. Mă lovesc cu capul de perete. La dracu'. Cum de-au putut să o refuze?

O strâng și mai tare în brațe.

— Nu-i nimic. E-n regulă.

Haley mă mângâie cu un deget pe obraz și un zâmbet îi înflorește pe buze.

— Mda, de fapt, chiar este în regulă. Am reușit.

MULȚUMIRI

Lui Dumnezeu: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi." (Ioan 15:12-13)

Lui Dave: Cu răbdarea ta infinită, întotdeauna mă faci să cred că merită să lupt.

Mulțumesc...

Lui Kevan Lyon: Sunt întotdeauna onorată să te am alături.

Lui Margo Lipschultz: Tu mai mult decât oricine înțelegi cât de grea a fost această carte pentru mine. Nu voi uita niciodată sprijinul tău, convorbirile telefonice și încurajarea ta. Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt!

Tuturor celor de la MIRA Ink care au intrat în contact cu cărțile mele, în special Natashyei Wilson și Lisei Wray. V-o spun cu toată sinceritatea, sunteți absolut minunate!

Lui Eric Haycraft, lui Scottie Sawade și celorlalți oameni fantastici de la Real Fighters Gym. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru faptul că m-ați primit cu brațele deschise în sala voastră de sport. De asemenea, vă mulțumesc în mod special pentru răbdarea de care ați dat dovadă față de mine, fata care întotdeauna a trebuit să se gândească o secundă care era croșeul și care era directa, și, cu toate acestea, m-ați lăsat să vin în continuare acolo. Talentul de care dați dovadă în sala voastră este incredibil și inegalabil.

Angelei Annalaro-Murphy, lui Kristen Simmons, Colette Ballard, Kelly Creagh, Bethany Griffin, Kurt Hampe, Bill Wolfe și scriitorilor de romane de dragoste din Louisville: dacă n-aș fi avut sprijinul și dragostea voastră permanente, această carte n-ar fi apărut niciodată. Vă mulțumesc din adâncul inimii!

Le mulțumesc enorm tuturor cititorilor mei și în special Lindei Marie Bofenkamp. Sunt în continuare uimită când îmi văd cărțile pe rafturile librăriilor și mă simt onorată de dragostea și de sprijinul cititorilor mei.

Ca întotdeauna, părinților mei, surorii mele, familiei mele din Mount Washington și întregii mele familii prin alianță... vă iubesc!

PLAYLIST

Cântece:
„Harder to Breathe" — Maroon 5
„Wild Ones" — Flo Rida (feat. Sia)
„Love Is a Battlefield" — Pat Benatar

West:
„Save a Horse (Ride a Cowboy)" — Big & Rich
„Come Over" — Kenny Chesney
„This Love" — Maroon 5
„Bitter Sweet Symphony" — The Verve

Haley:
„Fighter" — Christina Aguilera
„The House That Built Me" — Miranda Lambert
„Stronger (What Doesn't Kill You)" — Kelly Clarkson
„Roar" — Katy Perry

Cântece pentru anumite scene:
Seara în care s-au cunoscut West și Haley:
„I Knew You Were Trouble" — Taylor Swift

West și Haley antrenându-se la sală:
„Good Feeling" — Flo Rida

Haley îl duce pe West pe furiș în camera ei:
„Secrets" — OneRepublic

Lupta în cușcă:
„Eye of the Tiger" — Survivor

Cântece care reprezintă viitorul lui Haley și al lui West:
„Price Tag" — Jessie J (feat. B.o.B.)
„Heaven" — Warrant